

BROWN BRICK CAFE

COFFEE

CHỈ
YÊU
MÌNH
EM

Thị Kim

Mục lục

<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 1</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 2</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 3</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 4</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 5</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 6</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 7</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 8</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 9</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 10</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 11</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 12</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 13</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 14</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 15</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 16</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 17</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 18</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 19</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 20</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 21</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 22</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 23</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 24.1</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 24.2</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 25</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 26.1</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 26.2</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 27.1</u>

[Chỉ yêu mình em | Chương 27.2](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 28](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 29](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 30](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 31](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 32](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 33](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 34](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 35](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 36](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 37](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 38](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 39](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 40](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 41](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 42](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 43](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 44](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 45](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 46](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 47](#)
[Chỉ yêu mình em | Ngoại truyện 1](#)
[Chỉ yêu mình em | Ngoại truyện 2](#)

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 1

Hứa Nhắm Nhiễm ngồi ở phòng chờ dành cho khách tại một spa, cầm điều khiển từ xa trong tay, cô chán nản quay người trên ghế.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, cô nói một tiếng mời vào. Người đi vào không phải là người cô đang chờ mà là chủ spa – Trương Nguyệt.

“Mời cô dùng nước ép hoa quả.” Trương Nguyệt giơ cao cốc thủy tinh trong tay, mỉm cười chân thành kèm theo vài phần nịnh nọt.

“Cám ơn, vừa này mấy cô gái kia đã rót trà cho tôi rồi.” Hứa Nhắm Nhiễm nhoẻn cười, chỉ vào bình trà Bích Loa Xuân trên bàn.

Dĩ nhiên Trương Nguyệt biết là đã có nhân viên rót trà cho cô nàng, chẳng qua là mượn cơ hội đưa nước ép hoa quả để tiếp cận người mà thôi. Đó không chỉ là con gái của doanh nhân Hứa Nhất Sơn mà còn là MC của một đài truyền hình, thế nên anh ta cần phải tạo mối quan hệ tốt đẹp lâu dài với khách hàng quan trọng là Hứa Nhắm Nhiễm chứ.

Trong lúc hai người nói chuyện, tivi đang phát lại chương trình Bạn hãy nghe tôi nói đêm qua.

Đài truyền hình địa phương có hai chương trình rất ăn khách: chương trình tình yêu Bạn hãy nghe tôi nói và chương trình nấu ăn Trên đầu lưỡi thành phố S.

Có rất nhiều chương trình tình yêu hay, thế nhưng Bạn hãy nghe tôi nói khác với những chương trình khác ở chỗ là MC và khách mời đều đeo

mặt nạ. Nguyên nhân đeo mặt nạ là vì khách mời sẽ phá lệ nói ra hết sự thật. Từ những vị khách mời ngang ngạnh, bất chấp hết lí lẽ đến những vị khách mời cực phẩm nói ra những chuyện ít gặp khó tưởng tượng nổi. Nó thu hút tỉ suất người xem rất cao, do có rất nhiều chuyện máu chó người xem chưa từng gặp xuất hiện trên truyền hình.

Như vị khách mời trước mắt này, ông ta nói muốn chu toàn cho vợ cả và “nỗi khổ tâm” bên ngoài, miệng đầy tà thuyết nói năng xằng bậy. Tuy MC Phi Ngự dùng tiếng nói ngọc ngà phản bác lại quan điểm của ông ta nhưng đáng tiếc vẫn chưa đánh trúng chỗ hiểm...

Hứa Nhâm Nhiễm nghe đến đó thì vô cùng bức bối trong lòng.

Trương Nguyệt thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt của Hứa Nhâm Nhiễm, tiếp đó liền nói: “MC Phi Ngự này quá nhẹ tay. Tôi vẫn thích MC cũ hơn, nói chuyện sắc bén lại thẳng thắn, nghe rất thoải mái mà cũng được hả giận.”

Hứa Nhâm Nhiễm gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Tôi nhớ dáng người cô ấy rất đẹp, không biết bây giờ thế nào rồi!”

Hứa Nhâm Nhiễm chân thành đáp: “Đẹp hơn tôi rất nhiều.”

Trương Nguyệt nhìn qua gương mặt Hứa Nhâm Nhiễm đẹp như tiên nữ, không tin cô nói lắm...

Sở dĩ Trên đầu lưỡi thành phố S ăn khách là do không chỉ được xem thức ăn ngon mà còn được ngắm gái đẹp. MC Hứa Nhâm Nhiễm xuất hiện trên tivi với gương mặt 360 độ không góc chết, dầu có gặm giò heo cũng có thể có dáng vẻ ngọc ngà của tiên nữ.

Trương Nguyệt đang muốn hỏi thêm mấy câu thì có người gõ cửa.

Hứa Nhắm Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, dấu môi hờn dỗi: “Tớ chờ cậu lâu lắm rồi đấy!”

“Ngại quá, bị tắc đường.”

Không thấy người chỉ nghe thấy tiếng, giọng nói thật trong trẻo, du dương, khiến cho người nghe như muốn say.

Chờ chủ nhân giọng nói đi vào, Trương Nguyệt ngậy ngấn cả người.

Vừa nãy anh ta còn không tin có người bì kịp độ hấp dẫn với Hứa Nhắm Nhiễm thì bây giờ anh ta thật sự đã tìm thấy một người rồi...

Hồ Phách gật đầu, mỉm cười với Hứa Nhắm Nhiễm: “Chào cưng.”

Trương Nguyệt khôi phục tinh thần, vội nói: “Hai cô chờ một lát, tôi đi gọi nhân viên mát-xa đến.”

Hứa Nhắm Nhiễm đóng cửa lại, cười mỉm, cất lời: “Vừa nãy anh ta mới nhắc đến cậu xong. Xem ra phong thái nói chuyện đánh đấm trước kia của cậu rất ấn tượng, từ chức lâu thế rồi mà vẫn có người nhớ đến.”

“Chương trình kia đúng là đáng vứt vào sọt rác, suýt nữa làm mình tuyệt vọng với tình yêu.” Hồ Phách xoa ngực, làm mặt quỷ: “Nếu không từ chức thì chắc chắn tớ sẽ tức đến mức ngực phát nổ mất.”

“Cậu đến bệnh viện, bác sĩ nói sao?”

Hồ Phách buồn bực nhún nhún vai: “Kết quả kiểm tra tất cả đều bình thường.”

“Tớ đã nói cậu tất cả đều bình thường mà. Thế mà cậu cứ nói mình có bệnh.”

“Tớ thật sự có bệnh mà.”

Hồ Phách bày ra dáng vẻ chân thật nhất, Hứa Nhậm Nhiễm lườm cô một cái.

“Thật sự gần đây tớ rất hay cảm thấy khát và nóng trong người, lại bị mất ngủ trầm trọng nữa.”

Hứa Nhậm Nhiễm bực mình, nói: “Đây là triệu chứng của thời kì mãn kinh.”

“Vớ vẩn. Tớ chỉ mới hai mươi lăm thôi đấy.”

Hồ Phách vén áo lên, lộ ra vòng eo thon trắng như tuyết: “Cậu nhìn xem, rốn tớ đã chuyển thành màu hồng nhạt, năm ngoái cũng như thế. Khi rốn đổi màu, tớ lại trở nên miễn cảm với đàn ông. Chỉ cần cách một mét là tớ có thể phân biệt giới tính của người đó.”

Hứa Nhậm Nhiễm vô cùng ghen tị nhìn bụng Hồ Phách, trắng đến lóa mắt, eo thon muốn véo một cái. Màu rốn không bị sạm, màu hồng nhạt. Cái này gọi là có bệnh hả? Ha ha, đây là muốn chọc giận người khác thì có...

Cô nàng bực mình nói: “Thôi đi bà ơi... rốn màu hồng cũng được coi là có bệnh hả? Tôi đây còn nghe nói “người em nhỏ” của đàn ông cũng có màu hồng, không biết có phải cũng muốn gặp bác sĩ hay không?”

Hồ Phách bật cười: “Xin cậu hãy chú ý tới hình tượng thanh xuân ngọc nữ của mình được không hả!”

Hứa Nhậm Nhiễm lườm yêu cô: “Cậu đừng như mùa hè năm ngoái nữa, dẫu có bệnh thì cũng là bệnh bạc tình bạc nghĩa.”

Dẫu Hồ Phách có trăm miệng cũng không bào chữa nổi.

Mùa hè năm ngoái, đúng là cô cũng có một thời gian nóng ran trong người, khát nước, ngủ không được. Lúc ấy cô cũng không để ý, cho rằng

nguyên nhân là nhà nghỉ lắp đặt thiết bị quá xuống cấp, nhưng kì lạ là... cô lại có thể phân biệt được chính xác giới tính đàn ông! Hơn nữa lại còn điên cuồng chết mê chết mệt một người, tiếp đó liền mất trí theo đuổi anh ta!

Khó tin nữa là qua mùa hè đó, những triệu chứng hiếm thấy của cô biến mất toàn bộ, duy chỉ có một cái không biến mất chính là... người đàn ông cô điên cuồng theo đuổi kia.

Nếu như không phải người này thực sự tồn tại trên đời này thì cô gần như đã cho rằng mình đã không kiểm chế được với một tình yêu hoang tưởng.

Vốn cho rằng đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn của mùa hè năm ngoái nhưng ai ngờ vừa vào mùa hè năm nay, triệu chứng hiếm thấy của cô lại có dấu hiệu trở lại. Rốn đổi màu hồng nhạt, khát nước, nóng ran trong người, có năng lực từ xa cũng có thể ngửi được hormone giống đực. Cô hoảng sợ đến mức đặt ra quy định nhà nghỉ không nhận khách nam.

Nói chuyện này ra cũng không ai tin. Mọi người xem, ngay cả người bạn thân mười năm của cô là Hứa Nhắm Nhiễm cũng không tin.

Trong lòng bế tắc.

Đúng lúc hai nhân viên mát-xa gõ cửa đi vào.

Hứa Nhắm Nhiễm nói: “Chẳng phải cậu ngủ không được à? Để nhân viên mát-xa dùng tinh dầu mát-xa đi.”

Hồ Phách lắc đầu: “Tớ không muốn cởi quần áo ra để người ta nhào nặn vân vân đâu, chẳng khác gì làm mì sợi, ướp thịt khô cả.”

Hứa Nhắm Nhiễm cười đến mức đau hế cả bụng: “Thế thì cậu mang một ít tinh dầu về đi, đốt trong phòng ngủ ấy.”

“Ừ, tâm trạng thư thái cũng có lợi cho giấc ngủ.”

Nhân viên mát-xa đưa cho Hồ Phách ba lọ tinh dầu, theo thứ tự là tinh dầu oải hương, dương cam cúc và tinh dầu hoa hồng.

Hứa Nhâm Nhiễm tiếp tục ở lại mát-xa, còn Hồ Phách mang đèn đốt và tinh dầu về trước, ra xe đang đỗ bên ven đường.

Ánh mặt trời tháng bảy sưởi ấm mặt đất, trên đường khắp nơi đều là đàn ông mặc quần áo phong phanh. Trong không khí tràn ngập nhiều loại mùi hormone đàn ông khác nhau. Cô thật sự có thể phân biệt ra được mùi đàn ông, đáng tiếc là chẳng có ai tin...

“Bệnh cũ tái phát” khiến người ta trở nên buồn phiền, trên đường về nhà nghỉ còn gặp phải một chuyện không ngờ đến...

Chị Minh muốn xin nghỉ việc, nói là chồng đi xây nhà bị ngã gãy chân, phải về quê ngay để chăm sóc. Thế nên Hồ Phách phải nhanh chóng thanh toán tiền lương cho chị ấy để chị ấy về quê.

Tiểu Mễ thu dọn hành lý giúp chị Minh, còn Hồ Phách chạy vọt lên gác. Nhà nghỉ chỉ có hai nhân viên: Tiểu Mễ phụ trách tiếp đãi, ghi danh một ngày ba bữa và chị Minh phụ trách dọn dẹp vệ sinh. Chị Minh đi rồi, cô nhất định phải lập tức tuyển thêm người.

Nhà nghỉ có tổng cộng ba tầng, tầng một và tầng hai ngoại trừ hai phòng đơn làm chỗ ở cho nhân viên thì còn lại phòng cho khách thuê, còn tầng ba, phía đông đều là phòng tốt nhất, còn phía tây là sân thượng dùng để phơi quần áo và ga giường.

Tuy nhà nghỉ không lớn nhưng rất sạch sẽ, đẹp đẽ, từ trong phòng mở cửa sổ nhìn ra, núi sông tươi đẹp thu hết vào mắt. Do vị trí đẹp, phong cảnh nên thơ trữ tình nên năm ngoái, khi nghe có người muốn bán, Hồ Phách đã mua ngay lập tức

Trở về phòng, cô đặt lọ tinh dầu trong phòng tắm và tủ quần áo.

Nhân hiệu hướng ra ngoài, đặt ngang thẳng một hàng, ở giữa giữ chút ít khe hở, trên thanh ngang trong phòng vệ sinh khăn mặt treo thật chỉnh tề, ngay ngắn ngăn nắp, ở giữa cũng để một chút khe hở. Phòng khách thì không cần phải nói, có rất nhiều đồ vật được bày biện rất gọn gàng khoa học, ngay cả khăn ăn trong hộp rút ra cũng ở một mức độ nhất định, tuyệt đối không rút ra nhiều quá.

Ừm, người theo chủ nghĩa hoàn hảo chính là như vậy.

Hồ Phách bật máy tính lên, lên diễn đàn rao vặt đăng tin tuyển người, điều kiện cực tốt, tiền lương lại cao.

Đăng tin xong, cô không nhịn được ngáp một cái, vì mới năm giờ sáng cô đã thức dậy đi đến bệnh viện, lại còn bị hành hạ chạy lên chạy xuống đến trưa. Tốn rất nhiều tiền, ấy thế mà kết quả kiểm tra tất cả đều bình thường, cô cũng không biết là nên vui hay nên buồn...

Cô tắm rửa sạch sẽ rồi mở lọ tinh dầu oải hương, làm theo lời của nhân viên mát-xa nhỏ vài giọt vào trong đèn. Cũng không biết là do quá mệt mỏi hay là tinh dầu có hiệu quả, dầu sao cũng là buổi trưa, cô ngủ vô cùng say sưa, lúc tỉnh lại thì trời đã gần tối.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lặn xuống, ánh tà chiều buông xuống tô vẽ nửa bầu trời tựa như một bức tranh...

Trong phòng cô không có nhiều tranh ảnh, tấm gương to chiếu đến một cơ thể đẹp như hoa, da thịt thiếu nữ trắng nõn nà, nhìn qua như chỉ mới mười tám tuổi. Da dẻ mịn màng đến mức ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, mắt môi xinh đẹp, hoàn toàn không cần trang điểm, dáng người nhấp nhô hấp dẫn, tỉ lệ hoàn mỹ.

Có được khuôn mặt và thân hình hấp dẫn như vậy đáng lẽ nên vui mừng mới phải, thế nhưng khi nhìn xuống bụng mình, Hồ Phách lại thấy buồn phiền, rối rắm.

Da cô sinh ra đã trắng, phần bụng thon thả lại trắng như tuyết, cho nên màu hồng kia hiện lên vô cùng nổi bật. Không phải cô sinh ra ảo giác cũng chẳng phải mắt cô có vấn đề. Chính xác là màu hồng, hơn nữa cô xác định không thể nghi ngờ, màu hồng này sậm hơn mấy hôm trước rất nhiều.

Hồ Phách mặc quần áo đi xuống tầng dưới, hỏi Tiểu Mễ có người nào gọi điện thoại đến nộp đơn hay không...

Tiểu Mễ bĩu môi: “Có ba người gọi đến hỏi, nhưng khi nghe là nhà nghỉ thì nghèo rồi...”

Bây giờ tuyển nhân viên khó như vậy ư? Hồ Phách gấp gáp, mặt bắt đầu đỏ lên nóng ran, triệu chứng này còn tưởng là đến thời kỳ mãn kinh.

Cô vừa cầm cây quạt vừa tìm bút, sau đó vừa phe phẩy quạt vừa phóng bút ào ào như gió thổi mây bay. Tay trái cô cầm bút kí một chữ, trên tờ giấy đã hiện ra một tin quảng cáo rồng bay phượng múa.

Tiểu Mễ thấy bộ dáng này của chị chủ thật sự rất giống Tôn nhị nương, chỉ có điều Tôn nhị nương không có khuôn mặt đẹp, mà Tôn nhị nương cũng không thể viết chữ bằng tay trái, chữ lại còn rất đẹp! Mấy cái chữ to “bao ăn bao ở” tràn đầy sự chăm sóc, nuôi dưỡng nồng nặc, thật là khí phách.

(CN: Tôn nhị nương (nghĩa: Cô Hai nhà họ Tôn), tên hiệu Mẫu dạ xoa (Dạ xoa cái), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc)

Ngoài cửa nhà nghỉ có treo một tấm bảng đen, là thông báo còn trống bao nhiêu phòng, giá phòng bao nhiêu. Hồ Phách dán thông báo tuyển dụng lên, sau đó lui về phía sau vài bước nhìn kỹ một chút, xác định là không trên không dưới, không trái không phải, không méo không lệch, vừa vặn nằm ở giữa mới thở phào hài lòng.

Sau khi dán xong, cô ngoảnh lại nói với Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ ơi, tối nay chị không về, có việc gì cứ gọi điện thoại cho chị nhé.”

Trái tim Tiểu Mễ tan nát: Làm ăn không có khách, nhân viên thì xin nghỉ, chị chủ lại còn có tâm tư đi ra ngoài, thực sự nhà nghỉ này có phải của chị không hả?

Thành phố S là thành phố du lịch nước non xanh biếc, núi Yên Vân ở ngoại ô phong cảnh đẹp như tranh vẽ, còn có sân trượt tuyết. Tuy là mùa đông nhưng lượng khách du lịch đến du lịch đông như mắc cửi, hồ Trân Châu dưới chân núi mỗi khi đến mùa hè, vạn khoảnh sóng xanh, mười dặm đỏ hồng, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết. Cho nên những khách sạn, nhà nghỉ ven hồ lúc nào cũng đông nghẹt, duy chỉ có nhà nghỉ “Waterside Adeline” của các cô vắng khách, do mấy ngày trước Hồ Phách đột nhiên nói với Tiểu Mễ nhà nghỉ chỉ tiếp khách nữ, không tiếp khách nam.

Đang mùa du lịch, đã không lo làm ăn lại còn tự dưng đặt ra quy định kì lạ kia là cái quái gì đây!

Mấy ngày nay, còn hơn nửa phòng trống, Tiểu Mễ không kiềm chế nổi, cả gan hỏi: “Chị chủ ơi, sao nhà nghỉ chúng ta lại không nhận khách nam?”

Câu hỏi này thực sự đã hỏi đúng chỗ đau của Hồ Phách.

Cô im lặng một lát, yên lặng sờ sờ cằm: “Chị muốn chuyển qua cuộc sống thất thường một chút.”

Tiểu Mễ: “...”

Hồ Phách nheo nheo mắt. Ha ha, chẳng lẽ tôi lại nói là mùa hè đến rồi bệnh của tôi lại tái phát, khứu giác bén nhạy như chó, ngộ nhờ lần này lại say mê một vị khách nam nữa thì làm sao?

Cũng không phải là ai cô cũng chiều cổ như vậy...trừ người đẹp trai.

Hết chương 1

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 2

Hồ Phách ra khỏi khách sạn, đi đến một tiệm bán hoa ở góc đường mua hoa.

Ông chủ và cô rất quen thuộc, vừa nghe là cô mua hoa để tặng, liền tỉ mỉ gói hoa thật đẹp cho cô, còn dùng một dải băng màu hồng nhạt thật to thắt nơ bướm.

“Cám ơn ông chủ, cho tôi gửi tiền.” Hồ Phách mỉm cười nhận lấy hoa, ánh mắt rơi trên nơ bướm, trong lòng giống như là bị mèo cào.

Nơ bướm bên to bên nhỏ, hai dải lụa cũng một dài một ngắn, không thể như vậy được....

Cô ôm bó hoa hồng bước ra cửa, vẫy một chiếc taxi. Ngồi vào xe chuyện trước tiên là tháo bỏ dây ruy băng, thắt lại nơ bướm cho hai bên đều nhau và hai dải lụa dài bằng nhau.

Ừm, như thế này mới phải.

Xe dừng lại trước một cánh cổng màu vàng kim, đây là nhà của chú cô – Phó Căn Ngôn và dì của cô – Hồ Tương. Năm cô mười bốn tuổi, bố mẹ cô bị tai nạn xe qua đời, cô được dì Hồ Tương đưa đến nhà họ Phó nuôi dưỡng. Cô đã ở trong căn nhà này liên tục mười năm, cho đến năm ngoái mới chuyển đến “Waterside Adeline”.

Bên ngoài đèn sáng choang, ngoài cửa lớn đi qua đi lại không ít người.

Cô gái xinh đẹp tóc dài bồng bênh, váy áo tung bay, trong ngực ôm ba mươi đóa hoa hồng, người đẹp hoa đẹp, khiến cho người qua đường đều ghé mắt nhìn, dường như là nhìn thẳng vào cô.

Đi đến trước cửa nhà họ Phó, Hồ Phách ngửi thấy mùi bánh rán, nghĩ là dì đã tan làm về nhà nấu cơm. Cô lấy chìa khóa mở cửa liền trông thấy dượng Phó Căn Ngôn đang làm cơm tối trong nhà.

“Chú, sao hôm nay chú lại về sớm vậy?”

Phó Căn Ngôn đang nhào bột mỳ, đuôi lông mày nhếch lên, nghiêm mặt nói: “Hôm nay là ngày kỉ niệm ba mươi năm ngày cưới, không về sớm lấy lòng không phải là muốn chết hay sao!”

Hồ Phách cười hỏi: “Vậy chú có mua hoa không?”

Năm ngoái chú Phó Căn Ngôn vì bận rộn nên quên mua hoa, bị dì Hồ Tương ca cấm suốt hai tháng, Hồ Phách sợ ông năm nay lại quên nên cố ý giúp ông chuẩn bị một bó hoa mang tới, ngộ nhỡ có quên thì cũng nói là do chú mua.

“Năm nay chú không dám quên, sáng sớm đã đi ra tiệm bán hoa mua một bó hoa bách hợp gửi đến văn phòng của dì con rồi.”

Phó Căn Ngôn nói vài câu rồi tranh thủ thời gian trở lại phòng bếp làm tiếp công việc. Tài nấu nướng của ông rất tốt, chẳng qua là bình thường trong đơn vị bận quá, ông lại thích tự làm mọi việc nên rất khó có thể tan làm đúng giờ, càng đừng nói tới là tự mình xuống bếp. Cho nên, phải đợi đến những ngày quan trọng thì mới có thể trở tay nghề.

Hồ Phách cắm hoa hồng vào trong bình, sau đó đi vào phòng bếp giúp đỡ chú.

Trong nồi dầu nóng sôi sục, Phó Cẩn Ngôn vớt thịt viên lên, vẩy ráo dầu, xếp vào trong đĩa, mười mấy viên thịt heo tròn xoe vàng óng mê người được bày biện ra, chẳng qua là có ba viên thịt bị cháy đen bởi vì vừa rồi ông cùng Hồ Phách nói chuyện nên vớt ra hơi muộn.

Hồ Phách nhìn ba viên thịt bị cháy đen kia, hơi rỗi lên một chút, không nhin được liền cầm đũa gấp ra ngoài, tự mình bỏ vào một cái bát nhỏ.

Phó Cẩn Ngôn cười.

Dĩ nhiên Hồ Phách biết ông đang cười cái gì, gương mặt đỏ lên, cũng cười theo. Không còn cách nào khác, bắt buộc phải làm như vậy thôi.

Một lát sau dì Hồ Tương trở về, ôm một bó hoa bách hợp to, Hồ Phách nhận lấy hoa trong tay dì, riu rít làm nũng: “Thật là lãng mạn nha, con cún độc thân này hâm mộ chết rồi.”

Hồ Tương cười ôm lấy mặt cô: “Vậy cô còn không nhanh đi tìm bạn trai đi.”

Hồ Phách làm mặt quỷ: “Không ai theo đuổi.”

Hồ Tương làm vẻ không tin lắm: “Đừng có lừa dì! Nuôi con từ nhỏ đến lớn, dì còn không biết con đào hoa thế nào sao.” Nói đến con cái, dì Hồ Tương lại nói tiếp: “Con đúng là không tìm không phối, lâu rồi không thấy đến nhà dì. Hay là dì mua cho con chiếc xe, con tới đây ở đi, ban ngày đến khách sạn xem một chút là được rồi, cần gì ở lại đó.”

Hồ Phách vừa giật mình vừa cảm động, dì đã cho cô ăn học, nuôi dưỡng cô trưởng thành, cô đã thực sự rất cảm kích rồi, làm sao lại để dì mua xe cho cô: “Không cần đâu ạ, con sẽ tự mua xe cho mình.”

“Tiền con để dành đều đem đi mua khách sạn cả rồi, còn tiền đâu nữa?”

“Có anh chỉ cho con chơi cổ phiếu, năm nay giá cả thị trường cũng không tệ, tích lũy chút nữa là đủ rồi.”

Dì Hồ Tương cả kinh nói: “Con cũng thật là liều quá đi, thế mà cũng dám tin tưởng nó, không sợ nó làm con thua hết tiền à?”

Hồ Phách cười: “VẬY là dì quá xem thường anh ấy rồi, anh ấy là sinh viên giỏi của khoa tài chính đại học S, năm đó trong khoa có cuộc thi mô phỏng đầu tư cổ phiếu, anh ấy đạt được giải nhất. Không biết có bao nhiêu cô gái xem anh ấy là thần tượng, sùng bái muốn chết.”

Dì Hồ Tương hừ nói: “VẬY làm sao đến tuổi này vẫn không có bạn gái.”

“Anh ấy có thích một cô gái, đang cố gắng theo đuổi.”

Dì Hồ Tương liền lập tức hỏi là ai.

Chuyện Phó Chiếu thăm mếu Kiều An Kỳ cũng chỉ có vài người biết mà thôi. Anh đã lặp đi lặp lại với Hồ Phách bảo phải giữ bí mật, bởi vì dì Hồ Tương biết Kiều An Kỳ, Hồ Phách không thể làm gì khác hơn nữa che nữa đây nói: “Cô gái kia vừa xinh đẹp lại vừa có năng lực, nhân phẩm cũng tốt, dù sao thì dì cứ yên tâm đi.”

Dì Hồ Tương không tin tưởng lắm: “Thật chứ? Thật là tốt như con nói sao?”

Hồ Phách nghiêm túc nói: “Đương nhiên rồi ạ! Ít nhất là cũng không có bệnh gì!”

Dì Hồ Tương không nhịn được cười.

Ăn cơm tối xong, hai vợ chồng tình cảm đi xuống lầu tản bộ, Hồ Phách không muốn làm bóng đèn, liền quay lên lầu nghỉ ngơi. Cô ở gian phòng vốn dĩ là của Phó Chiêu, sau này khi cô đến ở, dì Hồ Tương liền kêu chú Phó Chiêu nhường lại căn phòng tốt nhất ở tầng hai cho cô...

Lúc mới tới nhà họ Phó, Phó Căn Ngôn và Hồ Tương rất quan tâm cô, chỉ có Phó Chiêu là đối xử với cô lạnh nhạt, luôn nói móc với ức hiếp cô. Ban đầu cô cảm thấy rất tủi thân, về sau suy nghĩ lại thấy rất thoải mái.

Đứng ở vị trí của Phó Chiêu, đột nhiên trong nhà có thêm người, lại chiếm phòng của anh, dùng đồ đạc của anh, lại còn phải chia sẻ sự yêu thương của bố mẹ, đối lại là người nào khác cũng sẽ không vui. Làm người phải biết có ơn tất báo, cô không chỉ cảm kích chú dì, mà còn rất cảm kích Phó Chiêu, cho nên cũng không so đo tính toán với anh.

Có điều, Phó Chiêu mặc dù ở nhà hay la mắng cô nhưng bên ngoài thì rất bảo vệ cô. Khi cô thi vào đại học S, Phó Chiêu đã học năm nhất. Lúc mới vào trường, cô và anh thường xuyên đi cùng nhau, nhiều người không biết quan hệ của hai người đều hiểu lầm cô là bạn gái anh.

Lúc đó có một nữ sinh tên Vương Đồng thăm mến anh, một ngày kia uống rượu vào chạy đến tìm Hồ Phách, ý trong người có men liền can đảm khóc lóc om sòm bảo Hồ Phách hãy nhanh chóng dứt đi.

Hồ Phách ban đầu muốn giải thích nhưng về sau thấy Vương Đồng càng nói càng quá đáng, liền đổi ý, mỉm cười nói: “Thật sự rất xin lỗi, chúng tôi đời này sẽ ở cùng nhau, không có bất kì người nào có thể tách chúng tôi ra được.”

Cả đời sẽ là anh em, dĩ nhiên sẽ không xa nhau. Vương Đồng bị chọc tức, then quá hóa giận, chỉ vào mặt Hồ Phách uy hiếp nói: “Sau này cô cẩn thận một chút.”

Chuyện này không biết như thế nào bị Phó Chiêu biết được, lúc này liền hùng hổ đi đến lớp của Vương Đồng. Anh trước giờ luôn bá đạo, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, nghiêm mặt bước về phía Vương Đồng đang sắp khóc.

Từ đó, mọi người mới biết được quan hệ của cô và anh. Mặt tốt là từ đó về sau ở trường không ai dám coi thường cô, mặt xấu là cũng không có ai dám theo đuổi cô.

Nói đến cũng lạ, những cô bé ở tuổi mười lăm, mười sáu đều sẽ thích một người nào đó, nhưng Hồ Phách hết lần này tới lần khác đều không có người nào làm cô rung động. Tuy năm mười bảy tuổi đó, lần đầu tiên cô giật nảy mình khi nhìn thấy Cố Tuần, song cũng chưa hẳn là yêu anh từ cái nhìn đầu tiên...

Tất cả mọi người đều nghĩ, một người đẹp như cô chắc tình sử cũng rất phong phú, nhưng thật ra thì tất cả đều nhầm. Tình sử của cô là một tờ giấy trắng, cho đến mùa hè năm ngoái mới xem là chính thức thêm vào một nét bút.

Mỗi tình đầu bắt đầu muộn như vậy nói ra có ma cũng chẳng tin, càng thêm không may nữa là lại còn thất bại.

Sau khi tổng kết nguyên nhân, cô cho là vì chứng bệnh hiếm thấy của mình gây ra, nhưng Hứa Nhâm Nhiễm kiên quyết không tán thành nguyên nhân này, cho rằng nguyên nhân là vì cô có hành động không rõ ràng.

Không nhận được sự thấu hiểu của bạn thân, thật là làm cho lòng người bế tắc.

Sau khi chuyển đi, Hồ Phách căn bản mỗi tuần đều đến nhà chú dì ở một đêm, cho nên đồ đạc trong phòng đều vẫn y nguyên như vậy, chỉ có sách và máy tính đều đã mang đi nên không có gì tiêu khiển. Hồ Phách

ngịch điện thoại di động một chút liền đi qua phòng của Phó Chiêu lấy một vài quyển sách về đọc.

Trong phòng của Phó Chiêu rất ít đồ đạc nên nhìn có vẻ rất gọn gàng, sạch sẽ, duy nhất có một chỗ lộn xộn chính là tủ sách của anh. Chất đầy các loại sách, tạp chí ngổn ngang đặt chung một chỗ. Bệnh cũ của Hồ Phách bị tái phát, nhìn thấy tủ sách lộn xộn thế này thật sự rất mất hứng.

Đồ đạc của cô nhất định phải sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, ví dụ như tủ sách, tạp chí phải xếp cùng nhau, sách với sách xếp cùng nhau; hơn nữa các quyển sách phải xếp theo thứ tự từ thấp đến cao, từ trái sang phải, tất cả phải sắp xếp thật ngay ngắn.

Phó Chiêu thì lại không có thói quen này, luôn là xem xong rồi lại tiện tay nhét vào tủ, cao thấp để xen lẫn một chỗ, nhìn qua quả thực không thể chịu nổi!

Sau khi Hồ Phách sắp xếp thật tốt tủ sách của anh Phó rồi rút ra mấy quyển tạp chí mang về phòng đọc.

Lật lật, cô bỗng nhiên giật mình, ánh mắt vững vàng bình tĩnh đặt trên ảnh của một nhân vật trong tạp chí.

Không ngờ anh ta từ trước đến giờ rất ít khi xuất hiện lại đồng ý phỏng vấn. Càng không thể ngờ nữa là lại đồng ý chụp ảnh. Cái này thật đúng là chuyện long trời lở đất!

Hồ Phách đưa tạp chí lại gần một chút, cẩn thận tỉ mỉ nhìn ảnh của anh ta. Đáng tiếc, khoảng cách chụp quá xa lại chỉ chụp có một bên mặt, chỉ có thể nhìn thấy dáng người cao ngất. Vóc người rất cao, còn gương mặt, vẫn là một điều bí ẩn.

Chính vì như thế nên tấm hình này lộ ra vẻ đặc biệt, tràn đầy mùi thần bí. Một dáng người cao to anh tuấn với khuôn mặt nghiêng, ngược lại làm

cho người ta rất tò mò, càng làm cho người ta cảm thấy không thỏa mãn, hận không được muốn đi vào trong tấm hình kia, đứng trước mặt anh ta, nhìn thật rõ khuôn mặt anh ta. Chụp một bức ảnh như vậy thà không chụp còn hơn, thật là thách thức lòng ham muốn của người ta mà! Hồ Phách nhìn tấm ảnh khuôn mặt nghiêng này ba phút đồng hồ, nuốt nước bọt rồi mới dời tầm mắt đi.

Về phần nội dung bài viết, cô không cần nhìn đã sớm đọc nhiều thành quen....

“Cố Tuần, tốt nghiệp xuất sắc tại một trường đại học kiến trúc chuyên nghiệp trong nước, sau khi tốt nghiệp, làm việc tại một văn phòng kiến trúc trực thuộc Sở Hành chính có tiếng trong nước, hai năm sau chuyển qua làm nhà thiết kế cho một công ty đồ chơi, sau đó giành được giải nhất cuộc thi DW, nửa năm sau, thành lập Tinh Tích Văn Hóa. Công ty phát triển nhanh chóng, sự nghiệp kinh người...”

Mặc dù những chuyện này cô đã nhớ rõ trong đầu nhưng vẫn rất chân thành đọc lại bài viết từ đầu đến cuối, không bỏ sót một chữ. Xem đến cuối cô lại không khỏi lại ngẩn ra. Bài viết có nhắc đến tiêu chuẩn chọn vợ của anh ta! Đây cũng là một chuyện kinh thiên động địa nha!

Tim Hồ Phách đập mạnh một cái, vừa tò mò lại vừa kích động, nhưng không hiểu sao trong lòng lại sinh ra một cảm giác sợ không dám đọc, chẳng qua chỉ là rối rắm trong chốc lát, cô vẫn là không nhịn được liền đọc.

Tiêu chuẩn chọn vợ của anh ta rất đơn giản, chỉ có một câu: “Không để ý vẻ bề ngoài, quan trọng là tính cách tốt, tốt nhất không nên là xử nữ.”

Hồ Phách nhìn chăm chú vào tiêu chuẩn chọn vợ đơn giản này, chậm rãi hít thở thật sâu.

Quả nhiên vẫn là không đọc thì tốt hơn.

Hết chương 2

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 3

Khi Phó Chiêu đi từ công ty ra, trời vẫn còn sớm. Không khí thật trong lành, bầu trời vẫn có trăng có sao...

Đại lộ Đông Giao vừa mới mở, rộng rãi và thông thoáng. Xe ô tô chạy băng băng một đường, bình thường lộ trình mỗi ngày là bốn mươi phút, không sai một giây. Nhìn thấy căn phòng phía đông trên tầng hai sáng đèn, Phó Chiêu biết Hồ Phách đã trở về...

Anh nhẹ bước lên lầu, đi đến rồi dừng trước cửa căn phòng phía đông. Cửa phòng màu trắng khép hờ, hé ra một khe hở nhỏ cỡ lòng bàn tay, vừa vặn lộ ra chiếc đèn hình trăng khuyết màu vàng trên tường. Anh giơ tay nhẹ nhàng gõ hai cái, đằng sau cánh cửa lặng yên không một tiếng động, đẩy cửa phòng ra xem, trong phòng cũng không một bóng người.

Anh nghĩ ngợi một lúc rồi lại rón rén đi lên tầng thượng. Tầng thượng trước đây chỉ là chỗ phơi quần áo; bảy năm trước, Hồ Phách đột nhiên say mê trồng hoa, Hồ Tương liền cho người xây tầng thượng thành một nhà kính để trồng hoa. Lúc bước lên bậc thang cuối cùng, một luồng hương thơm diệt muỗi xộc vào mũi.

Hồ Phách là một người cực kỳ sợ muỗi đốt, da nhạy cảm đến mức chỉ cần muỗi đốt một phát cũng sẽ bị đỏ ửng một mảng lớn.

Tầng thượng không bật đèn, ánh sáng của trăng và sao xuyên qua mái nhà bằng thủy tinh trong suốt, chiếu vào mười mấy chậu hoa cao thấp xen lẫn nhau, xanh um tươi tốt, phát triển tốt vô cùng. Một bóng người đang

nằm nghiêng trên ghế trúc như một con mèo nhỏ, màn hình điện thoại trong tay phát ra ánh sáng.

Hồ Phách đang đọc tin nhắn của Hứa Nhậm Nhiễm gửi đến, nội dung là thư tình Hồ Lan Thành viết cho Trương Ái Linh.

... Không biết em có thường xuyên nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ, hôm nay hình ảnh em trông như thế nào, hôm nay là ai tựa bên cửa sổ hát ca.

Hứa Nhậm Nhiễm nói, chị xem, thư tình này viết thật là hoa mỹ, nhẹ nhàng khoan khoái giống như là đang nếm một tô mì nước...

Kể từ sau khi làm MC chương trình “Trên đầu lưỡi thành phố S”, Hứa Nhậm Nhiễm nói câu nào cũng đều so sánh với thức ăn.

... Bọn mình nói chuyện cả đêm rồi, mới đó mà trời cũng sắp sáng.

Vừa nói xong câu này, đèn trên đỉnh đầu tách một tiếng rồi sáng lên, rất hợp với tình hình.

Phó Chiêu dù bận rộn nhưng vẫn ung dung chờ Hồ Phách vì sợ mà hét ầm lên hoặc lăn từ trên ghế xuống đất. Thế nhưng, cô không hét lên cũng chẳng lăn xuống, ngay cả đầu cũng không thềm quay lại, bình thản nói: “Phó Chiêu, trò đùa người mười năm trước này anh chơi mãi không thấy chán à?”

Phó Chiêu nhụt chí: “Sao em biết là anh?”

“Chả cần nhìn, người sẽ biết ngay thôi!” Gần đây cô cực kỳ nhạy cảm với hơi thở đàn ông, quen thuộc như thế nên chỉ cần người cô cũng biết là ai.

“Em là chó hả!”

“Hừ, anh mới là chó.” Hồ Phách quay mặt sang rồi ngồi dậy...

Phó Chiêu đứng trước cây phượng vĩ, từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn cô: “Em ở đây cho muỗi đốt à?”

Hồ Phách chỉ chỉ một chậu hoa bên cạnh, nói: “Em ở đây ngắm hoa quỳnh nở.”

Ánh mắt Phó Chiêu rơi xuống ghế trúc, bên cạnh là sáu chậu hoa tử sa đặt trên bồn, búp hoa nhỏ dài theo cành lá vươn ra, cong cong ngẩng đầu lên. Nếu anh nhớ không lầm... đây là chậu hoa quỳnh thứ bảy mà cô chăm sóc, sáu chậu hoa trước đã “hương tiêu ngọc vãn”. Điều hiếm thấy là chậu hoa quỳnh thứ bảy này kiên cường như một chú gián, cao hơn nửa mét, cành lá xum xuê, đến giờ vẫn chưa chết. Càng hiếm thấy nữa là còn đâm chồi nảy lộc...

Phó Chiêu không tin lắm, bóp nhẹ nụ hoa: “Nhìn nó như thế này hôm nay có thể nở được không?”

“Tối nay nhất định sẽ nở.” Hồ Phách hưng phấn mở to hai mắt: “Chúng ta cá cược không?”

Phó Chiêu cốc một cái vào đầu cô, lườm một cái và nói: “Cá cược cái đầu em.”

Từ nhỏ đến lớn, cá cược với cô chưa thắng một lần nào. Nhớ lại mùa xuân năm cô sáu tuổi, lần đầu tới nhà anh làm khách, bố anh làm một bàn lớn thức ăn ngon. Cô nói cô nhắm mắt lại cũng có thể đoán được là cái gì, anh nào có chịu tin, cá với cô, kết quả tiền mừng tuổi năm đó của anh đều thua sạch. Dĩ nhiên là từ đó về sau, anh vẫn chưa từng thắng cô trận cá cược nào.

Phó Chiêu ngồi xuống ghế trúc, mở cúc cổ áo: “Ngày mai bắt đầu phiên giao dịch sẽ bán cổ phiếu của em đi.”

“Tại sao?” Hồ Phách khó hiểu, gần đây giá cả thị trường rất tốt, chỉ số tăng cao, cổ phiếu của cô đang tăng lên rất tốt, tại sao lại phải bán đi?

“Trực giác thôi. Tăng lâu vậy rồi cũng nên điều chỉnh. Cho dù là thị trường chứng khoán tăng giá cũng sẽ không tăng nhanh như gió như thế.”

Phó Chiêu vừa nói vừa kéo cà vạt, giật lung tung mấy cái...

Ánh mắt Hồ Phách nhìn vào cà vạt của anh, không nhìn được nữa đành đưa tay kéo cà vạt xiêu vẹo trở lại ngay ngắn vào chính giữa cổ áo anh như cũ và cảm thấy rất hài lòng.

Phó Chiêu ngả ngón, mở to mắt nhìn cô chăm chăm: “Không biết chứng bệnh của em tương lai ai có thể chịu được?”

Hồ Phách lè lưỡi, làm mặt quỷ.

Phó Chiêu nói: “Sáng sớm ngày mai anh đi Bắc Kinh công tác, em làm hộ anh một chuyện.”

“Là chuyện gì ạ?”

“Ngày kia Mặc Hương xã tổ chức một buổi đấu giá, có một bức tranh quạt, em mua hộ anh. Đến lúc đấy Hứa Tranh cũng sẽ đón em đi cùng.”

Hồ Phách cực kỳ tò mò: “Từ khi nào anh lại hứng thú với mấy cái đồ vậy?”

“Tặng người ta. Nhớ kĩ là nhất định phải mua được, giá dù có nhiều hơn gấp mười lần cũng không sao.” Nói xong anh liền đứng lên, vươn tay xoa đầu cô như vỗ về con chó nhỏ, còn xoa nhẹ hai cái.

Hóa ra là tặng cho người ta. Hồ Phách ngẫm nghĩ một lát, lập tức đoán ra được, nhoẻn cười: “Quản là si tình.”

Phó Chiêu sững lại, ngoảnh lại nhìn cô.

Hồ Phách thản nhiên cười: “Tranh quạt là tặng cho ông Cố đúng không?”

Phó Chiêu không phủ nhận, lườm cô một cái: “Hóa ra em không có ngốc như anh nghĩ.”

“Hừ, em vốn rất thông minh.” Hồ Phách bĩu môi, nói: “Anh giấu tâm tư kín như thế, Kiều An Kỳ biết được mới là quý. Em nghĩ anh nên trực tiếp tỏ tình đi, che che giấu giấu như thế thì có ích gì chứ!”

“Em không hiểu được đâu.” Vẻ mặt của Phó Chiêu tựa như không muốn nói chuyện với cô nhóc này, phất tay nói: “Chẳng may bị từ chối thì ngay cả làm bạn cũng không được.”

Hồ Phách cười ranh mãnh: “Nhưng không nói ra thì mãi mãi chỉ làm bạn mà thôi.”

Phó Chiêu sờ sờ cằm: “Em còn nhớ Lý Tô Hàng không?”

“Trí nhớ em tốt lắm, vẫn còn nhớ rõ tên của anh ta.” Cô thật sự không muốn nghe đến cái tên này, bởi nó khiến cô nhớ lại những hồi ức không hề đẹp trong tuổi học trò.

Phó Chiêu hừ một tiếng rồi nói: “Đó là lần đầu tiên anh đánh người phải vào đồn cảnh sát, tất nhiên phải nhớ rồi.”

Khi còn niên thiếu, Phó Chiêu trẻ tức giận ra tay không biết nặng nhẹ, “không cần thận” đánh gãy xương cánh tay của cái tên điên cuồng theo đuổi cô lúc đó.

“Có anh thật là tốt!” Hồ Phách tranh thủ nịnh nọt, nụ cười ngọt ngào giống như kẹo bông gòn: “Em thấy, thật ra cũng không cần tỏ tình. Lý Tô

Hàng tỏ tình với em cả trăm lần, em đều cảm thấy phiền chết đi được. Bởi vậy, xác định đối phương thích mình hay không rồi mới tỏ tình. Nếu không kết quả chỉ hư đường hư bột hết thôi, nếu thế thì bằng không nói cho rồi.”

Phó Chiêu nói xong liền đi xuống.

Hồ Phách sờ cằm, tự dừng nghĩ đến một chuyện. Năm ngoái cô cứ như mãnh hổ theo đuổi với tỏ tình, Cố Tuần có thấy thấy phiền hay không?

Sau đó anh đã tiếp nhận sự theo đuổi của cô, chắc là không thấy phiền nhỉ?

Trong khi cô còn đang chìm trong suy nghĩ thì một mùi hương bay vào mũi. Cô còn đang chờ đóa quỳnh kia nở hoa.

Sau khi xây xong nhà kính, việc đầu tiên cô làm là ra chợ mua vài chậu hoa về chăm sóc. Lan hồ điệp, hải đường, mẫu đơn, sau đó thì tre già măng mọc, sống rồi chết, cô vẫn kiên trì chăm sóc thật tốt cho hoa lan và dây leo các loại. Chẳng qua duy nhất chỉ có chậu hoa quỳnh này là vẫn kiên trì sống sót.

Cố gắng tám năm, rốt cuộc cô cũng tự tay chăm sóc cho hoa quỳnh nở hoa, loại cảm giác vui sướng này đương nhiên rất khó có thể diễn tả nên lời.

Cô cẩn thận nâng đóa hoa quỳnh mới nở lên, trong đầu chợt hiện lên một bàn tay nâng hoa quỳnh nào đó.

Những ngón tay dài, mảnh khảnh mà mạnh mẽ, ít có người đàn ông nào có, đáng tiếc mùa hè năm ngoái cô vẫn không chạm vào được, sau này cũng không có cơ hội, thật là tiếc.

Đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, là Hứa Nhâm Nhiễm gọi đến, hỏi cô: “”Chị đọc xong thư tình của Hồ Lan Thành

chưa?”

“Đọc xong rồi.”

Hứa Nhâm Nhiễm không hiểu sao lại cười như nắc nẻ: “Có phải viết hay hơn thư tình chị viết gấp vạn lần không?”

Hồ Phách phản bác: “Em đã nhìn thấy thư tình chị viết đâu hả?”

“Chính vì đã từng nhìn thấy rồi nên mới bảo chị đọc của người ta đi, sau này lấy mà học tập.” Hứa Nhâm Nhiễm cười đến run cả người, thở không ra hơi: “Cố Hiểu Quân tìm được tài khoản của anh trai nó trên weibo liền gửi cho em xem. Chị biết không, cứ nhớ đến thư tình của chị là em cười suốt ngày. Không được, sau này chị phải tặng em một trăm cái mặt nạ, em cười đến mức mặt đầy nếp nhăn luôn rồi.”

Hứa Nhâm Nhiễm vừa dứt lời, đầu Hồ Phách đã toát đầy mồ hôi: “Weibo nào chứ?”

“Chị xem một chút sẽ biết. Em sẽ gửi địa chỉ cho chị.”

Chỉ chốc lát sau, Hứa Nhâm Nhiễm đã gửi một qua một đường link. Hồ Phách vội vàng nhấn vào...

Weibo tên là Seek, Hồ Phách vừa nhìn thấy chỗ này trong lòng đã sợ hãi, Seek có nghĩa là tìm kiếm, tìm tòi, “tìm” đồng âm với “Tuần”[1]. Trong đầu nhớ lại ảnh cô vừa nhìn thấy trên tạp chí lúc nãy, lại nhìn đến mục giới thiệu sơ lược bản thân, chỉ có bốn từ vô cùng đơn giản: Sa vào miệng hổ (ý chỉ sự nguy hiểm).

Cô ôm trán. Trời ạ, có khả năng đây thật sự là tài khoản của anh. Bởi vì cô họ Hồ.

Sa vào miệng hồ... Yêu cô là nguy hiểm lắm ư? Hơ? Sao lại có thể dùng từ như thế được nhỉ...

Weibo của anh rất sơ sài, một năm qua không có cập nhật nào, chỉ có lác đác hai bài viết...

Bài viết thứ nhất: Bức thư tình đầu tiên.

Phía dưới bài viết là một bức ảnh, chính là ảnh chụp bức thư, trên tờ giấy màu trắng viết vài hàng chữ: Hôm nay thời tiết thật đẹp, quảng trường bên hồ có rất nhiều người đang thả diều. Tôi cũng đang thả một cái,... Thêm nữa, ở phía trên còn viết tên của một người: Cố Tuần, em thích anh, gió biết, mây biết, anh có biết không?

Quả nhiên là năm ngoái cô lén viết cho anh một bức thư tình nhưng không kí tên...

Một năm sau xem lại, Hồ Phách xấu hổ đến nổi da gà, thư tình này quả nhiên là viết quá tệ, có thể so sánh với Hồ Lan Thành ư?

Kiên trì đến cùng, tiếp tục kéo xuống.

Bài viết thứ hai trong Weibo của Seek là: Bức thư tình thứ hai.

Bên dưới bài viết vẫn là ảnh chụp như cũ, chẳng qua lần này là năm cái.

Tại sao lại là năm cái mà không phải là sáu cái? Chẳng phải sáu cái xếp ngay ngắn hai hàng nhìn sẽ rất đẹp ư? Năm cái thiếu mất một cái chủ tài khoản, anh không cảm thấy ngứa mắt à?

Bức ảnh thứ nhất là Một dòng chữ nho nhỏ trên tờ giấy nho nhỏ và một cuốn từ điển Tân Hoa, tờ giấy là một tờ giấy trắng bình thường, phía trên viết bốn con số: 522 532 199 362.

Không sai, đây chính là bức thư thứ hai của cô. Trong cuốn từ điển Tân Hoa có thêm tờ giấy nhỏ bên trong có viết bốn con số. Chỉ là vẫn không kí tên như cũ.

Sau đó là tấm hình thứ hai: mở trang từ điển, chữ “Em” được khoanh tròn bằng bút máy, tấm hình thứ ba là mở trang từ điển, một chữ “rất” được khoanh tròn bằng bút máy, bức hình thứ tư mở trang từ điển, chữ “thích” được khoanh tròn bằng bút máy. Bức hình thứ năm chính là: mở trang từ điển, chữ “Anh” được khoanh tròn bằng bút máy...

Cho nên, bức thư tình thứ hai này chính là giải mã mấy con số viết trên tấm giấy nhỏ kia, có nghĩa là: Em rất thích anh.

Hồ Phách ném điện thoại di động đi, giấu khuôn mặt xấu hổ của mình vào đầu gối.

Thật ấu trĩ, thật xấu hổ! Sao cô có thể nghĩ ra chuyện này được hả trời?

Giờ khắc này, cô cảm thấy thật may mắn vì năm ngoái cô chỉ viết hai bức thư tình ẩn danh, song lại bị Cố Tuần phát hiện ra. Còn về việc tại sao anh lại phát hiện người viết hai bức thư ẩn danh đó là cô thì vẫn là một câu đố.

Ngày đó, Cố Tuần đưa một tờ giấy đến trước mặt cô và bảo cô viết tên của mình cho anh xem. Khi đó cô rất đặc ý mình thông minh khi viết thư bằng tay trái, sau đó ung dung bình tĩnh dùng tay phải viết mấy chữ cho Cố Tuần xem.

Cố Tuần nhìn một chút, nói: “Viết tay trái tôi xem.”

Hồ Phách hơi bối rối, tự hỏi vì sao anh biết cô viết bằng tay trái nhỉ? Cô tính sẽ không thừa nhận nhưng hình như Cố Tuần đoán được cô sẽ chối

nên bình thản nói: “Mới gặp em lần đầu tôi đã biết em viết chữ bằng tay trái rồi.”

Sau chuyện đó, phải mất hồi lâu cô mới nhớ ra rằng lần đầu tiên gặp anh, cô có viết trước mặt anh. Cụ thể là tay trái hay tay phải cô đã không còn nhớ, ấy thế mà bảy năm rồi anh vẫn còn nhớ rõ.

Hết chương 3

[1] 寻 (xún: tìm kiếm) 珣 (xún: tuần – tuần lộc)

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 4

Năm đó, lần đầu tiên Hồ Phách gặp Cố Tuần là năm 17 tuổi, vì kỳ thi đại học đầy cam go nên được nghỉ rồi mà vẫn phải học bù. Thành tích học tập của cô khá tốt nhưng trong lòng vẫn lo lắng mình thi không tốt, sợ có lỗi với chú và dì.

Hôm đại thọ 70 tuổi của Cố Viễn Sơn, Phó Cẩn Ngôn đưa vợ mình cùng đến chúc thọ bố nuôi, Hồ Phách cũng được đưa đi cùng, để cô ra ngoài chơi cho thư thái tâm hồn.

Ông cụ Cố vốn là giáo sư của Học viện Mỹ thuật, với bố của Phó Cẩn Ngôn vừa là bạn vừa là đồng nghiệp. Thời trẻ, hai gia đình cùng ở trong khu nhà của cơ quan, có cửa nhà đối diện nhau, còn nhận con của nhau là con nuôi. Sau đó, tranh vẽ của Cố Viễn Sơn càng bán càng đắt, danh tiếng ngày càng lớn, dọn nhà ra ngoài ở nhưng vẫn duy trì quan hệ với nhà họ Phó.

Vì Cố Viễn Sơn làm sinh nhật tròn 70 tuổi nên ngoài gia đình của con trai và con gái ra còn có gia đình của cháu và gia đình của hai học trò cưng của ông. Trong phòng khách, khách khứa bẻ bạn ngồi đầy cả, rất náo nhiệt. Lần đầu tiên Hồ Phách tham gia một dịp như vậy, lại là nhà của người khác nên khó tránh khỏi cảm giác bỡ ngỡ, cứ nắm lấy cánh tay của Hồ Tương, không rời nửa bước.

Họ hàng và học trò của Cố Viễn Sơn đều là người có văn hóa, nói chuyện với nhau nếu không phải là tình hình kinh tế và thế giới thì cũng là

đầu tư các tác phẩm nghệ thuật. Hồ Tương sợ Hồ Phách cảm thấy chán, bèn cho cô đến phòng phía Tây tìm Phó Chiếu.

Nhà họ Cố vô cùng sang trọng, phòng lớn rộng rãi, tấm vách gỗ đỏ dài được chạm trổ tinh xảo, chia phòng lớn thành phòng đông phòng tây, hoa văn phía sau tấm vách vô cùng đẹp, là một bộ salông bằng gỗ lim. Phó Chiếu ngồi cùng mấy người trẻ trò chuyện vui vẻ.

Hồ Phách lướt mắt cực nhanh, ngoài Phó Chiếu ra không hề quen biết ai. Với lại, họ cũng lớn hơn cô mấy tuổi, đều đã vào đại học, còn cô thì vẫn đang vật lộn trong trường cấp ba nên giữa hai bên có một khoảng cách nhất định.

Cô không qua bên đó mà ngồi trên ghế da màu gạo trắng sữa bên cạnh. Sô pha đối diện có hai cô bé khoảng mười một mười hai tuổi. Hai cái đầu bé nhỏ thì thà thì thầm với nhau như hai con chuột nhỏ, một lúc hi hi, một lúc lại chiu chít chiu chít, khe khẽ tranh luận Cố Tuần đẹp trai hơn hay là Phó Chiếu đẹp trai hơn.

Trong lòng Hồ Phách nghĩ: Những đứa nhóc miệng còn chưa cai sữa này trưởng thành sớm quá rồi, mới lớn đã bắt đầu ngất ngây vì trai đẹp. Tuy cô đã mười bảy tuổi nhưng vẫn chưa thích qua lại với ai, cũng không hề có hứng thú với bất cứ con trai nào. Với lại, trong tâm tư cô vẫn không hiểu được tình yêu có cảm giác gì. Đặc biệt khó hiểu nhất là sao lại có nhiều người thích Phó Chiếu như vậy.

Người gì mà sáng sớm đã cầm đầu cầm cổ ăn sáng, đôi tất của con trai khi đá bóng xong có thể làm ngạt chết người, thế mà lại có người thích! Mà còn có người nhờ cô gửi thư tình cho Phó Chiếu, thậm chí là tặng quà cho cô chỉ để lấy được địa chỉ QQ hay số điện thoại của Phó Chiếu. Như hai cô bé trước mặt đây lại có thể si mê vì anh ấy, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Hai cô bé nói mà cứ hi hi ha ha, hai mắt sáng lên như có lửa, Hồ Phách lại gần hai cô bé kia, tiện thể hỏi xem ai là Cố Tuần, Phó Chiêu đương nhiên cô biết nên không cần phải hỏi.

Cô bé tết bím tóc không hề thẹn thùng chút nào, chỉ tay về phía người thanh niên ngồi ở ghế đối diện, sau đó hỏi Hồ Phách: “Chị ơi, chị cảm thấy thế nào?”

Cô bé xinh xắn, miệng cũng ngọt ngào, thật khiến người ta yêu mến.

Hồ Phách nhìn qua người mà cô bé chỉ. Giữa một đám người, anh ta không phải là người lớn tuổi nhất nhưng không hiểu sao có một phong thái ung dung điềm tĩnh, sáng lạn xuất chúng hơn người. Phó Chiêu đẹp trai nhưng anh ta lại có phần hơn một chút.

Cái nhìn này rất lâu, tựa như dòng nước sâu chậm chậm trôi đi, cô nghĩ, cái nhìn này, mười năm sau vẫn không thể quên.

Cứ cho là Cố Tuần khiến cô kinh ngạc nhưng cô cũng không cảm nhận được cảm giác tim đập thành thịch mà người ta hay nói, tình yêu sét đánh. Bình tĩnh quan sát, sau đó chuyển tầm mắt về phía Phó Chiêu. Thoạt nhìn, đúng là khiến người ta phải há hốc vì kinh ngạc.

Phó Chiêu nho nhã ngồi đó, đang nói chuyện với một cô gái, nụ cười phải gọi là ấm áp, hòa nhã, đâu có giống như lúc ở nhà hay to tiếng tỏ vẻ hung dữ với cô, tưởng như là biến thành người khác vậy.

Ha ha, thì ra là giả vờ tỏ vẻ.

Hồ Phách ngoảnh sang, cười híp mắt và nói với cô bé: “Đương nhiên là Cố Tuần đẹp trai hơn rồi.”

Cô bé tết bím tóc khoái chí vỗ tay: “Em thắng rồi!” Sau đó nhảy xuống đất và đến bên Cố Tuần, chỉ vào Hồ Phách nói: “Anh ơi, chị ấy nói

anh đẹp trai hơn anh Phó.”

Hồ Phách cực kì sợ hãi, thực sự không ngờ rằng cô bé đó là em gái của Cố Tuần. Sau này cô mới biết cô bé đó tên là Cố Hiếu Quân, và cô bé ngồi cùng tên là Đường Bối Bối có bố là học trò cưng của Cố Viễn Sơn, mở một phòng trưng bày tranh. Và người đang cười nói với Phó Chiếu, cô gái xinh đẹp biến một người từ tướng cướp thành quý ông lịch lãm như Phó Chiếu, tên là Kiều An Kỳ, con gái của cô Cố Tuần.

Những người ở đó vừa nghe những lời Cố Hiếu Quân nói thì đều khoái chí cười phá lên, Phó Chiếu cũng cười, cười đến nỗi mắt tỏa ra ánh xanh lục.

Cố Tuần là người duy nhất trong đám đó không cười lấy một tiếng, bình thản nhìn cô một cái, ánh mắt trong veo sâu sắc, cảm giác tựa như phát ra một luồng hơi lành lạnh.

Anh nhìn cô rất lâu, lâu đến nỗi không còn chút lịch sự nào.

Với tư cách là một người từ thời cấp một đã được tôn là hoa khôi của trường, Hồ Phách đã quen với những ánh nhìn thiếu lịch sự như vậy, đặc biệt là ánh nhìn của con trai. Các kiểu nhìn dụ dáng, hâm mộ, kinh ngạc cho đến khao khát bay bổng, cô hoàn toàn vô cảm, hơn nữa còn không để ý.

Cố Hiếu Quân chạy lại phía Đường Bối Bối, hai đứa tiếp tục những câu chuyện của bọn trẻ con.

Hồ Phách nhìn qua trà trên mâm trái cây, một trong số đó có táo. Những quả táo màu đỏ được sắp mặt lên phía trên, có một quả là để ngược đầu lên, cô thật sự không chú ý, nhẹ nhàng cầm trái táo lăn qua lăn lại.

Hành động nhỏ này, cô cảm thấy tất cả đều được thu vào tầm mắt của một người, dựa vào trực giác và phương hướng, cô đoán nhất định là Cố

Tuần. Cô ngoảnh lại nhìn, quả nhiên bắt gặp ánh nhìn của anh; cô vốn đã hoàn toàn vô cảm với ánh nhìn của bọn con trai nhưng đây lại là lần đầu tiên cảm thấy ngại ngùng thế này. Nhưng chẳng còn cách nào khác, chứng miễn cưỡng đúng là không thể nhẫn nại...

Cô cố tỏ vẻ bình tĩnh, ngoái đầu hỏi Cố Hiếu Quân: “Nhà vệ sinh ở đâu thế em?”

Cố Hiếu Quân nhiệt tình chỉ hướng cho cô.

Hồ Phách đứng dậy đi đến nhà vệ sinh, quả nhiên thấy khuôn mặt mình trong gương đã ửng đỏ.

Kì lạ thật, sao cô lại bị đỏ mặt vì một người con trai nhỉ?

Cô hất nước lạnh lên má, rề rà ở bên trong phải mấy chục phút sau mới ra ngoài. Đương nhiên cô không quay lại phòng phía tây.

Cô lại ngồi bên cạnh Hồ Tương, nghe dì và mấy cô nữa đang bàn về nước hoa, quả thực rất chán. Nghe một hồi, cô bỗng nhớ ra bố của cô – Hồ Minh từng nói cô có khứu giác nhanh nhạy, sẽ gửi cô đến nước Pháp học điều chế nước hoa, trở thành nhà nghiên cứu nước hoa nổi tiếng nhất.

Lời nói còn văng vẳng bên tai mà người từ lâu đã không còn. Trong lòng cô tự nhiên lặng hẫng đi, lặng lẽ bước ra ngoài hành lang hít thở không khí trong lành.

Biệt thự của nhà họ Cố to đẹp, trang hoàng ngập tràn phong thái của gia đình trí thức, trên bức tường hành lang treo mấy bức tranh thủy mặc, đều là tác phẩm của Cố Viễn Sơn. Bức tranh sơn dầu cuối cùng rất khác với phong cách của mấy bức tranh trước, bức tranh mô tả sự phát triển tùy ý của cây hoa tử đằng, phía trên là hai con chim khổng tước bay vút lên bầu trời, những cánh hoa tử đằng màu tím bay lả tả trong gió. Mặc dù là bức tranh tĩnh nhưng thẩm thấu trong đó là hơi thở vô cùng linh động, dường

như có thể thấy chim tước vỗ cánh và cánh hoa đang lay động theo chiều gió.

Cô nhìn xuống dòng chữ đề tặng, hóa ra là Cố Tuần, trong lòng hơi kinh ngạc là anh lại vẽ đẹp đến thế.

Bỗng một mùi hương lạ từ đâu bay tới, cô khịt khịt mũi, tìm kiếm nguồn gốc của mùi hương. Bên ngoài hành lang là một sân phơi lớn hình bầu dục, gần cửa kính đặt cây phát tài cao hơn hình dáng người bình thường. Trúc đuôi phượng¹, “giọt nước Quán Âm”², những cành lá đan xen nhau làm chắn hết cảnh vật bên trong.

Cô men theo mùi hương từ từ bước chân vào, bỗng nhiên tim đập mạnh.

Cố Tuần đứng quay lưng lại, đứng ở giàn hoa trước cây tùng, chậu hoa dưới chân trồng một loại cây có gốc màu xanh lục, hoa nở to có màu trắng tuyết, mùi hương ban này chính là đến từ đây.

Tay phải của Cố Tuần cầm bó hoa đó, cánh hoa màu trắng ngà, nhìn tựa như ánh trăng, phong thái thư giãn vừa xinh tươi vừa thanh lệ, đẹp đến nỗi người ta khó mà miêu tả. Đầu tiên cô bị bó hoa đó làm cho kinh ngạc, sau đó là bàn tay của Cố Tuần. Tay của một người con trai hiếm khi mà được đẹp như thế. Chiếc áo sơ mi trắng xắn lên, ống tay áo trắng như tuyết.

Hình ảnh trước mắt như là một bức tranh cuộn tròn vô cùng đẹp, Hồ Phách nghĩ là nhân lúc Cố Tuần chưa phát hiện bèn lặng lẽ rút lui, nhưng giây phút nhìn thấy tay của Cố Tuần thì chân của cô bị níu lại rồi.

Trên giàn hoa bên cạnh hoa quỳnh còn có hai chậu bồn cảnh, một chậu đá nhỏ và một chậu hoa càn cưa; chậu hoa rất độc đáo, những chậu sứ năm góc xinh xắn, trên bề mặt có đề chữ, phân ra Thành nhất hoa nhất thế giới và Tam diều tam bồ đề. Nhưng mà, chậu hoa có chữ Tam diều tam bồ

đề lại đặt trước chậu có chữ Nhất hoa nhất thế giới, trật tự sao mà đúng được?

Hồ Phách nhìn chăm chú chiếc chậu sứ trắng, trong lòng như đang bị móng vuốt của mèo cào cào. Thời gian chần chừ, Cố Tuần lúc này quay người lại, đây là lần thứ ba bắt gặp ánh mắt của cô.

Nhìn thấy cô, đôi mắt Cố Tuần ánh lên chút lạ lẫm, đôi lông mày đẹp nói rộng ra, sau đó đôi môi hơi cong cong. Lộ ra nét cười mỉm.

Khuôn mặt trẻ trung có hơi chút kiêu ngạo, nụ cười thanh tao hiếm hoi, như băng tuyết tan ra, mùa xuân như bắt đầu.

Song Hồ Phách hoàn toàn không đếm xỉa tới, hai mắt toàn tâm toàn ý tập trung vào chậu hoa kia.

Cố Tuần nhìn theo ánh nhìn của cô về phía hai chậu hoa, hỏi: “Sao thế?” Đây là lần đầu tiên Hồ Phách nghe anh nói chuyện, anh lạnh lùng thế kia mà giọng nói vô cùng ấm áp.

“Thứ tự của hai chậu hoa này không đúng, lẽ ra phải là Nhất hoa nhất thế giới đặt phía trước, Tam điều tam bồ đề đặt phía sau.” Sau khi nói xong, cô đoán rằng Cố Tuần sẽ cho là mình bị thần kinh.

Điều không ngờ là Cố Tuần thay đổi vị trí của hai chậu hoa, sau đó hỏi cô: “Thế này à?”

Nhìn thấy hai chậu hoa đặt đúng thứ tự, Hồ Phách lập tức cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, còn cười mỉm với Cố Tuần. Mắt cô vừa to vừa đẹp, ánh nhìn trong veo, xa xăm mà khó đoán. Nếu như mà cười lên, đôi mắt cong cong, quả là vừa mềm mại vừa đáng yêu.

Cố Tuần nhìn cô: “Em là em họ của Phó Chiêu à?”

Hồ Phách ừm một tiếng rồi gật đầu.

Cố Tuần hơi dừng lại, sau đó lại hỏi: “Em tên là gì?”

“Em họ Hồ, tên là Hồ Phách (虎珀), tên ở nhà cũng là Hồ Phách (琥珀), (虎 và 琥 âm Hán Việt đều là hồ), cùng một âm”.

Gần giàn hoa có một cái bàn tròn kiểu châu Âu, Hồ Phách sợ Cố Tuần nghe không hiểu, thế là tiện tay viết lên mặt bàn chữ “HỒ”. Cô không ý thức được rằng mình đang dùng tay trái.

Cô không phải là người thuận tay trái, trước giờ cũng không luyện viết chữ bằng tay trái, chỉ là do từ nhỏ, hai tay đều linh hoạt như nhau. Những việc tay phải có thể làm thì tay trái cũng làm được y như vậy.

Cố Tuần khoanh tay đứng nhìn về phía tay cô.

Chữ viết như mây bay nước chảy, là chữ hình thư rất nho nhã (hình thư là một kiểu chữ của Trung Quốc). Ngón tay nhỏ nhắn thon dài, trắng đến nỗi gần như trong suốt, móng tay màu hồng phấn, có một nốt ruồi nhỏ xíu xiu.

Chú thích:

Trúc đuôi phượng: Xem thêm ở đây:

<http://taichinhcujut.daknong.gov.vn/index.php?language=vi&nv=news&op=Tim-hieu-ve-huyen-Cu-Jut/Ngay-xuan-ban-ve-cay-Truc-duoi-phuong-169>

Giọt nước Quán Âm: xem thêm ở đây

https://rongmotamhon.net/xem-sach_Truyen-thuyet-ve-Bo-Tat-Quan-The-Am_ctmdsstc_show.html

Hết chương 4

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 5

Sân thượng bằng thủy tinh tựa như ngăn cách hai thế giới, phía trong cửa sổ vô cùng náo nhiệt, không khí bùng bùng, còn sân thượng yên tĩnh đến mức như đang ở tận cùng Trái đất. Mùi thơm của hoa quỳnh tràn ngập không gian, bóng đêm ngoài sân thượng nhìn không thấy điểm cuối.

Hồ Phách viết xong, ngẩng đầu lên thì phát hiện Cố Tuần đang đứng ở bên cạnh mình. Vóc người anh gần như ngang với Phó Chiêu, dáng người cao gầy. Mới vừa rồi cô đã nhìn rất kĩ cả người anh nhưng đó chỉ là nhìn từ xa, đôi mắt anh rất sáng, trong trẻo lạnh lùng như sao, nhưng lúc nhìn gần thì bỗng nhiên lại có một cảm giác khác, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy giống như là có thêm một ngọn lửa toát ra.

“Em học lớp mấy?”

“Học lớp mười hai.”

Cố Tuần ồ một tiếng, vậy hẳn là mười bảy tuổi.

Bởi vì Hồ Phách lớn lên quá xinh đẹp nên luôn được đám con trai chú ý. Chỉ cần cô nói chuyện với họ nhiều hơn vài câu hoặc là liếc mắt nhìn họ một cái, đám con trai lập tức cho rằng cô có tình cảm với họ, lập tức muốn theo đuổi cô khiến cho Hồ Phách cực kì phiền phức. Cho nên kể từ khi học trung học, cô rất chú ý không tiếp xúc nhiều với con trai, chỉ kết bạn, nói chuyện với con gái.

Do Cố Tuần là chủ nhà nên cô khách sáo lễ phép nói chuyện với anh vài câu, song trong lòng đã bắt đầu có ý định rời đi. Mùi chân cô bất giác

hướng ra phía ngoài sân thượng, cô đang muốn nói tạm biệt với Cố Tuần, bỗng dừng cảm thấy tay ngứa như bị kim châm, muỗi xát, cúi đầu xuống nhìn đã hoảng sợ.

Từ nhỏ cô đã cực kỳ sợ muỗi, da mà bị muỗi đốt một cái sẽ đỏ lên một khoảng lớn. Cho nên, mùa hè cô chưa bao giờ dám mặc quần sooc váy ngắn, hôm nay mặc quần dài nhưng lại mặc áo tay ngắn. Trên sân thượng trồng nhiều hoa nên có nhiều muỗi, cô mới đứng ở chỗ này một lát mà trên cánh tay đã xuất hiện năm, sáu vết đỏ lớn.

Làn da cô rất trắng nên những vết đỏ kia lại càng bắt mắt hơn. Cố Tuần cũng phát hiện ra, vội nói: “Để anh đi lấy nước hoa cho em.”

“Gần đây có hiệu thuốc nào không? Nước hoa không có tác dụng với em, tôi phải bôi thuốc mới hiệu quả.”

Cố Tuần nói có, Hồ Phách liền hỏi ở đâu.

“Anh đi cùng em. Em không biết đường đâu.”

Cố Tuần trực tiếp đưa Hồ Phách ra khỏi sân thượng.

May mắn thay, biệt thự của nhà họ Cố không phải ở trên sườn núi, hiệu thuốc và bệnh viện cũng ở gần đây.

Hồ Phách đi vào hiệu thuốc liền hỏi có thuốc trị muỗi đốt hay không, người bán hàng đưa cho cô một tuýp, lúc này cô mới phát hiện mình không mang theo tiền.

Cố Tuần trả tiền cho cô.

Hồ Phách xấu hổ nói: “Cám ơn, em sẽ trả lại cho anh.”

Cố Tuần cúi đầu nhìn cô, mỉm cười: “Không cần trả đâu. Em mời anh uống nước là được rồi.”

Thật đáng hận, một tuýp thuốc mà hai mươi mấy đồng. Ngay cả một ly cà phê cũng không đủ, Cố Tuần không thể làm gì khác hơn là đổi lại thành trà sữa.

Mặc dù anh chưa bao giờ uống trà sữa, nhưng may mắn là cô không phải mua tinh dầu, nếu không chỉ có thể nói nước lọc, gặp người ta sao có thể mời nước lọc được chứ?

Hồ Phách mỉm cười.

Ánh mắt của nhân viên bán hàng luôn dán vào người cô. Cho đến bây giờ, cô ta chưa từng thấy cô bé nào xinh thế này, làn da trắng như tuyết, tựa như mảnh ngọc chạm khắc lung linh lòng người, lúc cười khiến cho người ta tim đập thành thịch. Mặc dù là nữ nhưng cũng phải nhìn đến ngây ngẩn người.

Ra khỏi hiệu thuốc, Hồ Phách vội vàng mở thuốc ra bôi lên cánh tay, lúc này cảm giác ngứa mới dừng lại. Thật kì lạ, các loại nước hoa không có hiệu quả với cô, chỉ có thuốc bôi mới có tác dụng.

Trở về nhà họ Cố, Cố Tuần không dám đưa cô đi qua chỗ sân thượng mà đi vào từ cửa chính, đúng vừa lúc Phó Chiêu đang tìm cô khắp nơi, vừa thấy cô đi từ bên ngoài về thì lại càng hoảng sợ.

“Em chạy đi đâu đấy? Mẹ anh còn tưởng em đã mất tích.”

“Em đi mua thuốc. Anh có tiền không?” Hồ Phách mượn Phó Chiêu năm mươi đồng đi trả cho Cố Tuần.

Mời trà sữa rất phiền phức, trả tiền dễ dàng hơn.

Cố Tuần không nhận, nói một câu không cần rồi bước đi luôn, chẳng hiểu sao lại có cảm thấy tức giận.

Hồ Phách không còn cách nào khác, đành đưa năm mươi đồng cho Cố Hiếu Quân, nhờ con bé chuyển cho Cố Tuần.

...

Lần đầu tiên cô nhớ một cảnh rõ ràng đến vậy, dù đã rất lâu nhưng ánh mắt, giọng nói, cử chỉ, thậm chí động tác xăn ống tay áo của Cố Tuần cô cũng nhớ rất kĩ. Còn cả đóa hoa quỳnh kia nữa.

Ban đầu cô chỉ muốn chứng kiến tận mắt hoa quỳnh sớm nở tối tàn trong sách mà thôi và chính hôm đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy hoa quỳnh nở hoa. Cô say mê trồng hoa cũng vì lý do này.

Trên đường trở về, Phó Căn Ngôn vừa lái xe vừa hỏi cô chơi có vui không, Hồ Phách cũng không cảm thấy có cái gì thú vị nhưng vẫn một mực lắng nghe người lớn nói chuyện. Trên cánh tay bị một đống vết đỏ nhưng vì chú dì cô đã có ý tốt đưa cô ra ngoài chơi nên cô không thể phá nát không khí, liền gật đầu cười, nói rất vui.

Phó Chiêu hừ một tiếng: “Dĩ nhiên là vui rồi! Gặp được trai đẹp cơ mà!”

Hồ Phách không ngờ anh lại nói ra một câu như vậy, càng hoảng sợ, sợ chú Phó Căn Ngôn và dì Hồ Tương hiểu lầm. May là trong xe mở nhạc nhẹ, hai người ngồi ở hàng trước nói chuyện nên không hề nghe tiếng Phó Chiêu hừ nhẹ.

Khi về đến nhà họ Phó cũng đã rất khuya, dì Hồ Tương dặn dò Hồ Phách đi nghỉ ngơi sớm. Song, áp lực thi tốt nghiệp trung học vẫn còn đó nên cô tự giác lấy sách giáo khoa ra, định đọc sách một lát rồi đi ngủ. Chú và dì vẫn luôn rất tốt với cô, cô phải cố gắng để không phụ hai người đã quan tâm, chăm sóc cô.

Thật kì lạ, cô tự nhận trí nhớ mình không đến nỗi tệ, nhưng đối với những chuyện trước lúc năm tuổi, cô không hề có ấn tượng với chuyện gì. Với lại, hồi cấp một, cô học rất cố gắng nhưng liên tiếp bị đội sổ; lên cấp hai, chương trình học khó hơn rất nhiều, cô lại học càng giỏi, nhất là Tiếng Anh, luôn đứng đầu lớp.

Mới vừa mở quyển sách ra, Phó Chiêu đã tùy tiện đi tới, nhắc chân ngồi lên bàn học của cô. Anh so với cô lớn hơn ba tuổi, thân thể đã sớm trưởng thành to cao, mỗi lần vào phòng cô đều không ngồi ghế sofa, theo thói quen cứ ngồi lên bàn học của cô, hai chân duỗi ra, vừa dài vừa thẳng, thật là làm cho người ta ao ước.

Mỗi lần Hồ Phách nhìn thấy đều chán nản vóc người chậm lớn của mình, dậy thì cũng chậm, bạn ngồi cùng bàn đã mặc áo ngực size C nhưng cô vẫn mặc size A. Kinh khủng nhất chính là có bé gái lớp sáu đã có kinh nguyệt, còn cô vẫn chưa có động tĩnh gì. Dì Hồ Tương đã dẫn cô đi bệnh viện nhiều lần, kiểm tra tất cả đều bình thường, đến tận mười sáu tuổi cô mới có kinh lần đầu.

Phó Chiêu giơ ngón tay trỏ, gõ gõ lên mặt bàn.

Hồ Phách ngẩng đầu nhìn anh: “Anh Phó có gì chỉ thị ạ?”

Phó Chiêu lườm một cái, nói: “Cố Tuần đẹp trai hơn anh à?”

Đồ nhỏ mọn, cả buổi tối mỗi chuyện này cũng không tha. Hồ Phách vừa buồn cười vừa không biết trả lời sao, rũ mắt xuống làm như không để ý tới. Cô nói Cố Tuần đẹp hơn anh, thứ nhất quả thật là như thế, thứ hai là giận đối Phó Chiêu khi ở trước mặt Kiều An Kỳ thì nhã nhặn lịch sự, còn ở nhà đối với cô thì la lối om sòm, giống như thổ phỉ.

Người được chia thành nhiều loại, Cố Tuần và Phó Chiêu đều thuộc loại đàn ông đẹp trai, chẳng qua là phong thái không giống nhau, Phó Chiêu tựa như biển mà Cố Tuần lại tựa như tuyết.

Còn nữa, dầu xinh đẹp như hoa nhưng mỗi ngày đều gặp nhau, Cố Tuần là vì lần đầu tiên gặp nên sinh ra kinh diễm, còn Phó Chiêu thì đã nhìn quen mười mấy năm. Chẳng qua trong lòng cô nghĩ như vậy nhưng lại không nói ra, lấy sách giáo khoa dựng lên che lấy mặt.

Phó Chiêu đánh bộp một cái đèn sách của cô xuống, tức giận nói: “Em đúng là không có lương tâm, sao em không nghĩ, em học thể dục tốt như vậy không phải là anh ngày ngày mỗi buổi sáng đều cùng em chạy bộ sao?”

Hồ Phách bất mãn nói: “Là anh lôi kéo em cùng chạy bộ mà.” Cô ghét nhất là dậy sớm. Nhất là mùa đông, bị Phó Chiêu từ trong chăn ấm kéo ra ngoài chạy bộ, trong đời hận nhất là điều này.

“Được lắm, vậy mỗi lần trước khi thi là ai mỗi ngày kèm em học? Em đúng là không có lương tâm, con bé chết tiệt này, lại còn dám nói Cố Tuần đẹp hơn anh. Cúi chỏ hướng ra ngoài.”

(Cúi chỏ hướng ra ngoài: Nghĩ đến quyền lợi của người ngoài chứ không nghĩ cho người nhà!)

Phó Chiêu mắng cô, đầu ngón tay cũng không nhàn rồi, nói một câu lườm một cái rồi chỉ chỉ lên trán. Hồ Phách bị anh chỉ vào trán, đầu nghiêng một bên lại nghiêng một bên giống như con lật đật. Phó Chiêu càng nói càng giận, càng nói càng không kiểm soát được lực ở cổ tay, làm Hồ Phách ngã từ trên ghế xuống nền nhà.

Hồ Phách vốn không hề tức giận nhưng bị anh làm ngã xuống đất thì cực kì tức tối. Cô bò dậy, gầm gừ: “Anh ấy đẹp hơn anh nhiều.”

Phó Chiêu nhướn mày: “Ha ha, con bé này dám làm phản rồi!”

Hồ Phách không hề khách sáo đáp trả: “Mặt anh như thiên tiên em nhìn đến phát ngán rồi!”

Phó Chiêu lập tức tiêu tan tức giận, sờ sờ cằm, sung sướng hỏi: “Em cảm thấy mặt anh như thiên tiên?”

Hồ Phách lườm anh một cái, từ chối trả lời.

Phó Chiêu nhìn cô, tự dưng hỏi một câu rất kỳ quặc: “Có phải em thích Cố Tuần hay không?”

Hồ Phách nhất thời giận dữ nên không hề nghĩ ngợi liền thừa nhận: “Đúng đó, em thích anh ấy.”

Phó Chiêu trợn mắt: “Không được!”

Hồ Phách nổi lên sự phản nghịch trong lòng: “Vì sao?”

“Anh đây thích Kiều An Kỳ, Cố Tuần là anh họ của cô ấy, em muốn tương lai anh gọi em là chị dâu à?”

Hồ Phách nghe thấy những lời này thì hơi kinh hãi, nhưng sau đó bỗng hiểu ra. Thảo nào trước mặt Kiều An Kỳ, anh họ cô lại ga-lăng, nhã nhặn như thế.

Cô cười híp mắt, vỗ tay: “Ha, chủ ý này hay đấy. Chờ em thi đại học xong sẽ theo đuổi anh ấy. Sau này anh ngoan ngoãn chờ gọi em là chị dâu đi, xem anh sau này còn dám bắt nạt em không!”

Bộ dạng Phó Chiêu như sắp nổ tung, giận dùm dùm bỏ đi.

Chẳng qua ngoài miệng Hồ Phách nói vậy thôi, mặc dù cô rất ngạc nhiên khuôn mặt đẹp trai của Cố Tuần nhưng khi đó cô xác định không phải tình yêu sét đánh. Song, do hai nhà có quan hệ khá thân thiết nên mấy năm sau, hai người không thường xuyên thì cũng là tình cờ gặp nhau. Không tình là bạn nhưng khá quen thuộc.

Năm đó Kiều An Kỳ tốt nghiệp đại học rồi đi dạy trên vùng núi, Cố Tuần và bạn thân Trần Dương lái xe đưa cô ấy đi, Phó Chiêu muốn lấy lòng nhưng lại sợ quá lộ liễu nên viện cớ Hồ Phách muốn đi miền núi chơi, mặt dày đưa Hồ Phách đi theo. Kết quả, sau cơn mưa đường núi trơn nên bị lật xe, Hồ Phách bị thương không nặng nhưng lạ là bị chảy máu không ngừng, bệnh viện nhỏ không có đủ máu để truyền, là Cố Tuần truyền máu cho cô mới chuyển nguy thành an.

Kiều An Kỳ trêu cô, bảo cô lấy thân báo đáp ơn cứu mạng, Hồ Phách cực kỳ biết ơn Cố Tuần nhưng không hề có cảm tình, cho đến năm hai mươi ba tuổi, cô vẫn chưa yêu bất kì ai. nào. Và lại, mỗi khi có người theo đuổi, cô cảm thấy rất bức mình, chỉ muốn chuyển đổi phương đi thật xa để không phải nhìn thấy nhau nữa. Vì vậy, có một lần Phó Chiêu nghiêm túc hỏi cô có phải thích Hứa Nhắm Nhiễm hay không...

Hồ Phách vừa buồn cười vừa bức mình, chỉ im lặng không nói gì, trong lòng cũng có chút bức bối. Hứa Nhắm Nhiễm trung bình nửa năm thăm mến một chàng trai, còn cô bảy tám chục năm sau tuổi học trò cũng sẽ qua hết, bức mình vì nửa người cũng chưa từng thăm mến.

Nếu cô không gặp được đàn ông ưu tú thì cũng đành phải chịu thôi. Ưu tú giống như Cố Tuần đến mức không thể bắt lỗi cũng không khiến cô rung động thì điều này thực sự không bình thường, thảo nào Phó Chiêu lại suy nghĩ vậy.

Có một lần, cô và Hứa Nhắm Nhiễm cùng đi ăn cơm, cô chợt nghĩ tới lời của Phó Chiêu, trong lòng lặng lẽ tưởng tượng cảnh cô và Hứa Nhắm Nhiễm ôm hôn nhau, lập tức muốn nôn.

Hứa Nhắm Nhiễm hỏi cô bị làm sao.

Hồ Phách cắn đũa, “khụ” một tiếng: “Đũa đâm vào cổ họng.”

“Chị thật là giỏi.” Hứa Nhắm Nhiễm liếc mắt.

Hồ Phách lại lén nhìn một người đẹp trai ngồi cạnh bên, dáng dấp rất ưa nhìn, cô lại tưởng tượng cảnh cô và người này “kiss” nhau, lại nôn thêm lần nữa.

Hứa Nhậm Nhiễm: “Lại bị đâm nữa à?”

Hồ Phách rưng rưng gật đầu. Xong rồi, trai gái gì cũng không được.

May mắn là mùa hè năm ngoái cô đã xác định được “phương hướng”, từ những điều ở trên, cô phải cảm ơn Cố Tuần.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô điên cuồng theo đuổi một người đàn ông, si mê đến điên đảo thần hồn, mất lý trí, làm rất nhiều chuyện “điên khùng”. Lúc đó, cô không cảm thấy gì nhưng năm sau nghĩ lại cảm thấy xấu hổ đến nổi cả người nổi đầy da gà. Ví dụ như hai bức thư tình ấu trĩ đến xấu hổ kia.

Cô không chịu được, gọi điện thoại cho Hứa Nhậm Nhiễm, hỏi có cách gì khiến Cố Tuần xóa hai bức thư trên Weibo kia đi không.

Hứa Nhậm Nhiễm cười: “Chị gọi điện thoại nói anh ta là được.”

“...” Không dám nói chuyện cũng không có mặt mũi nói chuyện, có lẽ anh đã quên rồi.

“Chị có thể lấy số giả gọi cho anh ta.”

“...” Không được, không minh bạch.

Hứa Nhậm Nhiễm vừa ăn vừa cười: “Vậy thì giữ làm kỉ niệm đi, có ai mà không có vết đen trong quá khứ đâu.”

“Được rồi.”

Cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Có một điều cô không hiểu chính là Cố Tuần đăng ảnh hai bức thư kia lên Weibo là có ý gì.

Mặc dù thời gian cô biết anh không ngắn nhưng vẫn đoán không ra tâm tư của anh. Phó Chiêu tuy luôn nóng giận giống như lửa nhưng rất dễ gần, còn Cố Tuần tao nhã lịch sự, trầm ổn ngay thẳng, lúc nào cũng làm cho người ta có cảm giác cao thâm khó lường, rất khó đoán được anh đang nghĩ gì.

Ví dụ, ban đầu cô đưa cho Cố Hiếu Quân năm mươi đồng để con bé chuyển cho Cố Tuần. Sau khi khai giảng, Cố Tuần lại lái xe đến trường học của cô trả lại tiền lẻ, anh nói hai mươi mấy đồng đủ cho một chuyến đi sao, từ nhà anh đến trường học cô tiền xăng cũng không đủ.

Đàn ông tích cực đứng lên, cũng rất liều mạng.

Hết chương 5

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 6

Hồ Phách lặng lẽ quan tâm Seek, cô lấy điện thoại rồi xuống tầng dưới.

Về phòng tắm rửa, cô cố ý đến gần gương nhìn kỹ, cái rốn quả thực có màu hồng, không phải cái gương của khách sạn có vấn đề gì, cái gương của nhà dì cũng thế.

Nằm trên giường, cô đăng nhập nick Weibo của khách sạn Waterside Adeline, đăng một thông báo tuyển dụng. Vì gần đây khách sạn không nhận khách nam nên một số phòng bỏ trống, tiếp đó cô đăng thông tin rút thăm trúng thưởng: chỉ cần ‘like’ và chia sẻ trang weibo của khách sạn với bạn bè, ba người may mắn sẽ được chọn trao giải, tặng một ngàn đồng và giảm giá phòng 70%.

Lúc mới đầu mở khách sạn cũng có liên quan đến Cố Tuần. Những năm gần đây du lịch của thành phố S rất phát triển, trung tâm của thành phố cũng dần dần chuyển từ phía tây sang phía đông. Công ty Văn hóa Tinh Tích của Cố Tuần nằm ở khu tòa nhà văn phòng cao cấp ở khu phía đông mới, mùa hè năm ngoái cô đến phía đông thành phố “tình cờ gặp” Cố Tuần, trùng hợp là có một khách sạn đang cần chuyển nhượng, bèn tiếp tay vào mua lại.

Nhưng mà mở khách sạn tuyệt đối không phải là vì “tình cờ gặp” mà là vì kiếm tiền. Cô không như các bạn khác, sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô bắt đầu suy nghĩ cách kiếm tiền. Vả lại, trời phú cô có đầu óc kinh doanh, thích kiếm tiền, cô cũng không muốn nợ dì quá nhiều. Nhà họ Phó đã gánh

vác chi phí học đại học và chi phí sinh hoạt hằng ngày cho cô mà không chút vấn đề gì, nhưng suy cho cùng dì Hồ Tương cũng không phải là mẹ của cô, chỉ là dì. Cô đã trưởng thành, sao có thể nghiêm nhiên ăn không ở không cầm tiền tiêu vô tư như thế được.

Từ nhỏ cô đã có tài ăn nói, hồi đó Hồ Minh cảm thấy con gái có khí chất nhanh nhạy, định sau này cho cô đi Pháp du học điều chế nước hoa. Cho nên, từ nhỏ đã cho cô vào học một lớp tiếng Pháp, không ngờ rằng cô học rất nhẹ nhàng, tiếng Anh thì không cần phải nói, học cực giỏi. Vào đại học cô kiêm chức phiên dịch, vào năm ba đại học, cô dùng khoản tiền tiết kiệm được ở trường mở một quán trà sữa, không ngờ cũng kiếm được kha khá tiền. Sau khi tốt nghiệp, cô chuyển nhượng lại quán trà sữa và bắt đầu đầu tư vào thị trường chứng khoán cùng với Phó Chiêu, số tiền trong tay không ngừng tăng lên. Hai năm sau, cô từ bỏ công việc, mang tất cả tiền tiết kiệm đầu tư vào khách sạn, nhưng công việc phiên dịch vẫn tiếp tục làm như cũ, thu nhập ngày càng cao. Bởi vậy cô mới có thể không nhận khách nam vào khách sạn. Hai tháng kinh doanh của khách sạn trì trệ cũng không sao.

Đăng tin trên Weibo xong, cô đang định tắt máy đi ngủ, bỗng nhiên Seek gửi tin nhắn đến! Cô giật mình, trong nháy mắt tỉnh cả ngủ. Tin nhắn Weibo chỉ có một từ: Again!

Đây là ý gì nhỉ?

Không, đương nhiên cô biết ý nghĩa của từ này?

Điều cô không hiểu là sau một năm Cố Tuần bắt đầu sử dụng lại nick Weibo này là có ý gì?

Từ này mang ý nghĩa gì?

Hồ Phách chăm chú nhìn màn hình của điện thoại, trầm ngâm không thể lí giải nổi, cái bụng sắp sửa có thêm một cái lỗ.

Có từng chứng kiến một người phiên dịch chỉ vì một từ đơn mà mất ngủ lúc nửa đêm chưa?

Sáng ngày hôm sau, Phó Chiêu bay nên đã dậy từ sớm. Ăn sáng xong phát hiện hai vành đen ngay mắt của Hồ Phách.

“Không ngủ được à?”

“Ừm! Lo nghĩ.”

“Em lo lắng chuyện gì đó?”

Hồ Phách chống cằm nói: “Lo chuyện kiếm tiền đó. Không cần mua nhà, lấy chồng, áp lực rất lớn.”

Phó Chiêu phun sữa trong miệng ra.

Hồ Phách liếc anh một cái: “Cười cái đầu anh í.”

Phó Chiêu ngừng cười: “Lát nữa Hứa Tranh Vanh đưa anh ra sân bay, hay em đi cùng anh rồi tiện thể nhờ cậu ấy đưa em về.”

Hồ Phách và Phó Chiêu đợi ở cửa mấy phút thì xe của Hứa Tranh Vanh đến. Vì anh ta và Phó Chiêu là bạn thân từ hồi còn bé xíu nên Hồ Phách cũng rất thân với Hứa Tranh Vanh, và quen biết luôn em gái anh ta là Hứa Nhầm Nhiễm.

Vừa xuống xe, Hứa Tranh Vanh đã khen: “Ày, mấy hôm không gặp, Hồ Phách xinh hơn rồi đấy!”

Hồ Phách cũng học theo cách của anh ta, nói: “Ha ha, mấy hôm không gặp, anh Hứa cũng đẹp trai hơn rồi!”

Phó Chiêu ớn lạnh: “Hai người trêu nhau đủ chưa, mới sáng sớm làm tôi nổi cả da gà.”

Ba người đến thẳng sân bay. Phó Chiêu ngồi ở ghế phó lái, Hồ Phách ngồi phía sau Hứa Tranh Vành. Anh ấy sau mấy năm du học trở về tóc dài ra, có thể thắt bím được rồi. Hồ Phách nhìn qua cái bím tóc thời trang đó thì trong lòng rất ngứa ngáy khó chịu, thật là muốn tóm lấy nó.

Tiền Phó Chiêu ra sân bay, Hứa Tranh Vành đưa Hồ Phách về khách sạn.

Cái thông báo tuyến dùng dán ở giữa bảng đen vẫn ngoan ngoãn ở trước cửa khách sạn, nhưng cái bảng hình như bị lệch, hơi nghiêng về bên phải, cô sửa lại một chút rồi mới bước vào sân.

Tiểu Mễ đang nói chuyện với một người đàn ông, cười ngọt hơn cả bình thường gấp mười lần, cái giọng ấm áp hơn bình thường gấp hai mươi lần.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế gỗ dài, quay lưng lại với cô, không thể nhìn được khuôn mặt. Nhưng cái dáng nhìn từ phía sau, à không, từ biểu cảm của Tiểu Mễ, người này nhất định rất đẹp trai.

Đáng tiếc là khách sạn không nhận khách nam, có đẹp trai cỡ nào cũng vô dụng.

Hồ Phách hắng giọng.

Cuối cùng Tiểu Mễ cũng nhìn thấy cô, lập tức vui mừng chỉ vào người đàn ông đang quay lưng lại với cô: “Cô chủ, anh ấy đến xin việc.”

Xin việc ư?

Người đàn ông đó đứng dậy và quay lại mỉm cười với cô. Ánh sáng mặt trời phản chiếu qua ô kính, vừa hay ánh trên vai anh ta, những tia sáng nhỏ vun như đang nhảy múa, trực giác đầu tiên cho người ta nhận thấy đó là một cơ thể phát sáng.

Hồ Phách không đoán sai chút nào, quả thật là một anh chàng rất rất đẹp trai, cái kính đen ngay sống mũi rất hợp thời trang.

Rất nhiều người đeo kính vì bị cận thị hay đôi mắt không đủ sáng nhưng anh ta thì không, ánh mắt đẹp đến nỗi cho người ta cảm giác con người cũng óng ánh theo. Không thể phủ nhận, đây tuyệt đối là người đàn ông đeo kính đẹp trai nhất mà cô từng thấy, chẳng trách đỉnh đầu của Tiểu Mễ đều là bong bóng màu hồng.

Hồ Phách quan sát anh ta từ đầu đến cuối một lần nữa, sau cùng là nhìn xuống đôi giày thể thao, ngay tức khắc tìm được một cảm giác tri âm! Dây giày của anh ta thắt rất ngay ngắn, mà độ dài như nhau! Thật là hoàn hảo!

Trong nháy mắt cô đổi thái độ, mỉm cười và đưa tay ra: “Chào anh! Tôi là chủ khách sạn này!”

“Chào chị! Tôi là Lục Huyền. Tôi nhìn thấy thông tin tuyển dụng trên Weibo, cho nên mới đến ứng tuyển.” Anh ta nhè nhẹ bắt tay Hồ Phách, lực và thời gian vừa đủ, rất lịch sự.

Hồ Phách để ý thấy anh ta cắt móng tay rất sạch sẽ, một chút móng cũng không có, giống như cô ấy vậy.

Thiện cảm tăng gấp đôi.

“Tôi tốt nghiệp Đại học Công nghiệp T, có giấy phép lái xe, biết ba thứ tiếng, biết nấu nướng, ca hát, điện nước.” Lục Huyền mặc dù rất trẻ, nhưng giọng nói lại thành thật chất phác như giọng của một người đàn ông trưởng thành, giọng trầm có một chút âm mũi, vô cùng lôi cuốn.

Hồ Phách ngờ ngợ, một người biết ba ngoại ngữ, một sinh viên tài giỏi thế kia lại muốn đến khách sạn của cô làm công? Có vẻ khó hiểu đây?

Hồ Phách hỏi: “Anh biết công việc chỗ tôi là làm những gì không?”

“Biết. Chủ yếu là quét dọn phòng.” Lục Huyền nở nụ cười mê hoặc, gần như là một loại ánh nắng mùa xuân rực rỡ cho cảm giác tuyệt vời. “Tôi thích nhất là sắp xếp, những nơi nào tôi đi qua, tôi chịu không được đều sắp xếp từng li từng tí mọi thứ.”

Giống y như cô, nghiện “sắp xếp”.

Biết về điện nước, đối với việc mỗi lần đường ống nước của khách sạn bị nghẽn do tắc mà nói thì đây quả thật có sức cảm dỗ rất lớn.

Nhưng Hồ Phách vẫn từ chối một cách dối lòng rằng: “Tôi cảm thấy anh có khả năng tìm được một công việc khác tốt hơn, có tài mà không được phát huy thì uổng quá!”

“Không, tôi cảm thấy công việc này không phân địa vị cao thấp, làm tốt đều có thể đề cao giá trị của bản thân. Tôi từng làm qua nhân viên phục vụ trong quán cơm, ca sĩ trong quán bar, còn làm qua công nhân điện nước.”

Hồ Phách hơi ngạc nhiên.

Lục Huyền cười khiêm tốn: “Gia đình tôi cũng làm kinh doanh, điều kiện cũng khá, cũng được xem là người giàu có. Bố tôi cũng ủng hộ tôi làm như vậy, tăng thêm kinh nghiệm và sự trải nghiệm cuộc sống.”

Hồ Phách suy nghĩ mông lung: Đây không phải là con của một gia đình giàu có gì, làm việc chơi chơi vậy thôi. Như vậy người có tiền tự do ung dung, quả thật là khiến người ta thấy kính nể và ganh tị.

Tiểu Mễ thì thầm với Hồ Phách: “Cô chủ, để anh ta ở lại đi, bây giờ cũng khó tìm người, hôm nay mặc dù có mấy người gọi điện thoại đến, nhưng anh ta là người duy nhất đến tận đây.”

Hồ Phách khe khẽ: “Chắc em thấy anh ta đẹp trai chứ gì?”

Hai má của Tiểu Mễ lập tức từ từ đỏ lên.

“Có thể cho tôi xem thử chứng minh thư của anh không?”

“Đây là chứng minh thư của tôi.” Lục Huyền lấy chứng minh thư và giấy báo điểm từ trong túi ra, đưa bằng hai tay vô cùng lịch sự.

Chứng minh thư mà chụp đẹp thế, dễ ghét thật.

Đại học Công nghiệp T, là một trường điểm.

Quả thật rất ưa nhìn, làm thế nào để mà từ chối đây?

Ồ, khoảng cách gần như vậy mà cô không ngửi thấy mùi của anh ta! Gần đây khứu giác của cô nhạy cảm khác thường, người khác giới chỉ cần đến gần cô đều có thể ngửi thấy, mùi cơ thể mỗi người đều không giống nhau. Cô vô thức khịt khịt mũi, kì lạ, vẫn không ngửi thấy, chuyện gì vậy nhỉ?

Lục Huyền nhìn Hồ Phách hỏi: “Có thể nhận tôi không?”

Đôi mắt thành khẩn kia quả thật không có cách nào từ chối, vẫn đề bây giờ là không có người thứ hai để lựa chọn.

Hồ Phách bỏ qua do dự liền đồng ý, lấy điện thoại chụp lại chứng minh thư và bằng tốt nghiệp của anh ta, sau đó đưa cho Tiểu Mễ nói: “Em đi phô-tô chứng minh thư của anh ta, sau đó đưa anh ta về phòng, tiện thể giới thiệu cho anh ta biết công việc hàng ngày ở khách sạn.”

“Dạ! Dạ!” Tiểu Mễ hạnh phúc đến nỗi sắp ngất đi được!

Ừm, xem ra, Tiểu Mễ nhất định sẽ không thôi việc đâu.

Bởi vì Phó Chiêu căn dặn sắp bắt đầu phiên giao dịch bán cổ phiếu, Hồ Phách bàn giao hết việc liên vội vã lên lầu.

Cô mở laptop, vào hệ thống giao dịch chứng khoán, vừa bắt đầu giao dịch chưa được vài phút, hai loại cổ phiếu đang nắm giữ đều đang ở mức cao, để lại một vệt dài trên biểu đồ giá trị, lập tức được niêm yết trên bảng giá, cô không chút do dự đã làm xong thủ tục mua bán.

Xử lý xong cổ phiếu, cô lên mạng kiểm tra một chút bằng đại học của Lục Huyền, quả thực là sinh viên tốt nghiệp Đại học Công nghiệp T. Cô cũng nhờ một người bạn làm bên cảnh sát, kiểm tra xem chứng minh thư của anh ta có vấn đề gì không, trả lời mọi thứ đều ổn.

Lục Huyền nói anh ta làm công việc này là vì muốn tăng thêm sự trải nghiệm, kiểu nhân viên như vậy nhất định sẽ không làm lâu dài, nhưng nhất thời sẽ không tìm được người thích hợp. Hồ Phách nghĩ ngợi, hay là cứ để anh ta ở lại, dù sao khách sạn cũng đi đến tự do, đợi khi nào anh ta muốn thôi việc thì lúc đó tìm người mới cũng được. Cô đăng nhập tài khoản Weibo của khách sạn, xóa bỏ dòng thông báo tuyển dụng.

Sau đó lặng lẽ vào trang Weibo Seek xem có đăng tin gì mới không?

Anh ấy có đăng cập nhật mới.

Lần này không phải là một từ tiếng Anh, mà là một từ tiếng Trung: Thân thiết.

Hồ Phách cuối cùng cũng hiểu được cái từ Again hôm qua nghĩa là gì rồi.

Xem lần nữa, thông tin cá nhân cũng được chỉnh sửa, không phải là độc thân nữa mà chuyển thành “đang hẹn hò”.

Cô cảm thấy trong lòng có gì đó khó chịu khác thường, như bị người ta khoét mất một miếng thịt lại bị kẹp với một nắm rau chua. Cô đứng dậy uống cốc nước nhưng cơn ghen chẳng những không hạ hỏa mà còn bùng cháy thêm.

Cô chịu không được gọi điện thoại cho Hứa Nhâm Nhiễm, cà lăm cà lắp nói Cố Tuần sắp đi gặp mặt rồi. Vốn dĩ là tìm kiếm sự an ủi nhưng Hứa Nhâm Nhiễm lại tạt cho cô một gáo nước lạnh.

“Anh ta đi gặp mặt thì có gì lạ đâu, rất bình thường, cứ cho là một lần gặp năm người đi cũng không can hệ gì tới chị mà. Chị là bạn gái cũ thì có tư cách gì can thiệp chứ, đừng lo lắng không đâu nữa.”

Cô MC dẫn chương trình xinh đẹp miệng lưỡi thật độc ác. “Bạn gái cũ”, danh từ có sự đả kích ghê gớm. Cô cúp điện thoại, lại uống thêm một ly nước, loay quanh trong phòng hai vòng, sau đó nhìn xa xa ngắm hoa sen của hồ Trân Châu và cảnh vật của núi Yên Vân, bồn chồn đứng ngồi không yên cả nửa tiếng đồng hồ, trong lòng mệt mỏi không hiểu có ý gì?

Hết chương 6

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 7

Mười hai rưỡi, Hồ Phách xuống tầng ăn cơm.

Khách sạn không phục vụ đồ ăn cho khách nên bình thường bữa ăn của mấy người các cô đều do Tiểu Mễ phụ trách một ngày ba bữa. Hồ Phách cũng không kén ăn. Trước kia chỉ có chị em họ thì Tiểu Mễ làm ba món, hiện tại có thêm Lục Huyền đến nên Tiểu Mễ làm bốn món mặn một món canh. Hồ Phách vốn lo là sẽ không đủ, một người con trai cao hơn mét tám hẳn là phải ăn rất nhiều, nhưng sự thật Lục Huyền lại ăn ít hơn cả hai người!

Tiểu Mễ hỏi: “Có phải tôi nấu ăn không ngon không?”

Lục Huyền cười cười: “Rất ngon.”

Tiểu Mễ lại hỏi: “Có phải là anh ăn uống không tốt không?”

“Không phải, tôi mỗi bữa chỉ ăn no bảy phần, có lúc còn khai tịch.”

Đàn ông trẻ tuổi chú ý sức khỏe như vậy cũng không có mấy người.

Hồ Phách hỏi đùa: “Cậu tu tiên à?”

Lục Huyền nghiêm nghị: “Cho dù không tu tiên, chỉ cần chú ý chăm sóc sức khỏe, sống đến một trăm hai mươi tuổi cũng không thành vấn đề.”

“Thật đúng là một chí hướng cao xa con nhà giàu nhỉ.”

Tiểu Mễ hưng phấn nói: “Lục Huyền biết xem chỉ tay, coi mạng cho em chính xác lắm, bà chủ chị thử một chút xem sao?”

“Được.” Hồ Phách đối với mấy chuyện xem tướng coi bói cho tới bây giờ vẫn không tin, chẳng qua là không muốn làm hai người kia mất hứng cho nên rất sáng khoái xòe bàn tay ra.

Lục Huyền cúi đầu, rất nghiêm túc nhìn vào lòng bàn tay cô. Từ góc độ của Hồ Phách, vừa vặn nhìn thấy hai hàng lông mi vừa rậm vừa dài của cậu ta, sống mũi cao. Không thể phủ nhận, tướng mạo rất là khôi ngô, hơn nữa lại còn rất sạch sẽ. Trong lòng cô bất tri bất giác so sánh cậu ta với Cố Tuần. Cố Tuần tuy đẹp trai nhưng lại có chút xa cách như băng như tuyết không dễ đến gần. Còn trên người Lục Huyền lại có một loại hơi thở kì quái hấp dẫn người ta đến gần, nhất là đôi mắt sau tròng kính kia càng làm cho người ta không kiềm chế được mà bị hấp dẫn.

Lục Huyền ngẩng đầu lên, nói: “Tay trái tay phải của cô rất linh hoạt, tay trái cũng biết viết chữ.”

Hồ Phách vốn là đang nghĩ cậu sẽ nói về sinh mạng hay sự nghiệp gì đó, nghe thấy cái này ngược lại cô thật sự có chút kinh ngạc, chẳng qua chuyện cô viết chữ tay trái Tiểu Mễ cũng biết, có thể là cậu ta nghe được từ Tiểu Mễ, cho nên cô mỉm cười, hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Cô trước kia làm việc ở đài truyền hình.”

Hồ Phách trong lòng cả kinh, chuyện này Tiểu Mễ không biết, cô nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ, hỏi: “Còn có thể nhìn ra cái gì nữa?”

Lục Huyền chỉ vào cổ cô, “Mặt dây chuyền cô đeo trên cổ là hồ phách, đã đeo nhiều năm, là quà tặng của ba cô.”

Kinh ngạc trong lòng Hồ Phách nháy mắt tăng lên một ngàn lần. Chính xác, từ nhỏ cô đã đeo sợi dây chuyền này, là cha Hồ Minh đặc biệt

dặn cô không được tặng ai, cũng không được làm mất. Chuyện này, trừ nhà dì cô ra cũng chỉ có Cố Tuần biết.

Lục Huyền nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, hỏi: “Chính xác chứ?”

Hồ Phách vốn là hoàn toàn không tin, giờ phút này vẫn như cũ không tin, nhưng cũng không khỏi không gật đầu: “Rất chính xác.”

Tiểu Mễ nói: “Chị xem, đúng là thần mà. Anh ấy coi cho em cũng vô cùng chính xác.”

Hồ Phách nghiêng đầu cười cười: “Vậy cậu ấy có biết người em thích là ai không?”

Mặt Tiểu Mễ hơi đỏ.

Hồ Phách tò mò hỏi Lục Huyền: “Cậu làm sao mà biết được vậy?”

Lục Huyền nghiêm nghị: “Bí mật trong nghề, không thể tiết lộ.”

Hồ Phách chống cằm hỏi: “Đối với bà chủ cũng không thể tiết lộ sao?”

Lục Huyền lắc đầu: “Không thể, tôi là một người có nguyên tắc.”

Hồ Phách: “...”

Lục Huyền đứng dậy nói: “Tôi phải đi làm việc, phòng 204 khách mới vừa rời khỏi. Chỉ trong một đêm ngắn ngủi cô có thể làm cho căn phòng giống như là sóng thần sau bãi cát, thật là làm cho người ta cảm thấy kính nể.”

Hồ Phách đưa mắt nhìn Lục Huyền bước lên lầu, nhỏ giọng hỏi Tiểu Mễ: “Cậu ta coi cho em cũng chính xác như vậy à?”

“Đúng vậy, thân người cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, bao gồm cả nhóm máu cũng có thể biết được, đúng là thần tiên sống.” Tiểu Mễ mặt đầy sùng bái và ái mộ.

Hồ Phách trầm ngâm sờ cằm, chiều cao cân nặng liếc mắt cũng có thể đoán được, nhưng nhóm máu thì đoán làm sao. Cậu ta làm thế nào mà biết được chứ?

Lòng hiếu kỳ nổi lên mà bị cưỡng bách cũng rất nguy hiểm. Cô ngồi trên xích đu trong sân trầm tư nửa ngày mà vẫn chưa nghĩ ra nên liền đứng dậy đi lên lầu.

Hai lầu tổng cộng có sáu phòng, trong đó có ba phòng còn trống, vị khách phòng 204 trả phòng lúc mười một giờ, lúc này cửa phòng đang mở, hẳn là Lục Huyền đang dọn dẹp. Hồ Phách tò mò đi qua nhìn một chút. Lục Huyền xoay lưng về phía cô, đeo một cái găng tay, đang thay ga trải giường.

Khiến người kinh ngạc chính là, cậu ta cùng lắm là lên lầu sớm hơn cô mười lăm phút, nhưng trong phòng giống như là đã dọn dẹp xong. Người này tuy rằng thần thông nhưng thái độ làm việc thật là làm cho người ta thấy thích thú.

Hồ Phách lên lầu ba, nghỉ ngơi một lúc rồi bắt đầu làm việc, lúc phiên dịch tài liệu tâm thần có chút bất định, luôn nghĩ đến chuyện Cố Tuần đi xem mắt, buổi trưa chắc chắn anh không có thời gian, tất nhiên sẽ là tối hôm nay. Cô gái mà anh đi coi mắt không biết như thế nào nhỉ, có thể thành công hay không?

Bận bịu đến chạng vạng tối, cô cảm thấy có chút đói bụng, đúng lúc ngửi thấy mùi thơm của bỏng ngô dưới lầu. Đi xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy Tiểu Mễ đang ăn bỏng ngô. Đây chính là món ăn vặt yêu thích của cô khi xem phim Hàn.

Hồ Phách cười tủm tỉm chột chột cánh tay Tiểu Mễ: “Cho chị ăn với.”

Tiểu Mễ được cưng chiều mà lo sợ, liền vội vàng chia sẻ bồng ngô với bà chủ.

Hồ Phách vừa ăn bồng ngô, vừa mở phần mềm chứng khoán xem giá cả thị trường một chút, trực giác của Phó Chiêu thật là lợi hại, quả nhiên giá cả đã thay đổi, hơn nữa còn thay đổi vô cùng lớn, cổ phiếu cô đã bán đi đã rớt xuống 7%, may mà buổi sáng nhanh chân bán đi, nếu không thua mất một cái bánh xe cô cũng rất đau lòng.

Lúc này, Lục Huyền ôm một đồng bao gối sạch từ trên lầu đi xuống. Hồ Phách vừa nhìn thấy cậu ta, lòng hiếu kỳ lúc chiều lập tức nổi lên, cô ngoắc ngoắc tay, “Lục Huyền, tiếp tục xem tay cho tôi.”

Bàn về vô thần, cô là người theo chủ nghĩa duy vật, không tin những chuyện lung tung. Cũng bởi vì không tin cho nên cô muốn chứng minh là cậu ta xem không chính xác, đặc biệt là cô muốn biết cậu ta rốt cuộc làm thế nào mà biết được. Trừ phi là cậu ta điều tra cô, chẳng qua là, một người bình thường như cô thì có gì mà điều tra, hơn nữa cậu ta với cô không quen biết, dùng ngôn ngữ nghề nghiệp mà nói thì hoàn toàn không có giá trị nào.

Hồ Phách xòe bàn tay ra chờ.

Nhưng Lục Huyền mỉm cười lắc đầu một cái: “Xin lỗi, lần đầu miễn phí, lần thứ hai thu phí.”

Bà chủ mà còn thu phí? Xem ra thật đúng là biết tính toán. Hồ Phách liền hỏi bao nhiêu tiền?

Lục Huyền đưa một ngón tay.

Hồ Phách hỏi đùa: “Một đồng?”

“Một trăm.”

“Đắt quá!”

Lục Huyền nghiêm nghị: “Không đắt, bởi vì chính xác nên không thể giảm giá.” Ánh mắt phía sau mắt kính rất sáng, cũng rất nghiêm túc.

Sự tò mò của Hồ Phách thật sự muốn nổ tung, liền khều khều Tiểu Mễ, “Cho chị mượn một trăm đồng, chị đi xuống lầu không có mang theo tiền, lát nữa sẽ trả lại cho em.”

Tiểu Mễ còn tưởng rằng Lục Huyền muốn thu tiền của bà chủ chỉ là đùa, không nghĩ đến lúc đưa một trăm đồng, cậu ta thật sự nhận lấy! Còn rất nhanh bỏ vào túi! Sau đó mới nghiêm túc xem tay cho Hồ Phách.

“Trước kia cô sống ở thành phố T, mười bốn tuổi mới chuyển tới thành phố S.”

Hồ Phách trừng hai mắt, cảm thấy khó tin, chỉ tay một người như thế nào mà có thể bộc lộ được nhiều chuyện như vậy.

Cái này không thể nào.

Dù sao bất kể là cô có tin hay không nhưng Tiểu Mễ thì rất tin, ánh mắt nhìn Mục Huyền trừ hết lòng cảm mến ra, còn có nồng nặc kính nể, kính nể...

Hồ Phách nhìn Lục Huyền từ trên xuống dưới: “Nếu như tôi treo ngoài cửa khách sạn một tấm bảng, ghi bên trong có một thầy bói đẹp trai, khách trọ có thể sẽ lập tức đông hơn hay không?”

Lục Huyền đẩy đẩy mắt kính: “Tôi cảm thấy là có thể.”

Hồ Phách vừa thu nụ cười lại lập tức từ thiếu nữ xinh đẹp biến thành Tôn nhị nương, hung dữ nói: “Có thể cái đầu cậu! Tôi không tin! Nói mau,

rốt cuộc cậu làm sao mà biết được!”

Lục Huyền đưa bàn tay ra: “Một trăm đồng, tiết lộ.”

Lừa gạt! Hồ Phách thật là muốn đánh cậu ta, nhưng thật sự không ngăn được cảm dỗ muốn biết sự thật, lại mượn Tiểu Mễ thêm một trăm đồng. Không hổ là nhà làm ăn, thật là nhân cơ hội tốt để kiếm tiền.

Hồ Phách trơ mắt nhìn hai trăm đồng đi vào túi của Lục Huyền.

Lục Huyền lắc đầu một cái, “Chỉ trong chốc lát đã kiếm được hai trăm đồng, làm người trái đất kiếm tiền thật tốt.” Cậu ta tự nói mình là người ngoài hành tinh, Hồ Phách thật muốn đánh cậu ta, “Nói mau.”

Lục Huyền nâng mắt kính, “Thật ra thì tất cả đơn giản giống như là một cộng một vậy.”

Nói cô chỉ số thông minh thấp? Hồ Phách hít một hơi, nhân viên như vậy chỉ có bà chủ có tấm lòng bao la như cô mới nhìn được thôi.

“Tôi là thấy từ weibo của khách sạn đăng thông báo tuyển dụng, lúc đó tùy ý bấm vào xem, chỉ thấy có mười sáu người vào xem tài khoản weibo của khách sạn. Trong đó người thứ nhất chính là MC của chương trình “Trên đầu lưỡi thành phố S” Hứa Nhắm Nhiễm, người thứ hai là chủ blog có tên là Đại vương.”

Lục Huyền mỉm cười nhìn Hồ Phách.

Hồ Phách lập tức hiểu ra, đó chính là tài khoản weibo cá nhân của cô.

Tiểu Mễ mơ mơ màng màng hỏi: “Là ý gì?”

Hồ Phách sờ sờ đầu cô: “Trẻ con không nên hỏi nhiều. Chị đi lên lầu lấy tiền trả cho em.”

Bị nhân viên của mình lừa mất hai trăm đồng, mặt mũi của bà chủ như cô để ở đâu chứ!

Hừ hừ, thật là quá nhục nhã, vô cùng nhục nhã mà.

Hồ Phách cầm hai trăm đồng xuống tầng trả cho Tiểu Mễ, nhìn nhìn thấy Lục Huyền không có ở đây, nói: “Tiểu Mễ, em còn nhỏ, không nên bị mê hoặc bởi sắc đẹp, hãy tìm một người bạn trai thích hợp đáng tin cậy, loại đàn ông thần thông trưởng thành giống như một đóa hoa đó chúng ta không cần phải hái, đứng từ xa ngắm là được rồi.”

Tiểu Mễ gật đầu liên tục nhưng trong lòng không đồng ý, đàn ông đẹp tại sao phải đứng từ xa ngắm chứ, để trong phòng của mình ngắm mới an tâm, nếu không liên sẽ bị người khác hái đi mất.

Hồ Phách tận tình dọn dò xong liền đi tưới hoa cỏ trong sân. Bên tường trồng rất nhiều hoa hồng, khoe màu đua sắc nở nhìn rất đẹp, đến gần có thể ngửi thấy mùi thơm sâu kín. Hồ Phách cầm bình nước, quý thần xui khiến lại nghĩ tới Cố Tuần. Bây giờ ước chừng anh đã tan việc, một lát nữa sẽ đi xem mắt cô gái khác. Một đóa hoa tươi sẽ bị người khác hái đi... Trong lòng cô cảm thấy bế tắc, tưới hoa cũng không nổi nữa.

Cô ngồi trên xích đu trong sân, cầm điện thoại di động theo bản năng tìm tài khoản weibo Seek. Thật đáng tiếc, anh không có gì đổi mới, bất quá bên dưới dòng trạng thái đi xem mắt kia có người nhắc lại, nhìn tên thì chính là Cố Hiểu Quân.

Tiểu Quân tử: Ở đâu vậy?

Seek: Phù Dung Các.

Tiểu Quân tử: Chúc anh thành công!

...

Phù Dung Các! Đó không phải là tiệm cơm trên châu bên hồ sao, từ khách sạn đi tới đó cũng chỉ mất mười phút.

Cô trong nháy mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, trong lòng nổ đùng đùng giống như là bị nhét vào mấy viên kẹo nổ.

“Buổi tối tôi có thể không ăn cơm ở khách sạn được không?” Lục Huyền không biết đi đến bên cạnh cô từ khi nào.

Hồ Phách lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Dĩ nhiên là có thể.”

Lục Huyền đẩy đẩy kính, hình như nhớ ra cái gì đó, nói: “Hai trăm đồng cũng có thể ăn một bữa ngon chứ?”

Hồ Phách: “...”

Bạn trai cũ đi xem mắt trên địa bàn của cô, nhân viên thì lấy tiền của cô đi ra ngoài ăn, thật là làm cho lòng người bế tắc.

Hồ Phách đứng lên phui mông một cái: “Hai trăm đồng này là của tôi, cậu phải đưa tôi đi cùng.”

Lục Huyền dường như không mấy tình nguyện, nghiêm nghị nói: “Hai người ăn hai trăm đồng không đủ đâu.”

“Vậy cậu ăn ít một chút là được.” Hồ Phách thản nhiên mỉm cười: “Gần đây có một tiệm cơm rất ngon, tên là Phù Dung Các.”

Hết chương 7

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 8

Không ngờ rằng Lục Huyền một mực từ chối: “Tôi không muốn đi Phù Dung Các, hai trăm đồng chắc chắn không đủ.”

“Không được, nhất định phải đi Phù Dung Các, nếu không buổi tối cậu ở khách sạn húp cháo đi!”

Lục Huyền đành phải nhượng bộ: “Vậy chị cho thêm chút tiền nữa đi.”

“...” Hồ Phách nghiêng rằng nói được, người giàu có cũng phải sống qua ngày, hai trăm tệ này vốn dĩ là cho cô cũng được.

Hai người rời khỏi khách sạn, đi bộ quanh hồ, Lục Huyền dừng lại gọi taxi.

Hồ Phách nói: “Rất gần, đi bộ mười phút là tới, không cần gọi taxi đâu.”

Lục Huyền vuốt vuốt gọng kính, tự nói với mình: “Xem ra phải mua xe thôi, sau này đi đâu cũng tiện hơn.”

Hồ Phách: “.....” Làm ơn nể mặt cô chủ là tôi một chút đi, tôi vẫn chưa mua xe mà.

“Cậu có tiền như vậy thì cần gì phải đến khách sạn làm thuê?”

Lục Huyền cười đáp: “Chính vì có tiền nên mới tùy ý mà làm ở khách sạn đó chứ. Nếu như không có tiền thì phải lo tìm một công việc khác tốt

hơn, cố gắng kiếm tiền, lập kế hoạch cho tương lai, chị nói đúng không?”

Hồ Phách thừa nhận cậu ta nói có lí: “Cậu đã có tiền vậy sao còn kì kèo tiền bạc với tôi nữa?”

Không cần động tay chân, chỉ xem bói là có thể kiểm soát được là ý gì đây? Hay là lừa tiền của chủ là được rồi à?

Lục Huyền cười cười: “Đó là thú vui. Cô bé như chị hiểu gì chứ?”

Hồ Phách trợn tròn mắt, định làm phản à, mà dám gọi cô chủ là cô bé! Cô làm mặt nghiêm: “Không muốn gọi cô chủ thì có thể gọi chị, dù sao tôi vẫn lớn hơn cậu.”

Lục Huyền liếc nhìn cô: “Tôi lớn hơn.”

“Cậu không phải 24 ư?” Cô nhớ rõ ràng trong chứng minh thư của cậu ta.

Lục Huyền trịnh trọng nói: “Tuổi tâm hồn của tôi lớn hơn.”

Hồ Phách bĩu môi: “Đừng ở đó mà làm càn, rõ ràng gọi chị là đúng rồi, ai bàn với cậu về tuổi tâm hồn? Mọi người đều dựa vào năm sinh trên chứng minh thư!”

Lục Huyền đẩy nhẹ gọng kính: “Dù sao tôi vẫn lớn hơn!”

Hồ Phách: “...”

Thật kì lạ, bình thường cô rất giỏi ăn nói, nhưng gặp Lục Huyền tự nhiên lại bị mất phong độ như thế.

Hai người vừa đi vừa nói cuối cùng cũng đến Phù Dung Các. Đây là một nhà hàng cổ kính, lúc này mặt trời lặn, trên mái cong vẫn còn vài vạt nắng, bên trong đã sáng choang. Đây là viên ngọc của khách sạn nổi tiếng

nhất hồ, cũng như các nhà hàng tương tự khác trên Hồ Tây; rất nhiều du khách nước ngoài vì sự nổi tiếng của nó mà đến đây, lối vào nhà hàng luôn nhộn nhịp, cực kì náo nhiệt.

Tuy Hồ Phách đã ở Adelina một năm nhưng chưa từng thăm thú ở đây, vì quá nhiều người. Cô không thích quá náo nhiệt, như bây giờ vậy, cô vẫn thích ở nhà hàng cao cấp trên tầng cao nhất của Chu Đình.

Chu Đình cũng theo phong cách rường cột chạm trổ của Trung Quốc, nhưng mỗi ngày chỉ có một số khách quen và vẫn phải đặt chỗ trước, cho nên nhất định sẽ không được rộng rãi như bên Phù Dung Các.

Lần đầu tiên cô và Cố Tuần gặp nhau là ở Chu Đình.

Món ăn ngon là khỏi phải nói rồi, giá cả cũng đắt hơn bình thường, nhưng mà đến Chu Đình, ngoài ăn ra thì cái cốt yếu là tâm trạng và hương vị. Câu khẩu hiệu của Chu Đình là Lấy ánh trăng thêm vị, lấy ánh sao tỏ hương.”

Vì hôm nay cô và Lục Huyền đến khá sớm nên chỗ để xe trước Phù Dung Các vẫn rất nhiều.

Cô liếc quanh một lượt xem có xe của Cố Tuần không, xem ra anh không đến, vậy cũng tốt.

Họ bước vào cửa trong tiếng hoan hỉ của tiếp tân, chỗ bước vào cửa có một phần nhỏ bố trí “thủy lưu thương”, cái ao ngay trước mặt ngập tràn hoa súng, khung cảnh rất thanh nhã.

Mặc dù là họ hàng song thế nào cũng phải ngồi ghế lô ở trên tầng chứ không phải phòng khách lớn dưới tầng một.

Cho nên Hồ Phách tìm một chỗ gần cầu thang.

Lục Huyền chỉ vào chỗ ngồi bên cửa sổ nói: “Chỗ đó tương đối ổn, có thể nhìn thấy cảnh nước và hoa sen.”

Hồ Phách cười mỉm: “Ở khách sạn chúng ta cậu nhìn chưa đã hay sao, ở phòng nào cũng có thể nhìn thấy cảnh nước và hoa mà.”

Lục Huyền không tiếp tục phản đối nữa mà đến ngồi trước mặt Hồ Phách.

Hồ Phách cố ý ngồi ở hướng quay lưng lại với cửa lớn, đối diện với hội trường lớn. Lúc Cố Tuần đến chắc chắn sẽ đi trực tiếp lên lầu và sẽ không chú ý đến cô.

Đặt trên bàn là một chậu sứ men xanh trồng hoa sen giống cánh nhỏ, hoa cắm trong bình lại là một giống sen quý khác, tỏa hương ngan ngát.

Môi trường và cảnh quan của Phù Dung Các được tính là cực tốt rồi, chẳng qua là không bằng Chu Đình mà thôi.

Trong lòng Hồ Phách như được an ủi rất nhiều, ít ra lần đầu tiên cô và Cố Tuần hẹn nhau là một nhà hàng tốt nhất thành phố.

Lục Huyền cầm thực đơn, không chút ngại ngùng mà gọi món ăn, cá viên, cá lát, súp cá, đầu cá, gọi bốn món, toàn là cá.

“Cậu thuộc họ mèo à?” Hồ Phách cười trừ.

Lục Huyền nhìn nhìn cô đáp: “Ăn cá thông minh, chị ăn nhiều một chút.”

Năm lần bảy lượt nghi ngờ chỉ số thông minh của cô chủ, điều đó còn chịu được thì còn cái gì không chịu được? Hồ Phách đăng hăng: “Có giỏi thì cậu tính toán xem mã số trúng thưởng ngày mai là bao nhiêu?”

Lục Huyền cười cười: “Có biết cũng không nói chị nghe. Ha ha”

Cậu có thể mới là lạ, dĩ nhiên Hồ Phách không tin.

Lục Huyền gọi món xong, Hồ Phách lôi điện thoại ra, chọn một bức trong thư mục ảnh đưa cho Lục Huyền xem. Điện thoại trong tay cô rất nhiều hình của Cố Tuần, ảnh chụp sau lưng nhiều nhất, ảnh chụp một bên mặt thì vài bức, chính diện cực ít. Vì trong khoảng thời gian năm ngoái đang yêu thầm Cố Tuần nên chụp lén.

“Cậu giúp tôi một việc nhé. lát nữa nếu thấy người này, làm ơn đi chụp lén giùm tôi, chụp người con gái bên cạnh anh ấy.”

Lục Huyền cầm lấy điện từ tay Hồ Phách, nhìn nhìn: “Bạn trai chị à? Chị đi đánh ghen đấy à?”

Hồ Phách chối đây đẩy: “Không, không, anh trai của một người bạn, hôm nay anh ta đi gặp mặt, tôi đến xem đối tượng mà anh ta gặp.”

“Cô yêu thầm anh ta?”

Hồ Phách nghiêm mặt nói: “Đừng dò hỏi chuyện đời tư của tôi.”

Lục Huyền cười sau đó cầm lấy tách trà, chuyên tâm quan sát những người đi ngang qua sau lưng Hồ Phách. Cạnh cửa cầu thang có bày ba cái bàn, cửa cầu thang và thang máy ngay cạnh nhau đều có thể quan sát ai đi cầu thang hay đi thang máy.

Sau khoảng nửa tiếng đồng hồ, người vào nhà hàng trở nên đông hơn, những món mà Lục Huyền gọi lần lượt được đưa lên.

Hồ Phách chuẩn bị nâng đĩa, đột nhiên nghe thấy đoạn đối thoại sau lưng mình:

“Tiên sinh bên này, xin hỏi ngài đã đặt chỗ chưa?”

“Có, phòng 305, họ Cố.”

Hồ Phách run người, suýt nữa thì rơi cả đĩa.

Cô vĩnh viễn không thể nghe nhầm giọng của Cố Tuần, một năm sau lại có thể nghe được giọng nói ấy, cô cảm thấy lông tay như dựng đứng cả lên, môi tái nhợt đi.

Cô lập tức đá nhẹ Lục Huyền ra hiệu.

Tay trái Lục Huyền nhanh nhẹn chụp ảnh, tay phải thì cầm lọ ớt bột để gần phần súp cá đối diện Hồ Phách.

Hồ Phách lập tức bị nhảy mũi, ắt xì liên bốn, năm cái, giọng không được trong vắt như bình thường. Cô bị dị ứng với ớt bột, chỉ cần người thấy một chút liền bị hắt hơi liên tục.

Lục Huyền rút khăn giấy đưa cho cô: “Chị không sao chứ, Hồ Phách?”

Vốn dĩ cô muốn âm thầm quan sát từ xa, kết quả lại gây ra tiếng động lớn như thế, hơn nữa Lục Huyền đáng ghét lại gọi lớn tên cô như thế. Đáng vẻ vô cùng quan tâm lo lắng cho cô, là ma thì Cố Tuần mới không nhìn thấy cô.

Cô lúng túng đến độ chỉ muốn chui tọt xuống đất, cô một mực cho rằng Lục Huyền cố tình. Ở khách sạn cậu ta luôn tỏ vẻ tôn kính, ra ngoài thì gọi trực tiếp luôn tên của cô chủ. Hơn nữa còn rắc ớt bột vào chén súp của cô làm quái gì, có bao giờ cô nói qua là thích ăn súp cá cay đâu.

Cô không dám ngoái đầu lại, lấy khăn giấy che mặt, chỉ là không biết Cố Tuần đã đứng sau lưng cô từ khi nào, trong lòng thì còn mong Cố Tuần mau chóng bước lên tầng.

Mất mặt chết đi được.

“Hồ Phách! Khéo thật, em cũng ở đây?”

Một cô gái mảnh khảnh đi đến trước bàn của Hồ Phách, mỉm cười chào cô.

Hồ Phách xấu hổ chỉ phóng qua cửa sổ nhảy xuống hồ.

Còn gì trùng hợp hơn nữa không, người Cố Tuần gặp mặt là người cô cũng biết, là Đồng Kỳ- con gái một người học trò của Cố Viễn Sơn, cô từng gặp hai lần trong bữa tiệc đại thọ của Cố Viễn Sơn.

May mắn thay hôm nay cô không đi một mình, ngồi đối diện là một lá chắn tốt cho cô. Cô vội đứng dậy, chỉ vào Lục Huyền và nói: “Khách sạn em có một nhân viên mới, em mời cậu ấy dùng bữa.”

Trong thời khắc quan trọng đó, Lục Huyền lại phán một câu xanh rờn: “Là tôi mời mới đúng.”

Hồ Phách chỉ muốn đánh cậu ta một trận.

Đồng Kỳ mỉm cười với Lục Huyền cũng xem như là đã chào hỏi, rồi nói với Hồ Phách: “Chị với Cố Tuần có đặt chỗ trên lầu, hay chúng ta cùng dùng bữa?”

Quả nhiên cô ta nhắc đến Cố Tuần, Hồ Phách đương nhiên không thể giả vờ như là không có mặt Cố Tuần, chỉ có đủ can đảm để ngoái nhìn lại, làm thế nào để chào hỏi anh ấy bây giờ? Nên nói “đã lâu không gặp” hay là chỉ “chào anh!” ?

Trong lòng ngổn ngang, “chào anh” là được rồi, nói càng nhiều chữ thì càng dễ cắn vào lưỡi mình.

Tiếc là cái gì cô cũng không cần nói, trong chớp mắt suy nghĩ thì cô phát hiện Cố Tuần đã không bước qua bên đây, cái dáng cao to ấy đã đứng

trước cửa thang máy, quay lưng lại với cô, đến nhìn cô một cái cũng không có.

Thái độ này là hoàn toàn xem cô như người qua đường, không, là người lạ, hoặc là kẻ thù cũng nên.

Sau khi chia tay vẫn là bạn của nhau thì đây không phải là phong cách của Cố Tuần.

Trong lòng cô lúc này cảm giác như ngồi tàu lượn siêu tốc, rơi từ trên cao với tốc độ chóng mặt rồi dừng một cái ngã chổng chơ.

Cô cười gượng gạo với Đồng Kỳ: “Không cần đâu, cảm ơn.”

Đồng Kỳ cười ý nhị, cũng không gắng mời mọc nữa, quay người đi tìm Cố Tuần.

Ánh mắt của Hồ Phách kìm lòng không được về quá khứ ấy.

Phong cách ăn mặc của Cố Tuần rất đơn giản, nhưng phong thái và vóc dáng của anh lại ngời ngời, quần áo anh ấy mặc dù đơn giản đến đâu nhưng khi anh khoác vào lại mang một phong thái rất đặc biệt, quả là rất đẹp.

Chia tay một năm rồi, Hồ Phách tưởng tượng ra cảnh hai người gặp lại nhau nhưng cũng không thể nào tưởng tượng nổi nó sẽ như ngày hôm nay.

Một người kiêu ngạo lạnh băng tỏ ra không quen biết cô.

Hồ Phách nhìn về bàn thức ăn, mất hết cả khẩu vị dù bàn đầy thức ăn ngon, không hiểu sao lại có cảm giác thương tâm.

Dù sao cũng là bạn bè bảy tám năm, làm sao nói không để ý là không để ý được, đến câu “xin chào” nói ra cũng có mất mát gì đâu, làm như vậy, quả thật là... quá vô tình.

Hết chương 8

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 9

Lục Huyền đẩy đẩy kính, đánh giá: “Hai người thật xứng đôi, rất giống vợ chồng.”

Hồ Phách miễn cưỡng cười một tiếng, không muốn Lục Huyền nhìn ra trong lòng cô giờ phút này đang bế tắc, sống dở chết dở.

Lục Huyền vẫn tiếp tục xát muối vào lòng cô: “Chị thầm mến anh ta hả?”

Hồ Phách không nhịn được nữa, dứt khoát nói thẳng: “Anh ấy là bạn trai cũ.”

Ánh mắt Lục Huyền lập tức trở nên đồng cảm: “Nhưng người ta rõ ràng là đã bắt đầu mùa xuân thứ hai rồi, sao chị vẫn cứ ngủ say ở mùa xuân năm ngoái thế?”

Hồ Phách tuyệt đối không thừa nhận điều này: “Chẳng qua tôi chỉ tò mò muốn tới nhìn đối tượng hẹn hò của anh ấy mà thôi, không có ý gì khác.”

Lục Huyền bắt đầu đánh giá so sánh: “Cô ta cao hơn chị, tóc cũng dài hơn chị, môi căng mọng hơn chị, và dáng người cũng... đầy đặn hơn chị.”

Hồ Phách đối với loại nhân viên bệnh vực người ngoài hơn người nhà này chỉ muốn hung bạo làm thịt một trận.

Lục Huyền cười cười: “Nhưng mà chị xinh đẹp hơn.”

Trong lòng Hồ Phách thoáng dễ chịu, cái này không sai lắm.

“Nhưng mà đẹp cũng không có ích gì. Chỉ số thông minh quan trọng hơn.”

Hồ Phách lại muốn đánh cậu ta.

“Còn nữa, tính cách rất quan trọng, chị hẳn là biết câu “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” nhỉ?”

(Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã: ý chỉ bọn xấu thường chơi chung với nhau, là bọn xấu vì trâu ngựa đều là những loài vật thấp kém.)

Hồ Phách hơi kinh hãi, không ngờ Lục Huyền sẽ nhắc tới câu này. Do gần đây vấn đề phiền não lớn nhất của cô chính là tính cách của đàn ông, lúc đầu cô say mê Cố Tuần cũng là vì tính cách của anh.

Hồ Phách bị đả kích nên hoàn toàn không thấy đói bụng, Lục Huyền ăn sạch hết bốn món ăn.

“Không phải cậu nói mỗi bữa cơm đều chỉ ăn no bảy phần thôi à?”

“Gặp đồ ăn ngon phải ăn nhiều một chút, ăn không ngon thì ăn ít.”

Hồ Phách: “....”

Lúc tính tiền, quả nhiên giá tiền vượt quá hai trăm đồng, Hồ Phách thanh toán số tiền còn lại.

...

Rời khỏi Phù Dung Các, cô hướng về phía cửa bãi đậu xe nhìn lướt qua, xe của Cố Tuần vẫn còn đó, chắc là xem mắt thuận lợi, nếu không cũng sẽ không ở cùng nhau lâu như vậy. Dù sao Đồng Kỳ cũng không phải

là lần đầu gặp người xa lạ, có thể sẽ có rất nhiều chuyện để nói, cũng không đến nỗi tẻ nhạt lúng túng.

Xem ra, lần này tỷ lệ thành công là vô cùng cao.

Trên đường về Hồ Phách vô cùng buồn bã, ngay cả nói cũng không muốn nói. Trở lại khách sạn, cô lên gác mở máy tính ra, theo thông lệ xử lý công chuyện và trả lời thư của khách sạn một chút, sau đó tiếp tục dịch bản thảo.

8 giờ 40 phút, cô tắt máy vi tính và bắt đầu thay quần áo ra cửa chạy bộ.

Lúc xuống dưới thì đúng lúc nhìn thấy Lục Huyền đang ở trong sân quét sân. Không thể không nói, trai đẹp làm việc tư thế cũng rất đẹp mắt, đến quét sân cũng mang phong độ.

Hồ Phách đi qua người cậu ta, lên tiếng chào hỏi.

Lục Huyền ngẩng đầu nhìn cô, đẩy kính, cho dù là ban đêm nhưng ánh mắt sau cặp kính kia cũng trong suốt hết sức sáng chói.

“Giữa trán chị có một đám mây đỏ thôi qua, có muốn tôi xem cho một quẻ hay không?”

Ban đêm mà có mây đỏ thôi qua, ha ha gạt quỷ hả. Hồ Phách nhướn mắt, đương nhiên là không tin, hừ một tiếng: “Không muốn!”

Đi ra đến cửa, sau lưng liền truyền đến một tiếng nói chân thành: “Miễn phí đó bà chủ.”

Miễn phí? Vậy thì nghe cậu ta dài dòng đôi câu vậy. Sự tò mò quá mạnh mẽ cũng không phải là tật xấu. Hồ Phách dừng bước.

Lục Huyền đỡ cây chổi, nghiêm trang nói: “Một lát nữa chị sẽ gặp một người quen.”

“Là ai?”

Lục Huyền xòe bàn tay ra: “Năm mươi.”

Hồ Phách nổi giận: “Không phải cậu nói là miễn phí sao?” Kích thích lòng hiếu kỳ của người ta xong sau đó không nói rõ đáp án, đây là muốn ép người ta tức chết đây mà.

“Đây là hai chuyện khác nhau mà. Một là gặp người quen, hai là người quen là ai. Tôi chỉ nói miễn phí chuyện thứ nhất.”

Hồ Phách lườm cậu ta một cái rồi đi ra khách sạn, không quan tâm đến gậy thần gì đó nữa.

...

Mùa hè ở hồ Trân Châu là thời khắc đẹp nhất trong năm, ánh đèn gieo xuống mặt hồ phảng phất như muôn vàn ánh sao. Gió lạnh hiu hiu thổi qua, lá sen đong đưa thoáng như khiêu vũ. Con đường bên hồ trừ du khách đang đi dạo ra thì cũng có khá nhiều người chạy bộ ban đêm. Trước kia lúc ở nhà họ Phó, mỗi ngày cô đều bị Phó Chiêu hắt chặn lối đi chạy bộ sáng sớm, mãi cũng thành thói quen. Sau khi dọn đến khách sạn, cô liền đổi chạy bộ sáng sớm thành chạy bộ ban đêm, bởi vì cô căm ghét dậy sớm.

Hồ Phách đeo tai nghe chạy quanh hồ, lúc chạy đến công viên bên cạnh thì phát hiện khu chung cư phía đông mới mở một quán cá nướng đang hoạt động, ăn một trăm trả năm mươi. Cô nghiêng đầu nhìn mấy lần, lúc này sau lưng bỗng vang lên mấy tiếng.

Cô không nén nổi tò mò, ngoảnh lại nhìn, hóa ra sau lưng cách đó không xa có người đang dắt một con chó, cô vốn chỉ là vô tình nhìn một

chút, ai ngờ người nọ liền xoay người đi về hướng ngược lại.

Hồ Phách hơi kinh ngạc, bóng lưng này sao mà giống Cố Tuần như vậy? Cô thay đổi ý nghĩ, suy nghĩ một chút lại thấy không đúng, anh tối nay đi xem mắt Đồng Kỳ mà, sao lúc này lại có thể ở đây được? Cứ xem như chuyện xem mắt đã kết thúc, mà nhà họ Cố ở phía tây, anh cũng không có khả năng xuất hiện ở chỗ này. Hơn nữa chưa từng nghe qua anh có nuôi thú cưng.

Cô mỉm cười tự giễu, quả nhiên là đến mùa hè bệnh cũ tái phát, nhìn thấy một bóng lưng tương tự lại có thể nghĩ đến anh. Đang chạy bỗng nhiên nhớ tới lời của Lục Huyền nói cô có thể sẽ gặp người quen, trong lòng lại run lên một cái, chẳng lẽ thực sự là Cố Tuần? Bóng lưng quả thực rất giống.

Trong lòng cô bắt đầu lăm lăm, có nên cho cái tên gây thần đó năm mươi đồng hay không, hỏi một chút đó là ai?

Trở về khách sạn, Lục Huyền đang nói chuyện với Tiểu Mễ, thấy Hồ Phách đi vào liền cười tủm tỉm, nói: “Tôi nói không sai chứ, có phải chị đã gặp phải người quen hay không?”

Hồ Phách hơi chột dạ, rất muốn biết đó là ai! Nhưng cô quyết định phải chiến thắng bản thân! Phất tay một cái rồi đi lên lầu, quyết không cho tên gây thần nào đó có cơ hội lừa tiền nữa.

Nhấn mật mã mở cửa phòng, cô đi vào phòng thay quần áo đi tắm, từ phòng tắm đi ra, cô lấy dây chuyền hổ phách đeo lên cổ, đột nhiên có cảm giác có cái gì đó không đúng.

Sợi dây chuyền này trừ vận động ra thì gần như chưa bao giờ rời khỏi người cô, lúc tháo xuống để thay quần áo đi chạy bộ cô nhớ rõ ràng là để hoa tai ở phía trên, dây chuyền hổ phách ở phía dưới. Sao bây giờ lại ngược lại? Nếu như là người khác, có thể sẽ nhớ lầm hoặc là để sai, nhưng đối với

người có bệnh hoàn hảo như cô mà nói thì đây là chuyện không có khả năng xảy ra. Tất cả mọi thứ của cô phải thật chỉnh tề, chưa bao giờ phá vỡ nguyên tắc, ví dụ như kệ sách, nhất định phải là sách thấp ở bên trái, sách cao ở bên phải, ly uống nước thì nhất định phải để ở bên phải, không được ở bên trái. Ngay cả giày để ở trước cửa nhất định cũng phải xếp thành hàng thật ngay ngắn, toàn bộ mũi giày hướng vào trong, tuyệt đối không có một đôi giày nào được hướng mũi ra ngoài.

Hồ Phách quét mắt khắp phòng, tất cả mọi thứ đều bình yên vô sự, không có dấu vết là ai đã đi vào phòng.

Phòng cô là khóa mật mã, chỉ có cô là biết mật mã. Hơn nữa, hành lang mỗi tầng của khách sạn đều có camera. Hồ Phách mở máy vi tính ra kiểm tra hình ảnh giám sát, ngoài hình ảnh của chính cô ra thì không có ai đi qua trước cửa phòng cô, đương nhiên cũng sẽ không có ai đi vào phòng.

Chẳng lẽ là thỉnh thoảng sơ sót một lần? Để sai? Cô đeo dây chuyền lên, sau đó không nhịn được lại lên xem weibo của Cố Tuần.

Anh chỉ viết có một từ: OK.

Từ này là có ý nghĩa gì? Là đi xem mắt rất hài lòng, đại công cáo thành?

Hồ Phách đẩy cửa sổ ra, hít thở sâu mấy cái, hy vọng gió đêm có thể thổi tan đi cảm giác chua xót trong lòng cô.

Khách sạn nằm sát bên hồ Trân Châu, ban đêm cực kỳ mát mẻ. Căn phòng cô đang ở có vị trí thông gió tốt nhất khách sạn, buổi tối căn bản không cần mở máy điều hòa, gió đêm bên ngoài thổi vào làm cho tấm rèm vải nhẹ nhàng bay lên. Hồ Trân Châu về đêm tối đen mờ mịt, ánh đèn trên con đê bên hồ yếu ớt chớp động lấp lờ phát sáng.

Cô một lần nữa lại mất ngủ, lăn qua lộn lại không ngủ được, chợt nhớ tới mấy lọ tinh dầu cầm về ở tiệm massage, vì vậy cô bỏ dậy nhỏ vài giọt tinh dầu oải hương vào đèn đốt tinh dầu.

Không ngờ tinh dầu đối với cô lại vô cùng hữu hiệu, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ, còn mơ một giấc mơ kỳ lạ. Cảnh tượng trong mơ dường như là thế giới dưới nước, những ngôi nhà nơi đây đều ở trong nước, đường phố trong suốt, dưới chân có thể thấy rõ ràng san hô và cá đang bơi qua bơi lại. Mà cô thì bị một cô gái trẻ tuổi ôm vào trong ngực, trong mơ cô luôn gọi người phụ nữ kia là mẹ.

Hôm sau tỉnh lại, Hồ Phách nằm ở trên giường mê man mở to mắt nhìn một lúc, vẫn còn nhớ những cảnh trong giấc mơ. Trước khi mười bốn tuổi, cô sống ở thành phố T với bố mẹ, quả thực đó là một thành phố ven biển, có công viên đại dương, nhưng tuyệt đối không giống như trong mơ kia. Và lại, người phụ nữ nọ cũng tuyệt đối không phải là người mẹ Tô Huệ đã qua đời của cô. Tại sao cô lại nằm mơ như vậy, chẳng lẽ là trong tiềm thức nhớ nhung Tô Huệ?

Cầm điện thoại di động nhìn một cái, đã là 12 giờ trưa, cô không khỏi giật mình, vội vàng thức dậy làm việc.

Sau khi ăn cơm trưa xong, thời tiết đang quang đãng bất chợt mưa to. Hồ Phách thay quần áo xong, chờ Hứa Tranh Vành đến đón cô đi đến hội đấu giá. Phó Chiêu là người không kiên nhẫn cho nên bạn bè bên cạnh anh đều tự giác hình thành thói quen đúng giờ, chỉ là nhìn thời tiết hôm nay, rất có khả năng là Hứa Tranh Vành sẽ không đến đúng giờ. Quả nhiên hai phút sau, Hứa Tranh Vành gọi điện thoại tới nói trên đường bị tắc đường, sẽ đến đón cô trễ một chút.

Hồ Phách bảo anh không cần vội, lái xe chậm thôi, an toàn là trên hết. Cô không gấp nhưng Hứa Tranh Vành rất gấp, giọng nức nở trong điện

thoại: “Nếu như để lỡ buổi đấu giá, Phó Chiêu nhất định sẽ đánh chết anh.” Phó Chiêu là lão đại, có tầm ảnh hưởng rất lớn.

Hồ Phách không nhin được cười: “Làm sao được chứ! Anh ấy đang ở Bắc Kinh, không có bản lĩnh đánh được anh đâu.”

“Em không nghĩ là sau khi quay về sẽ tính sổ sau ư? Hứa Tranh Vành tút tút tút cúp điện thoại.

Hồ Phách nghĩ nếu trong chốc lát anh còn chưa tới sẽ vào sân rót một bình trà, ngắm mưa từ từ chờ anh.

Mưa năm nay hết sức dư thừa, đây đã là trận mưa thứ ba khi vào hè. Hồ Trân Châu sương mù mờ mịt, trông như một bức tranh thủy mặc, mặc dù mưa kéo dài nhưng trên bờ đê bên hồ vẫn có không ít du khách che dù chậm chậm bước đi.

Gió thổi mưa phùn bay vào sân làm bàn trà bị ướt một nửa. Toàn bộ trần ngập mùi trà, còn có hương thơm của bình hoa bách hợp cắm trong phòng. Thời tiết như vậy rất thích hợp ở trong phòng, bất kể là uống trà, đọc sách hay là ngủ một giấc đến trưa cũng đều là một kiểu hưởng thụ, một lát nữa cô còn phải ra ngoài giúp Phó Chiêu đi đấu giá. Mặc dù không muốn đi nhưng cô và Hứa Tranh Vành làm gì được đây, do từ nhỏ đến lớn đã bị Phó Chiêu sai bảo thành quen nên hoàn toàn mất đi năng lực từ chối rồi.

Thấy sắp tới thời gian, có thể Hứa Tranh Vành cũng đã đến rồi. Hồ Phách cầm điện thoại đi xuống. Đúng lúc này, một tiếng két, xe của Hứa Tranh Vành dừng lại ở trước cổng.

Chỉ cách có mấy bước, Hồ Phách cũng không che dù, chạy thật nhanh đến mở cửa xe. Vì trên đường bị tắc đường nên mặt mày Hứa Tranh Vành hết sức ủ dột gục trên tay lái. Sau gáy anh có một đuôi sam nhỏ vênh ra, lộ ra khỏi cổ áo rất đẹp. Hồ Phách không nhin được thú vị kéo một cái.

Hứa Tranh Vành luôn xem cái đuôi sam nhỏ của mình như báu vật, nếu là bình thường thì nhất định sẽ nổi giận đến muốn đánh người, nhưng hôm nay thời gian gấp gáp nên cũng không rảnh so đo với Hồ Phách, vội vã thúc giục cô. “Nhanh nhanh nhanh, nếu như không mua được cây quạt kia thì Phó Chiêu nhất định sẽ nướng anh ăn mất.”

Hồ Phách cười tùm tùm nhìn anh một cái: “Vớ vẩn người của anh, nướng sẽ rất tốn củi, hay là chưng thì tốt hơn.”

Hứa Tranh Vành không rảnh cãi vã với cô, xì một tiếng, vội vàng nổ máy xe. Xe mới vừa chạy được vài mét, bỗng dừng Hồ Phách hô một tiếng ngừng lại. Hứa Tranh Vành còn tưởng rằng cô quên mang thứ gì đó, vội vàng thắng xe.”

“Anh Hứa, anh để gấu nhỏ sai rồi.”

Chính giữa đầu xe để bốn chú gấu nhỏ, dàn hàng ngồi ở bên trên. Hứa Tranh Vành sửng sốt một chút, ban đầu không hiểu cho nên chờ cô đem hai chú gấu đổi lại vị trí lúc đó mới hiểu, hóa ra trên bụng mỗi chú gấu có viết một chữ cái tiếng Anh nho nhỏ, ghép lại là chữ “LOVE”.

Anh không chú ý nên tùy tiện đem bốn chú gấu xếp đại một chỗ, thành OELV. Nhưng vấn đề là bốn chú gấu này được bày bán là được, ai chú ý trên bụng bọn nó có mấy chữ cái tiếng anh đâu chứ!

Anh thật là thấy buồn cười, Phó Chiêu nói cô mắc bệnh hoàn hảo, với mức độ này mà gọi là nhẹ hả?

Hai người chạy tới quán rượu Vĩnh An, thật may là vẫn kịp thời gian. Mặc Hương xã tổ chức một buổi đấu giá nhỏ ở chỗ này. Bởi vì tác phẩm đấu giá không có gì là danh gia đại tác nên cũng không có nhiều người đến, hơn nữa phần lớn đều là đàn ông.

Sau khi Hồ Phách ngồi xuống liền tùy ý nhìn lướt qua toàn bộ hội trường, lúc tầm mắt liếc đến phía trước bên phải, đúng lúc có người vào thời khắc đó quay đầu, cùng ánh mắt cô thật khéo đụng vào nhau.

Tim Hồ Phách gần như chột ngừng lại một nhịp.

Thật sự cô không nghĩ rằng sẽ gặp Cố Tuần ở chỗ này, song nghĩ kĩ lại thì cảm thấy gặp anh ở đây thì đúng là không bình thường.

Hết chương 9

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 10

Cô vội vàng cúi đầu xuống, lát sau ngẩng lên thì thấy Cố Tuần đã ngoảnh đi.

Hồ Phách hồi hận vì bản thân có hành động né tránh, có lẽ cô nên thoải mái mỉm cười với anh mới đúng. Có điều, nhìn dáng vẻ của anh, rõ ràng là cũng không để ý đến cô... Hừ.

Hồ Phách thấp thỏm mở tập tranh đấu giá trên tay ra. Bức tranh quạt Phó Chiếu muốn mua là tác phẩm của một họa sĩ đời sau. Trên mặt quạt vẽ một bụi hoa mẫu đơn, một con mèo nhỏ ẩn dưới bụi hoa dáng vẻ như muốn vồ con bướm đang đậu trên nụ hoa, nét vẽ rất sinh động, tự nhiên làm toát ra dáng vẻ vừa ngây thơ vừa hoạt bát.

Đều nói đàn ông mê gái, song bên cạnh đó cũng có người một lòng một dạ chung thủy như Phó Chiếu, tám năm như một vẫn luôn thăm mền Kiều An Kỳ.

Kiều An Kỳ vừa giỏi giang vừa xinh đẹp nên người theo đuổi nhiều không đếm hết. Mặc dù điều kiện bản thân Phó Chiếu cũng được nhưng nếu anh không nắm chắc phần thắng thì nhất quyết không dám hành động tùy tiện. Vì thế, những năm gần đây anh chưa bao giờ tấn công trực diện, từ đầu đến cuối toàn chọn đi đường vòng. Ví dụ như sinh nhật của Cố Viễn Sơn, anh có tâm chuẩn bị quà tặng cao cấp không chỉ bởi ông cụ là ông nuôi của anh mà còn là ông ngoại của Kiều An Kỳ. Mà hiện giờ Cố Tuần ở đây, chắc chắn cũng là vì chuẩn bị quà tặng cho sinh nhật của ông nội

mình. Bởi ông cụ Cố rất thích sưu tầm tranh quạt mà đây lại còn là lễ thượng thọ.

Đến cuối buổi đấu giá mới đến lượt đấu giá bức tranh quạt con mèo nhỏ đang vờn con bướm kia. Do danh tiếng của họa sĩ không lớn nên Hứa Tranh cảm thấy anh chắc chắn sẽ có được. Nhưng chuyện càng năm chắc thì lại càng dễ phát sinh bất ngờ.

Giá khởi điểm của bức tranh quạt là năm mươi nghìn tệ, trong hội trường chỉ có anh và một người nữa đấu giá. Hứa Tranh tò mò quay đầu nhìn xem đó là người nào, nhưng từ góc độ của anh chỉ có thể nhìn thấy được một bên mặt của người đó, không thấy rõ gương mặt. Người đó mặc áo sơ mi trắng, tay áo tùy ý xắn lên, nhìn dáng dấp chắc là một chàng trai.

Chỉ có một người cạnh tranh, Hứa Tranh nghĩ mình sẽ năm chắc phần thắng trong tay nên trong lòng tính toán chỉ cần ra giá sáu bảy chục ngàn là có thể mua được. Nhưng ai ngờ đối phương lại tiền muôn bạc vạn, trực tiếp ra giá tám chục ngàn.

Hứa Tranh chợt cảm thấy không ổn nên quay đầu nhìn Hồ Phách, nhưng lại thấy cô đang cúi đầu bấm tin nhắn, anh suýt nữa tăng máu lên não vì tức. Giờ phút này mà còn có tâm trí gửi tin nhắn, mỗi một phút đều là tiền đó chị hai?

Vì Phó Chiêu đã nói nhất định phải mua được bức tranh đó nên tất nhiên Hứa Tranh sẽ không dễ dàng từ bỏ, anh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục tăng giá.

Đối phương cũng không có ý định buông tha chút nào, hơn nữa mỗi lần tăng giá đều tăng lên mười ngàn, hoàn toàn không để Hứa Tranh thành công mua được. Cái kiểu tiền muôn bạc vạn lấy thế đè người này khiến Hứa Tranh tức đến mức chỉ muốn lôi cổ đánh tên đó một trận.

Thấy giá đấu ngày càng cách xa giá khởi điểm, muốn tiếp tục hay dừng lại là một vấn đề khó khăn. Hứa Tranh sốt ruột lau mồ hôi, khều Hồ Phách: “Thêm hay không thêm đây?”

Hồ Phách cũng nôn nóng, mới vừa rồi cô gửi tin nhắn hỏi ý Phó Chiếu, nhưng đúng vào thời khắc quan trọng anh lại không trả lời và tắt máy. Đúng là muốn giết người ta! Trong đầu Hồ Phách nhớ lại nguyên văn câu mà Phó Chiếu đã dặn: “Nhất định phải mua được! Giá cao một chút cũng không sao.” Sau khi xác nhận mình tuyệt đối không nhớ lầm chữ nào, cô lập tức gật đầu một cái, “Thêm.”

Cuối cùng bức tranh quạt được Hứa Tranh mua với giá 125.000 NDT, giá tiền cao gấp đôi so với dự tính. Mặc dù không phải là tiền của Hứa Tranh bỏ ra nhưng anh vẫn đau lòng thay cho Phó Chiếu, tiền của anh em mình cũng giống tiền của mình vậy.

Lúc người mua tranh đứng lên và quay mặt lại là một người cực kì đẹp trai, anh xoay người, ánh mắt lướt qua bên người Hứa Tranh một cái nhưng không mấy may dừng lại.

Tim Hồ Phách treo lơ lửng nửa giờ, giờ phút này cuối cùng cũng từ từ hạ xuống, thoáng chốc cảm thấy thật đau lòng. Ngay cả nhìn, anh cũng không thèm liếc cô một cái. Cứ coi như chia tay không thể làm bạn nhưng làm người lạ cũng có thể liếc mắt nhìn mà! Lúc ngoảnh đi, tầm mắt tiện thể lướt qua cô một chút cũng không được sao, tại sao lại coi thường như vậy, xem cô như không khí không thèm để mắt đến là thế nào chứ.

Xưa nay khả năng kiềm chế của Hứa Tranh luôn rất tốt, song giờ phút này lòng đang đau đớn nên làm cho khiếu thẩm mỹ vụn vẹo, nhìn người này liền thấy kì lạ không vừa mắt. Dựa vào khoảng cách xa, đối phương không nghe được, anh cắn răng nghiêng lợi, căm ghét thả ra lời hung hãn: “Ông đây muốn đánh chết hẳn.”

Hồ Phách bế tắc, hừ mũi một cái khẽ nói: “Nếu anh dám đánh anh ấy thì nhất định sẽ chết rất khó nhìn.”

Hứa Tranh nhăn mặt hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì Phó Chiêu mua bức tranh quạt này chính là để mừng thọ ông ngoại của Kiều An Kỳ.”

Hứa Tranh xắn tay áo nói: “Vậy thì sao?”

“Ông ngoại của Kiều An Kỳ cũng chính là ông nội của anh ấy.”

Vẻ mặt Hứa Tranh đầy khó hiểu: “Vậy là sao hả?”

Hồ Phách im lặng nhìn Hứa Tranh một cái, giải thích: “Anh ấy là Cố Tuần, anh họ của Kiều An Kỳ.”

Hứa Tranh hậm hực hừ một tiếng, một lúc sau mới hiểu ra, hỏi: “Em biết hẳn à?”

Hứa Tranh vừa tốt nghiệp cấp ba xong thì đã bị bố cho đi xuất ngoại du học, mới vừa trở về đầu năm nay, cho nên có rất nhiều chuyện anh không biết. Hứa Nhắm Nhiệm rất bao che bạn thân, luôn nghiêm khắc giữ bí mật chặt chẽ về hành động không tốt của Hồ Phách vào mùa hè năm ngoái, đến anh ruột cũng không nói.

Hồ Phách gật đầu một cái: “Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Mấy năm nay em đều giúp Phó Chiêu tìm hiểu về Kiều An Kỳ, tất cả đều tình báo, từ cô bảy bà tám, ông ngoại bà nội, bạn bè thân thiết, đương nhiên anh họ cũng sẽ không để sót.”

Hứa Tranh ghen tỵ đến đỏ mắt, chặc chặc, nhìn em gái nhà người ta tận tâm tận lực với anh trai bao nhiêu, nào có giống như Hứa Nhắm Nhiệm, cả đời chẳng bao giờ lo chuyện lớn nhỏ gì hết.

Hứa Tranh khó hiểu: “Nếu hai người có quen biết nhau thì tại sao anh ta lại tranh giành với em?”

Dù gì Hồ Phách cũng là con gái mà lại còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nhân vật này nên có phong phạm thân sĩ, nên nhường lại cho cô mới đúng.

Hồ Phách cười khố: “Cho dù anh ấy quen em thì cũng sẽ không nhường cho em đâu.”

“Tại sao?”

Giọng nói Hồ Phách vừa phải: “Chuyện này... nói ra hơi dài dòng.”

“Không sao, em cứ nói đi.” Hứa Tranh mở to mắt chờ cô nói, anh vốn thẳng tính, cộng thêm ở nước ngoài mấy năm tính cách lại càng thẳng thắn hơn.

Vẻ mặt của Hồ Phách hơi ngượng ngùng, ấp a ấp úng nói: “Em đã từng... theo đuổi anh ấy.”

Hứa Tranh mở to mắt, găm gù: “Sao anh lại không được biết hả? Em đúng là vô tâm. Anh là bạn thân của anh trai em, lại còn là anh của bạn thân em, ấy thế mà em lại giấu anh!”

Hồ Phách kêu oan: “Năm ngoái anh vẫn còn ở Mỹ, chẳng lẽ em phải gọi điện thoại đường dài để báo cáo cho anh biết chuyện tình cảm của em à?”

Cũng đúng, Hứa Tranh thôi không truy cứu tội giấu diếm của Hồ Phách nữa, tiếp tục hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó... thì quen nhau.”

Hứa Tranh không chờ đợi được, hỏi tiếp: “Sau đó nữa thì thế nào?”

“Ba ngày sau chia tay.”

Hứa Tranh cho là mình nghe lầm: “Ba ngày?”

Hồ Phách chắc chắn, gật đầu một cái: “Vâng, ba ngày.”

Hứa Tranh bị chuyện hiểm thấy này làm cho bối rối: “Sao lại thế?”

Hồ Phách than thở: “Em cũng không biết tại sao, tựa như bất chợt không còn cảm giác gì nữa.”

Hứa Tranh há hốc miệng: “...” Em đang đùa anh đấy à?

“Anh nói xem có phải em bị bệnh không?” Hồ Phách ngược mặt nhìn anh, đôi mắt to trong veo lấp lánh đầy nước, ánh mắt thật sự rất khổ não.

Chính xác là có bệnh! Nhất định là có bệnh! Bệnh hâm hấp mất rồi!

Hứa Tranh suýt nữa nói ra khỏi miệng, nhưng cố gắng kìm lại được.

Nhìn Phó Chiêu quát tới quát lui sai bảo con nhóc này như thế nhưng xưa nay anh chỉ cho phép một mình mình làm vậy, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai khác bắt nạt cô, anh đối xử với cô em họ này bảo vệ còn hơn cả em gái ruột. Còn nữa, Hồ Phách và Hứa Nhầm Nhiễm là bạn thân. Phó Chiêu với Hứa Nhầm Nhiễm đều cùng nhau bảo vệ cô, bởi thế anh nào dám có lỗi với cô, cho nên đành phải che giấu lương tâm, thọc gậy bánh xe Cố Tuần.

“Lòng dạ hắc hạp hời thật đấy. Đừng nói là bị em đá một lần cho nên oán giận trả đũa chứ? Anh đây nếu có bị từ chối bảy tám chục lần thì cũng sẽ chẳng nhỏ mọn như hắc.””

Hồ Phách không cho là Cố Tuần nhỏ mọn cố ý tranh hơn thua với cô mà anh thật lòng muốn mua bức tranh quạt đó để mừng thọ ông nội nhưng

lại bị bọn họ cướp ngang. Tuy nhiên, dầu trăm sông vẫn đổ về một biển, bức tranh quạt này trước sau gì cũng đến tay ông cụ Cố thôi.

Sau khi làm xong thủ tục thanh toán, vẻ mặt Hứa Tranh vô cùng đau khổ, nhưng có đau đến mấy cũng đâu cần phải lải nhải suốt dọc đường: “Dù sao bức tranh quạt đó không phải Phó Chiêu thì Cố Tuần cũng mua tặng mừng thọ ông Cố thôi. Nhưng mà đưa ra cái giá cao như thế thì chẳng phải là hời cho chủ bán à.”

“Thế thì anh không hiểu rồi, vung tiền cho gái thì không nên tiếc, tiền vung ra càng nhiều thì càng chứng minh anh ấy yêu cô gái đó thật lòng.”

Hứa Tranh liếc mắt: “Mất trắng 60.000, em không đau lòng hả?”

“Là tiền của Phó Chiêu, sao em phải đau lòng chứ!” Thật ra thì cô đau muốn chết luôn, số tiền đó đủ để mua một chiếc xe đó.

Hứa Tranh lườm cháy mặt: “Này! Này! Rốt cuộc em có phải là em gái của Phó Chiêu không vậy?”

“Dĩ nhiên, chỉ là không phải em ruột.”

Hứa Tranh: “...”

Xem ra sau này phải đối xử tốt với em gái ruột Hứa Nhắm Nhiệm của mình một chút.

Bọn họ đi từ quán rượu Vĩnh An ra thì trời đã tạnh mưa. Hứa Tranh đi lấy xe, do khứu giác của Hồ Phách mẫn cảm, không chịu được mùi của hầm để xe nên cô đứng trên bậc tam cấp ven đường đợi anh.

Sau cơn mưa bầu trời trở nên sáng hơn, còn xuất hiện cầu vồng rực rỡ. Hiếm khi thấy cảnh vật xung quanh đẹp như vậy, Hồ Phách giơ tay che nắng nhìn lên bầu trời, lúc tầm mắt rơi xuống, đúng lúc nhìn thấy một chiếc

xe màu trắng đang đậu đối diện đường quốc lộ. Nhìn kiểu dáng của chiếc xe thì rất giống xe của Cố Tuần, tim Hồ Phách đập lệch một nhịp, hơi nheo mắt nhìn biển số xe, quả nhiên là dãy số quen thuộc.

Hình như để chứng minh là cô đúng, cửa xe được mở ra, Cố Tuần bước xuống xe. Hồ Phách định thu ánh nhìn lại nhưng hai mắt lại không nghe lời cô sai bảo, dáng người cao to của anh cứ in trong mắt cô. Cũng may là anh đứng đối mặt với cửa hàng, đưa lưng về phía cô, không nhìn qua đường quốc lộ bên này nên Hồ Phách cũng mặc cho ánh mắt mình làm càn triển miên trên người anh.

Anh bước ra trước nhưng không rời đi, cho thấy rõ ràng là đang đợi người, quả nhiên lát sau có một cô gái trẻ xinh đẹp đi tới trước mặt anh. Hồ Phách nhìn kỹ thì nhận ra cô có quen biết cô bé này, đó chính là Đường Bối Bối bạn thân của Cố Hiếu Quân.

Cô gái nhỏ bây giờ đã trưởng thành, hai mươi tuổi, cao 1m75, ngực đầy đặn, da mặt như trứng gà bóc, trên người mặc một bộ váy ngắn, đôi chân thon dài miên man.

Trong lòng Hồ Phách không khỏi khó chịu, tuổi trẻ thật là tốt. Tuy nhìn chỉ mới như mười tám nhưng trên chứng minh thư cô đã hai mươi lăm tuổi. Cái này lừa được người khác chứ không thể gạt được chính mình, thật đáng ghét mà.

Hắn là Đường Bối Bối vừa mới mua đồ đi ra, vì trong tay vẫn còn xách mấy túi giấy lớn nhỏ. Cố Tuần xoay người giúp cô bé mở cốp sau, tầm mắt bỗng nhiên nâng lên, lập tức nhìn thấy cô ở phía đối diện đường cái.

Hồ Phách giật mình, hoảng hốt vội vàng xoay người, mũi bỗng cảm thấy đau nhức một trận.... đau đến chảy nước mắt.

Thật là thảm hại không chịu nổi, đúng lúc đó xe của Hứa Tranh đi ra, Hồ Phách vội vã mở cửa xe, giống như trốn lên xe, thúc giục Hứa Tranh mau chạy đi.

Hứa Tranh quay đầu nhìn thấy mặt cô đầy nước mắt, sợ hết hồn vội vàng hỏi cô bị làm sao vậy.

Hồ Phách che mũi, thút thít: “Bị đụng vào thân cây.”

Hứa Tranh vừa bực mình vừa buồn cười, không kìm lòng được gật đầu khen: “Người lớn cũng không phải dễ dàng mà bị đụng như vậy.”

Xe rẽ ra đường lớn thì gặp đèn đỏ, Hứa Tranh dừng xe chờ, Hồ Phách xoa mũi. Bỗng nhiên từ kính chiếu hậu nhìn thấy một chiếc xe màu trắng ở đằng sau đang ngày càng gần, càng lúc càng gần... không nhanh không chậm cùng xe của Hứa Tranh dừng lại song song ngang hàng nhau.

Chính xác đó là xe của Cố Tuần.

Trời ạ, Hồ Phách vội vàng xé khăn giấy lau mắt. Làm ơn đừng để cho anh hiểu lầm là lúc anh và cô gặp lại, cô kích động đến rơi nước mắt hay là khổ sở đến rơi nước mắt nha.

Sau cơn mưa không khí trở nên mát mẻ, nên trong xe không cần mở điều hòa nên hai chiếc xe đều không đóng cửa sổ. Khoảng cách giữa cô và Cố Tuần cùng lắm chỉ cách nhau khoảng một mét rưỡi, với khứu giác mẫn cảm của cô, nhất là vào mùa hè lại càng nhạy cảm với người thì mùi hương quen thuộc trên người Cố Tuần cùng với mùi nước hoa trên người Đường Bối Bối hòa vào không khí cô đều ngửi được rất rõ ràng.

Hồ Phách căng thẳng đến không dám thở, không dám ngoảnh đầu sang, khóe mắt liếc thấy Cố Tuần cũng không có động tác quay đầu nên cô vẫn giữ tư thế mắt nhìn thẳng.

Vẫn bị coi là không khí không đáng quan tâm, lòng cô thấp thỏm không yên.

Đèn đỏ quá lâu, đúng là đáng ghét.

Đáng lẽ cứ yên ổn vô sự như vậy là tốt rồi, ai ngờ lúc này, Hứa Tranh lại đột nhiên mở miệng.

“Thảo nào anh ta liên tiếp đấu giá với anh, thì ra là từng có vấn đề tình cảm với em, nếu như là anh thì cũng sẽ tìm cơ hội mà trả thù một chút.”

Hồ Phách vội vàng quay đầu ngăn cản anh: “Đừng nói nữa.”

Hứa Tranh hoàn toàn không biết là xe của Cố Tuần đang đỗ bên phải mình nên vẫn cứ nói tiếp: “Nói một chút thì sao nào, dù sao hắn cũng không nghe được.”

Giọng lớn như vậy, không nghe được mới là lạ.

Hồ Phách gấp đến độ đánh vào cánh tay anh.

Nhưng Hứa Tranh vẫn chưa hiểu được tình huống, vẫn tiếc rẻ tiếp lời: “Một người đàn ông bị phụ nữ bỏ một lần thì cũng không có gì đáng nói, nhưng bị chính người theo đuổi mình đá, thật sự là quá đáng hận. Nếu là anh thì cũng sẽ hận em đến chết.”

Nếu lúc này trong tay Hồ Phách có một miếng băng cá nhân, cô nhất định sẽ dán chặt cái miệng rộng của Hứa Tranh lại.

Cuối cùng đèn đỏ cũng chuyển qua đèn xanh.

Bóng trắng bên cạnh lên ga vượt lên, tốc độ rất nhanh.

Hồ Phách nhìn theo bóng chiếc xe màu trắng ấy, chợt dạ nhìn thấy hình như ở đuôi xe có một chữ đỏ thật to:

HẬN.

Hết chương 10

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 11

Nửa tiếng sau, điện thoại của Hồ Phách reo, cầm lên nhìn thì là Phó Chiêu gọi đến. Cuối cùng anh cũng mở máy nhưng buổi đầu giá đã kết thúc rồi. Sau khi điện thoại được kết nối, Phó Chiêu liền đi thẳng vào vấn đề hỏi đã mua được bức tranh quạt kia chưa.

Hồ Phách đáp: “Chuyện anh giao phó bọn em nào dám không làm theo.”

“Bao nhiêu tiền?”

Hồ Phách nói giá tiền, trong điện thoại như vang lên một tiếng sấm: “Một trăm hai mươi lăm ngàn, em điên rồi sao?!”

Màng nhĩ Hồ Phách bị chấn động, hỏi ngược lại: “Chẳng phải anh nói nhất định phải mua được à? Giá tiền cao một chút cũng không sao?”

“Anh nói là một chút! Nhiều như vậy mà là một chút hả!!!”

“Em gửi tin nhắn cho anh nhưng anh không thèm trả lời, gọi điện thoại cũng tắt máy.”

“Ông đây bận họp, phải tắt điện thoại di động. Mà em không dùng cái đầu heo của mình suy tính được hả!”

Hồ Phách giận đến thở ra một hơi, nín nhịn giải thích: “Giá tiền cao như thế là do Cố Tuần cũng đến mua bức tranh quạt này.”

Cô cho là nhắc tới anh vợ tương lai Phó Chiêu sẽ hết giận, ai ngờ vừa nghe anh càng tức giận hơn: “Cố Tuần muốn mua thì em để cho cậu ta mua đi, dù sao cũng là mua tặng cho ông Cố.”

Hồ Phách hít một hơi, không muốn nói, đầu đau nhức. Thật ra, khi nhìn thấy Cố Tuần tham dự buổi đấu giá, trong lòng cô cũng rất do dự, cho nên mới tạm thời gửi tin nhắn cho Phó Chiêu hỏi ý kiến của anh, song không ngờ anh lại không trả lời tin nhắn. Cô đành dựa vào kế hoạch mà tiến hành thôi.

“Em mau đi tìm cậu ta rồi nhường đem bức tranh quạt cho cậu ta đi.”

Hồ Phách cho là mình nghe nhầm, hỏi lại một lần nữa: “Nhường cho anh ta?”

“Đúng!”

“...”

Hồ Phách trực tiếp cúp điện thoại, trong lòng quyết tâm sau này sẽ không giúp đỡ chạy việc cho cái tên dở hơi này nữa.

Giọng của hai người cũng không nhỏ, Hứa Tranh Vành ngồi bên nghe được rất rõ ràng, thấy Hồ Phách bị mắng, anh liền vội vàng khuyên nhủ: “Lão đại là người như vậy đó, miệng thì nói năng chua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu. Thật ra anh ấy đối xử với em rất tốt, không cho phép ai nói xấu sau lưng em một chữ nào đâu.”

Hồ Phách tức giận: “Khá lắm đồ quý! Từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng bắt nạt em.”

Hứa Tranh Vành an ủi cô: “Bị ai làm khó cũng đỡ hơn để một kẻ khó ưa ** làm khó.”

Hồ Phách vừa buồn cười vừa tức giận: “Anh cũng muốn để kẻ khó ưa ** đó chèn ép em sao, anh Hứa?”

[(**) Đây là một từ nói tục ở mức độ nhẹ của tác giả. Hai dấu “*” nhưng trong có một chữ là lượng từ, thành ra chữ chửi chỉ còn một từ. có thể là 狗 = chó; 屁 = thối, đít. Tác giả ko nghĩ là nó bị cấm nên ko dùng ký hiệu / để cách chữ, thành ra khi post lên những chữ tục sẽ biến thành **]

Hứa Tranh Vành liền vội vàng nói không phải: “Làm sao biết chứ, em là loại người đó mà.” (Ý của Hồ Phách là nói cô là loại người dễ bị bắt nạt.) Ý của anh là mặc dù Phó Chiêu bắt nạt cô nhưng ở bên ngoài lại một mực bảo vệ cô, không một ai dám bắt nạt. Không an ủi thì cũng sẽ buồn đến chết.

Hồ Phách chống tay lên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Hứa Tranh Vành liếc mắt nhìn cô mấy lần. Vì văn chương không được tốt nên anh không biết hình dung vẻ đẹp của cô như thế nào, đẹp đến mức tựa như không giống người thật, tựa như không sờ chạm vào một người bằng ngọc hoặc là đồ sứ. Một cô gái xinh đẹp như vậy mà Phó Chiêu lại không tiếc lời mắng chửi, đúng là không biết thương hương tiếc ngọc chút nào, thật không hổ là một người đàn ông nhiều năm vẫn không tìm được bạn gái!

Phó Chiêu lại gọi điện thoại đến, Hồ Phách để mặc cho điện thoại di động reo một hồi, lúc này mới bắt máy.

“Vừa rồi là anh nóng nảy. Trở về sẽ mời em ăn cơm vì đã hoàn thành công việc giúp anh.” Giọng Phó Chiêu đã ôn hòa nhã nhặn, không còn mang theo mùi thuốc súng, giống như mới vừa rồi căn bản không có chuyện gì xảy ra. Hồ Phách cảm giác sâu sắc nếu như mình mà yếu đuối một chút chắc đã sớm bị Phó Chiêu làm cho tức chết vạn lần rồi.

Mười năm qua, hai người sống chung với nhau quái gở như vậy đấy, lúc thì như sấm sét mưa bão, lúc thì như trời trong nắng ấm. Một người là người lớn nhưng lại giống như trẻ con, một người thì ăn nói chua ngoa nhưng lại dễ mềm lòng. Hai người tranh cãi dữ dội nhưng không ai thù dai. Hứa Nhảm Nhiễm từng cảm thán, hai anh em cô có thể được như vậy cũng là một kỳ tích rồi.

“Vừa rồi anh ngại nói với em, hai ngày qua, tình trạng tài chính của anh đột nhiên có chút vấn đề. Em lên xem cổ phiếu thì biết.”

Hồ Phách mở phần mềm chứng khoán ra, sợ hết hồn. Đây là tình huống gì? Hơn một ngàn cổ phiếu bị rớt giá! Hôm qua thị trường chứng khoán hạ xuống, cô còn chưa quá kinh ngạc vì dù sao cổ phiếu cũng tăng một hơi mấy ngàn điểm, giá cổ phiếu tăng mạnh theo cấp số nhân, việc điều chỉnh là rất bình thường. Vậy mà hôm nay lại có động thái không ổn, trên màn hình giao dịch đều là màu xanh lá cây, chỉ số gần như là một đường màu đỏ đi xuống, cổ phiếu lại càng thảm hơn, thi nhau rớt giá. Cho tới bây giờ chưa từng có chuyện này, nhất là ở thị trường chứng khoán giá cao như thị trường Trung Quốc, vẫn luôn là tình thế rất tốt, đột nhiên lại chuyển biến xấu, các cổ phiếu gần như đều rớt giá, đây đúng là chuyện không bình thường.

Cũng may sáng hôm qua cô đã sớm nghe lời Phó Chiêu, lúc bắt đầu phiên giao dịch liền bán hết tất cả cổ phiếu, nếu không cả hai bị rớt giá thì hai cái bánh xe cũng không còn.

Phó Chiêu chán nản nói: “Hôm qua anh định muốn bán cổ phiếu rồi nhưng lúc lên máy bay lại quên, chờ đến lúc máy bay hạ cánh, mở điện thoại di động lên thì thấy cổ phiếu đã hạ giá. Để giảm bớt tổn thất, anh đã điều chỉnh lại điểm, ai ngờ hôm nay lại hạ tiếp.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Hồ Phách vừa nghe cũng gấp gáp. Tiền vốn của Phó Chiêu với cô căn bản không giống nhau, thỉnh thoảng có khi

biến động trong ngày là một chiếc xe hơi.

Phó Chiêu lại nói tiếp: “Thật ra có bán tháo cũng không sao, anh vẫn sẽ ôm để đó, ngộ nhờ cổ phiếu có giảm quá nhanh không dừng lại được thì cũng không tổn thất gì nhiều, anh nhất định phải gia tăng tiền dẫn chân, không dám lộn xộn dùng chút tiền mặt trong tay kia. Em có hiểu không?”

Hồ Phách đương nhiên hiểu, tiền mà Phó Chiêu tích góp được gần như đều ở thị trường chứng khoán, hôm qua sau khi bán tháo bớt đoán chừng trong tay cũng không còn lại bao nhiêu tiền.

“Đúng lúc Cố Tuần muốn mua bức tranh quạt, em hãy nhường cho cậu ta đi. Nhưng mà em đừng nói là anh không muốn mua.” Giọng nói của Phó Chiêu có chút vội vã: “Bị người ta biết thì rất mất mặt.”

“Em biết rồi, em sẽ không nói đâu.” Hồ Phách hiểu tâm tư anh, chuyện này đúng là rất mất mặt, dĩ nhiên không thể để cho Kiều An Kỳ biết.

“Vậy em nhanh đi tìm Cố Tuần đi.”

Hồ Phách cầm điện thoại di động giống như đang cầm khoai lang nóng. Yêu cầu này đối với cô mà nói đơn giản là không thể nào hoàn thành. Cô phải có thật nhiều dũng khí mới dám đi tìm Cố Tuần... Đúng rồi, còn phải trang bị một tấm da mặt dày hơn so với mùa hè năm ngoái nữa chứ...

Trở về khách sạn, cô lòng đầy ưu sầu đi vào sân, Lục Huyền đang ngồi trên xích đu chơi đàn ghi-ta.

Tiểu Mễ mặt dày hưng phấn nói: “Chơi bản Ánh sáng xanh đi.”

Hồ Phách vội vàng nói: “Đừng là xanh, muốn chơi hãy chơi trái táo đỏ, mặt trời đỏ, núi đỏ.”

Lục Huyền ngừng tay, cười tủm tỉm nhìn cô: “Cổ phiếu rất giá đúng không?”

“Làm sao cậu biết?”

“Tôi có cái gì mà không biết chứ.” Lục Huyền buông tay một cái.

Hồ Phách bĩu môi một cái: “Vậy cậu cảm thấy thị trường chứng khoán sẽ đi như thế nào?”

“Sẽ hạ giá đột ngột, các người không tưởng tượng nổi nó hạ giá đột ngột thế nào đâu, là thảm nhất từ trước đến nay, rất nhiều người sẽ bất ngờ phá sản, đoán chừng là sẽ có không ít người đi nhảy lầu.”

Hồ Phách sợ hết hồn, vẻ mặt của “gậy thần” vô cùng nghiêm túc, không giống như là đang nói năng bậy bạ.

“Kinh khủng đến thế ư?”

“Nếu chị không tin thì chúng ta cá cược một trăm đồng. Nếu ngày mai không có một ngàn cổ phiếu hạ giá thì tôi trả chị một ngàn đồng.”

Lúc này Hồ Phách không có tâm tư cá cược với cậu ta, cô đang bận suy nghĩ làm sao để hoàn thành nhiệm vụ Phó Chiếu giao phó. Từ nhỏ đến lớn lúc nào Phó Chiếu ra lệnh cô cũng phục tùng vô điều kiện, nhưng mà lần này, thật sự là rất khó khăn. Hai người tình cờ gặp nhau ở nơi này, thái độ của Cố Tuần đối với cô hiển nhiên là giống như đối với chuyện của mùa hè năm ngoái, vẫn còn canh cánh trong lòng, nếu không cũng sẽ không không chào hỏi cô một tiếng, hoàn toàn xem cô là người xa lạ. Chắc chắn là anh không muốn gặp cô, có lẽ đã quên cô rồi, định sẽ không bao giờ liên lạc.

Cô muốn từ chối Phó Chiếu, nhưng mà nhìn anh vương vào loại chuyện này cô lại không thể không giúp.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cô đi ra lan can mở danh bạ điện thoại, tìm số của Cố Tuần. May mà lúc trước không xóa đi, mà có xóa thì cô cũng vẫn nhớ được số.

Còn chưa gọi điện mà da mặt cô đã bắt đầu nóng lên. Lúc trước ở phiên đấu giá cô đối đầu gay gắt với anh, chớp mắt một cái liền nói không cần nữa, muốn nhường cho anh, đây không phải là bị bệnh thần kinh sao?

Anh sẽ không cho là cô cố ý muốn thu hút sự chú ý của anh hay là muốn tìm cơ hội tái hợp chứ? Thật là cô càng nghĩ càng chột dạ nên liền ném điện thoại đi động qua một bên.

Dường như Phó Chiêu có thiên lý nhãn, mới vừa ném điện thoại đi động đi thì có một tin nhắn đến.

“Nhóc con chết tiệt, nếu em thấy chết mà không cứu thì anh sẽ chết cho em xem.” Tiếp theo đó là ba cây dao đâm đả máu.

Vì Phó Chiêu, cô mặt dày không biết xấu hổ thì có sá gì.

Cô lấy dũng khí mở điện thoại ra, cảm thấy thời gian đợi kết nối sao mà dài đằng đẳng. Cô không tự chủ được trở nên hồi hộp, tim đập nhanh hơn không nói lại còn bỗng nhiên rất khát nước. Bưng nước lên uống đến ly thứ ba, trong điện thoại rốt cuộc cũng vang lên một tiếng alo.

Hồ Phách hoàn toàn không nghĩ ai cũng mê mình, cho là anh vẫn còn nhớ số điện thoại của mình, cho nên vội vàng tự giới thiệu: “Anh khỏe không, em là Hồ Phách.”

“Tôi biết.”

Đã lâu không nghe được giọng nói êm ái trước đây, chỉ có một điều là giọng nói lãnh đạm giống như là nước lạnh đổ qua đêm.

Thật ra thì cô đã chuẩn bị việc anh sẽ lập tức ngắt điện thoại sau khi biết cô là ai, như thế này đã là tốt đến vượt quá tưởng tượng rồi, lúc này cô lấy dũng khí hỏi anh buổi tối có rảnh hay không.

Cố Tuần không nói không cũng không nói có, hỏi ngược lại: “Có chuyện gì không?”

“Em muốn mời anh đi ăn cơm.” Lời thốt ra khỏi miệng, cô căng thẳng đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, một tay nắm chặt điện thoại di động, một tay đè trên ngực. Thần kinh lo lắng, sợ tiếng tim mình đập sẽ bị anh nghe thấy.

Trong điện thoại Cố Tuần hơi dừng lại một chút, nói: “Tôi còn nhớ lúc chia tay, em còn gửi đến một tin, không làm phiền nhau chính là sự dịu dàng sau cùng.”

Hồ Phách ngượng đến nóng hết cả mặt, nếu không phải là vì Phó Chiêu, cô nhất định sẽ không còn mặt mũi mà tiếp tục nói nữa.

“Chuyện trước kia, xin lỗi anh.”

“Một năm sau mới nói xin lỗi hả?”

Hồ Phách ngượng đến không cách nào nói tiếp được nữa, xem ra bữa cơm này nhất định là không mời được rồi.

Ai ngờ Cố Tuần trầm mặc một lát rồi nói: “Buổi tối bảy giờ tại Chu Đình.”

Hồ Phách tức khắc thở phào, nhưng vừa nghe đến Chu Đình, lại là giọng nói kia nhắc tới, theo bản năng nói một câu: “Có thể đổi một chỗ khác hay không?”

“Tôi chỉ đến đó.” Vẫn là giọng nói lạnh nhạt bình tĩnh nhưng không lại để cô thương lượng chút nào, âm thanh dứt khoát không cho phép từ chối.

Hồ Phách lập tức nhượng bộ, “Được rồi, được rồi.”

Aiz, lần này mất nhiều máu rồi.

Sáu rưỡi, Hồ Phách ra cửa đón xe, thành phố S đã đến giờ cơm tối nên đường phố cực kỳ kẹt xe, đến bảy rưỡi xe taxi mới tới nơi.

Hồ Phách bước vào thang máy, lấy trong túi xách ra một thỏi son, tô tô lên môi hai cái.

Cô trời sinh đã là đại mỹ nhân nên căn bản không cần trang điểm, nhưng mà khi cô căng thẳng thì môi sẽ trắng bệch.

Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, cô đưa mắt nhìn toàn bộ thành phố S bị giẫm dưới chân, ánh đèn sáng chói tựa như một tấm thảm sao lớn được bày trí dưới mi mắt. Trên tầng cao, gió đêm thổi nhẹ nhàng, trong bóng đêm vấy đậm dài rộng của cô tung bay như cánh bướm.

Đi tới cuối hành lang, cô liền nhìn thấy Cố Tuần.

Hai tay anh chống trên lan can màu đỏ chót, thân hình cao lớn đẹp đẽ, chẳng qua chỉ là một bóng lưng nhưng khí thế lại hơn người.

Hết chương 11

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 12

Tim Hồ Phách đập như sấm rền, cô chưa bao giờ thấy hồi hộp như thế này, thậm chí còn không biết bước chân như thế nào.

Cố Tuần quay lại, sau lưng anh là hàng vạn hàng nghìn bóng đèn, anh tựa như đang đứng giữa muôn ngàn ánh sao khiến cho người khác cảm thấy lóa mắt.

Hồ Phách theo bản năng nheo mắt, thu nhỏ con người lại, dường như chỉ có làm vậy mới có thể giảm bớt tầm nhìn cùng rung động trong lòng của cô.

Cố Tuần chăm chú nhìn cô một lúc lâu giống như những cảnh quay chậm trong phim, ánh mắt trong suốt có chút lạnh lẽo giống như đèn pha tra tấn cô, khiến cô có cảm giác như máu trong người đều sôi trào.

“Xin lỗi, em đến muộn.” Giọng nói của cô có phần gấp gáp, lo lắng.

“Không sao.” Ánh mắt Cố Tuần trầm tĩnh, khách sáo lịch sự giống như đã quên tất cả chuyện cũ, chỉ xem cô như là bạn bình thường hoặc bạn xã giao.

Phản ứng này của anh rất đúng với dự đoán của Hồ Phách. Hai lần chạm mặt trước anh không thèm nhìn cô một cái cũng không chào hỏi, cô còn tưởng rằng anh rất ghét cô. Cho nên lúc trên đường đến đây cô đã rất căng thẳng, tưởng tượng ra đủ thái độ trên khuôn mặt anh.

Nhưng thật không ngờ Cố Tuần lại khách sáo như vậy, vẫn quân tử khiêm tốn, phong thái dịu dàng như ngọc trước sau như một.

Hồ Phách theo sau anh đi vào trong, suốt dọc đường cô bước nhẹ nhàng như đang đi trên mây. Cô không ngờ anh lại hẹn ở chỗ này, không chỉ vì nó đắt mà đây còn là nơi lần đầu tiên hai người hẹn hò. Bên trong vẫn bài trí như cũ, trên bàn vẫn để một lọ hoa hồng đang nở rộ. Về phần Cố Tuần, dẫu đã một năm trôi qua nhưng anh vẫn không thay đổi chút nào, vẫn là đáng vẻ anh tuấn khiến người ta khó rời mắt khỏi dung nhan.

Trở lại chốn xưa, cảnh còn nhưng người mất, làm cô không khỏi có phần lúng túng.

Hồ Phách cúi đầu, giả bộ chỉnh lại váy. Trong cái túi đeo bên người là bức tranh quạt kia. Làm sao cô có thể mở miệng, đây thật sự là một vấn đề vô cùng khó khăn. Nếu là chuyện của người khác, cô chắc chắn sẽ mặc kệ không để ý tới. Nhưng đây là giúp Phó Chiêu, cho dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cô cũng không từ chối, bởi vì Phó Chiêu là con trai duy nhất của chú dì, giúp anh xem như là báo ân.

Nhân viên phục vụ rót cho hai người mỗi người một ly trà xanh. Trà xuân thượng hạng, nước trà có màu xanh ngọc bích, tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

“Cám ơn.” Cố Tuần nói lời cảm ơn với nhân viên phục vụ, giọng nói dịu dàng vô cùng lịch sự.

Đây cũng chính là điểm mà Hồ Phách thích nhất ở anh, mặc dù Cố Tuần ưu tú hơn người nhưng chưa bao giờ kiêu ngạo vênh váo với ai, đối xử với người khác rất tao nhã khiêm tốn, dẫu là người xa lạ anh cũng rất chân thành, khoan dung. Thế thì chắc hẳn cũng đã tha thứ cho sự trẻ người non dạ của cô năm ngoái phải không.

Cái cụm từ “Trẻ người non dạ” này lớn vồn trong đầu cô mấy vòng lập tức bị đá văng đi, bản thân cũng tự thấy xấu hổ khi dùng từ này để miêu tả bản thân mình hồi năm ngoái.

Hai mươi bốn tuổi quả thực không thể coi như là “trẻ”. Mặc dù cô chỉ mới có mối tình đầu nhưng ngoại trừ mẹ của Phó Chiêu và Hứa Nhâm Nhiễm ra, sợ rằng sẽ không ai chịu tin. Mọi người đều nói, cô xinh đẹp như tiên giáng trần, chắc chắn đã trải qua rất nhiều mối tình, ai mà tin cô đến năm hai mươi bốn tuổi mới bắt đầu yêu.

Hệt như lúc cô nói mình bị bệnh cũng vậy, có ma cũng chẳng tin.

Cô áp chế suy nghĩ rối loạn trong lòng, mở thực đơn ra mời Cố Tuần gọi thức ăn trước.

“Em gọi đi.” Cố Tuần rất lịch sự, đẩy thực đơn trở lại để cho cô gọi.

Lần đầu tiên hẹn hò cũng là cô gọi thức ăn, khi đó cô mới vừa theo đuổi anh nên trong lòng rất là phấn khởi. Nhìn thực đơn có đủ loại các món ăn ngon nhưng trong lòng cô chỉ nghĩ một điều: Có tình yêu thì uống nước lã cũng thấy no, chỉ cần được ở cùng anh, có ăn trấu cũng không vấn đề gì.

Ai biết được chỉ qua mấy ngày sau đã...

—

Cố Tuần nói đúng, một năm sau mới đến nói xin lỗi quả thực là hơi muộn, dĩ nhiên sẽ không được suôn sẻ, cho nên bữa cơm này cho thấy rõ ràng là có ý đồ khác. Vì cảm thấy áy náy nên cô gọi một hơi sáu món, tỏ vẻ là thật lòng muốn nhận lỗi.

Cô đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, lén nhìn thoáng qua Cố Tuần một cái. So với tâm thần bất định của cô thì sắc mặt của anh vẫn ung dung ổn định, không nhìn ra bất kì gợn sóng ưu tư nào, cúi đầu xắn tay áo.

Dáng vẻ cúi đầu cup mắt của anh thực sự đẹp như tranh vẽ. Sắc đẹp có thể thay được cơm như vậy quả là một người bạn trai xuất chúng, năm ngoái như thế nào mà lại bỏ anh nhỉ, nhất định là cô bị nấp bồn cầu kẹp vào đầu rồi.

Bây giờ cô mới hiểu ra thì bắt đầu thấy hối hận, sau đó là khó chịu.

Một luồng hơi thở như có như không từ phía đối diện truyền tới, cô không nhận được hít sâu một hơi.

Thật kì lạ, mỗi khi đến mùa hè thì khứu giác của cô lại trở nên mẫn cảm đến mức có thể ngửi được mùi của từng người khác nhau, thế nhưng mùi hương trên người Cố Tuần cho đến bây giờ vẫn làm cho cô mê muội đến không có cách nào kiềm chế hứng thú của bản thân.

Cô không hiểu tại sao mình lại nhạy cảm với hơi thở của anh như vậy, giống như bị trúng mê hương hay mê dược trong phim võ hiệp, chỉ cần đến gần anh thì tim sẽ đập nhanh hơn, yêu như nước thủy triều dâng trào.

Về phần tại sao chia tay thì dường như cũng có liên quan đến vấn đề này. Khứu giác của cô bất chợt trở nên bình thường, hoàn toàn không ngửi thấy mùi hormone của người khác phái, cũng như không ngửi thấy mùi hương trên người Cố Tuần. Ngay sau đó thì cô đến kì kinh nguyệt, lượng máu của tháng đó quả thật nhiều đến đáng sợ. Tính tình của cô trở nên nóng nảy, tinh thần bất an, mất ngủ triền miên. Tiếp đó liền cảm thấy mệt mỏi với chuyện yêu đương.

Cố Tuần mỗi ngày đều gọi ba cuộc điện thoại, nhắn hơn hai mươi tin nhắn mỗi tối, nhắn đến 12 giờ đêm vẫn còn chưa muốn tạm biệt thật sự là phiền chết được! Với lại, lúc anh mở nút áo sơ mi là mở từ nút thứ ba đi lên phía cổ áo, không phải mở từ trên xuống dưới mà là từ dưới lên trên! Với chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của cô mà nói thì thật không thể chịu nổi.

Vừa nghĩ tới sau này mỗi tối phải nằm trên giường nhìn anh cởi quần áo như vậy, hay là chia tay cho rồi.

Tiếp đó cô hồi tưởng lại hồi tưởng, cảm thấy mình thật là xấu xa... Thật đáng chết.

Cô bèn thành tâm sám hối.

Cố Tuần ngược mắt lên, đúng lúc chạm vào ánh mắt sám hối của cô.

Hồ Phách vội vàng mỉm cười: “Hôm nay em cùng với bạn đến Vĩnh An, không ngờ sẽ tình cờ gặp được anh.”

“Anh cũng bất ngờ.”

Cố Tuần khoanh hai tay, tùy tiện đặt lên bàn, xắn tay áo lên, để lộ ra một đoạn cánh tay rắn chắc. Nếu là người bình thường thì sẽ không đủ ưu nhã, trên người anh từ đầu đến cuối không nói hết phong lưu hào phóng, nho nhã ung dung.

Hiếm có người đàn ông nào có bàn tay đẹp như anh, khớp xương mảnh khảnh, da trắng nhưng không hề khiến người ta có cảm giác yếu ớt.

Nhưng mùa hè năm ngoái lúc anh nắm tay cô, cô lại cảm thấy quá nóng mà buông ra!

Hồ Phách nhìn anh không chớp mắt.

Nếu bạn cho là Hồ Phách đang nhìn cánh tay đẹp đẽ của Cố Tuần thì sai lầm rồi. Đối với chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của cô mà nói, vấn đề chính không phải nằm ở cánh tay Cố Tuần mà là ở ống tay áo của anh.

Hai ống tay áo kia xắn không cân đối, một cao một thấp, một dài một ngắn là cái quỷ gì.

Cố Tuần chú ý tới ánh mắt của cô liền hỏi: “Sao thế?”

Hồ Phách vội vàng nói: “Tay áo của anh xắn không được đều, một bên cao một bên thấp.”

Nếu là người bình thường thì chắc hẳn sẽ nghe lời mà xắn lại tay áo cho đều, nhưng Cố Tuần lại hết lần này tới lần khác dùng ngữ điệu không có gì đáng kể nói một câu “Không sao đâu”.

Tại sao lại không sao, rất có sao đó! Trong lòng Hồ Phách khó chịu giống như bị mèo cào, cứ trơ mắt nhìn tay áo của anh, hận không thể dùng ánh mắt bắn ra lực, xắn cao hai ống tay áo của anh lên.

Nếu là năm ngoái thì cô đã xông lên rồi xắn tay áo của anh lên đến khuỷu tay rồi. Song, năm nay anh không còn là bạn trai cô nữa, có thể bắt đầu lại khôn? Đó là cả một vấn đề.

Dường như Cố Tuần đoán được suy nghĩ của cô nên chiều theo, chỉnh lại ống tay áo. Nhưng lại xắn tay áo vốn đã xắn cao hơn bên kia lên thêm một lớp.

Hồ Phách ép mình buông tầm mắt xuống, thầm niệm chú trong lòng: Nhắm mắt làm ngơ, nhắm mắt làm ngơ....

Cố Tuần bưng ly trà lên uống một ngụm, nói: “Thật kì lạ, suốt một năm trời không bao giờ tình cờ gặp được em, vậy mà không hiểu sao mấy ngày gần đây cứ liên tiếp đụng phải.”

“Đúng vậy, rất tình cờ.” Hồ Phách hơi lúng túng, không sai, ngày coi mắt đó là cô cố ý chạy đến nhưng buổi đấu giá hôm nay tuyệt đối không phải là cô cố ý đến gặp anh, mà đây hoàn toàn là tình cờ.

Cố Tuần nhìn cô một cái: “Hình như tình huống này hơi giống năm ngoái.”

Hồ Phách bỗng chốc đỏ mặt, hàm ý trong lời nói của Cố Tuần dường như cô hiểu.

Mùa hè năm ngoái, hai ba ngày cô lại “tình cờ gặp” anh, rồi ngẫu nhiên các kiểu, ngay cả khi công ty của anh tuyển dụng, cô cũng “tình cờ” mà đến. Đúng lúc đó, cô vừa nghỉ làm ở đài truyền hình nên lý do tìm việc làm cũng xem như là chính đáng.

Nhưng dĩ nhiên kết quả là bị phòng nhân sự từ chối, bởi vì chuyên môn hoàn toàn là một trời một vực.

Vì vậy cô rất “bất đắc dĩ” mà đi đến phòng làm việc của Cố Tuần nhờ anh “dàn xếp một chút.”

Cố Tuần xem qua CV (sơ yếu lý lịch) của cô, nở nụ cười: “Thật xin lỗi, công ty chúng tôi chỉ tuyển nhà thiết kế game với kỹ sư đồ họa, không tuyển phiên dịch viên.”

Trong lòng Hồ Phách đầy hi vọng, nói: “Tôi có thể làm thư kí.”

“Tôi có thư kí rồi.” Cố Tuần chỉ chỉ bên ngoài, không sai, đó là một nam thư kí, tên là Chu Minh, Hồ Phách nghe nói anh ta là họ hàng bên mẹ của Cố Tuần, theo vai vế thì phải gọi Cố Tuần là cậu.

Hồ Phách vô cùng thất vọng, vì theo đuổi Cố Tuần mà cô đã đọc qua mười mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm, trong đó có cuốn “1001 cách yêu”. Nam chính trong truyện luôn giữ nữ chính ở trong phòng làm việc của mình, luôn thân mật dịu dàng, ngọt ngào ấm áp các kiểu. Cô cảm thấy yêu như thế cũng rất hay.

Mà đáng tiếc, Cố Tuần lại không nhận cô...

Nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: “Vậy anh có tuyển bạn gái không?”

Nụ cười trên mặt Cố Tuần bỗng nhiên biến hóa, ngơ ngác nhìn cô, vẻ mặt nói là khiếp sợ cũng không quá đáng.

Hồ Phách mặt dày hỏi xong, không nghĩ rằng Cố Tuần lại có phản ứng như vậy, hồi lâu anh vẫn không nói được lời nào, chỉ dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn cô, giống như nghe được tin vũ trụ sắp nổ tung.

Cô lúng túng đến mức sơ yếu lí lịch cũng không cầm liền bỏ của chạy lấy người.

Bạn cho là như thế đã hết rồi ư? Tất nhiên là không phải. Sức mạnh của tình yêu quả thực rất đáng sợ, cô chỉ là thất bại một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy tinh thần liền phấn chấn trở lại đi đến cao ốc Cẩm Thành, sau đó lại rất khéo léo mà “tình cờ gặp” Cố Tuần trong thang máy. Đúng vậy, anh xuống đại sảnh của công ty nhận việc.

Đúng vậy, năm ngoái tần suất gặp anh nhiều như vậy, vì theo đuổi anh, cô đã tạo ra đủ các tình huống tình cờ.

Nhưng năm nay thật sự không phải là cô cố ý. Hai lần liên tiếp đụng phải anh thật sự là tình cờ, tuyệt đối không phải có ý giống như năm ngoái, chẳng qua tình hình có chút tương tự nhau thật.

Không có lời nào để biện hộ, việc cấp bách, có ngồi chờ trên mạng cũng vô ích.

May mắn thay, Cố Tuần cũng không tiếp tục đề tài này nữa mà hỏi cô: “Em tìm anh hẳn cũng không phải chỉ để ăn cơm đúng không?”

Đúng là không phải chỉ để ăn cơm, da mặt Hồ Phách nóng lên, dứt khoát nói thẳng: “Bức tranh quạt chiều hôm nay, em có thể chuyển nhượng lại cho anh không?”

Lúc nói xong yêu cầu này, cô đoán Cố Tuần sẽ bất ngờ và sẽ cho là cô có vấn đề cũng nên.

Thế nhưng, phản ứng của anh lại vô cùng trấn định, không hề có chút ngạc nhiên nào mà chỉ nhìn cô cười nhạt: “Một khi đã có được trong tay rồi thì không còn cần nữa có đúng không?”

Hết chương 12

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 13

Dĩ nhiên Hồ Phách hiểu lời anh nói, khuôn mặt trắng trẻo đỏ ửng vì thẹn thùng, lập tức chối: “Tất nhiên không phải rồi!”

Cố Tuần nhìn cô chăm chăm, trong con người lóe lên ánh sáng giống như một thanh kiếm sắp đâm rách da mặt cô.

Hồ Phách đỏ mặt giải thích: “Bức tranh quạt này không phải em mua. Buổi chiều hôm đó em chỉ đến buổi đấu giá cùng với một người bạn thôi. Anh ấy tên là Hứa Tranh Vành, là cấp dưới của Phó Chiếu, anh trai của Hứa Nhậm Nhiễm, chị An Kỳ chắc hẳn cũng biết.”

Tốt, hai người căn bản chỉ là hỗ trợ lẫn nhau, nói vậy còn có sức thuyết phục.

“Sau đó?”

“Anh ấy thích một cô gái, nghe nói cô gái này thích tranh quạt, nên liền muốn mua để tặng cho cô ấy. Ai ngờ lại đoán sai. Thứ cô gái kia thích căn bản không phải là tranh quạt mà là một người khác.”

Tất cả toàn bộ nguyên nhân và kết quả cuối cùng đều đổ lên người Hứa Tranh Vành, nhưng mà cũng đâu còn cách nào khác? Cô không thể nói là vì Phó Chiếu muốn em gái của anh vui nên mới mua bức tranh quạt rồi sau đó lại đột ngột không cần nữa. Nếu Kiều An Kỳ biết thì chỉ sợ đời này Phó Chiếu đừng hòng theo đuổi được cô ấy, mà ngay cả ông cụ Cố cũng sẽ có thái độ khác, cho nên, xin lỗi không thể làm gì khác hơn là để cho Hứa

Tranh Vành chịu oan ức. Cũng may là Hứa Tranh Vành và Cố Tuần không biết nhau.

Dường như Cố Tuần tin lời nói của cô: “Rõ vớ vẩn mà.”

“Bản thân anh ấy cũng không thích lắm, mua cái này đơn thuần chỉ là vì muốn bạn gái anh ấy vui vẻ, kết quả nghĩ sai há chẳng phải uổng tiền. Cho nên liền kính nhờ em nhường bức tranh quạt này cho anh.”

Cố Tuần nói: “Anh cần suy nghĩ một chút đã.”

Hồ Phách thầm vui mừng trong lòng nhưng chỉ thoáng qua rồi lại trầm xuống, còn phải suy nghĩ ư? Chẳng phải buổi chiều hôm đó tranh giành rất quyết liệt à? Tự dưng cô có cảm giác không ổn, đừng bảo anh lại giống Phó Chiêu đột nhiên nói không cần chứ?

Cố Tuần cúi đầu vẻ tư lự, có thể nói là dịu dàng như ngọc, tao nhã như trúc.

Hồ Phách vẫn luôn cho là thời điểm anh trầm tư suy nghĩ chính là hình ảnh đẹp đẽ không gì tả được. Tròn một năm thầm mến, cô đã chụp lén anh không biết bao lần, còn để hình nền máy vi tính, hình nền điện thoại, in ra dán vào tủ lạnh và cả trên nắp bồn cầu.

Ngoảnh lại nhìn quá khứ yêu thầm đó, bây giờ ngoại trừ từ “điên rồi” thì không còn từ nào thích hợp hơn để hình dung nữa.

Tay anh bưng tách trà đẹp mắt không gì có thể so sánh nhưng lại bị khuất sau ống tay áo....

Cô khó chịu muốn chết, rất muốn nhìn tay anh nhưng lại nhìn thấy tay áo kia không cân đối, trong lòng thực sự đau khổ.

Trên bàn rượu chất đầy những bông hồng nở đều đặn, cánh hoa tỏa ngào ngạt hương thơm, nhưng vẫn không thể ngăn được mùi hương trên người Cố Tuần. Là mùi hương trong ngàn vạn người chỉ có một người khiến cho cô mê mết điên cuồng cũng như thích thú, từng chút từng chút xen lẫn cùng mùi hoa lan tới, cô bắt đầu cảm thấy tim đập nhanh hơn, hít thở khó khăn, miệng đắng chát.

Cô cầm ly nước trà trên bàn uống ừng ực mà vẫn chưa hết cảm giác khát, cảm giác máu nóng sôi trào càng phát ra mãnh liệt, cô cần phải yên tĩnh một chút.

“Em vào phòng vệ sinh một lát.”

Cô vội vã rời chỗ ngồi, ở trong phòng vệ sinh trước tiên mở nước rửa tay một chút. Rửa từ đầu ngón tay đến kẽ ngón tay rồi tới cổ tay, không thể phá vỡ trình tự.

Sau khi rửa tay xong, cô nhìn mình trong gương, bất ngờ phát hiện gò má mình đỏ ửng, hai con ngươi trong trẻo, môi ẩm ướt, đây rõ ràng là vẻ mặt sa vào tình yêu cuồng nhiệt.

Cô sợ hết hồn, vội vàng hất nước lên mặt, hệt như đóa hải đường tắm mưa phùn, ngược lại sắc hoa càng thêm đỏ thắm yêu kiều.

Xong rồi, bệnh cũ lại tái phát, cô lại bắt đầu có cảm xúc mãnh liệt với mùi hương của Cố Tuần rồi!

Rời khỏi phòng vệ sinh, cô đứng trong hành lang hóng gió một lúc, muốn để bản thân được yên tĩnh chút ít.

Đáng tiếc hiệu quả không cao, vẫn hết sức không rõ ràng.

Cô quay lại phòng ăn, ly đã được thêm nước trà; cô cầm ly nước lên uống, dường như chỉ làm vậy mới có thể đè nén được cảm giác đói khát

đang chộn rộn trong lòng. Cảm giác này hình như so với năm ngoái còn mãnh liệt hơn.

Lúc này, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, không đến thời gian một điều thuốc cháy, sáu món ăn đã được đưa vào.

Lúc nhân viên phục vụ bưng từng món từng món lên bàn, ánh mắt Hồ Phách có điểm không đúng.

Bộ đồ ăn trên bàn, trừ đĩa, chén, đĩa, ly, mâm, muống canh đều là màu trắng, hai bộ giống nhau như đúc, mỗi bộ đều được bày trước chỗ ngồi của cô và Cố Tuần.

Năm trong sáu đĩa thức ăn trên bàn đều là màu trắng, hình tròn, nhưng ở giữa lại có một cái đĩa màu xanh in hoa văn! Chuyện quái quỷ gì thế này! Hơn nữa, cái đĩa này lại còn là hình vuông!

Đối với chứng ám ảnh cưỡng chế mà nói, những cái này phối hợp thật sự có lực sát thương rất lớn. Cái đĩa khác biệt đó lại đặt đúng trước mặt cô.

Hồ Phách không chịu được, nhỏ giọng thầm thì: “Tại sao cái đĩa này lại không phải màu trắng?”

Màu sắc cùng hình dáng đều không đúng, sao như vậy được chứ?

Nhân viên phục vụ lập tức khom người, thân thiện giải thích: “Cô à, chúng tôi đều là dựa vào món ăn mà bày đĩa, không chỉ chú trọng đến màu sắc hương vị của món ăn mà còn chú trọng phối hợp từng món ăn với chén đĩa. Cô nhìn xem, màu sắc món ăn này vốn là màu trắng, mùi vị thanh đạm, nếu như phối hợp với đĩa trắng thì sẽ rất đơn giản, không cách nào làm người ta ngon miệng, đặt vào đĩa có màu sắc thì sẽ hấp dẫn hơn.”

Trong lòng Hồ Phách thật rất muốn bảo cô ấy đổi lại một cái đĩa khác nhưng lời đến đầu lưỡi vẫn không thốt ra được, cuối cùng lựa chọn im lặng.

Ở trước mặt người mình yêu tự do phóng khoáng là đáng yêu, nhưng ở trước mặt người bình thường thì chính là thích đi gây sự phiền toái.

Cố Tuần không còn là bạn trai cô nữa, cô cũng không muốn làm cho người ta ghét mình thêm.

Cô ngẩng đầu mỉm cười với Cố Tuần: “Về tranh quạt anh suy nghĩ như thế nào?”

“Ăn cơm trước đi.”

Trong lòng Hồ Phách nổi bão tố, có thể nói thẳng ra luôn hay không vậy?

Bữa cơm này cô ăn thấy không ngon, trong lòng nghĩ về bức tranh quạt không nói. Mỗi lần gặp thức ăn đều bị cái đĩa kia đâm bị thương một cái, còn có tay áo một cao một thấp của Cố Tuần, mỗi lần liếc mắt nhìn đều là một loại hành hạ.

Sau khi ăn xong, nhân viên phục vụ mang lên một đĩa trái cây, Hồ Phách nhìn một cái, lập tức muốn phát điên.

Trái cây xếp trên đĩa rất đẹp, xinh xắn lung linh, màu sắc phối hợp cũng rất đẹp mắt, đỏ xanh vàng.

Nhưng mà... Năm miếng dưa Ha-mi, năm miếng dưa hấu, năm miếng cam. Tại sao lại là bốn miếng đào!

(Dưa Ha-mi: Một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc)

Cố Tuần lịch sự mời cô dùng trước.

Hồ Phách ăn một miếng dưa Ha-mi, một miếng dưa hấu và một miếng cam.

Bây giờ bốn loại trái cây đều chỉ còn lại bốn miếng. Nhìn thật thuận mắt, thật thoải mái, thật tốt. Đang lúc cảm thấy khắp người thư thái, Cố Tuần liền lấy một miếng đào.

Hồ Phách nhìn đĩa trái cây: “...”

Cố Tuần dùng khăn ăn lau lau miệng, nói: “Anh đã suy nghĩ kĩ rồi, anh không cần bức tranh quạt đó nữa. Xin lỗi em.”

Nỗi lo lắng treo lơ lửng trong lòng của Hồ Phách lập tức rơi xuống vỡ tan, vẻ mặt không biết hình dung như thế nào.

Phản ứng đầu tiên là, phải làm sao với Phó Chiêu đây? Bây giờ cô đã lỡ nói bức tranh quạt là của Hứa Tranh Vành, nếu Cố Tuần không muốn mua thì Phó Chiêu cũng chẳng thể tặng cho Cố Viễn Sơn, không phải mấy trăm ngàn kia của Phó Chiêu mất trắng ư? Hơn nữa gần đây anh lại còn thiếu tiền mặt!

“Anh có thể giúp em một chuyện không?” Hồ Phách giương mắt nhìn Cố Tuần.

Hứa Nhâm Nhiễm nói cô không chịu nổi ánh mắt đau khổ động lòng người của cô, lòng sẽ hóa thành nước, nếu là đàn ông nhất định sẽ chìm đắm.

Đáng tiếc, trái tim của Cố Tuần dường như làm bằng đá, hoàn toàn không thấy dấu hiệu biến thành nước cũng không có dấu hiệu chìm đắm, tỉnh táo lắc đầu một cái nói xin lỗi.

Hồ Phách vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi một câu: “Thật sự không được ư?”

Dưới tình thế cấp bách này, cô thật hận không thể đưa tay lay cánh tay anh, tiện thể xắn lại hai ống tay áo của anh cho chỉnh tề cân đối, đừng có

một cao một thấp như vậy.

“Xin lỗi em.” Dừng một chút, Cố Tuần lại bổ sung một câu: “Nếu là năm ngoái thì anh sẽ giúp em.”

Ý là năm ngoái cô là bạn gái của anh nên giúp đỡ bạn gái đó là lẽ bất di bất dịch, nhưng mà năm nay... Rất xin lỗi, đã là người qua đường.

Trong lòng Hồ Phách đã lạnh lại càng thêm lạnh, thật là muốn cười cũng không cười được, buồn rầu nói: “Em đi thanh toán.”

Cố Tuần ngăn cô lại, nói: “Lúc em đi vào nhà vệ sinh anh đã trả rồi.”

Dẫu không còn là người yêu nhưng anh vẫn là người đàn ông lịch sự chu đáo như trước.

Hồ Phách lòng đang nguội lạnh chợt thấy ấm áp lại rất nhiều: “Đã nói hôm nay em mời mà.” Chu Đình là nơi đắt có tiếng, bữa cơm này cũng không phải rẻ.

Cố Tuần cười một tiếng: “Đã không giúp em thì làm sao có thể để em tốn kém chứ?!”

Ban đầu đã nói là mình mời, kết quả lại bị anh cướp trả tiền trước, trong lòng Hồ Phách có chút áy náy, nói: “Vậy hay là AA đi.”

(Chia đôi tiền, 50:50)

Sắc mặt Cố Tuần vốn đang bình thường, khi nghe cô nói AA liền sầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Năm trăm hai, chuyển bằng tin nhắn đi.”

Hồ Phách không khỏi cảm thán: “Bây giờ trả tiền bằng điện thoại di động thật là tiện lợi. Trước đây chỉ trả em hai mươi đồng mà anh còn lái xe chạy nửa vòng thành phố.” Chỉ vì muốn trả lại tiền lẻ cho cô.

Sắc mặt Cố Tuần càng tối hơn.

Hồ Phách cúi đầu nhẩn tin nên không nhìn thấy sắc mặt của anh, bản thân vẫn còn nghi vấn: “Ít như vậy à? Em nhớ hóa đơn hơn một ngàn bốn mươi đồng mà.” Bởi vì là cô gọi món nên đại khái cũng nhớ được giá tiền.

Cố Tuần hừ lạnh một cái: “Em ăn ít hơn.”

Lúc này Hồ Phách mới phát hiện anh đang tức giận, khó hiểu nhìn anh một cái, lại cúi đầu tiếp tục bấm số.

Hở? 520?!

Lúc nghe con số 520 này cô cũng không có cảm giác gì khác thường, nhưng lúc nhìn đến con số 520, cô bỗng nhiên có cảm giác khác thường. Máy con số này không phải... Ý đó sao?

Trái tim Hồ Phách nhảy lên thành thịch, len lén liếc mắt nhìn về phía Cố Tuần nhưng chỉ nhìn thấy một bên gò má tuần mỹ kiều ngạo của anh.

Chẳng lẽ là do cô suy nghĩ nhiều?

Nhưng mà, nếu không phải là chia đôi, không lý nào lại là 520, tại sao không phải là 510, 530, 620, mà là 520!

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng. Trên đường đi Cố Tuần không nói tiếng nào, mi mắt hờ hững, mềm mại nhu mì.

Hồ Phách đi bên cạnh anh, trong lòng không ngừng suy nghĩ, giống như bị nghẹn ở cổ họng nhưng lại không mở miệng hỏi.

Đi vào thang máy, Cố Tuần đột nhiên nói: “Anh đưa em về.”

Hồ Phách đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng từ chối: “Cảm ơn anh, em bắt taxi về cũng được.”

“Muộn rồi, anh đưa em về.” Giọng điệu của anh không cho phép cô từ chối.

Thang máy dừng ngay tầng một, Cố Tuần nhấn nút thang máy bảo Hồ Phách đi ra trước: “Em đứng ở bên đường chờ anh, anh xuống hầm lấy xe.”

Vừa nghe những lời này thì trong lòng cô lại giật mình áy náy lần nữa. Cô không thích mùi của hầm gửi xe, anh vẫn còn nhớ!

Cô choáng váng đi ra khỏi tòa nhà, đứng ở bên đường, trong lòng rối loạn.

Chuông điện thoại chọt reo lên làm cô giật mình, lấy ra nhìn thì là Phó Chiêu.

Hồ Phách nói rất xin lỗi anh, Cố Tuần giống anh, cũng đột nhiên không muốn bức tranh quạt kia.

Mới vừa rồi còn tranh giành hận không được đánh nhau, nửa phút sau lại nói không cần nữa. Nhìn xem, tâm tư của đàn ông cũng thật khó đoán.

Phó Chiêu nóng nảy, tông giọng đẩy lên cao: “Tại sao thẳng nhóc đó lại không muốn nữa hả?”

“Em đâu có biết.”

“Anh ta không nể mặt em sao?”

Hồ Phách hít một hơi, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy ở trước mặt anh ấy em còn có mặt mũi à?”

“Cũng đúng!” Phó Chiêu lại nói tiếp: “Em thử lại lần nữa đi. Anh ta nể tình xưa nhất định sẽ giúp em.”

“Anh ấy nói nếu là năm trước sẽ giúp, còn năm nay thì không.”

Phó Chiêu lập tức nói: “Vậy năm nay em lại theo đuổi anh ta đi!”

Hồ Phách lại hít một hơi, đâu còn mặt mũi làm vậy nữa.

Hết chương 13

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 14

Cố Tuần lái xe từ hầm để xe đi ra rồi dừng ở bên đường. Hồ Phách mở cửa xe và ngồi xuống ghế bên tay lái. Ban đêm, trên đường còn rất ít người và xe qua lại, đèn hai bên đường được thiết kế hình hoa lan trắng, xe lướt qua từng đóa hoa chìm trong bóng đêm xa thẳm.

Cố Tuần ngồi bên cạnh cô, thời gian như quay trở về một năm trước, anh và cô bước ra khỏi Chu Đình trong lần hẹn hò đầu tiên, cũng ở tại con đường này. Kỷ niệm xưa ủa về, tất cả vẫn giống như trước, một năm xa nhau dường như đã bị xóa nhòa, tựa như chưa từng trải qua chia tay, hai người vẫn còn là người yêu của nhau. Hồ Phách chợt nhớ đến câu thơ “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ”, trong lòng cảm thấy ấm áp hơn.

(Tạm dịch: Hoa trên đường đã nở, cũng nên trở về rồi)

Đáng tiếc, cảm giác tốt đẹp này của Hồ Phách chỉ duy trì được năm phút ngắn ngủi đã bị một cảm giác không tốt nghiền ép. Đó là, cô muốn đi vệ sinh! Vừa nãy ở Chu Đình vì không kiếm chỗ được cơn khát nên cô đã uống quá nhiều nước.

Từ thành phố lái theo hướng hồ Trân Châu nhất định sẽ tìm được nhà vệ sinh công cộng ở ven đường, nhưng vấn đề là, Cố Tuần đang ngồi bên cạnh cô!

Một ngày đẹp như thế, chẳng lẽ cô lại nói với Cố Tuần là cô muốn đi vệ sinh, phiền anh giúp cô tìm một nhà vệ sinh công cộng ven đường để cô

đi vệ sinh một lát? Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu đã liền bị cô dập tắt. Nhất quyết không thể làm vậy.

Nếu ở trước mặt Phó Chiêu thì cô có thể nói thẳng ra là mình muốn đi vệ sinh, còn nếu ở trước mặt Hứa Tranh, cô sẽ nói khéo hơn là em muốn vào nhà vệ sinh một lát. Nhưng bây giờ là đang ở trước mặt Cố Tuần, cô chỉ muốn làm người thoát tục không dính bụi trần trước mặt anh thì sao có thể nói là muốn đi vệ sinh được?

Cô quyết định nhịn, nhưng mới nhịn được năm phút đã không chịu nổi.

Đi qua hồ Trân Châu thì vẫn còn ở ngoại ô, từ chỗ này trở về khách sạn mất nửa giờ, cô chắc chắn sẽ không nhịn được lâu như vậy.

Chợt trong đầu lóe lên một cái, cô nhớ ở phía trước không xa có một công viên hoa, bên trong trồng đủ các loại hoa hồng. Cũng là một người yêu thích chụp ảnh, cho nên vào thời điểm cuối mùa xuân đầu mùa hè cô đã từng đến đó chụp hình hoa hồng, còn nhớ trong công viên có một nhà vệ sinh công cộng.

Cô quay đầu nói với Cố Tuần: “Mới vừa ăn no nên em cảm thấy hơi đầy bụng, phía trước có một vườn hoa nhỏ, em nghĩ hay là chúng ta vào đó đi dạo mấy vòng cho tiêu cơm một chút rồi về?”

Cô đã quyết định, nếu như Cố Tuần từ chối thì cô sẽ để anh về trước, còn cô “đi dạo” xong sẽ tự bắt taxi về nhà.

May mắn thay, Cố Tuần không từ chối, anh lái về phía trước một đoạn rồi cho xe dừng trước lối vào của vườn hoa.

Hồ Phách còn nhớ nhà vệ sinh ở cạnh tường rào, đi xuyên qua mấy rặng trúc là tới. Thế là, vừa vào công viên cô đã liền đi về phía rặng trúc. Nơi này cách thành phố náo nhiệt rất xa, ban đêm vườn hoa tương đối yên

tĩnh, không có quảng trường khiêu vũ, trên đường mòn của vườn hoa chỉ có mấy người lớn tuổi đang đi dạo.

Trong vườn hoa trồng đủ các loại hoa hồng, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, dầu là vậy nhưng mùi hương tản ra trên người Cố Tuần vẫn khiến cô chìm đắm trong mê luyến hơn cả.

Đi tới gần mấy khóm trúc, Cố Tuần liền ngăn cô lại: “Đừng đi vào, có muỗi đó.”

Hồ Phách nghe những lời này xong tim liền đập một cái, qua một năm rồi mà anh vẫn còn nhớ từng điều nhỏ nhặt của cô; có điều giờ phút này cho dù có thất tình bát quái trận muỗi đi nữa thì cô cũng phải xông vào.

“Không sao đâu.” Hồ Phách vừa đi về phía rặng trúc không xa đã nhìn thấy nhà vệ sinh, cô âm thầm thở phào một hơi.

“Em vào nhà vệ sinh một lát.” Nói xong, cô liền bước lên bậc thềm, bỗng có một bóng đen từ phía trên chạy xuống, tốc độ cực nhanh.

Hồ Phách không chút phòng bị, liền giật mình kêu a một tiếng, phản ứng đầu tiên chính là quay đầu chạy trở lại.

Cố Tuần đang đứng sau lưng thì bị cô đột nhiên nhào tới, anh bất ngờ không kịp đề phòng, ngực bị đầu cô đập vào, cảm thấy hơi đau. Ngay sau đó, hai bàn tay cô đặt trên ngực anh, nắn thật chặt áo sơ mi và đầu ngón tay chạm vào ngực anh.

Trong khoảnh khắc đó, Cố Tuần bỗng cứng đờ cả người, dường như có một luồng điện từ cô truyền qua, chạy thẳng đến tim, khiến anh tê dại một hồi.

Hồ Phách đột ngột bị dọa sợ nên mới có phản ứng như vậy, đến khi định thần lại thì mới phát hiện ra hai tay mình đang siết chặt áo anh, cô

lúng túng buông tay ra ngay lập tức, tốc độ không khác với bị điện giật.

“Là con mèo.”

Giọng nói của Cố Tuần thoáng chút âm đạm, Hồ Phách ngượng gằn chết, rất muốn giải thích rằng không phải cô cố ý giả vờ yếu đuối hay nhát gan mà lao vào anh đâu. Từ trước đến giờ, cô không phải là một cô gái nhát gan như chuột, chẳng qua là vì con mèo kia đột nhiên nhảy ra mới khiến cô giật mình hoảng sợ. mà thôi

Cố Tuần lấy điện thoại ra và mở đèn lên, chiếu đến bậc thềm trước cửa nhà vệ sinh: “Em đi đi.”

Hồ Phách gấp đến mức không thể chờ thêm nữa, liền bước lên bậc thềm và vào nhà vệ sinh.

Lúc đi ra, đèn điện thoại của Cố Tuần vẫn chiếu ở dưới chân cô như cũ.

Một lần nữa Hồ Phách cảm thấy mình thật ngu ngốc khi chia tay anh, bạn trai tốt như thế mà sao cô lại ngu ngốc mà bỏ chứ?

Đi qua rặng trúc, Cố Tuần hỏi: “Còn muốn đi dạo nữa không?”

“Có chứ!” Dù sao cô cũng không thể để anh phát hiện ra là cô muốn đi vệ sinh, tiện thể đi dạo một chút cũng không hay, và nhân tiện nói lại chuyện bức tranh quạt một chút. Nhiệm vụ Phó Chiếu giao vẫn chưa hoàn thành, thật là phiền não.

Hai người đi dọc theo rặng trúc cạnh vườn hoa, hoa hồng mọc cao đến nửa người, hương hoa như có như không lan tỏa trong gió. Hồ Phách đang định tiếp tục nói với Cố Tuần về chuyện bức tranh quạt thì bỗng nhiên trong vườn hoa vang lên vài tiếng động, Hồ Phách nghiêng đầu nhìn, hóa ra là một cặp tình nhân đang ôm hôn nhau.

Hắn là Cố Tuần cũng nhìn thấy, anh liền tăng nhịp bước chân nhanh hơn.

Hồ Phách theo bản năng sờ sờ môi, trong lòng hơi tò mò không biết cái đó có cảm giác như thế nào.

Mỗi tình đầu chỉ kéo dài ba ngày, nụ hôn đầu vẫn còn chưa trao thì mỗi tình đầu đã kết thúc. Đúng là hồng kế hoạch.

Cô thoáng nhìn qua bạn trai cũ cao to anh tuấn bên cạnh, không khỏi tiếc nuối, thầm nuốt nước bọt. Aiz, hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô*. Hiện tại, anh Cố đã trở thành người cũ, không thể ăn cũng không thể đựng vào, thật hối hận.

(*Trích trong bài thơ Kim Lũ Y của tác giả Đỗ Thu Nương. Lời dịch: không rõ).

Bóng đêm trên người, hương hoa thơm nức mũi, thế nhưng lại có muối.

Hôm nay ra ngoài Hồ Phách mặc váy dài tới mắt cá chân, thế nhưng cổ chân và mu bàn chân vẫn lộ ra ngoài. Bọn muối đúng là xảo quyệt không gì sánh được, chỗ nào hở da thịt là đều không buông tha, mới đi mấy bước cô đã cảm thấy mu bàn chân ngứa đến muốn nhảy lên, cố gắng đi thêm nửa vòng nữa thì cô thật sự không thể nhắc chân nổi, liền giậm chân nói: “Chúng ta quay trở về thôi.”

Vừa ngồi vào xe, cô liền cúi đầu xuống nhìn thì thấy trên mu bàn chân chi chít những nốt muối cắn, nổi đỏ lên trông như bảy tám cái bao lì xì, quả thực vô cùng thê thảm.

Do Cố Tuần đang ngồi bên cạnh nên cô không dám gãi vì sợ như vậy sẽ bất lịch sự. Vào thời điểm cô ngứa ngáy đến không chịu nổi thì bỗng nhiên từ bên tay trái đưa qua một vật.

Hồ Phách quay mặt lại nhìn thì thấy đó là một tuýp danpifen*, vừa vui mừng vừa kích động, cô liền nhận lấy.

(*Một loại thuốc trị dị ứng da.)

Bôi thuốc lên toàn bộ mu bàn chân, cuối cùng cũng không còn cảm thấy ngứa nữa.

Cô trả lại tuýp thuốc cho Cố Tuần, Cố Tuần tiện tay để ở dưới cửa sổ xe, sau đó khởi động xe.

Hồ Phách lén nhìn qua anh, Cố Tuần đang nhìn thẳng về phía trước, trong ánh sáng mờ昧, nhìn không ra trên mặt anh có biểu tình gì.

Thật sự không ngờ đã qua một năm mà trên xe của anh vẫn dự trữ sẵn cái này. Nếu 520 không nói lên được điều gì, vậy thì còn thuốc dị ứng? Chẳng lẽ đây là đặc biệt chuẩn bị cho cô? Vừa mới nghĩ như thế, trong lòng cô dường như có một dòng nước ấm chảy ngang qua.

“Sao trên xe anh lại có cái này?”

Nếu không vì từng có lịch sử đen tối thì chắc chắn cô sẽ không hỏi như vậy mà sẽ trực tiếp hỏi là có phải anh chuẩn bị cho cô không.

Mắt Cố Tuần nhìn thẳng, nói: “Trong xe có muỗi nên luôn dự phòng sẵn.”

Hồ Phách không từ bỏ, vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao lại là Danpifen?”

Nếu là người bình thường thì sẽ để tinh dầu, dầu cù là hay là nước hoa, nhưng mấy thứ đó đối với cô không có hiệu quả, chỉ có Danpifen mới có hiệu quả.

Cố Tuần liếc nhìn cô: “Cái này tốt hơn nước hoa, hơn nữa còn rất có hiệu quả.”

Hồ Phách im lặng không nói. Vì là người từng có lịch sử đen tối nên cô không dám tự mình đa tình.

Xe tiếp tục chuyển động trong bóng đêm, bỗng điện thoại di động của Cố Tuần vang lên. Anh nhìn thoáng qua dãy số trên điện thoại lập tức dừng xe lại bên đường, nói với Hồ Phách: “Xin lỗi, anh nghe điện thoại một chút.”

“Không sao, anh nhận điện thoại đi.”

Cố Tuần cầm điện thoại, nói: “Xin chào, Đồng Kỳ.”

Hóa ra là Đồng Kỳ, Hồ Phách nâng mặt lên nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng có chút kỳ lạ, không phải, là chua xót, vì nhớ đến tin nhắn “OK” trên weibo của anh.

Nội dung cuộc nói chuyện rất trong sáng, không có đề cập gì đến chuyện tình cảm, chỉ xoay quanh những giả thuyết về trò chơi hiện thực đang tiến hành của anh; Hồ Phách chưa bao giờ chơi game, cho nên khi nghe những thuật ngữ chuyên nghiệp cùng với những khái niệm của trò chơi, cô cảm thấy rất xa lạ.

Cô nhớ Đồng Kỳ hiện đang đảm nhiệm chức vụ quản lý các hạng mục cho một công ty game, hơn nữa còn là một họa sĩ vẽ manga. Cho nên cô ta và Cố Tuần cũng coi như là hợp nhau, rất có tiếng nói chung.

Mười mấy phút sau, rốt cuộc Cố Tuần cũng nói chuyện điện thoại xong, anh nói xin lỗi với cô.

Hồ Phách mỉm cười: “Không sao đâu, em cũng không gấp.” Dừng một lát, cô vẫn không chịu nén được tò mò, liền hỏi: “Hôm đó em tình cờ gặp anh và cô ấy cùng ăn cơm với nhau, cũng là bàn công việc à?”

Sao cô có thể chai mặt nói rằng mình đã biết tài khoản riêng của anh cho nên mới biết là anh đi xem mắt.

“Lần đó à?” Cố Tuần khẽ cười: “Là đi xem mắt.”

Hồ Phách nhìn anh một cái rồi cười nhẹ, trong lòng đau đớn, hẳn là anh rất hài lòng rồi.

Cô chưa xót nói: “À, vậy hai người quen nhau rồi đúng không?”

“Anh vẫn còn đang suy nghĩ.”

“Hai người môn đăng hộ đối, tính cách lại hợp nhau, hơn nữa em cảm thấy còn rất xứng đôi.” Cô suy nghĩ một đặng nói một nẻo thốt ra những lời này, nhưng sự thật tim cô đau như bị dao cắt.

Cố Tuần hơi sầm mặt: “Rút kinh nghiệm lần trước, lần này anh sẽ cẩn thận hơn.”

Lúc này Hồ Phách thật sự bối rối: “Lần trước thật lòng rất xin lỗi anh. Em thật sự không cố ý muốn làm tổn thương anh, chỉ là em có chút không khống chế được.”

Suýt chút nữa cô đã nói ra bệnh của mình, khứu giác mất cảm, mùa hè thì cực kì khát nước, rốn đổi màu... Hai triệu chứng đầu thì không có chứng cứ nhưng triệu chứng sau thì có. Thế nhưng, bây giờ cô không thể vén áo lên cho anh xem “chứng cứ” được. Nếu chỉ nói suông thì đoán chừng anh cũng sẽ giống như Hứa Nhâm Nhiễm, kiên quyết không tin.

Cố Tuần không phản ứng gì, sắc mặt vẫn trầm ngâm.

“Xin lỗi anh.”

Anh vẫn không có phản ứng.

Hồ Phách nghĩ mình đã tạo cho anh bóng ma trong lòng nên cảm thấy vô cùng xấu hổ, “Anh có thể tha thứ cho em không?”

Rốt cuộc Cố Tuần cũng có phản ứng, quay đầu liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng nói ba chữ.

“Không tha thứ.”

Hết chương 14

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 15

Không tha thứ...

Hồ Phách then thùng xấu hổ đến mức không có dũng khí nhắc lại chuyện bức tranh quạt. Phó Chiêu còn nói cái gì mà theo đuổi lần thứ hai, căn bản là có chủ ý. Năm ngoái cô tổn thương người ta như vậy, bây giờ người ta có thể xem cô là bạn giống như bây giờ đã là tốt lắm rồi, còn muốn tự đi xe đạp gì chứ!

Xe chạy đến khách sạn, Cố Tuần lái xe đi về.

Hồ Phách đưa mắt nhìn chiếc xe màu trắng đi xa, trong lòng thoáng buồn bã. Mùa hè năm ngoái lúc hẹn hò Cố Tuần không ngờ là sẽ kết thúc, năm nay cô lại được trải qua mùa vị này, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, quyến luyến không thôi. Đúng là ngẩng đầu liền thấy trời xanh, trời đất luân chuyển.

Cô mang theo tâm trạng suy sụp đi vào khách sạn, Lục Huyền đang ngồi trên xích đu, nhìn thấy cô đột nhiên hỏi: “Dây chuyền của chị đâu?”

Hồ Phách theo bản năng đưa tay lên sờ cổ một cái, trên cổ trống trơn không thấy dây chuyền hồ phách đâu. Tối nay cô chỉ đi đến nhà hàng Chu Đình, công viên Nguyệt Quý, à, còn có ở trên xe của Cố Tuần.

Cô lập tức gọi điện đến tổng đài của nhà hàng Chu Đình, hỏi lúc nhân viên phục vụ dọn dẹp phòng có nhặt được sợi dây chuyền nào không, đối phương trả lời không có, cô lại liền gọi điện cho Cố Tuần.

Cố Tuần nói: “Anh sẽ tìm trên xe rồi lát nữa sẽ gọi lại cho em.”

Hồ Phách vội vàng nói cảm ơn, lòng như lửa đốt cầm điện thoại di động chờ, một lát sau Cố Tuần gọi lại, nói không có trên xe.

Không có ở trên xe, vậy thì chắc là rơi ở công viên Nguyệt Quý. Sáng sớm sẽ có người đi tập thể dục, cô phải đi tìm buổi tối, nếu không thì có thể sẽ không tìm được. Cô đang muốn cúp điện thoại thì Cố Tuần hỏi: “Em muốn đến công viên Nguyệt Quý tìm hả?”

Hồ Phách không ngờ anh lại đoán được, liền ừ một tiếng. Cô đã từng nói qua với anh, dây chuyền hồ phách này có ý nghĩa rất quan trọng đối với cô.

“Muộn rồi, để anh đi tìm cho.”

Hồ Phách vội nói: “Không cần phiền đến anh đâu, tự em đi tìm là được rồi.”

“Em hãy chờ tin của anh.” Cố Tuần không nói lời nào nữa liền cúp điện thoại.

Hồ Phách sững sờ cầm điện thoại di động. Đây không phải là anh đang quan tâm cô đó chứ? Lo lắng cho an nguy của cô, không để cho cô ra ngoài ban đêm. Nhưng ngẫm lại thì nếu là cô gái khác thì chắc anh cũng sẽ làm vậy mà thôi. Anh luôn là một người nhiệt tình, ví dụ như năm ngoái, cô làm mất dây chuyền, cũng là anh đi tìm giúp cô. Khi đó cô chưa phải là bạn gái anh, nhiều lắm cũng chỉ xem như là bạn bình thường mà thôi.

...

Đầu hè năm ngoái, Kiều An Kỳ và Cố Hiếu Quân hẹn cô với Phó Chiêu đi lên núi Yên Vân ngắm mưa sao băng. Hồ Phách sống hai mươi mấy năm chưa từng thích người khác phái, đối với mấy chuyện lãng mạn

của mấy người yêu nhau cô hoàn toàn không có hứng thú, với lại cô rất sợ bị muỗi cắn nên căn bản cũng không muốn đi. Nếu không phải Phó Chiêu mặt dày mày dạn kéo cô đi vì để tạo cơ hội cho Phó Chiêu và Kiều An Kỳ thì Hồ Phách cũng không xả thân giúp đỡ anh mình.

Chỉ là không ngờ rằng cùng đi với Kiều An Kỳ còn có Cố Tuần.

Quanh quốc lộ núi Yên Vân được trang hoàng rất đẹp, ven đường phong cảnh như tranh vẽ, Phó Chiêu và Cố Tuần mỗi người lái một chiếc xe, một trước một sau lái xe theo quốc lộ lên thẳng lên đỉnh núi.

Cố Tuần lái một chiếc xe việt dã lớn, ban đầu Hồ Phách không hiểu, chỉ là lên núi ngắm sao thôi mà. Nhưng khi cô nhìn thấy Cố Hiếu Quân lấy lều vải từ trong cốp xe ra, xếp ghế, vỉ nướng, còn có một cái ống nhòm rất chuyên nghiệp thì cô mới hiểu tại sao Cố Tuần lại đi một chiếc xe việt dã lớn như vậy.

Cố Tuần và Phó Chiêu cùng nhau dựng lều vải, đối với chuyện này Hồ Phách không biết chút gì, còn Cố Hiếu Quân và Kiều An Kỳ cũng là con ngựa đen hai mắt, cũng không biết gì. Hồ Phách thầm nghĩ, Kiều An Kỳ chịu kêu Phó Chiêu đến thì chắc là muốn tìm một người chuyên chở và làm vệ sĩ. Ha ha ha ha.

Kiều An Kỳ và Cố Hiếu Quân hào hứng ngẩng đầu nhìn sao băng bay qua đỉnh đầu, Hồ Phách ngồi ôm đầu gối, trong lòng nhớ đến đã từng xem trên tin tức, nói sao băng có thể là tàu của du hành gia vũ trụ, àiz, các cô gái à.

Do sợ muỗi nên ở bên người cô có để một khay nhang chống muỗi, khói xông lên khiến cô bị chảy nước mũi. Cố Tuần đi đến chỗ cô và đưa cho một cái áo khoác.

Hồ Phách cười, nói cảm ơn: “Em không lạnh, là do mùi của nhang chống muỗi xông lên thôi.”

Cố Tuần cười cười, cũng không rời đi, chống một tay xuống ngời luôn cạnh cô. Gió đêm thổi lên tóc anh, Hồ Phách nghiêng đầu nhìn anh một cái, đúng lúc thấy anh cũng đang nhìn mình. Dưới bóng đêm không nhìn thấy rõ nét mặt của anh, không thể nhìn thấy ánh mắt anh nhưng cô lại có cảm giác anh đang nhìn cô chăm chú, tim bỗng đập thành thịch.

Mặc dù cô biết Cố Tuần đã lâu nhưng cũng không tính là quen thân như bạn bè, một năm chỉ gặp vài lần. Năm ba đại học cô mở một quán trà sữa, Cố Tuần lái xe ngang qua thì nhìn thấy cô đang làm việc trong quán, lúc gặp cô trong quán cũng có trò chuyện mấy câu, đến lúc đó mới dần dần quen biết nhau. Sau này, lúc Kiều An Kỳ đã đi dạy học, cô bị tai nạn xe, anh hiến máu cho cô nên cô rất cảm kích anh; chờ anh đến quán trà sữa lần nữa, cô liền kiên quyết không lấy tiền của anh, làm cho Cố Tuần sau đó không rời đi...

Sao băng bay qua bầu trời, Cố Hiểu Quân ở đằng sau hân hoan nhảy lên, kéo Kiều An Kỳ đến cùng cầu nguyện và cả một người đàn ông như Phó Chiêu cũng đi theo góp vui. Cho dù là đại minh tinh S, chỉ số thông minh cao thì một khi đã gặp người con gái mình yêu mến thì cũng biến thành gã khờ. Hồ Phách không nén được bật cười thành tiếng, vừa nghiêng đầu phát hiện Cố Tuần cũng đang cười tươi. Khoảnh khắc đó Hồ Phách bỗng nhiên nghĩ tới cụm từ “thần giao cách cảm”.

Đêm đó mọi người cùng ngủ ngoài trời trên núi, sáng sớm ngày hôm sau Hồ Phách bị Phó Chiêu đánh thức để đi xem mặt trời mọc cùng mọi người. Cô chưa bao giờ dậy sớm nên ngáp ngủ liên tục, được Phó Chiêu kéo tới một mỏm đá cách chỗ cắm trại không xa, vừa chảy nước mắt vừa nhìn mặt trời mọc.

Nhìn mặt trời mọc xong, mọi người lại thu dọn lều trại xuống núi. Lúc về, Hồ Phách bị Phó Chiêu đuổi qua xe việt dã của Cố Tuần, mượn cơ muốn để cho Kiều An Kỳ ngồi trên xe của anh. Hồ Phách không nói gì, đáng tiếc cho một Phó Chiêu cẩn thận lại bị Cố Hiểu Quân phá hỏng. Cố

Hiếu Quân cũng đi theo Kiều An Kỳ ngồi lên xe anh. Vì vậy, Hồ Phách và Cố Tuân đơn độc ngồi một xe.

Xe của Phó Chiêu đi trước, Hồ Phách mới vừa ngồi lên xe thì phát hiện không thấy dây chuyền của mình đâu, vội vàng nói với Cố Tuân. Hai người xuống xe đi đến chỗ cắm trại chia nhau tìm, Hồ Phách tìm ở bãi cỏ gần lều vải, Cố Tuân đi đến chỗ gần mỏm đá ngấm mặt trời mọc ban này.

Sợi dây chuyền này rất quan trọng với cô, mặc dù không đáng bao nhiêu tiền nhưng đó là quà tặng của bố cô. Cô khom người cào bụi cỏ, lòng đang như lửa đốt thì cách đó không xa Cố Tuân nói: “Tìm được rồi.”

Hồ Phách vừa mừng vừa sợ đứng dậy nhìn sang, Cố Tuân giơ giơ sợi dây chuyền trong tay lên với cô, dây chuyền hồ phách trong tay anh rất kì dị tỏa ra một loại ánh sáng đỏ thắm chưa bao giờ có, tựa như được hấp thụ ánh sáng, ngón tay anh cũng lấp lánh rực rỡ.

Ánh mắt cô bình tĩnh không thay đổi.

Cố Tuân đi về phía cô, mặt trời đã mọc lên sau núi, anh ngược sáng mà đi, áo quần bị gió núi thổi phồng lên, khuôn mặt đẹp như một bức tranh điêu khắc.

Chợt lòng cô mở ra, muôn vạn tia sáng chiếu vào. Trái tim thiếu nữ hai mươi bốn năm ngủ say đột nhiên tại khoảnh khắc này chợt bừng tỉnh lại.

Đối với rất nhiều người mà nói cũng không biết khoảnh khắc yêu một người là thế nào, còn đối với cô mà nói không rõ ràng lắm, hẳn là chính ở chính khoảnh khắc đó.

Xưa nay Hồ Phách đều nhắm mắt làm ngơ với cánh mày râu và chưa từng trải qua cảm giác gọi là xấu hổ không dám nhìn thẳng vào một người là như thế nào. Khi Cố Tuân lại gần cô và xòe bàn tay đưa dây chuyền hồ

phách cho cô và khi cúi đầu cầm dây chuyền từ trong tay anh lên, cô cảm thấy xấu hổ khi nhìn anh.

Cảm thấy ánh mắt của anh quá sáng, tựa như sẽ trực tiếp xuyên vào lòng cô, nhìn thấu nỗi lòng của cô.

Cô cúi đầu đeo dây chuyền lên, màu mật ong của hồ phách áp lên làn da lại sinh ra cảm giác được bàn tay anh chạm nhẹ lên, tim không khỏi đập thình thịch một cái.

Đây là cảm giác mười năm mới có, thật đúng là rất kì diệu, thật sự là trải nghiệm mới khiến cô vừa tò mò vừa hưng phấn.

Lúc này bọn Phó Chiêu đã đi được nửa tiếng.

Cố Tuần lái một chiếc xe việt dã lớn nên chỗ ngồi tương đối cao, Hồ Phách ngồi lên nhất thời cảm thấy mình bị lọt thỏm xuống, vì vậy xoay người muốn điều chỉnh ghế ngồi một chút.

“Em muốn chỉnh ghế cao hơn à?”

Cô ừ một tiếng, vốn tưởng rằng Cố Tuần sẽ nói cô ấn vào cái nút nào đó, không nghĩ rằng anh lại tự mình nhướn người qua.

Hồ Phách phản xạ có điều kiện ngồi sát lưng ghế, hận mình không thể biến mỏng được như một tờ giấy. Nửa người trên của Cố Tuần gần như áp sát vào đùi cô, cánh tay vòng qua eo cô, tim cô đập đến sắp văng ra khỏi lồng ngực. Sau đó, cô ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng vô cùng dễ chịu, cô không nhịn được hít một cái, hóa ra đó chính là mùi hương trên người Cố Tuần.

Bỗng dưng cô bị mùi hương có một không hai này làm say mê, thật là nồng nàn như rượu, khiến cô như say ngất đi.

“Như vậy được chưa?” Cố Tuần ngẩng đầu nhìn cô một chút, Hồ Phách thấy khuôn mặt đẹp trai vô pháp vô thiên này gần trong gang tấc, trong nháy mắt liền có cảm giác máu huyết sôi trào, cơ hồ không khống chế được muốn cúi đầu xuống hôn anh.

Cô chớp mắt, cố gắng làm mình tỉnh táo lại, đột nhiên cảm giác được lỗ mũi nóng lên, sau đó một giọt máu rơi xuống trên tay áo Cố Tuần, một giọt lại một giọt.

Cô bị chảy máu mũi.

Trời ạ, thật là xấu hổ chết mất!

Mặc dù cô có hơi mất lý trí nhưng vẫn chưa mất đi chỉ số thông minh, lập tức che mũi ngửa đầu ra sau, nói: “Mau cho em một tờ giấy.”

Cố Tuần rút một tờ giấy đưa cho cô, sau đó đưa tay nâng gáy cô lên, tay trái bóp sống mũi cô. “Chảy máu mũi không nên ngửa đầu, bóp ở chỗ này một lát sẽ ổn.”

Anh đỡ cô để cô luôn nhìn thẳng, Hồ Phách sống đến từng tuổi này, trừ Phó Chiêu ra chưa bao giờ có động tác thân mật với người khác phái nào.

Ngón tay Cố Tuần bóp sống mũi cô, ánh mắt cô không biết nên nhìn nơi nào bèn dứt khoát nhắm mắt lại.

Trong đầu dường như chiếu qua một thước phim, cô bắt đầu nhớ lại từ lúc mới quen Cố Tuần... Bừng tỉnh lại cô mới giật mình phát hiện mình đã quen biết anh lâu như vậy. Người đàn ông ưu tú xuất chúng như vậy, cô bất giác để mặc cho anh độc thân đến bây giờ mà không hạ thủ, đây thực sự là phí của trời, cô quyết định sẽ tấn công.

Sau khi quyết định, trong lòng vừa hưng phấn vừa vui vẻ, cô mở mắt ra hỏi Cố Tuần: “Khá hơn chưa?”

Cố Tuần không trả lời, dường như không nghe thấy, qua một lúc lâu mới ừ một tiếng, nhanh chóng buông lỏng sống mũi của cô.

Hồ Phách rất kì quái phát hiện sắc mặt anh có chút không đúng.

Cô nói cảm ơn, Cố Tuần nói không cần cảm ơn, xoay mặt qua lấy khăn ướt đưa cho cô.

Hồ Phách nhìn thấy vết máu trên tay áo anh, giật mình vội nói: “Xin lỗi vì đã làm bẩn áo sơ mi của anh. Anh thay ra đi, em sẽ giặt cho anh.” Đây quả thực là cơ hội tốt trời cho, cô quyết không thể bỏ qua.

Cố Tuần mỉm cười, nói không cần.

Hồ Phách chân thành nói: “Nhất định phải thay!” Nếu không mượn cơ trả quần áo làm sao có cơ hội gặp mặt anh mà tiến tới chứ...

Cố Tuần vẫn nói không cần, ngoảnh sang mỉm cười với Hồ Phách: “Được rồi, giặt xong tôi sẽ mời em đi ăn.”

Hồ Phách mừng thầm trong lòng, gật đầu liên tục.

Quá tốt, còn có thể cùng nhau ăn cơm.

Cố Tuần đẩy cửa xe ra, đi ra cốp xe lấy áo sơ mi. Bởi vì đi dã ngoại nên anh mang theo nhiều áo sơ mi, không ngờ lại hữu dụng như vậy

Hồ Phách xé khăn ướt ra nhìn về phía kính chiếu hậu lau mũi, Cố Tuần đứng ở sau xe cởi nút áo sơ mi, từ góc độ này lại vừa vặn bị cô nhìn thấy.

Hồ Phách vốn không phải là người bất lịch sự, phản ứng đầu tiên là vội vàng dời tầm mắt đi, nhưng lập tức nhìn trở lại, chớp mắt một cái rồi nhìn chăm chăm vào gương.

Hết chương 15

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 16

Đương nhiên anh bắt đầu mở từ cúc áo thứ ba sau đó đi lên cúc thứ hai, tiếp đó đi xuống cúc thứ tư, thứ năm...

Lúc tháo cúc trên lúc lại gỡ cúc dưới như vậy làm quái gì?

Cởi cúc áo thì nên cởi từ trên xuống dưới mới thuận, hoặc cởi từ dưới lên trên cũng tạm chấp nhận được, còn kiểu lúc lên lúc xuống thế này thì không thể hiểu nổi.

May mắn thay, có cái khác thu hút sự chú ý của cô.

Cố Tuần cởi áo trong!

Lúc này muốn làm lơ cũng không thể lơ được nữa rồi, Hồ Phách “bị ép” phải nhìn.

Bờ vai và cánh tay lộ ra ngoài, do anh mặc áo thun ba lỗ ôm sát người bên trong áo sơ mi.

Dù thế vẫn khiến Hồ Phách giật bản mình.

Có lẽ đây chính là vóc dáng mình đây, ốm nhưng có cơ có thịt trong truyền thuyết. Cơ bụng phẳng lì căng đầy, eo thon gọn, người mẫu nam trên tạp chí thời trang cũng chưa chắc có dáng vóc đẹp như anh.

Cố Tuần thay áo trong xong thì bắt đầu cài lại cúc áo. Là một người không chế tốt nên ánh mắt Hồ Phách giờ đã ổn định.

Cô không nghĩ rằng một người đàn ông chỉ cài cúc áo mà cũng có dáng vẻ đẹp như vậy, gợi cảm như vậy, thật muốn biến thành cái cúc áo để được anh chạm vào.

Nếu còn tiếp tục nhìn nữa thì chắc chắn cô sẽ không kìm chế được mắt, cho nên đành lưu luyến thu tầm mắt lại, nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu đã nhìn thấy thân thể rồi thì nhất định phải chịu trách nhiệm. Ừm, cô vui vẻ quyết định như vậy.

Sau khi Cố Tuần ngồi lên xe, Hồ Phách nói muốn mang áo sơ mi của anh về nhà giặt.

Vì vết máu của cô dính trên áo anh vẫn không giặt sạch, cho nên cô mua một cái áo mới mang đến công ty Cố Tuần. Cứ như vậy bắt đầu lại màn theo đuổi.

Thời gian qua đi một năm, chuyện cũ lặp lại. Cô làm mất dây chuyền và vẫn là anh đi tìm giúp cô. Năm ngoái cô có thể dũng cảm theo đuổi anh, nếu như năm nay vẫn xui rủi như quạ ám nữa thì đâu có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch nỗi u sầu.

Hồ Phách nhin không được gọi cho Hứa Nhâm Nhiễm, muốn nghe chút ý kiến của cô nàng. Điện thoại vang rất lâu nhưng không ai bắt máy, chẳng lẽ là đang tắm?

Hồ Phách nhớ là trong phòng tắm nhà họ Hứa cũng có điện thoại, cho nên liền gọi vào số điện thoại nhà riêng. Điện thoại rất nhanh có người bắt máy nhưng không phải Hứa Nhâm Nhiễm mà là Hứa Tranh. Hồ Phách khẳng định không thể nói chuyện với anh, vốn đang định cúp điện thoại nhưng sau đó nghĩ lại, hỏi anh: “Anh Hứa, em có một chuyện muốn hỏi, 520 nghĩa là gì, anh có biết không?”

Cố Tuần với Hứa Tranh đều là đàn ông, cho nên Hồ Phách rất muốn chứng thực mấy chữ này có ở trong lòng đàn ông hay không. Thông thường mấy cô gái trẻ hay thích chơi chữ, đàn ông trưởng thành chưa chắc biết được ý nghĩa sâu xa của mấy từ này.

Hứa Tranh trả lời: “Đương nhiên là biết, chính là anh yêu em.”

Tim Hồ Phách đập mạnh, lắp bắp hỏi lại: “Một người đàn ông nói 520 với một cô gái, có phải là có ý đó hay không?”

“Tất nhiên rồi! Lần đầu anh tỏ tình với Đỗ Nhược Hàm là vào sinh nhật của cô ấy, đã tặng cho cô ấy một bao lì xì 520 đồng.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cô ấy tặng lại cho anh một bao lì xì 581 đồng.”

Hồ Phách tò mò: “Vậy là ý gì?”

“Là em không muốn.”

Hồ Phách cười ha hả, diên thoại di động như muốn rơi xuống đất đến nơi.

Hứa Tranh hừ một tiếng: “Không có lương tâm, gấp lại sau!” Cúp điện thoại xong, anh mới phản ứng, cô đột nhiên hỏi vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là có người tỏ tình với cô.

Hứa Tranh che miệng: Oh my God.

Còn có người không sợ chết mà thích nó hả? Người nào mà giống Cố Tuần bị nó theo đuổi vậy nhỉ? Ai ăn gan báo mà tỏ tình với nó ta?

Trời ạ, nhất định là bị nhan sắc của nó mê hoặc, căn bản là không biết tính tình thật sự của nó. Ôi, trời ạ, một người đàn ông đáng thương.

Hứa Tranh vừa tò mò vừa hưng phấn, hai mắt phát sáng, hận không thể chui vào điện thoại nhìn xem người đàn ông xui xẻo kia là ai.

Sau khi Hồ Phách chứng thực từ Hứa Tranh, tâm trạng càng hoang mang hỗn loạn. Nhìn những hành động của Cố Tuần tối nay cô dường như đoán ra được anh vẫn chưa quên cô. Anh còn nhớ cô bị dị ứng mùi hăm gửi xe, nhớ cô sợ muỗi cắn nên chuẩn bị sẵn Danpifan trong xe, còn gửi tin nhắn 520 cho cô.

Nhưng nếu như anh vẫn còn nhớ cô thì sao lại đi xem mắt? Sao lại phớt lờ cô trong lần đầu tiên gặp lại, lần thứ hai cũng vậy. Cao ngạo, lạnh lùng xem cô như không khí. Còn nữa, bây giờ nhờ anh mua giúp lại bức tranh quạt, anh cũng từ chối. Nếu anh vẫn còn thích cô, yêu ai yêu cả đường đi thì nhất định phải giúp đỡ “người yêu” là cô chứ?!

Thái độ mâu thuẫn như vậy, ai đó nói thử xem rốt cuộc là anh có ý gì chứ?

Hồ Phách gặp phải vấn đề nan giải thì Hứa Nhâm Nhiễm gọi tới. Nói cô mới vừa bị ba mình gọi đến thư phòng nói chuyện nên không nghe thấy điện thoại của Hồ Phách, Hứa Nhâm Nhiễm hỏi Hồ Phách có chuyện gì.

(Bách tư bất đắc kỳ giải: Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết.)

“Hôm nay chị đã gặp Cố Tuần.”

Hứa Nhâm Nhiễm vừa nghe thấy tên Cố Tuần, giọng nói liên cao lên đến quãng tám, “Anh ta đến tìm chị?”

“Là chị đến tìm anh ấy.”

Hứa Nhâm Nhiễm lúc này liền bùng nổi giận: “Chị lại đi trêu đùa người ta à?!”

Hồ Phách liền vội vàng giải thích: “Không phải, là Phó Chiêu có chuyện nên bảo chị đi tìm anh ấy.”

Hứa Nhậm Nhiễm hừ một tiếng, “Em cảnh cáo chị, tốt nhất đừng đi đùa người ta nữa, tránh để người ta lại bị tổn thương thêm lần nữa.”

Hồ Phách vội nói: “Hôm nay chị vẫn luôn kiềm chế mà, quyết không trêu chọc anh ấy nữa, nhưng mà... hình như anh ấy có cái gì đó không đúng lắm.”

Hứa Nhậm Nhiễm lập tức nắm lấy điểm quan trọng của câu chuyện, vội hỏi: “Chuyện gì?”

Hồ Phách kể lại đầu đuôi sự việc từ chiều đến tối hôm nay cho Hứa Nhậm Nhiễm nghe. Sau đó cẩn thận hỏi: “Em nói xem, có phải anh ấy vẫn còn thích chị hay không?”

Hứa Nhậm Nhiễm cười ha hả: “Trừ phi anh ta điên hoặc là bị mất trí nhớ.”

“...” Dừng một chút, Hồ Phách không cam lòng nói: “Anh ấy gửi tin nhắn 520 cho chị.”

“Chị suy nghĩ nhiều quá rồi! Nếu như một bộ quần áo giá 520 đồng thì chẳng lẽ cửa hàng quần áo đều biểu thị tình yêu với mỗi khách hàng à?”

“Vậy còn Danpifan là có ý gì?”

“Mọi người đều hiểu rõ để nước hoa trong xe sẽ rất phiền phức, để Danpifan sẽ tiện hơn. Chị đừng có suy nghĩ nữa được không?”

Hồ Phách thở dài, yếu ớt nói: “Em biết không Nhậm Nhiễm, bỗng nhiên chị phát hiện ra mình có cảm giác với anh ấy, ngửi thấy mùi hương của anh ấy cảm giác như máu chị đều sôi trào.”

Hứa Nhâm Nhiễm cười ha hả: “Chị là chó hay là Vampire (ma cà rồng) thế?”

“Nghe thấy hơi thở của anh ấy, cảm giác rung động của chị lại trở về, giống như năm ngoái vậy.”

Hứa Nhâm Nhiễm thốt lên một tiếng: “Oh my God.”

Hồ Phách khổ não nói: “Em nói xem chị nên làm gì bây giờ?”

“Em có cách rồi.”

“Cách gì?”

“Chị đi mở vòi sen tắm nước lạnh đi.”

“Ý em là để cho bản thân chị được yên tĩnh hơn?”

“Không phải, là để bị nghẹt mũi, như vậy sẽ không còn nghĩ thấy mùi gì nữa là được rồi.”

Hồ Phách: “...”

“Tốt nhất chị muốn khắc chế chính mình thì đừng đi gây tai họa hại người ta nữa.”

Hứa Nhâm Nhiễm cứ liên tục dùng những từ như “trêu chọc”, “chọc ghẹo”, “tổn thương”, “tai họa” giống như là dùng búa đập chuột gỗ rầm rầm vào đầu cô. Đây rốt cuộc là bạn thân của ai hả, sao cứ đứng về phía của Cố Tuần mà đả kích cô vậy?

Tình cảm cao thâm đã phản chiến lẫn nhau, Hồ Phách không thể làm gì khác hơn là tự mình suy nghĩ.

Phe ủng hộ nói: Các hành động nhỏ nhặt đều đã âm thầm nói lên tất cả, cô còn không nhìn ra?

Phe đối nghịch nói: Suốt một năm anh ta không liên lạc với cô, rõ ràng là đã sớm từ bỏ cô rồi.

Hồ Phách vốn là muốn đứng ở phe ủng hộ song nghĩ lại, một người đàn ông ưu tú như anh, sợ rằng lòng tự trọng còn mạnh hơn gió lốc cấp 10. E là cho dù có nghĩ đến trái đất bị hủy diệt cũng không nghĩ đến sẽ bị người bỏ rơi.

Nếu anh vẫn còn thích cô như lời cô nói, sao suốt một năm qua lại không liên lạc gì với cô. Được rồi, cứ xem như cô bị dở hơi, nói cái gì mà không làm phiền nhau chính là dịu dàng sau cùng. Nhưng, nếu anh còn thích cô như lời anh nói thì cũng nên thỉnh thoảng quấy rầy một chút nhỉ! Nếu không phải cô vì bức tranh quạt mà chủ động gọi điện cho anh thì anh chắc chắn sẽ không liên lạc với cô.

Cô bất đắc dĩ đứng về phe đối nghịch. Nhưng một lát lại không cam lòng mà đứng về phe ủng hộ.

Cứ suy nghĩ dự đoán tâm tư của Cố Tuần như vậy thật đúng là đau khổ.

Nếu là năm ngoái cô đã chẳng kiêu ngạo gì mà hỏi thẳng rồi. Nhưng vì đã bỏ rơi người ta một lần, làm sao còn mặt mũi mà hỏi vấn đề này chứ!

Cô ôm tay đi qua đi lại trước cửa khách sạn, Lục Huyền đột nhiên đứng sau lưng cô hỏi một câu: “Đã tìm được dây chuyền chưa?”

Hồ Phách nói chưa.

“Hai trăm đồng, tôi chỉ cho chị biết chỗ làm mất.” Lục Huyền mỉm cười rất đẹp trai nhưng đáng tiếc Hồ Phách lại không vì mỹ sắc mà sở

động, liền xắn tay áo, rất muốn đánh cậu ta.

Lục Huyền nghiêm mặt: “Nếu không tìm được tôi sẽ trả lại tiền.”

Nếu trả lại tiền thì có thể suy nghĩ. Hồ Phách rút trong ví ra hai trăm đồng đưa cho cậu ta, “Nói đi.”

“Chắc là ở cửa nhà vệ sinh.”

Hồ Phách nghe những lời này thực sự khá kinh ngạc. Thật sự là cô có đi vệ sinh ở công viên hoa hồng nhưng vấn đề là làm sao Lục Huyền lại biết được? Phản ứng đầu tiên của cô không phải vì cậu ta là thần tiên chuyện gì cũng biết mà là: “Cậu theo dõi tôi đấy à?”

Lục Huyền giơ tay lên: “Oan uổng quá, cả đêm tôi đều ở khách sạn, không tin thì chị đi hỏi Tiểu Mễ đi.”

Hồ Phách hừ một tiếng, thật sự đi hỏi Tiểu Mễ. Tiểu Mễ không hiểu chuyện gì, gật đầu nói: “Đúng vậy, cả đêm qua anh ấy đều ở khách sạn, vừa rồi ống thoát nước của phòng 120 bị tắc là anh ấy qua sửa giúp.”

Lục Huyền giơ hai tay lên: “Chị thấy chưa, đúng là tôi không lừa gạt chị mà!”

Hồ Phách đang muốn tiếp tục hỏi cậu ta thì Cố Tuần gọi điện thoại tới bảo đã tìm được dây chuyền. Hồ Phách hỏi tìm được ở chỗ nào, Cố Tuần trả lời là ở trước cửa nhà vệ sinh.

Hồ Phách thoáng nhìn qua Lục Huyền. Cậu ta mỉm cười gian trá.

Cố Tuần nói sẽ đem dây chuyền tới nhưng Hồ Phách sao có thể trẻ như vậy rồi còn làm phiền anh nên cô cảm ơn rồi nói ngày mai sẽ ghé qua công ty anh lấy về.

Cúp điện thoại, Hồ Phách liền xoay người lại hỏi Lục Huyền: “Sao cậu lại biết!”

Cậu ta nâng kính lên và nói: “Nói cho chị biết thì về sau làm sao lấy được tiền của chị nữa.”

Hồ Phách: “...” Thật là muốn đánh hấn.

Lục Huyền nói vẻ sâu xa: “Có vấn đề gì khó giải quyết, bất cứ lúc nào cũng có thể đến hỏi tôi, thu lệ phí hợp lý, không đúng sẽ trả lại tiền.”

Hồ Phách trong chốc lát xung động, suýt nữa đã hỏi cậu ta chuyện Cố Tuần có phải còn thích mình hay không. Nhưng mà nghĩ lại, vấn đề khác cô còn có thể xác nhận là đúng hai sai, thế nhưng vấn đề này cô không thể nào xác định bởi vì không có cách nào tìm Cố Tuần chứng thực.

“Hừ, không cần.” Hồ Phách quyết định dựa vào trí tuệ của mình mà phán đoán, có điều trí tuệ của cô mà đụng đến Cố Tuần dường như sẽ lập tức bỏ ra nhà đi.

Hiện tại trời đã khuya, Hồ Phách bỏ qua dự định chạy bộ, bèn đi lên phòng tắm, sau đó đi ngủ. Nhưng sau khi tắt đèn cô lại ngủ không được, tâm tư bay tán loạn, tất cả đều là Cố Tuần.

Cô đứng lên nhỏ vài giọt tinh dầu oải hương vào đèn xông tinh dầu, rất nhanh đi vào giấc mộng.

Kì lạ là, một đêm này cô lại một lần nữa nằm mơ thấy thế giới dưới đáy biển kia, vẫn là người phụ nữ trẻ tuổi cùng với cô. Hơn nữa trong giấc mơ còn có nhiều hơn hai người, một người đàn ông và một đứa bé trai, hiển nhiên đây là một căn nhà bốn người. Sau khi tỉnh dậy, Hồ Phách buồn bực cả buổi. Những người trong căn nhà đó rốt cuộc là ai? Tại sao cô lại liên tục nằm mơ thấy, giống như phim truyền hình, cảnh tượng và nhân vật đều không thay đổi, thực sự là quá kì lạ.

Thức dậy nhìn đồng hồ đã chín rưỡi sáng. Thực sự là thần kì, chỉ dùng đèn xông tinh dầu một lát lại có thể ngủ ngon đến vậy.

Ăn sáng xong, cô bắt đầu làm việc, dịch bản thảo phiên xong rồi gửi đến hộp thư của công ty. Cô ăn cơm trưa rồi đi đến công ty của Cố Tuần lấy lại dây chuyền.

Đi tới đầu đường cửa hàng bán hoa, cô rẽ vào mua mấy đóa hoa sen mới nở để bày tỏ cảm ơn với Cố Tuần.

Nếu là năm ngoái cô thì sẽ mua hoa hồng đại biểu cho tình yêu, sau đó sẽ mời anh ăn cơm, sau đó...

Vì từng có lịch sử đen tối nên năm nay cô chỉ có thể hành sự khiêm tốn.

Công ty của Cố Tuần nằm ở khu cao ốc Cẩm Thành, cách hồ Trần Châu không xa. Năm ngoái vì theo đuổi Cố Tuần mà Hồ Phách đến tòa nhà gần đó ẩn nấp vô số lần, không chỉ thăm dò giờ tan sở của Cố Tuần, thời gian nghỉ trưa, mà ngay cả nhân viên công ty, thư ký tiền sảnh cô cũng quen biết hết. Thậm chí cả cô lao công chuyên dọn dẹp vệ sinh ở đại sảnh cô cũng thân thiết trò chuyện luôn. Cho nên, giờ cô rất ngại sẽ bị nhận ra cho nên đeo kính râm đi vào đại sảnh, dù sao cũng đang là mùa hè nên cũng không kì lạ lắm.

Vừa đi vào đã nhìn thấy có mấy người trong thang máy đi ra. Ánh mắt Hồ Phách liền rơi vào hai người đàn ông mặc âu phục.

Cố Tuần ăn mặc đơn giản, mùa hè hầu như lúc nào cũng là áo sơ mi trắng. Tuy cô biết anh đã lâu nhưng rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ mặc âu phục của anh, cho nên mặc dù là thân thiết nhưng khi nhìn thấy anh mặc âu phục màu xám tro ở trước mắt thì vẫn có cảm giác kinh diễm. Mạnh mẽ nho nhã, phong thái phi phàm. Đi bên cạnh anh là Trương Ngật, tổng thanh tra kĩ thuật của công ty. Mùa hè năm ngoái Hồ Phách đã không ít lần tới

công ty nằm vùng cho nên cô biết mặt hầu hết nhân viên trong công ty. Có điều cô luôn giữ thể diện sáng ta tối nên Trương Ngật không hề nhận ra cô.

Hồ Phách đeo kính mát, rất yên tâm to gan lớn mật dần dần tiến đến gần Cố Tuần, anh ấy thuộc loại người nổi bật giữa đám đông luôn là tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Cố Tuần vừa đi vừa nói chuyện với Trương Ngật, không hề chú ý đến cô.

Hồ Phách âm thầm cảm khái: Đàn ông có đẹp mã đến đâu đi nữa hể nhìn thấy gái đẹp là đều nhìn không chớp mắt.

Dẫu có dán mắt nhìn nhiều hơn nữa thì người đã đi qua rồi, có nhìn cũng vô dụng thôi, Hồ Phách đành phải lên tiếng kêu: “Anh Cố.”

Bước chân Cố Tuần chợt dừng lại, lời đang nói cũng im bặt.

Hồ Phách tháo kính râm xuống, cười dịu dàng.

Trương Ngật không biết cô gái này là ai, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, tưởng chừng sắp mù lòa.

Tại sao lại có một cô gái xinh đẹp như vậy, toàn thân váy đầm dài màu trắng, trong ngực ôm một bó hoa sen hồng mới nở phân nửa.

Anh ta kinh ngạc đến mức chết lặng, căn bản là không có cách nào miêu tả dung nhan của cô gái này, chỉ có nói là đẹp như tranh, xinh đẹp đến nỗi khiến người ta phải ca ngợi.

Hồ Phách cười khê: “Em đến lấy dây chuyền.”

“Hiện tại anh có việc gấp phải đi ra ngoài một chuyến, dây chuyền ở bên phải ngăn kéo thứ nhất. Anh sẽ nói với thư kí là chính em sẽ lên lấy.

Xin lỗi.” Cỗ Tuần nói xong liền lấy điện thoại gọi cho thư kí, vừa đi vừa nói chuyện, bước chân vẫn không dừng lại.

Trương Ngật từ trước đến giờ chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp như vậy, nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua, hỏi: “Cô gái đó là ai nhỉ? Thật xinh đẹp.”

Cỗ Tuần liếc anh ta một cái, không để ý đến.

Trương Ngật lại hỏi tiếp: “Cô ấy có bạn trai chưa?”

Cỗ Tuần lạnh lùng nói: “Không có, có điều anh không nên theo đuổi cô ấy.”

“Tại sao vậy?”

“Cô ấy có bệnh.”

Trong lúc Trương Ngật giật mình hoảng hốt, Cỗ Tuần đã bước nhanh xuống cầu thang.

Anh ta vội vàng chạy theo sau, vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Là bệnh gì?”

Cỗ Tuần liếc ngang anh ta: “Theo đuổi được mới phát bệnh, anh có muốn thử một chút hay không?”

Hết chương 16

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 17

Hồ Phách nhìn hai người đi ra đại sảnh, nhân tiện đi vào thang máy. Cô đã đến tòa nhà Cẩm Thành rất nhiều lần và cũng đã vào phòng làm việc của Cố Tuần.

Lần cuối cùng cô đến là vào mùa hè năm ngoái.

Hôm đó Cố Tuần làm thêm giờ, anh cùng với đoàn nghiên cứu họp đến tận khuya. Hồ Phách và Hứa Nhắm Nhiễm đến một cửa hàng mì văn thăn, mua một phần mì văn thăn mang đến công ty.

Cố Tuần nhận được điện thoại liền xuống đại sảnh đón cô rồi dẫn cô vào phòng làm việc của anh.

Tuy lúc ấy cô chưa chính thức tỏ tình nhưng ý tứ thích anh quá mức rõ ràng mà thủ đoạn theo đuổi lại quá vụng về nên bạn bè xung quanh ai cũng nhìn ra. Song ai ai cũng đều thấy vui mừng. Bởi vì Cố Tuần hai mươi sáu tuổi vẫn chưa có bạn gái đã là rất đặc biệt trong mắt mọi người, ấy thế mà Hồ Phách còn khoa trương hơn, hai mươi bốn tuổi chưa từng thích người khác phái nào. Bạn bè, họ hàng đều cảm thấy hai người cực kì thích hợp để kết thành một đôi, do đó đều ríu rít hợp tác, tạo nhiều cơ hội cho hai người.

Dáng vẻ say mê của Hồ Phách liếc qua một cái liền thấy ngay, mỗi lần nhìn thấy Cố Tuần thì ánh mắt sẽ phát ra trái tim hồng. Cố Tuần trời sinh đã lạnh lùng, tuổi tuy còn trẻ nhưng vẻ mặt luôn không biểu lộ vui giận, rốt cuộc có thích Hồ Phách hay không thì không ai biết được.

Hồ Phách yêu đương lần đầu nên không có chút kinh nghiệm nào đáng nói, càng không hiểu được tâm tư của Cố Tuần. Nhất là vào hôm đó, cô viện có thông báo tuyển dụng để hỏi anh có bạn gái hay không, Cố Tuần cũng không trả lời. Nếu là người bình thường thì có lẽ đã bỏ cuộc giữa chừng, nhưng Hồ Phách lại ngược lại, cô càng có dung khí để theo đuổi anh hơn.

Cô vào phòng làm việc của anh thì trong lòng nhảy nhót không ngừng, ấn tượng sâu sắc nhất chính là bộ tranh sơn dầu trên tường, trong bộ tranh có một bức vẽ một bầu trời sao rộng lớn thần bí màu xanh da trời, Cố Tuần nói đó chính là bức vẽ anh thích nhất. Cô nhìn một cái liền thích vô cùng, trong lòng âm thầm tính toán, nếu theo đuổi được anh thì nhất định sẽ nói anh tặng cho cô một bức.

Cố Tuần khi đó mới vừa họp xong, nhìn có vẻ mệt mỏi, chống cánh tay dựa vào ghế, vẻ mặt hơi có vẻ uể oải tỏa ra một loại mùi vị gần gũi bình dị.

Hồ Phách định nhân cơ hội tốt này để hiểu rõ tâm tư anh hơn, liền hỏi anh: “Anh thích ăn mì vẫn thăn à?”

Cố Tuần đáp: “Coi như là thích.”

“Vậy người tặng mì vẫn thăn, anh có thích không?”

Cố Tuần có vẻ hơi kinh ngạc, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Hồ Phách mặt dày tiếp tục hỏi: “Thích không?”

Bộ dạng Cố Tuần thuận theo nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm khó lường, vẻ mặt rất kỳ quái, bên mép yên lặng hiện lên một nụ cười.

Nếu anh không bác bỏ cũng không thừa nhận, Hồ Phách hiển nhiên cho rằng là anh đã ngầm thừa nhận, tự quyết định xác nhận một lần: “Vậy

em sẽ theo đuổi anh nhé?”

Phản ứng của Cố Tuần thật sự là điều ngoài ý muốn của cô, không trả lời, chột ôm lấy cô.

Không phải là ôm chặt mà là nhẹ nhàng cẩn thận, giống như sợ sẽ làm vỡ cô.

Lúc ấy cô bị dọa cho giật mình, liền đẩy anh ra nói: “Theo trình tự bình thường là nắm tay trước sau đó mới đến ôm.”

Cố Tuần cười.

Mặc dù da mặt của Hồ Phách tương đối dày, lá gan cũng tương đối lớn nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với người khác phái, hơn nữa còn là ôm nên hơi ngượng ngùng. Cô chỉ lên bức tranh sơn dầu trên tường, lãng sang chuyện khác.

“Em rất thích bức tranh này, khi về tặng cho em một bức được không?”

Cố Tuần nhìn cô: “Anh sẽ tặng em một bức tranh khác.

Cô vui mừng không dứt, lập tức đưa tay muốn ngoéo tay anh.

Cố Tuần ngoéo tay với cô, sau đó nắm tay cô, rồi sau đó ôm lấy cô, bộ dáng thuận theo cười hỏi: “Trình tự thế này đúng không?”

Đáng tiếc, tình yêu chấm dứt, chuyện tặng cô một bức tranh cũng tự nhiên rơi vào khoảng không.

...

Hồ Phách vừa đi vừa nhớ lại, thoáng chốc đã đến phòng làm việc của Cố Tuần ở tầng trệt. Hành lang thật dài, một bên là tường kính thủy tinh

màu xanh in bóng người, một bên bày đầy các chậu cây. Lần đầu tiên đến nhà họ Cố, cô nhìn thấy trên sân thượng trồng rất nhiều loại hoa cỏ, còn tưởng rằng đó là tác phẩm của Cố Viễn Sơn, sau đó mới biết hóa ra là Cố Tuần thích cây cối.

Cả tầng lầu an tĩnh khác thường, từ trong phòng trà bay ra mùi cà phê thơm thoang thoảng. Một chàng trai chừng hai mươi tuổi trông rất hoạt bát từ sau bàn làm việc cười tủm tỉm chào đón: “Hỗ Phách đúng không?”

Đây là thư kí của Cố Tuần – Chu Nhất Minh, là họ hàng bên nhà mẹ anh, tính theo vai vế phải gọi Cố Tuần là cậu. Những chuyện này phải đến mùa hè năm ngoái cô mới biết được. Hỗ Phách cười chúm chím nói rõ mục đích đến.

“Mời chị vào.” Chu Nhất Minh đã nhận được điện thoại của Cố Tuần, liền dẫn cô vào phòng làm việc.

Người nhà sốt ruột bảo Cố Tuần tìm bạn gái chỉ có một nguyên nhân, tỷ lệ nam nữ trong công ty không cân xứng, nhân viên nữ thì thật là ít ỏi, ngay cả thư ký cũng là đàn ông. Cố Hiếu Quân e là càng rồi hơn, trước mặt cha mẹ thường xuyên nói chuyện giật gân, nói anh trai đã già rồi mà vẫn không tìm bạn gái, chẳng lẽ là thích đàn ông. Nếu Chu Nhất Minh không phải là họ hàng thân thích thì e rằng bà Chu đã cắt chức anh ta lâu rồi.

Một năm trôi qua, phòng làm việc của Cố Tuần vẫn như cũ, đồ trưng bày trong phòng vẫn không thay đổi, thậm chí những chậu cây bày trong phòng cũng không đổi: văn trúc, quân tử lan, dương xỉ, còn có bộ tranh sơn dầu tên Tinh tích (Dấu sao) kia.

Gia đình Cố Tuần có tiếng là học giỏi và rất có thiên phú về hội họa. Anh học kiến trúc theo ý nguyện của bố. Sau hai năm tốt nghiệp cuối cùng vẫn làm theo sở thích của mình, làm chuyện mà bản thân mình thích.

Nhìn từ điểm này thì anh và cô cùng một kiểu người. Vốn cô muốn trở thành một phóng viên tài giỏi, song ai ngờ lại làm hướng dẫn chương trình hai năm liền, mỗi ngày đều phải giải quyết vấn đề tình cảm rác rưởi của người khác. Tại sao phải lãng phí sinh mệnh có hạn làm những chuyện mà mình không thích?

Cô mở ngăn kéo thứ nhất bên phải của bàn làm việc ra, quả nhiên thấy dây chuyền hổ phách ở bên trong. Cô cầm lên, bỗng nhiên nhận ra phía dưới dây chuyền là một tờ giấy. Tờ giấy này vô cùng thân thuộc, đó chính là bức thư tình đầu tiên cô viết cho anh.

Cô vội vàng cầm lên đọc, quả nhiên chính là nó, hàng chữ phía trên kia đúng là chữ viết tay của cô, không che đậy mà viết lời tỏ tình, lời văn ngây thơ giống như một học sinh cấp một.

Hổ Phách xấu hổ đỏ bừng mặt. Đúng là không ngờ anh vẫn còn giữ, hơn nữa còn để ở ngăn kéo trong phòng làm việc. Thử nói anh vô tình hay cố ý đây?

Cô có nên lén lấy nó đi hay không? Không được sự đồng ý mà lấy đi há chẳng phải là trộm ư? Nhưng bức thư này là do chính tay cô viết, tự mình lấy đi thì có tính là trộm không? Nội tâm giằng xé, cô gửi cho Cố Tuần một tin nhắn: “Em đã lấy được dây chuyền, cảm ơn anh.”

Cố Tuần rất khách sáo trả lời lại ba chữ: “Đừng khách sáo.”

Hổ Phách hít một hơi, đánh một hàng chữ: “Bức thư kia em có thể lấy đi hay không?”

“Không thể.”

Tại sao không thể? Anh giữ lại làm gì vậy?

Đánh xong cô lại xóa đi, không có can đảm để hỏi...

Cô đóng ngăn kéo lại và đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Tuần, bắt taxi đi đến phố thủ công Hoa Sen. Ở đây có một tiệm tư nhân chuyên làm đồ thủ công mỹ nghệ, thiết kế các loại đồ trang sức bạc rất nổi danh ở thành phố S.

Dây chuyền đã làm mất hai lần, có thể lần sau sẽ không may mắn mà tìm được về như vậy. Cô đến đây để hỏi có thể làm thêm một cái móc nhỏ kết hợp với khóa bạc để tránh đánh rơi dây chuyền lần nữa được không. Thợ pho nói không thành vấn đề, mất khoảng một hai tiếng là có thể làm xong, Hồ Phách không rời đi mà đến khu bên cạnh nghỉ ngơi chờ đợi.

Do đã nhìn thấy bức thư tình kia, lòng cô lúc này lại giống như hồ xuân thủy, rung động nổi lên bốn phía.

Liệu có phải anh ấy vẫn chưa quên được mình hay không? Nếu không thì tại sao lại ấu trĩ một mực muốn giữ lại bức thư? Hơn nữa lại còn để trong phòng làm việc, chẳng lẽ là để những lúc nhớ đến cô, sẽ lấy bức thư ra đọc lại?

Cô liền gọi điện thoại cho Hứa Nhắm Nhiễm.

Hứa Nhắm Nhiễm vừa nghe cô đến công ty của Cố Tuần thì lập tức la lên: “Không phải em đã nói là đừng có đụng chạm đến anh ta nữa sao!”

Hồ Phách toát mồ hôi, giải thích nguyên do, sau đó nhỏ giọng chột dạ nói một câu: “Chị còn phát hiện trong ngăn kéo phòng làm việc của anh ấy vẫn còn giữ...bức thư tình kia của chị...”

Hai chữ thư tình cô nói lầm thầm giống như tiếng muỗi kêu.

Hứa Nhắm Nhiễm ngắt ra: “Vậy là có ý gì?”

Hồ Phách hỏi: “Đúng vậy, em nói xem anh ấy giữ lại bức thư đó là có ý gì?”

“Giữ lại có thể là muốn để luôn luôn nhắc nhở mình không thể tin phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp. Giống như là Ân Tố Tố trước khi chết nhắc nhở Trương Vô Kỵ vậy.”

Hồ Phách: “...”

Thật là một chậu nước lạnh lớn, rét đến người muốn run run.

Cô không phục: “Vậy tại sao anh ấy lại đặt ở gần kéo để cho chị nhìn thấy chứ?”

“Mỗi người mỗi thói quen khác nhau mà, giống như chị thích sắp xếp còn người ta thì thích sưu tầm đấy.”

Hồ Phách vẫn cảm thấy không đúng, “Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì hết. Nếu anh ta thật sự thích chị thì sẽ không chút do dự mà mua bức tranh quạt kia cho chị. Thật lòng muốn giúp đỡ chị mới là thích chị. Anh ta mua à? Không hề.”

Hồ Phách: “...”

Ngày đó cùng Cố Tuần ăn cơm ở Chu Đình, anh nói: Nếu như là năm ngoái thì anh sẽ giúp em.

Ý nói: Năm ngoái anh còn thích cô, anh sẽ không chối từ mà giúp đỡ.

Năm nay không giúp thì chính là: Không thích...

Suy được ra kết luận này, ngực Hồ Phách bỗng thấy đau, giống như bị chín con dao nhỏ đâm vào, xếp thành ba hàng ngay ngắn chỉnh tề.

Hứa Nhảm Nhiễm nói đúng, đã một năm rồi mà vẫn nhớ mình mãi không quên thì mới là điều phi lí. Nếu thích một người thì nên giải quyết mọi chuyện thay người đó. Chỉ có không thích mới có thể trơ mắt nhìn cô

bị làm khó. Cái gì mà 520, thuốc trị đỏ da, thư tình, không khéo đều là vì đến mùa hè năm ngoài cô mới bắt đầu có triệu chứng bệnh, đó đơn giản chỉ là cô tự mình đa tình mà thôi.

Hồ Phách mặt mày ửng đỏ ngẩng mặt lên ngăn người, ngay cả di động cũng không có tâm tư mà nhìn, trái tim đau nhói.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên sau lưng có người gọi cô: “Chị Hồ Phách.”

Hồ Phách quay đầu lại nhìn thì thấy người gọi cô là Cố Hiểu Quân, chỉ muốn lập tức trốn đi.

Một là, sau khi cô bỏ rơi Cố Tuần thì luôn mang lòng áy náy, cắn bản là luôn cảm thấy có lỗi với nhà họ Cố.

Hai là, Cố Hiểu Quân đã từng thấy hai bức thư tình của cô trên weibo của Cố Tuần, thật là xấu hổ....

Cô thấy ngại khi gặp mặt cô bé, nhưng mà bây giờ có muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, bởi vì cùng đi với Cố Hiểu Quân còn có người bạn nhỏ của cô bé – Đường Bối Bối.

Hồ Phách đỏ mặt cười cười: “Tình cờ quá, các em cũng tới mua đồ trang sức à?”

“Dạ, không phải ạ. Chả là sắp đến sinh nhật của ông nội em, em có đặt làm cho ông một bộ thẻ đánh dấu sách (bookmark) theo yêu cầu nên hôm nay đến lấy.” Cố Hiểu Quân cười tủm tỉm mở cái hộp trong tay ra: “Chị Hồ Phách nhìn xem, có đẹp không ạ?”

Hồ Phách nhìn một cái, trong hộp đặt một bộ thẻ đánh dấu sách bằng bạc, tổng cộng bốn thẻ, chạm rồng hình vẽ mai lan cúc trúc, quả thực rất đẹp, rất tinh xảo.

Hồ Phách yêu thích cầm không muốn buông tay, khen: “Đẹp quá, ông nội em nhất định sẽ rất thích.”

Cố Hiếu Quân hào phóng nói: “Nếu như chị thích thì sau em sẽ tặng chị một bộ!”

Hồ Phách vội vàng nói cảm ơn rồi từ chối khéo.

Cố Hiếu Quân nói: “Cái này không đắt đâu ạ. Em không có tiền, không giống như anh trai tiền muôn bạc biến đi đến hội đấu giá mua quà tặng cho ông nội.”

Hồ Phách nghe đến mấy chữ hội đấu giá liền giật mình, vì vậy hỏi lại: “Anh của em định tặng quà gì?”

“Vốn là muốn tặng cho ông một bức tranh quạt, ông nội em rất thích sưu tầm những thứ này, đáng tiếc lại không mua được, bị người khác mua mất rồi.”

Hồ Phách cười: “Là bạn của chị.”

“Bạn chị?”

Hồ Phách lại để cho Hứa Tranh Vành chịu oan uổng lần nữa, sau đó nói: “Bây giờ anh ấy rất muốn nhường bức tranh quạt này lại cho anh của em. Em có thể giúp chị một chuyện không?”

Cố Hiếu Quân cười: “Chị đi tìm anh em đi, thấy chị anh ấy nhất định sẽ đồng ý thôi ạ! Bởi vì đó vốn là quà anh ấy muốn tặng cho ông nội mà! Đây chẳng phải là một công việc sao ạ! Vừa giải quyết được vấn đề của anh ấy lại vừa giải quyết được vấn đề của bạn chị!”

Hồ Phách khổ não: “Ừ, nhưng chị đi tìm anh ấy rồi, anh ấy không chịu.”

Cố Hiếu Quân phụt cười: “Chắc anh ấy còn giận chị. Chị thử đi một lần nữa xem, dám chắc sẽ được.”

Hồ Phách cười lúng túng: “Chị đã nói xin lỗi với anh ấy nhưng anh ấy không chấp nhận.”

Anh Cố vẫn còn giận, vẫn còn ở trong giai đoạn “chưa tha thứ”.

Cố Hiếu Quân cong môi sẵn giọng: “Chị ơi, nói xin lỗi phải có thành ý. Lúc cần người ta mới đi nói xin lỗi, dĩ nhiên sẽ không được chấp nhận rồi.”

Hồ Phách đỏ mặt, phải thừa nhận cô bé nói rất có lý.

Cố Hiếu Quân chống cằm, nháy mắt: “Nhìn chị xinh đẹp như vậy, không thì em chỉ cho chị một chiêu nhé.”

Hết chương 17

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 18

Hồ Phách vui vẻ nói ừ nhưng vẫn chưa kịp cảm ơn thì Đường Bối Bối ngồi bên cạnh từ nãy đến giờ im lặng đột nhiên đứng lên nói: “Em đi vệ sinh một chút.”

Lúc này Hồ Phách mới phát hiện sắc mặt Đường Bối Bối có vẻ không vui.

Không sai, đúng là Đường Bối Bối hiện giờ rất buồn bực, bởi vì Cố Tuần chính là người cô bé thầm yêu từ nhỏ.

Năm ấy, lần đầu tiên Hồ Phách đến nhà họ Cố, Đường Bối Bối và Cố Hiểu Quân đang cá cược với nhau là giữa Phó Chiếu và Cố Tuần thì ai đẹp hơn ai. Vì cô nàng sợ Cố Hiểu Quân nhìn ra tâm ý của mình nên cố ý nói là Phó Chiếu đẹp hơn, thật ra lúc đó cô bé đã rất thích Cố Tuần rồi. Phần tâm tư này cô bé vẫn luôn che giấu. Bởi vì cô bé nhỏ hơn Cố Tuần đến bảy, tám tuổi. Nhiều lúc cô tuyệt vọng suy nghĩ, khi cô chưa kịp lớn có thể Cố Tuần sẽ bị người con gái khác cướp đi. Không ngờ, qua năm này đến năm nọ, cô vẫn không nghe được tin tức Cố Tuần có bạn gái.

Cố Hiểu Quân nói anh trai mình sống rất đơn giản, trừ đi làm rồi về nhà ra thì không đi đến quán bar hay quán karaoke bao giờ. Là một người đàn ông chịu khó, bình thường anh có hai sở thích: vẽ tranh và chăm sóc cây, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng nề nếp chẳng khác nào cán bộ lão thành.

Từ đó, vào sinh nhật hàng năm của mình, Đường Bối Bối đều ước một điều duy nhất, đó là mong muốn Cố Tuần không tìm được bạn gái. Ông trời dường như nghe thấy ước nguyện của cô nàng, cho nên Cố Tuần đến năm

hai mươi sáu tuổi vẫn độc thân, không có bạn gái cũng không có tai tiếng gì về chuyện tình cảm.

Đường Bối Bối vừa cầu nguyện cho Cố Tuần không tìm được bạn gái, vừa nóng lòng trông ngóng mình lớn lên thật nhanh. Vất vả lắm mới tròn mười tám tuổi, đang cảm thấy thắng lợi ngay tầm mắt thì ai biết được đột nhiên từ trên trời rơi xuống một Hồ Phách ngang nhiên theo đuổi Cố Tuần.

Tim cô như bị dao cắt, suốt cả ngày cứ đến trước mặt Cố Hiếu Quân hỏi về tiến độ yêu đương của Cố Tuần. Sau đó, cô nàng thực sự không chịu nổi nữa, rời khỏi nhà đến nhà của bà cô ở một tháng. Sau khi trở về liền nghe được một tin cực kì vui, đó là Cố Tuần và Hồ Phách chia tay! Có điều, chuyện làm cô mở rộng tầm mắt lại là Hồ Phách đá Cố Tuần.

Chuyện vô cùng nhục nhã này, Cố Hiếu Quân vốn là em gái ruột của Cố Tuần nhưng lại giúp Hồ Phách bày mưu tính kế để Cố Tuần tha thứ cho cô.

Đường Bối Bối thật sự bức mình đến mức không thể nhìn thêm nữa nên mới vào nhà vệ sinh để thoáng khí. Cố Hiếu Quân nhìn theo bóng lưng Đường Bối Bối, thè lưỡi, cười hì hì, nói: “Chị ơi, chị không phát hiện là Bối Bối đang tức giận ư?”

Hồ Phách không hiểu, hỏi lại: “Em ấy làm sao?”

“Cậu ấy cũng thích anh của em.”

Hồ Phách chợt nhớ tới buổi đầu giá hôm đó, Cố Tuần đứng trước cửa hàng tổng hợp chờ Đường Bối Bối mua sắm đi ra, sau đó lái xe cùng nhau rời đi, cô lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

“Lúc còn nhỏ Bối Bối rất thích anh em. Cậu ấy không nói nhưng em nhận ra được.”

“Vậy ý của anh em thế nào?”

“Aiz, bình thường anh em đã là một người ít nói, trong chuyện tình cảm lại càng kín miệng.”

Hồ Phách thầm nói đúng là như thế, anh không bao giờ để lộ tình cảm của mình ra ngoài. Năm ngoái cô theo đuổi anh cũng là cảm đầu cảm cổ theo đuổi, rốt cuộc anh có thích cô hay không, cô cũng không rõ.

“Nhưng mà chị nghe nói là anh của em đang thân thiết với Đồng Kỳ.”

“Vâng, anh em là tay sát gái lão luyện đấy!” Cố Hiểu Quân cười hì hì nói: “Chị đừng nghĩ là anh em hơn hai mươi tuổi vẫn chưa có bạn gái là không có ai theo đuổi nhé? Làm sao có thể chứ! Gồi cấp hai có rất nhiều người thích anh ấy, chỉ là tiêu chuẩn của anh ấy quá cao nên hơi kén chọn chút thôi!”

Cố Hiểu Quân lại nói tiếp: “Năm nay người theo đuổi anh ấy cực kì nhiều, chị chỉ mới biết Đồng Kỳ và Đường Bối Bối thôi, thật ra còn có thêm mấy người nữa, đều là các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp hết.”

Hồ Phách đột nhiên có một cảm giác cực kì nguy hiểm.

“Thế em có cảm thấy anh ấy sẽ thích Đồng Kỳ không? À, còn Đường Bối Bối nữa?” Cô không biết những người khác nên chỉ hỏi về hai người này.

“Chị Đồng Kỳ và anh ấy tương đối thân với nhau, bởi vì cùng ngành, hơn nữa hai người đều thích vẽ tranh, có chung sở thích, chung đề tài nói chuyện cho nên mỗi lần gặp nhau đều rất hợp. Chỉ có điều...” Cố Hiểu Quân ngược mặt lên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Năm nay chị cũng đã 26 tuổi, tuy rất xinh đẹp nhưng lại không có tuổi trẻ như Bối Bối. Người ta nói đàn ông đều thích con gái trẻ tuổi xinh đẹp.”

Tim Hồ Phách như bị đâm một đao, cô mới hai mươi lăm thôi mà!

“Bối Bối vừa qua sinh nhật hai mươi tuổi, đáng người nóng bỏng, tính cách mạnh mẽ, cũng tương đối chủ động. Em nghe nói đàn ông rất thích sự nhiệt tình chủ động.”

Hồ Phách gật đầu, nói mình cũng không muốn chỉ tiếp nhận.

“Vậy nên em cũng không rõ là anh em có thích người nào không. À, hay là em hỏi anh em giúp chị nhé?”

Hồ Phách vội vàng nói không cần: “Được rồi, vừa nãy em nói sẽ mách cho chị cách gì đấy?”

Cố Hiếu Quân cười: “Suýt nữa em quên mất việc này.” Nói xong cô nàng lấy điện thoại di động ra, lướt lướt vài cái, mở một trang mạng đưa cho Hồ Phách xem.

“Chị xem cái này một chút đi.”

Hồ Phách nhận lấy, nhìn vào màn hình. Hóa ra là tin nóng trên mạng trong hôm nay. Một cậu học sinh tặng đồ ăn sáng cho một cô bạn nữ, hai người ở bên nhau. Ban đầu chàng trai định muốn tặng đồ ăn sáng cho cô nàng, kết quả cô nàng không thích liền đem đưa cho bạn cùng phòng. Cô bạn cùng phòng này ăn đồ ăn sáng của chàng trai đưa, cuối cùng đi nói thật với chàng trai; chàng trai nói tớ đã sớm biết là cậu rồi, cái đó chính là muốn tặng cho cậu ăn... Ai xem mà không thích ngọt ngào, người nhìn cũng thấy sướng lây...

Hồ Phách cười nói: “Chị đã đọc rồi! Rất dễ thương.”

Cố Hiếu Quân cười: “Em thấy chị có thể bắt chước như vậy.”

“Như thế thì không được.”

Cô không phải muốn theo đuổi anh, cô chỉ tìm kiếm sự tha thứ, dùng bức tranh quạt giải quyết chuyện tình cảm mà thôi. Cái này làm sao nắm chắc thành công? Sẽ vô cùng khó khăn. Nếu làm quá chắc chắn anh sẽ hiểu lầm. Và sẽ nghĩ rằng người con gái này da mặt thật dày? Theo đuổi rồi bỏ, bỏ rồi lại theo đuổi, chơi vui lắm à?

Hồ Phách chỉ mới nhớ lại vẻ mặt của Cố Tuần một chút đã cảm thấy da mặt nóng lên. Nói tiếp, nhà họ Cố cách hồ Trân Châu rất xa, trong nhà anh đã có cô giúp việc làm đồ ăn sáng, nào cần tới cô.

Dường như Cố Hiểu Quân biết được trong lòng cô nghĩ gì, ngay sau đó liền nói: “Chị có biết anh em đã mua một căn hộ ở Phương Thành không?”

Hồ Phách giật mình: “Chị không biết.”

Cô kinh ngạc không phải vì anh mua căn hộ mà là căn hộ đó ở ngay bên hồ Trân Châu, mỗi tối đi chạy bộ cô đều chạy ngang qua cổng chính của Phương Thành.

“Gần đây công ty của anh em và chị Đồng Kỳ đang hợp tác mở rộng một hạng mục, rất bận rộn, cho nên dạo này anh ấy vẫn ở tại Phương Thành, cuối tuần mới về nhà.”

Hồ Phách lại giật mình lần nữa, đây thực sự là một tin tức rất giá trị. Cô thật sự không ngờ rằng chỗ ở của anh lại ở gần nhà nghỉ của cô như vậy.

“Anh trai em lúc ở nhà thì có cô giúp việc chuẩn bị bữa sáng nhưng khi đến Phương Thành lại không có ai, cho nên thường không ăn sáng mà đi làm luôn. Hay là chị làm bữa sáng cho anh ấy, làm liên tục hai ngày thì chắc chắn anh ấy sẽ nguôi giận.”

“Như thế có được không?”

“Chắc chắn sẽ được. Anh em là kiểu người trong nóng ngoài lạnh, chị tự tay làm bữa sáng cho anh ấy và thành tâm thành ý đi xin lỗi anh ấy, nhất định anh ấy sẽ tiếp nhận. Xin lỗi không phải chỉ nói ngoài miệng là xong, phải có hành động thực tế nữa đúng không?”

Hồ Phách mỉm cười: “Em nói rất đúng.”

“Hơn nữa, anh em là đàn ông, đối với một người đẹp như chị, sao có thể tàn nhẫn quyết tâm từ chối được, nhất định không thay đổi mà không đáp ứng chuyện của chị được.” Nói xong, Cố Hiếu Quân lại lấy điện thoại di động ra, lách cách đánh một hàng chữ: “Em nhắn tin gửi địa chỉ của anh ấy cho chị rồi đó.”

“Cảm ơn Hiếu Quân, em thật sự quá tốt.” Hồ Phách xấu hổ mỉm cười: “Chị và anh em chia tay, em không giận chị à?”

“Không ạ.” Cố Hiếu Quân nghiêm túc nói: “Anh em mãi không tìm bạn gái khiến cho gia đình rất lo lắng. Cho đến năm ngoái quen với chị, tuy chỉ có ba ngày nhưng dù sao cũng chứng minh là giới tính của anh ấy bình thường. Cho nên em không hề giận chị, bố mẹ em cũng vậy, vô cùng cảm ơn chị.”

Hồ Phách nghe xong lời cảm ơn này, xấu hổ đến mức muốn tìm khe hở nào đó chui xuống.

Đúng lúc này Đường Bối Bối đi ra lập tức làm tan biến đi sự xấu hổ của cô.

Cô nàng mặc một cái quần short, để lộ ra cặp chân thon dài, Hồ Phách thực sự không khỏi ngưỡng mộ. Cô sợ nhất là muỗi nên mùa hè nào dám mặc quần ngắn, luôn mặc quần dài nên cặp đùi vừa trắng vừa dài vừa đẹp không được phô ra, chỉ có thể tự ngắm.

Cố Hiếu Quân muốn cùng Hồ Phách chờ lấy dây chuyền của cô. Hồ Phách vội vàng nói không cần đâu.

Cố Hiếu Quân cười hì hì, nói: “Đừng ngại, em với Bối Bối đang được nghỉ hè nên cũng rảnh mà. Để một mình chị ở đây chờ sẽ rất chán.”

Nhà họ Cố và nhà họ Đường đều là gia đình giàu có, căn bản không cần con cái nghỉ hè phải đi ra ngoài làm thêm, học đại học nghỉ hè chính là ba chữ: chơi, chơi và chơi.

Trong lòng Đường Bối Bối rất không vui, song cũng không phản đối gì, đành phải rầu rĩ đi cùng. Sau khi Hồ Phách nói chuyện với Đường Bối Bối xong, nhìn lại Đường Bối Bối cũng thấy không được tự nhiên.

Cô không kìm lòng được suy nghĩ nếu như mình là Cố Tuần rồi cuộc sẽ thích người đẹp tri kỉ Đồng Kỳ hay là thiếu nữ nóng bỏng Đường Bối Bối đây?

Xong rồi, đều thích cả hai người, trái ôm phải ấp, đều muốn cả hai.

Hồ Phách day day trán, chắc Cố Tuần sẽ không nghĩ như vậy đâu...

Vẫn còn có những cô gái xinh đẹp chưa biết tên khác, béo gầy mỗi người một vẻ, trước mắt nguy hiểm tứ phía, thật sâu nảo.

Khi khóa cài bằng bạc của dây chuyền được làm xong thì trời cũng đã tối.

Hồ Phách đứng trước tủ bày hàng, người thợ bạc già đưa dây chuyền cho cô, vô tình nói một câu: “Tôi thấy mặt dây chuyền này không giống hồ phách.”

Hồ Phách hơi bất ngờ, bởi vì lúc nhỏ bố cô chỉ nói cho cô biết đây là mặt dây chuyền hồ phách, vừa vặn giống với tên của cô.

Hồ Phách tò mò hỏi: “Vậy bác cảm thấy đây là cái gì? Mặt ngọc ạ?”

Người thợ già lắc đầu: “Cũng không phải ngọc.”

Hồ Phách mỉm cười: “Mặt dây chuyền này là bố cháu để lại cho cháu. Ông ấy nói nó là hồ phách, dù sao cũng là một kỉ niệm, rốt cuộc nó là gì cũng được, cho dù là một hòn đá nhỏ cũng là một kỉ niệm.”

Hồ Phách đeo dây chuyền lên cổ, Cố Hiếu Quân đứng ở một bên, khen tự đáy lòng: “Thật xinh đẹp.”

“Ừm, mặt dây chuyền hồ phách này thật sự rất đẹp, chị luôn rất thích nó.”

“Em không nói mặt dây chuyền hồ phách của chị, mà là nói chị cơ.” Cố Hiếu Quân cười hì hì nhìn cô: “Chả trách sao anh của em lại bị chị mê hoặc.”

Đường Bối Bối nghe câu này, vẻ mặt lộ rõ không vui đến cả người lạ cũng nhìn ra được.

Hồ Phách thở dài trong lòng: Em Đường ời, em thực sự đã lầm tình địch rồi! Ghen tuông sai chỗ rồi! Người cướp Cố Tuần của em là Đồng Kỳ và những em gái không biết tên khác, kẻ hèn này đã bị lật đổ rồi...

Ngẫm lại cô thấy mình đúng là bi thương.

Đi ra khỏi phố Liên Hoa đã là giờ tan tầm, xe cộ trên đường bắt đầu chen chúc nhau.

Cố Hiếu Quân nói: “Chị ời, bây giờ rất tắc đường, hay là chị em mình đi đâu đó ăn cơm xong rồi về nhé! Chương trình của chị Nhâm Nhiễm có giới thiệu một quán ăn, ở gần đây thôi ạ, trông cũng rất được, chúng ta đến đó thử xem.”

Hồ Phách nghĩ đây chuyện của cô là nhờ Cố Tuần tìm được, Cố Hiếu Quân lại cùng cô đợi hơn một tiếng nên sáng khoái nói: “Ừm, để chị mời các em.”

Cố Hiếu Quân cũng không khách sáo, kéo lấy cánh tay Hồ Phách, cười ngọt ngào: “Cảm ơn chị Hồ Phách.”

Mặc dù Đường Bối Bối không vui nhưng cô nàng cũng không thể làm gì khác hơn là đi the cùng, từ đầu tới cuối đều không nói gì, giống như là người làm nền xinh đẹp vậy.

Quán ăn mà Hứa Nhắm Nhiệm giới thiệu quả thực rất gần, chỉ ở ngay đối diện đường cái, đi mấy trăm mét đã đến.

Hồ Phách nhìn tên “Thục” của quán thì biết ngay đây là quán ăn Tứ Xuyên. Cô rất dị ứng với bột tiêu cay nên dẫu có thích món ăn Tứ Xuyên đến đâu nhưng cũng không thể ăn, có điều vì Cố Hiếu Quân thích cho nên cô cũng không tiện nói ra.

Vì họ đến tương đối sớm nên người đến ăn cơm trong quán vẫn còn ít. Ba người chọn một vị trí tốt nhất trong quán, Hồ Phách để cho Cố Hiếu Quân gọi món, còn mình đi rửa tay.

Đến khi cô trở lại, Cố Hiếu Quân cười hì hì nói: “Chị Hồ Phách, chị không ngại em mời thêm một người nữa chứ.”

“Ừm, không ngại.”

“Lát nữa anh em sẽ đến đây.”

Hồ Phách còn tưởng là bạn của Cố Hiếu Quân, không ngờ ‘một người nữa’ này lại là Cố Tuần, tim cô chợt đập dồn dập.

Trong lúc chờ Cố Tuần đến, ti vi trong quán đang phát chương trình ẩm thực “Trên đầu lưỡi thành phố S”. Cái tên này vừa nghe cũng biết là ẩm thực vùng nông thôn Trung Quốc, tuy là tiết mục ẩm thực truyền thống nhưng do thu thập nhiều thức ăn ngon của toàn thành phố, cộng với quảng cáo rộng rãi nhiều nhà hàng ăn uống lại còn có một nữ MC xinh đẹp chủ trì nên tỷ suất người xem cũng tương đối tốt.

Cố Hiếu Quân là một con mèo ham ăn, người chủ trì lại còn là Hứa Nhắm Nhiệm mà cô biết cho nên khi thấy chương trình này, cô bé đều xem sau đó theo sự giới thiệu của Hứa Nhắm Nhiệm mà đi ăn thử.

“Mỗi khi em nhìn thấy chị ấy ăn cái gì thì em liền cực kỳ muốn ăn cái đó.” Cố Hiếu Quân nuốt nước bọt rồi nhét vào trong miệng một hạt đậu phộng.

Đường Bối Bối cũng thật lòng hâm mộ, nói: “MC năm ngoái của chương trình này đã từ cô gái xinh đẹp biến thành một bà cô Liên Xô, thế nhưng chị ấy làm nửa năm cũng không hề béo lên một chút nào. Đúng là khiến người ta ao ước!”

Hồ Phách nói: “Đó là bởi vì mỗi buổi tối cô ấy chỉ ăn một phần salad nhỏ, sau đó tập thể dục nửa tiếng rồi mới ăn khuya.”

“Trên đầu lưỡi thành phố S” vừa kết thúc thì Cố Tuần đến.

Dáng người anh cao lớn, vẫn mặc áo sơ mi trắng như trước, tuy chỉ mặc bộ trang phục đơn giản nhưng lại toát ra phong thái chẳng khác nào ngôi sao điện ảnh.

Suốt buổi chiều Đường Bối Bối luôn trầm mặc ít nói, có vẻ không vui thì giờ đây khi nhìn thấy anh, cả khuôn mặt cô đều bừng sáng lên.

Lúc này Hồ Phách liền xác nhận không thể nghi ngờ, Đường Bối Bối vui ra mặt khi gặp Cố Tuần, chẳng trách sao năm ngoái khi cô theo đuổi anh

mọi người đều nhìn ra, phỏng chừng vẻ mặt của cô lúc đó còn rõ ràng hơn Đường Bối Bối bây giờ gấp trăm lần.

Thế nhưng chuyện khiến cô không hiểu là Cố Hiểu Quân và Đường Bối Bối là bạn thân từ nhỏ đến lớn, Cố Hiểu Quân đã nhận ra Đường Bối Bối thích anh mình, vậy tại sao không tác hợp cho Cố Tuần và Đường Bối Bối mà lại bỏ gần tìm xa tác hợp cho cô và Cố Tuần? Đúng ra thì mùa hè năm ngoái Đường Bối Bối đã đủ mười tám tuổi, hoàn toàn đã có thể nói chuyện yêu đương rồi!

Cố Tuần không ngồi xuống mà nhìn Cố Hiểu Quân nói: “Đổi quán khác nhé.”

“Tại sao ạ? Chỗ này là quán ăn mà chị Hứa đã từng giới thiệu qua đó.”

“Quá cay.”

“Em và Đường Bối Bối đều thích ăn cay, không phải anh cũng thích ăn cay à?”

Cố Tuần sầm mặt: “Hôm nay không thích.”

Hồ Phách nghe thế, trong lòng đang buồn vì bị Hứa Nhậm Nhiễm đả kích lập tức tươi tỉnh lại với tốc độ ánh sáng.

Trong bốn người, người không thể ăn cay được chỉ có cô. Thật là xúc động muốn rơi nước mắt!

Hết chương 18

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 19

Cố Hiếu Quân hỏi: “Thế đi đâu ạ?”

Cố Tuần nói: “Đi Lăng Nguyệt các đi.”

Hiển nhiên ba cô gái nghe Cố Tuần sắp xếp, ngay sau đó liền rời khỏi quán cay Tứ Xuyên.

Cố Hiếu Quân và Đường Bối Bối đi đến xe của Cố Hiếu Quân đang đỗ ở bãi đỗ xe của phố thủ công Hoa Sen. Còn xe của Cố Tuần đỗ ở dưới sân.

Hồ Phách đang suy nghĩ mình nên ngồi xe của Cố Hiếu Quân hay là ngồi xe của Cố Tuần thì tốt hơn.

Cố Hiếu Quân đã hóa giải vấn đề khó khăn của cô, kéo cánh tay của Đường Bối Bối vẫy vẫy tay với hai người: “Lát nữa chúng ta gặp lại.”

Đúng là một cô bé thấu hiểu lòng người, cô em chồng tốt như vậy cũng bỏ lỡ, lòng cô thật có chút đau.

Cố Tuần lái xe đi trước, chạy băng băng hòa vào dòng xe.

Bây giờ vẫn là đang giờ cao điểm nên còn tắc đường, ô tô xếp thành hàng dài trên con đường dọc bờ sông đang chậm chạp di chuyển thật khiến cho người ta sốt ruột.

Cố Tuần mở nhạc lên, một bài nhạc Pháp lãng mạn nhẹ nhàng chậm chậm vang lên, nam ca sĩ nòng nân hát về nỗi nhớ nhung người bạn gái cũ,

tràn đầy tình cảm xót xa và tiếc nuối.

Hồ Phách liếc nhìn người bạn trai cũ của mình, trong lòng cũng đầy xót xa và tiếc nuối. Nếu như năm ngoái cô không hành động điên rồ như thế thì bây giờ đã tốt đẹp biết bao, muốn nắm tay anh thì nắm.... Cô ngăm nhìn thật kỹ dáng vẻ anh lái xe.

Đang hồi hận thì bỗng nhiên Cố Tuần hỏi: “Sao thở dài hoài vậy?”

Hồ Phách liền đáp: “Sau khi chia tay với anh, em vẫn luôn suy nghĩ về anh.”

Cố Tuần ngoảnh sang nhìn cô.

Bấy giờ này Hồ Phách mới ý thức được có gì đó không đúng, vội vàng nói: “Là vì lời bài hát.”

Cố Tuần ồ một tiếng: “Làm anh giật mình.”

Tim Hồ Phách vừa mới sống lại không được bao lâu lại vượt qua tốc độ ánh sáng mà chết. Coi như anh hiểu lầm là cô không phải nói đến lời bài hát nhưng cũng không đến nỗi bị dọa đến giật mình chứ! Chẳng lẽ bị cô nhớ đáng sợ đến vậy ư? Về mặt vui mừng vạn phần đó là thế nào?

Khi hai người đến nơi thì Cố Hiếu Quân và Đường Bối Bối vẫn chưa đến, Cố Tuần nói: “Chúng ta đi lên trước đi.”

So với quán món cay Tứ Xuyên kia, cảnh vật bài trí của Lăng Nguyệt các có phong cách hoàn toàn khác.

Cá nhân Hồ Phách thích cảnh vật an tĩnh mát mẻ một chút, nơi này treo đèn thủy tinh, có đàn violon, chén đĩa thuần một màu trắng, nhân viên phục vụ xinh đẹp, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô.

Bốn người chọn ngồi gần cửa sổ, Hồ Phách đang muốn ngồi đối diện với Cố Tuần thì Cố Tuần lại rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, hiển nhiên là nhường vị trí đối diện cho Cố Hiểu Quân và Đường Bối Bối.

Tim Hồ Phách đập thịch một cái, sắp xếp chỗ ngồi thế này rõ ràng là muốn ngồi cùng với mình mà.

Kiểu không khí này khiến cô mê luyến lập tức quẩn quanh ngay bên người, trong tiềm thức hít thật sâu, không hiểu vì sao cô lại thích mùi hương của anh như vậy?

Thậm chí còn suy nghĩ linh tinh nếu có thể lấy mùi hương trên người anh ra để làm một lọ nước hoa thì thật tốt, cô nhất định mỗi ngày sẽ đều mang theo bên mình.

Lúc đó, Cố Hiểu Quân và Đường Bối Bối cũng đã đến. Nhân viên phục vụ cầm thực đơn tới, Cố Tuần mời Đường Bối Bối gọi món trước sau đó đi rửa tay nhưng khi anh vừa mới đi thì Đường Bối Bối cũng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Cảnh tượng thường xuất hiện trên ti vi xảy ra sờ sờ ngay trước mắt cô. Đến lúc này Hồ Phách mới hiểu được vì sao chuyện cô thầm mến Cố Tuần năm ngoái đến người đi đường cũng biết, đó là do vẻ mặt và hành động của cô chỉ sợ còn khoa trương hơn cả Đường Bối Bối gấp mười ngàn lần.

Trong lòng Hồ Phách hiện ra những cảnh phim trên tivi, hình ảnh nam nữ nhân vật chính chạm mặt nhau trong hành lang phòng vệ sinh, thậm chí còn ép vào tường!

Cô dứt khoát đặt ly nước xuống đứng lên.

“Chị cũng đi vệ sinh một chút.”

Cố Hiểu Quân cười gật đầu.

Lúc đi đến hành lang, quả nhiên Hồ Phách nhìn thấy Cố Tuần và Đường Bối Bối đang đứng đó nói chuyện với nhau. Cố Tuần đưa lưng về phía cô nên không nhìn thấy nét mặt của anh, còn Đường Bối Bối thì lại vừa vận hướng mặt đối diện với cô. Hồ Phách nhìn thấy rõ ràng cô nàng cười đến lộ răng khểnh, ánh mắt sáng rực, loại tình ý thâm mến này đến cô là người ngoài cũng nhìn ra, cô không tin là Cố Tuần không nhìn ra.

Không nhìn thấy thì cô không yên tâm, nhìn thấy rồi lại càng không yên lòng.

Đúng lúc này, Cố Tuần quay người lại, Hồ Phách vội vàng nặn ra một nụ cười với hai người họ.

Cố Tuần cũng mỉm cười, anh rút một tờ giấy ra lau tay rồi ra ngoài cùng Đường Bối Bối trước.

Hồ Phách bước vào phòng vệ sinh, nhìn gương mặt như vừa uống nửa chai giấm lão Trần của mình thì giật mình. Rõ ràng như vậy ư? Cô vội vàng vốc nước lên mặt, may mà tình lại đi bạn gái cũ, ghen thế này thật không phải chút nào.

Nhưng mà, anh Cố anh lớn hơn Đường Bối Bối người ta bảy tám tuổi, chẳng phải đây là trâu già gặm cỏ non ư, mà đây còn là cỏ mới nhú. Lại nói tiếp, bố của Đồng Kỳ và bố của Đường Bối Bối đều là học trò cưng của ông cụ Cố, hai nhà đều biết nhau, vừa đi xem mắt Đồng Kỳ bên kia lại vừa tiếp nhận sự theo đuổi của Đường Bối Bối bên này, anh cũng trơ trẽn quá đi!

Hồ Phách mang theo lòng đầy căm phẫn trở lại chỗ ngồi.

Cảm giác quen thuộc của Cố Tuần vây quanh, cô bắt đầu không chịu được, tim đập nhanh hơn, miệng khát khô, cả người nóng ran đến khó hiểu.

Cô uống một hơi hai ly nước chanh vẫn còn cảm thấy chưa đã khát, không hiểu xảy ra chuyện gì mà lại khát như vậy, lại còn rất nóng, dầu cô mặc quần dài nhưng cũng không đến nổi nóng ran như vậy, trong nhà hàng có bật điều hòa mà.

Suốt cả buổi chiều Đường Bối Bối không nói gì, ấy thế mà bây giờ lại nói rất nhiều vì sự xuất hiện của Cố Tuần, thậm chí còn quan tâm lấy trái cây cho anh ăn. Hồ Phách phát hiện ly nước chanh của mình hình như càng ngày càng chua thì phải.

Được lắm, phản ứng của Cố Tuần không quá nhiệt liệt, thái độ đối với Cố Hiếu Quân và Đường Bối Bối cũng không khác nhau mấy, rất điển hình là một người anh cả chuẩn mực, cũng không có hành động gì khác thường với Đường Bối Bối. Điều này khiến Hồ Phách an tâm hơn một chút nhưng khi nhớ lại mùa hè năm ngoái, Cố Tuần cũng đâu có ý gì với cô mà anh vẫn bị cô theo đuổi đó thôi!

Có có gấp gáp thì cũng vô ích, cô thân là bạn gái cũ, có tư cách gì ngăn không cho người khác theo đuổi anh chứ?

Mặc dù Hồ Phách không kén ăn nhưng lại vô cùng kén chọn cảnh quan nhà hàng. Mỗi lần Cố Tuần dẫn cô đi ăn đều là đưa đến những quán ăn đẹp, thức ăn ngon miệng, lần này cũng không ngoại lệ. Cảnh vật hạng nhất, món ăn Tây, đáng tiếc là trong lòng cô đang tràn đầy u sầu nên không cảm nhận được mùi vị gì.

Sau khi ăn xong đồ ngọt đưa tới, Hồ Phách vì để phòng ngừa ngộ nhờ lát nữa giữa đường muốn đi vệ sinh nên vào nhà vệ sinh một chuyến.

Lúc trở về đi ngang qua quầy phục vụ, nhìn thấy Cố Tuần đang tính tiền, cô vội vàng chạy tới nói: “Nói rồi mà, hôm nay em mời các em ấy dùng cơm.”

“Để anh trả.” Cố Tuần rút một tấm thẻ trong ví ra.

Hồ Phách thành tâm thành ý muốn trả tiền nhưng hết lần này đến lần khác lúc cô đi vệ sinh đều không mang theo túi, không cầm ví mà cũng không cầm theo điện thoại di động.

Chẳng lẽ dùng mồm mép để trả tiền à?

Dưới tình huống gấp thế này, cô bỗng dừng nắm lấy tay của Cố Tuần.

Cố Tuần cúi đầu nhìn tay cô, Hồ Phách vội vàng buông tay anh ra, ngượng ngùng cười: “Chờ một chút, em đi lấy ví tiền.”

Đợi khi cô quay lại Cố Tuần đã trả tiền xong.

Liên tục hai lần ăn cơm đều là Cố Tuần trả tiền, quả thực Hồ Phách thấy rất ngại, đỏ mặt nói: “Lần này anh thay em mời, lần sau em sẽ mời anh ăn cơm.”

Cố Tuần gật đầu một cái đáp lại.

Trong lòng Hồ Phách vui sướng một hồi.

Sau khi chia tay, Cố Tuần chưa bao giờ liên lạc với cô, cách một năm gặp lại, thái độ của anh lúc đó khiến cô có cảm giác như kẻ thù gặp nhau, từ đây tới chết không qua lại với nhau. Không ngờ khi liên lạc trở lại, thái độ của anh tốt hơn với sự tưởng tượng của cô nhiều, người đàn ông thanh cao như vậy có ai mà không thích chứ.

Lúc rời khỏi Lăng Nguyệt các, Cố Hiểu Quân và Đường Bối Bối vẫn ngồi chiếc xe nhỏ màu đỏ của Cố Hiểu Quân.

Đường Bối Bối sau khi lên xe liền vẫy tay với Cố Tuần, mỉm cười ngọt ngào nói tạm biệt với anh.

Sắc mặt Cố Tuần rất bình thản nói tạm biệt và dặn dò Cố Hiểu Quân lái xe chậm một chút, rất điển hình là phong cách của phụ huynh, hoàn toàn

không có gì mập mờ. Hồ Phách nhìn, trong lòng cũng an tâm.

Lúc Cố Tuần ngoảnh lại, Hồ Phách nhoẻn cười: “Anh không cần đưa em về đâu, em tự đón xe về được rồi.”

Cố Tuần nói: “Tối nay anh ở ngoài, rất tiện đường.”

Hồ Phách nhớ tới Cố Hiểu Quân nói gần đây anh cũng ở tại thành phố Phương Phi này nên không từ chối nữa, sau khi ngồi lên xe cô liền nói về đề tài này: “Không ngờ anh cũng thuê nhà ở thành phố Phương Phi, lúc em chạy bộ cũng hay đi qua nơi đó.”

Cố Tuần ừ một tiếng: “Buổi tối rảnh rồi anh cũng đi chạy bộ. Còn tình cờ nhìn thấy em.”

Hồ Phách giật mình: “Sao em lại không nhìn thấy anh nhỉ?”

“Không muốn em hiểu lầm cho nên cố ý tránh đi.”

Hồ Phách bỗng cảm thấy như có một cây dao nhỏ đâm một cái vào tim, lần này cô hoàn toàn không cần nghĩ ai cũng mê mình cho là Cố Tuần đối với cô nhớ mãi không quên rồi, người ta chạy bộ cũng cố gắng tránh cô...

Cô lúng túng: “Em sẽ không nghĩ ai cũng thích mình như vậy đâu, anh yên tâm đi.”

Cố Tuần chậm rãi nói: “Không yên tâm được.”

Hồ Phách đỏ bừng mặt. Bỏ đi, cho dù bị mất mặt thì cũng phải mất mặt trong vui sướng.

“Anh với Đồng Kỳ tiến triển thuận lợi không?”

“Gần đây hai công ty cũng có hợp tác, nhưng vì dính dáng đến tình cảm riêng tư không thích hợp, cho nên không có tiếp tục, giờ chỉ là bạn.”

Câu trả lời này làm Hồ Phách thật bất ngờ: “Em nghe Cố Hiếu Quân nói, Đường Bối Bối đang theo đuổi anh?”

“Hiếu Quân đúng là thích hóng chuyện.” Cố Tuần không trả lời thẳng, nhưng nhất định đây chính là thừa nhận.

“Anh cảm thấy Bối Bối thế nào?” Hồ Phách dứt khoát lấy dũng khí hỏi tiếp, hết hi vọng thì cho hết luôn, chứ phải sống trong cảnh hồi hộp thế này thì có khác nào sống không bằng chết.

Biết tính anh không nghĩ tới gái đẹp rồi, vậy gái nóng bỏng thì thế nào nhỉ?

Cố Tuần nói: “Anh không nghĩ mình sẽ quen thêm cô gái nào khác.”

Hồ Phách đầy bất ngờ: “Tại sao chứ?” Nói thế thì anh thật là không có đùa với Đường Bối Bối? Cô thật sự quá bất ngờ.

“Bởi vì đã trải qua một lần.” Cố Tuần nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Hồ Phách thoáng giật mình, chờ anh nói tiếp.

“Lúc trước em đối với anh như vậy, anh vốn không nên để ý tới em mới phải, nhưng em lại là người thân của chú Phó nên anh vẫn không thể tuyệt giao với em.”

Hồ Phách: “...” Hự, dao thứ hai.

“Đường Bối Bối hay Đồng Kỳ cũng như nhau, đều không thích hợp qua lại, sợ rằng sau này lại giống em. Cho nên, không nghĩ đến việc sẽ quen thêm ai khác. Hơn nữa, tuổi của Bối Bối còn rất nhỏ, đây có thể chỉ là

xúc động nhất thời, qua một hai ngày sẽ lạnh nhạt, bội tình bạc nghĩa giống như em vậy.”

Giọng của Cố Tuần đột nhiên cô đơn: “Quá dễ dàng có được trong tay sẽ không quý trọng, em nói có đúng hay không?”

Hết chương 19

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 20

Hồ Phách nghe những lời này xong cảm thấy vô cùng xấu hổ và áy náy, đến nỗi chỉ muốn nhảy ra khỏi xe.

Cô còn tưởng rằng nói lời chia tay chỉ mới quen ba ngày, thời gian ngắn như thế, tình cảm của Cố Tuần chưa sâu đậm thì chắc hẳn anh sẽ không đau khổ nhưng không ngờ lại tạo thành bóng ma trong lòng anh lớn đến dường vậy. Đã một năm trôi qua mà vết thương đó trong anh vẫn chưa lành.

Nhìn nửa khuôn mặt đẹp trai đau đớn, thực sự khiến người ta thấy vô cùng đau lòng. Thật sự cô muốn đánh thật mạnh vào mũi của mình năm ngoái, cô chân thành nhận lỗi: “Xin lỗi, trước đây em theo đuổi anh là thật lòng chứ không phải là rung động nhất thời đùa giỡn đâu.”

Cố Tuần mỉm cười: “Chia tay cũng là thật lòng, cũng không phải xúc động nhất thời trên đùa.”

Hồ Phách xấu hổ mặt nóng lên, chỉ hận không thể đưa áy náy trong lòng mình ra cho anh xem.

Cố Tuần lặng lẽ lái xe, không nói gì thêm nữa, giống như là một pho tượng ngọc, nghiêm nghị không thể khinh nhờn.

Xe dừng trước cửa nhà nghỉ, Hồ Phách liền mở cửa bước xuống xe, sau đó nói với Cố Tuần: “Hẹn gặp lại, cảm ơn anh.”

Cố Tuần gật đầu với cô, vẻ mặt thản nhiên, trong trẻo nhưng lạnh lùng cô đơn, giống như đã trải qua tổn thương rất sâu.

Tim Hồ Phách chợt đau nhói, nhìn anh như vậy càng khiến cô muốn đánh bản thân mình năm ngoái hơn.

Thật quá xấu xa!

Chiếc xe màu trắng chạy dọc bờ hồ hướng về phía thành phố, Hồ Phách đưa mắt nhìn bóng xe biến mất bên hàng cây cạnh bờ đê, trong lòng vốn đang lưỡng lự không biết có nên làm điểm tâm cho Cố Tuần hay không thì giờ đây cô quyết định làm.

Nếu xin lỗi là giải quyết được mọi việc thì cần đến cảnh sát làm gì? Do đó, cô quyết định sẽ làm điểm tâm cho anh liên tục suốt một tháng, không phải là vì bức tranh quạt của Phó Chiêu mà là vì chuyện cô đã làm năm ngoái, dẫu anh có hiểu lầm cũng không sao. Cô đã làm tổn thương anh nên muốn bù đắp lại.

Biết sai mà sửa là quá tốt, Hồ Phách dừng cảm quyết định như vậy.

Cô xoay người định đi vào nhà nghỉ thì chợt phát hiện ra một chiếc xe thể thao đang đỗ ở trước cửa, nhìn kỹ lại thì thấy đó là một chiếc xe đời mới nhất, giá không hề rẻ...

Hồ Phách đi vào sân lập tức hỏi: “Tiểu Mễ ơi, nhà nghỉ của chúng ta có tay nhà giàu mới nổi à?”

“Nhà giàu mới nổi nào cơ chị?”

“Chiếc xe ngoài cửa đó?”

Lục Huyền quay đầu lại nói: “Của tôi đó.”

Hồ Phách: “...”

“Thấy đẹp không?”

Hồ Phách bế tắc trong lòng, phất phất tay: “Cậu chủ Lục, ngày mai cậu không cần phải đến đây làm nữa đâu.” Có nhân viên không nuôi nổi như thế này, người làm bà chủ như cô cảm thấy áp lực rất lớn.

Lục Huyền đẩy gọng kính: “Như thế sao được! Tôi còn muốn kiếm tiền đồ xăng mà.”

Hồ Phách hít sâu một hơi: “Có lẽ tiền tôi trả cho cậu không đủ đồ xăng đâu!” Chiếc xe kia chỉ cần đạp chân ga khởi động thôi cũng tốn mất mấy lít xăng rồi.

“Tôi có thể kiếm thêm thu nhập. Sau này chị đừng gọi taxi nữa, ngồi xe của tôi là được. Tuy không có đồng hồ nhưng tuyệt đối sẽ không thu nhiều tiền đâu, giá cả rất hợp lý, rất phải chăng.”

Hồ Phách bật cười: “Tốt lắm, bây giờ tôi cần đi siêu thị.”

Lục Huyền tưởng là thật liền đứng dậy đi theo Hồ Phách ra ngoài: “Muộn thế này rồi chị còn muốn mua cái gì?”

“Mua đồ ăn sáng.”

“Đi mua đồ ăn sáng buổi tối á?”

“Ừ, để sáng ngày mai chuẩn bị, mà buổi sáng thường ăn cái gì nhỉ?”

“Bánh cháo quẩy, bánh bao chiên, sủi cảo, bánh trứng, bánh hành, bánh Roti Canai (món ăn Malaysia), chờ tôi một lát.”

Hồ Phách ừ một tiếng: “Cái nào ngon nhỉ? Sáng hôm qua Tiểu Mễ làm bánh trứng gì đó, cậu có biết chỗ mua không?”

“Khắp nơi đều bán.”

“A, được rồi, vậy đi mua cái đó đi.”

Lục Huyền mở cửa xe, Hồ Phách lên xe, không kìm lòng được hỏi: “Đây thực sự là xe của cậu à?”

Lục Huyền đưa bằng lái xe và giấy chứng nhận ra cho cô xem.

Hồ Phách nhìn thoáng qua rồi trả lại cho cậu ta: “Chùng nào thì cậu thôi việc, để tôi còn sớm chuẩn bị sẵn sàng?”

“Tháng sau.”

Thời gian được trải nghiệm cuộc sống sung túc giàu có này không kéo dài lâu, cô đã sớm nghĩ đến nhưng không ngờ cậu ta lại trả lời thản nhiên như vậy, Hồ Phách không nhịn được bật cười.

Lục Huyền đột ngột lên tiếng: “Đến lúc đó chị cũng sẽ cùng đi với tôi.”

“Tôi cùng đi với cậu?” Hồ Phách a một tiếng: “Đùa gì thế hả? Tại sao tôi lại phải cùng đi với cậu chứ! Đi đâu? Bỏ trốn à, tôi đâu có thích cậu.”

Lục Huyền ngoảnh sang nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc, tuyệt đối không giống như đang đùa: “Chị không tin à? Thế có dám cược không?”

“Cược thì cược. Nếu tháng sau tôi mà đi theo cậu thì tôi không mang họ Hồ.”

“Chị vốn dĩ không phải họ Hồ.”

“Cậu nói thế là ý gì?”

“Chị sẽ nhanh biết thôi.”

Hồ Phách ghét nhất kiểu ấp a ấp úng nói một nửa giữ một nửa như vậy, không thèm để ý tới Lục Huyền nữa.

Hai người tới một siêu thị gần đó, vừa vào Lục Huyền liền đi thẳng đến khu thực phẩm đông lạnh lấy một hộp bánh đưa cho Hồ Phách.

Hồ Phách ngẩng nhìn, sau đó lên tiếng: “Sai rồi, loại chúng ta ăn có trứng gà, còn có rau xà lách nữa.”

Lục Huyền không có biểu tình gì: “Trứng gà và rau xà lách là tự thêm vào. Đây là bánh cuộn, cứ bỏ vào lò nướng là xong.”

Hồ Phách bưng tỉnh hiểu ra, mua liền một lúc ba hộp, sau đó suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vây đồ uống thì nên uống gì đây?”

“Sữa đậu nành, sữa tươi, sữa chua mè đen, trà sen. Chờ tôi một lát.”

Hồ Phách gật đầu rồi đi đến khu ngũ cốc mua mấy túi đỗ đỏ, đỗ xanh, đậu nành, đỗ đen chờ, định ngày mai đổi lại sẽ làm trà sữa đậu nành, hôm nay là đậu nành, ngày mai là đậu đỏ, ngày mốt là đậu xanh, đậu đen... Cô không tin không vá được vết thương lòng của Cố Tuần.

Mua xong một đồng thức ăn trở về nhà nghỉ, Tiểu Mễ cực kì hào hứng nói: “Chị ơi, có hai người khách vừa vào nhà nghỉ, nghe nói là nhìn thấy quảng cáo trên weibo nên mới đến đây đây.”

Sau khi đăng nhập vào weibo, Hồ Phách vừa lên lầu vừa nhắn dòng chữ ‘giàu to rồi’ gửi cho Hứa Nhắm Nhiễm, rồi nhờ cô share tin weibo đó đi...

Đương nhiên Hứa Nhắm Nhiễm không thể từ chối, lập tức chia sẻ giúp cô.

Lời kêu gọi của nữ MC xinh đẹp đúng là có sức ảnh hưởng, rất nhanh đã có người gọi tới hỏi phòng và giá phòng, số người follow nhà nghỉ cũng bắt đầu tăng lên.

Hồ Phách đang bận trả lời bình luận và tin nhắn cá nhân thì Phó Chiêu gọi điện thoại đến, giọng sốt ruột: “Em xem giá cổ phiếu hôm nay chưa? Gần như tất cả cổ phiếu đều rớt giá.”

Hồ Phách giật thót: “Sao lại rớt giá?” Bởi vì cô đã bán sạch cổ phiếu của mình rồi nên cả ngày hôm nay cũng không xem tới.

Phó Chiêu nóng ruột nói: “Lần này tụt điểm mạnh nhưng không ngờ se ra thế này, rớt cái rụp không chịu ngừng. Vì anh đang cần tiền gấp nên không bổ sung vào quỹ được, nếu không đã gom một số lượng lớn rồi.”

“Sao anh không nhanh bán tháo đi?”

“Không được, phải có người chịu mạo hiểm thu mua thì mới có thể bán ra được. Tiền của anh không thể rút ra bây giờ, em hãy mau mau bán lại bức tranh quạt cho Cố Tuần rồi nhanh đem tiền gửi vào tài khoản của anh đi.”

Hồ Phách hoàn toàn không chắc mình sẽ làm được, nên chỉ nói: “Em sẽ cố gắng.”

Phó Chiêu khí phách ngất trời nói: “Chuyện theo đuổi cậu ta khó như vậy em cũng làm được thì chuyện nhỏ này dễ như ăn sáng đúng không?! Anh tin chắc em sẽ làm được, cố lên!!!”

Cúp máy, Hồ Phách mở ứng dụng chứng khoán trong điện thoại ra xem, quả nhiên cả bảng giao dịch đều là một màu xanh rất thâm. Thị trường chứng khoán rớt giá như thế này thực sự trước đây chưa từng xảy ra. Tài khoản của Phó Chiêu hiện giờ đang thua lỗ nặng. Miệng cô nói với Hứa Tranh là tiền của Phó Chiêu không phải tiền của cô thì làm gì cô phải

tiếc, nhưng thật ra không phải như vậy. Trong lòng cô, ngoại trừ cô chú ra thì Phó Chiêu chính là người thân nhất. Sao cô có thể làm ngơ thấy chết mà không cứu được.

Lục Huyền cựa với cô, nói hôm nay nếu không có một nghìn cổ phiếu tốt giá thì cậu ta sẽ cho cô một nghìn đồng, rõ ràng cậu ta lại đoán đúng. Hơn nữa cậu ta còn nói đây là trận tốt giá không thể tưởng tượng nổi, có rất nhiều người phá sản, thậm chí còn có người nhảy lầu. Có thật là sẽ như vậy không?

Hồ Phách thay quần áo và giày chạy bộ, tràn đầy năng lượng chạy xuống lầu. Lục Huyền đang ngồi trong sân ngâm nga hát.

Hồ Phách đi tới bên cạnh cậu ta, rất nghiêm túc hỏi: “Đại tiên Lục, cậu thấy thị trường chứng khoán thế nào rồi?”

Lục Huyền nhướn mắt nhìn cô một cái: “Nếu ngày không tốt ba nghìn cổ phiếu, tôi sẽ cho chị ba nghìn đồng.”

Hồ Phách hít sâu một hơi, trực giác mách bảo, lời nói của Lục Huyền lúc này rất có khả năng sẽ thành sự thật.

Cô day day mi tâm: “Cậu thấy nên tặng gì cho đàn ông thì sẽ làm anh ta vui?”

Chuyện của Phó Chiêu thật sự vô cùng gấp, thế nhưng Cố Tuần vẫn giận cô như trước, nếu chỉ làm bữa sáng không thì sợ rằng quá đơn giản, phải nên tặng cái gì đó xin lỗi thì mới có thành ý.

Lục Huyền đẩy kính lên, nói: “Với tôi mà nói thì tặng cái gì tôi cũng không thấy vui, bởi vì cái gì tôi cũng có.”

Lời nói thật lòng thực sự làm cho người ta thêm ghét.

Hồ Phách lặng lẽ ra khỏi nhà nghỉ, trợn mắt nhìn chiếc xe đang đỗ dưới cột đèn tín hiệu.

Câu trả lời của Lục Huyền đúng là khiến người ta muốn đánh, tuy rất muốn đánh cậu ta nhưng cô phải thừa nhận là cậu ta nói rất có lý. Quả thật, về mặt vật chất, Cố Tuần không thiếu cái gì: điều kiện gia đình tốt, sự nghiệp bản thân cũng cực kì thuận lợi, cái duy nhất còn thiếu đoán chừng chính là... một người bạn gái.

Thật ra cô rất muốn tặng cho anh một người bạn gái, nhưng có lẽ gia đình anh sẽ không cần... cô.

Hồ Phách thấy bế tắc trong lòng, ra ngoài chạy một vòng, sau đó trở về nhà nghỉ tắm rửa chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi ngủ, cô theo thói quen lướt đọc tin tức trên di động một chút. Mở weibo ra, vừa nhìn thì giật mình hết hồn, không ngờ cái tin weibo ấy lại được đến mấy trăm lượt share. Quả nhiên người đẹp vẫn có sức hút lớn hơn cả, comment cũng rất nhiều, Hồ Phách rất nhanh đã có năm đơn đặt phòng, hơn nữa còn gặt hái được ngoài mong đợi chính là có thêm nhiều người follow, cô vừa trả lời comment vừa đọc tin nhắn cá nhân.

Bỗng nhiên có một chuyện làm cô vô cùng kích động đã xảy đến.

Bên phía quản lý tài khoản VIP Weibo cũng chú ý đến “Ballade Pour Adeline” (Tên nhà nghỉ) lại còn share hoạt động rút thăm trúng thưởng của nhà nghỉ.

Hồ Phách quả thực không thể tin vào mắt mình, nhìn chăm chăm chiếc áo thun cổ chữ V màu xanh đỏ, sau đó lặng lẽ bấm vào lòng bàn tay một cái, rất đau. Đúng lúc này, Hứa Nhâm Nhiễm gọi điện thoại tới hỏi hiệu quả thế nào?

Hồ Phách vô cùng hào hứng nói: “Cám ơn bé yêu, hiệu quả rất tốt. Hơn nữa, phía quản lý Weibo cũng chú ý đến “Ballade pour Adeline”.

Hứa Nhắm Nhiệm vừa nghe tuyệt nhiên không tin: “Đó chắc là bị đạo rồi.”

Hồ Phách không phục nói: “Làm sao có thể, không chỉ quan tâm mà còn share weibo của nhà nghỉ nữa.”

Hứa Nhắm Nhiệm cắt ngang: “Vậy thì sao, công ty quản lý weibo chắc chắn cử người đi xử lý, chị đã thấy người phụ trách công ty đích thân xử lý tài khoản của công ty bao giờ chưa?”

Hồ Phách: “...”

Hình như cũng có lý, Cố Tuần chắc chắn sẽ không đích thân xử lý quản lý weibo acc VIP, cho nên nhân viên xử lý tài khoản làm không tốt sẽ thất thoát follow, có lẽ là nhìn thấy nhà nghỉ của cô có mấy trăm lượt share cho nên cũng tiện thể share ké.

Hứa Nhắm Nhiệm: “Đừng tự mình đa tình suy nghĩ lung tung nữa, nếu như có một người đàn ông nào đó theo đuổi chị, sau khi theo đuổi được rồi thì đá cậu, chị có còn thích anh ta, có còn muốn gặp mặt và nối lại tình xưa với anh ta nữa không?”

Hồ Phách bị hỏi chặn đầu, chột dạ nói nhất định không.

“Ngoan, thế thì đừng suy nghĩ nữa, đi tắm một cái rồi ngủ đi.”

Hồ Phách rất biết điều ừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại. Vừa mới giương buồm lên đã thấy nhụt chí rồi. Quên đi, còn phải làm điểm tâm thật ngon để xin Cố Tuần tha thứ nữa, không nên tự mình đa tình suy nghĩ xa vời như vậy.

Trùng hợp thế nào, số người follow trên weibo lại dừng ở con số 9999.

Con số này đối với chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) mà nói thì quả thực không thể chịu nổi.

Hồ Phách nhìn chăm chăm vào màn hình di động, chờ một lúc lâu, kết quả vẫn không tăng lên 10000 mà ngược lại còn tụt xuống một số, thành 9998. Sau một lát lại tăng lên 9999, sau đó lại tụt xuống 9998, cứ 9998, 9999 như vậy, lên lên xuống xuống, cuối cùng đứng yên ở số 9999, rồi bất động hoàn toàn!

Đây là muốn bức người đến chết sao? Có để cho người ta ngủ hay không thì bảo.

Cuối cùng Hồ Phách không chịu nổi nữa, đăng lên Weibo một status: “Cần một thiên sứ nhỏ đến cứu vớt chủ blog bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế!”

Sau đó còn thêm một cái mặt cười. Tin Weibo vừa được đăng lên, chẳng mấy chốc đã nhận được hàng loạt bình luận, cuối cùng cũng lượt theo dõi (follow) cũng thành con số 10000 chẵn!

Hồ Phách liền cảm thấy trong lòng vui vẻ ngập tràn, nhẹ nhõm khắp cả người, đây có lẽ là cảm giác chết cũng nhắm mắt.

Nhưng khi cô nhìn thấy tên người hâm mộ thứ 10000 này là Seek thì, suýt chút nữa tim chợt ngừng đập.

Hết chương 20

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 21

Hồi này cô đếm đến 9999 mà vẫn không ngủ được, bây giờ 9999 đã thành 10000, cô lại càng không ngủ được. Nếu chủ trang weibo ‘Vết sao’ (Tinh Tích Quan) kia không phải là anh ấy thì cái nick Seek không thể nghi ngờ chắc chắn chính là Cố Tuần. Anh chú ý đến cô là có ý gì? Chẳng lẽ muốn chứng tỏ anh là thiên sứ nhỏ của cô ư?

Hồ Phách vừa mừng vừa sợ lại thấy hoang mang, trong lòng lại bắt đầu đánh nhau.

Phe ủng hộ nói: Cậu xem, anh ấy quan tâm cậu biết bao nhiêu, đăng khách sạn của cậu lên trang weibo để kiểm thêm khách, trang đó có một triệu lượt người theo dõi, hơn nữa vì nghĩ đến tính cố chấp của cậu mà ngay cả tên nick cũng để lộ cho cậu biết.

Phe đối nghịch nói: Đừng suy nghĩ nữa, một tiếng trước anh ấy đã nói rõ ràng cho cậu biết là không muốn gặp cậu nữa mà, lúc chạy bộ nhìn thấy cậu còn lập tức tránh đi.

Hai phe chính tà không ai nhường ai, càng đánh càng náo nhiệt, Hồ Phách cảm thấy không thể ngủ được, sáng mai cô còn phải đem điểm tâm cho Cố Tuần, Hồ Phách không thể làm gì khác hơn là bò dậy đốt đèn tinh dầu cho dễ ngủ.

Hồ Phách định thử đốt tinh dầu khác xem thế nào. Mấy ngày qua cô có cảm giác đến hừng sáng là ngủ rất say nhưng vẫn bị nằm mơ, hơn nữa còn mơ thấy một giấc mơ rất kì lạ, không biết nguyên nhân có phải là do tinh dầu oải hương hay không. Ngày đó nhân viên trị liệu đã đưa cho cô ba

loại tinh dầu có lợi cho giấc ngủ, làm tinh thần thư thái. Cô cầm lọ tinh dầu dương cam cúc lên, kết quả dùng sức của chín trâu hai hổ cũng không mở được nắp bình. Vì tinh dầu dễ bị bay hơi cho nên nắp bình phải chặt, nhưng cũng đừng vặn chặt như vậy chứ. Cô đành bỏ lọ dương cam cúc xuống, cầm lấy lọ tinh dầu hoa hồng, không ngờ nắp của cái lọ này cũng chặt cứng mở không được.

Bất đắc dĩ cô đành phải tiếp tục dùng lọ tinh dầu oải hương. Kì lạ là, chiều nay cô vừa mơ thấy hình ảnh một căn nhà có bốn người, quang cảnh vẫn là ở đáy biển như cũ, phòng ốc hầu như trong suốt, ngoài tường có thể nhìn thấy các loại cá, các loại tảo giống như san hô. Hình dáng của đồ dùng bày biện trong nhà cô chưa từng thấy bao giờ. Mà người đàn ông kia gọi cô là con, hơn nữa còn dùng một ngôn ngữ rất kì lạ. Cô nghe hiểu được nhưng không nói, trong mơ, dáng vẻ của cô mơ hồ chỉ là đứa bé hai tuổi.

Hồ Phách bị đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, cô vẫn nhớ tất cả những thứ trong mơ rõ ràng, trong lòng âm thầm cảm thấy kì lạ, cô chưa từng nằm mơ như vậy, giống như là một bộ phim, liên tục nhiều ngày cũng vẫn mơ thấy con người đó, cảnh tượng đó. Cho dù năm ngoái vào thời điểm cô và Cổ Tuần yêu nhau cuồng nhiệt, cô cũng chưa từng nằm mơ thấy anh.

Căn nhà bốn người xuất hiện trong mơ hẳn là nhà chú Phó Căn Ngôn, cô Hồ Tương, Phó Chiêu, hơn nữa còn có cô? Nhưng rõ ràng người phụ nữ trong mơ kia không phải là cô Hồ Tương cũng không phải mẹ Tô Huệ của cô. Người con trai kia cũng không phải là Phó Chiêu.

Chuyện này đúng là kì lạ. Cô vừa đánh răng vừa nhớ lại ngôn ngữ của những người trong mơ đó, từ nhỏ cô đã rất có thiên phú về ngôn ngữ, thông thạo tiếng Anh, tiếng Pháp, giao tiếp bằng tiếng Nhật, tiếng Hàn hoàn toàn không có vấn đề gì. Khuôn mặt trong mơ là người châu Á nhưng cô xác định đó không phải là tiếng Nhật, tiếng Hàn hay tiếng Việt gì đó...

Rửa mặt xong, cô thay đồ ngủ thì phát hiện rốn mình đã chuyển màu từ hồng nhạt sang màu thâm. Lấy tay sờ không thấy đau, trừ màu sắc có hơi khác thường thì ngoài ra không có gì khó chịu.

Cô không thể giải thích được hiện tượng bí ẩn này, chỉ có thể chờ qua mùa hè nó sẽ tự động trở lại bình thường.

Thay quần áo xong rồi đi xuống tầng dưới, Tiểu Mễ nhìn thấy cô thì hơi ngạc nhiên: “Chị, sao chị lại dậy sớm vậy?”

“Hôm nay chị có nhiệm vụ quan trọng.” Hồ Phách che miệng, ngáp một cái.

Lục Huyền cũng đi từ phòng mình ra, nhìn thấy cô cũng hỏi một câu y chang: “Sao chị dậy sớm thế?”

“Ừ, hôm nay đi đưa bữa sáng cho bạn.”

Cô đi vào trong phòng bếp, lấy bánh và trứng gà từ trong tủ lạnh ra, Tiểu Mễ và Lục Huyền cũng cùng đi vào theo.

Tiểu Mễ sờ sờ, ngẩn người nhìn cô: “Chị chủ, chị muốn tự tay làm ạ?” Hôm nay mặt trời mọc đằng tây ư? Xưa nay chị chủ luôn ngủ dậy muộn, hôm nay tự nhiên lại dậy sớm lại còn tự tay nấu bữa sáng.

“Tiểu Mễ ơi, em dạy chị cách cho trứng gà lên mặt trên của bánh được không?”

“Để tôi!” Lục Huyền lại gần Hồ Phách, cầm quả trứng gà tron tay cô và nói: “Làm xong sẽ gọi chị.”

Lục Huyền thành thạo đập trứng gà vào bát, thêm chút gia vị và hành lá thái nhỏ, nhìn vô cùng điêu luyện.

Hồ Phách yên tâm giao cho anh ta, bảo Tiểu Mễ dạy cô cách ép sữa đậu nành.

Chẳng mấy chốc Lục Huyền đã làm xong bánh mì với trứng gà hành thái, quay sang hỏi cô: “Chị muốn làm mấy cái?”

Hồ Phách đang muốn hỏi anh ta đàn ông ăn mấy cái thì no nhưng lời chưa đến miệng đã nuốt ngược trở lại. Đây là một tên đàn ông kì lạ, đồ ăn ngon thì ăn nhiều, còn đồ ăn dở thì lại không ăn, kén chọn hơn cả vua chúa. Không nên dựa vào tên này. Cô nhớ lại bữa sáng của Phó Chiếu, chạy bộ xong thì ăn như gió cuốn mây tan, nhiều như sư tử đói.

“Ba cái đi!”

Dầu sao ăn không hết vẫn hơn không đủ ăn.

Chuẩn bị xong bữa sáng, Hồ Phách cầm cặp lồng ra khỏi nhà.

Lục Huyền hỏi: “Đường xa không, có muốn tôi lái xe đưa chị đi không?”

“Cám ơn, không cần đâu.”

Vừa hay là đang vào mùa hè, chặng đường cũng không xa, đem đến cũng sẽ không bị ngộp. Con đê bên hồ gió thổi nhẹ phất phơ, có không ít người đang chạy bộ sáng sớm, ở quảng trường đối diện hồ nước có một nhóm người đang luyện Thái Cực quyền.

—

Hồ Phách đang đứng trước cổng khu chung cư, trong lòng bỗng hơi do dự, nhưng vừa nhớ đến Phó Chiếu bên kia đang gào khóc chờ cô đến cứu, lại nhớ đến khuôn mặt buồn bã của Cố phía trước. Tuần cô đành lấy dung khí tiếp tục bước lên phía trước.

Bước vào thang máy, cô lấy điện thoại di động ra, xem lại tin nhắn của Cố Hiếu Quân để xác nhận lại tầng và số phòng một lần nữa.

Gương trong thang máy phản chiếu một gương mặt ửng đỏ xinh đẹp, chỉ là môi hơi tái, mỗi khi cô căng thẳng đều bị như vậy. Ôm ngực, hít thở sâu. Đã một năm rồi, dường như dưỡng khí vẫn như cũ không hề tăng lên, nguyên nhân chính là vì lịch sử đen tối của mùa hè năm ngoái.

Cô xách cặp lồng rón rén đi tới trước cửa phòng 199, nhẹ nhàng nhấn chuông cửa, tim đập thật nhanh, tay run run. Những kí ức năm ngoái nhanh chóng hiện về!

Cửa nhanh chóng được mở ra.

Môi Hồ Phách đã khê nhếch lên mỉm cười, lưỡi cũng uốn lại để chuẩn bị nói “Anh khỏe không?”, nhưng khi vừa nhìn thấy dáng vẻ của Cố Tuần, câu “Anh khỏe không?” với nụ cười mỉm cũng trở nên gượng gạo, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ của mình.

Cố Tuần mới vừa tắm xong nên tóc còn ướt, chân đi dép, anh mặc quần thể thao màu xám nhạt rộng thùng thình và áo ba lỗ màu trắng.

Bờ vai rộng lớn, cánh tay dài, ngón tay mảnh khảnh, còn có xương quai xanh chạy dài, người đẹp như vậy, sáng sớm có thể ăn được thì thật tốt?

Hồ Phách sững sờ, bất động như tượng gỗ nhìn anh, ngược lại Cố Tuần lên tiếng trước: “Hả! Sao lại là em?”

Giọng nói của anh rất kinh ngạc nhưng vẻ mặt lại không có chút ngạc nhiên nào.

Hồ Phách mạnh mẽ đấu tranh thoát khỏi ánh mắt hùng hực của mình, vội nói: “Hiếu Quân nói buổi sáng anh thường không ăn sáng nên em mang

bữa sáng đến cho anh.”

“Cảm ơn, em vào đi.” Cố Tuần né người qua một bên để cô vào trong.

Hồ Phách mới vừa bước vào phòng khách, còn chưa kịp quan sát chỗ ở của anh một chút thì bỗng nhiên từ phía sau Cố Tuần, một cục lông xù lớn xông đến, hướng về phía cô gâu gâu một tiếng.

Hồ Phách bị bất ngờ, không kịp đề phòng nên giật mình, nhanh chóng né ra sau, Cố Tuần nhanh tay giữ eo cô, vững vàng đỡ cô.

Thì ra là một con Husky.

Cố Tuần buông Hồ Phách ra, quát khế: “Vượng Tử.”

Hồ Phách hỏi: “Đây là chó của anh hả?”

“Không phải, là chó của Trần Dương, thứ bảy này cậu ta cưới nên phải về quê hai ngày để lo chuẩn bị đám cưới, không chăm sóc được cho nên nhờ anh giúp trông nom nó vài ngày.”

Hồ Phách giật mình: “Vậy người hôm đó em nhìn thấy ở quán cà nướng là anh có phải không?”

Cố Tuần nhìn cô một chút: “Ừ.”

Hồ Phách: “...”

Nhìn thấy cô liền quay đầu bước đi, dứt khoát trốn tránh, đây đúng là không muốn gặp cô thật rồi. Hứa Nhâm Nhiễm nói đúng, là cô tự nghĩ ai cũng thích mình. Cái gì mà thiên sứ nhỏ, trang Vết sao, đều là ảo ảnh trong mơ cả.

Cố Tuần lấy cặp lồng trong tay cô, để lên bàn ăn bên cạnh, sau đó ngoảnh lại, dùng ánh mắt nghiên cứu tìm tòi nhìn cô: “Anh nhớ em ghét

nhất là dậy sớm, hôm nay mua đồ ăn đem đến cho anh sớm như vậy là có chuyện gì sao?”

Hồ Phách cười híp mắt nói: “Không phải hôm qua em nói là muốn mời anh ăn cơm à?”

Cố Tuần cười cười: “Cho nên, mời bữa sáng?”

Mặt Hồ Phách nóng lên, vội vàng bổ sung: “Lần này không tính, lần sau sẽ mời anh ăn cơm tối.” Mời bữa sáng thì rẻ quá. Tối hôm qua, bốn người ăn hết mấy trăm tệ, hôm nay bữa sáng chỉ có mười mấy tệ.

Cố Tuần sâu xa nói: “Năm ngoái em mang mì hoành thánh đến cho anh, năm nay lại mang bữa sáng.”

Anh còn chưa nói hết, Hồ Phách đã ngượng đến đỏ bừng mặt. Đúng thế, lần trước đưa mì hoành thánh xong liền đường hoàng mà trở thành bạn gái của anh, lần này đưa bữa sáng, đương nhiên sẽ bị nghi là dùng lại chiêu cũ. Quả nhiên là anh hiểu lầm.

Cố Tuần hơi híp mắt lại nhìn cô, cười như không cười: “Đừng nói là em lại định theo đuổi anh lần nữa chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Hồ Phách vội vàng giải thích: “Mang bữa sáng cho anh là chịu nhận lỗi chứ không có ý gì khác, anh yên tâm đi.”

Vẻ mặt thở phào của Cố Tuần làm cho lòng Hồ Phách nhận lấy mười ngàn điểm tổn thương.

Không, là một trăm ngàn điểm!

“Cám ơn, em tùy ý ngồi đi.”

Cố Tuần kéo ghế bên cạnh bàn ăn ra cho cô, Hồ Phách đang muốn ngồi xuống, bỗng nhiên ánh mắt rơi xuống ngang hông anh.

Áo ba lỗ màu trắng bó sát người để hiện ra đường cong eo ếch hoàn mỹ, phối hợp hoàn hảo cùng với quần thể thao màu xám nhạt, nhưng có một chỗ vô cùng không hoàn mỹ, đó chính là ở phía trước quần thể thao màu xám nhạt có hai cái dây lưng, nhưng lại một dài một ngắn, không đối xứng!

Trong lòng cô ngứa ngáy không chịu được, muốn đưa tay kéo lại cho nó dài bằng nhau.

Cố Tuần chú ý tới tầm mắt của cô, nhất thời có cảm giác bụng bị cô nhìn đến muốn thủng lỗ, thế nhưng cũng không phản ứng gì, vừa hay bên cạnh bàn có một cái ghế được che kín đằng trước, anh ngồi xuống, sau đó vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Em nhìn cái gì đó?”

Hồ Phách mãi một lúc sau mới phát hiện mình đang nhìn một vị trí không bình thường, vội vàng giải thích: “Thắt lưng của anh một bên dài một bên ngắn.”

Cố Tuần không biết nên biểu đạt cảm giác trong lòng như thế nào.

Điểm chú ý của cô luôn rất khác người.

Hồ Phách mở cặp lồng ra, nói: “Anh mau ăn bữa sáng đi, để một lát sẽ nguội đó.”

Cố Tuần nhìn điểm tâm khen một hai câu, bất kể là lịch sự hay thật lòng, Hồ Phách cũng rất vui vẻ.

“Em tự làm đó.” Lời này nói ra có chút hơi khoa trương, sửa đậu nành là cô nhìn tận mắt Tiểu Mễ làm, bánh trứng gà là cô tự mình lấy trứng gà với bánh cho Lục Huyền làm. Nhưng mà ngày mai cô cũng có thể tự mình làm được rồi.

“Cùng ăn đi.”

Hồ Phách lắc đầu: “Tất cả là của anh.”

Cố Tuần cười: “Anh làm sao có thể ăn được nhiều như vậy!”

“Cũng được, em ăn giúp anh một chút vậy.”

Cố Tuần đứng dậy đi lấy bát đũa, Hồ Phách đi theo sau anh vào phòng bếp rửa tay, phát hiện phòng bếp không phải không có lửa khói như cô nghĩ. Tủ lạnh, lò vi sóng, lò nướng đều có, hơn nữa trên kệ còn có mấy lọ gia vị được sắp xếp ngay ngắn, nhìn qua còn rất phong phú.

Cô rửa tay xong rồi lại gần bàn ăn, Cố Tuần đưa một ly sữa đậu nành đến trước mặt cô, hỏi cô có muốn dùng đường hay không.

Hết chương 21

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 22

Cố Tuần nói: “Em thấy lúc nào tiện thì bảo anh của em mang bức tranh quạt qua đây.”

Hồ Phách vội vàng đáp: “Anh ấy bận lắm, việc này cứ để cho em. Em đến lấy bức tranh quạt tiện thể hỏi luôn tài khoản của anh ấy, sau đó mang đến công ty anh, rồi anh chuyển khoản cho anh ấy. Tiền trao cháo múc như vậy được chứ?”

Cố Tuần gật đầu, dừng một chút lại nói tiếp: “Anh giúp em rồi, vậy em có thể cũng giúp anh một chuyện được không?”

Chuyện bức tranh quạt cuối cùng đã được giải quyết xong, Hồ Phách đang tràn đầy vui mừng nên dĩ nhiên đáp ứng ngay: “Được, là chuyện gì vậy?”

“Trần Dương gửi Vượng Tử (tên con chó của Trần Dương) đến nhờ anh chăm sóc vài ngày, mà dạo này anh bận rộn nhiều việc. Nếu sau khi tan ca mà anh có việc không thể về kịp thì làm phiền em qua đây cho nó ăn, sau đó dắt nó đi dạo vòng vòng, được chứ?”

“Cái này thì không thành vấn đề, em đảm bảo với anh.”

Cố Tuần mỉm cười: “Tốt quá, cảm ơn em.” Nói xong, anh đưa một cái chìa khóa cho cô: “Đây là chìa khóa nhà của anh.”

Hồ Phách nhận lấy, trong lòng hết sức cảm động, anh tin tưởng cô đến vậy ư, ngay cả chìa khóa nhà cũng đưa cho cô.

Khi hai người ăn sáng xong, Hồ Phách muốn dùng tất cả thành ý để bù đắp lỗi lầm bèn giành đi rửa bát. Cố Tuần nói lời khách sáo với cô nhưng Hồ Phách vẫn một mực giành lại chén từ trong tay anh: “Anh đi thay đồ đi, đừng để đi làm muộn.”

Cố Tuần nhoẻn cười: “Vậy làm phiền em.”

Rửa xong bát đĩa, Hồ Phách ra khỏi phòng bếp. Cửa phòng ngủ của Cố Tuần chỉ khép hờ nên cô dễ dàng nhìn thấy anh đang thay quần áo.

Hồ Phách nhìn lướt qua khắp căn hộ, căn hộ có một phòng khách, một phòng ngủ, diện tích ước chừng khoảng 100 mét vuông, thế mà Cố Hiếu Quân nói nó nhỏ hơn biệt thự của nhà họ Cố, thế thì cũng không thể nói là nhỏ. Phòng khách và nhà bếp đều rất lớn, còn cực kì sạch sẽ ngăn nắp, không hề giống như trong tưởng tượng của cô là đàn ông độc thân sẽ sống bừa bộn mất trật tự.

Trên bàn uống nước không có đồ đặc gì lộn xộn, chỉ có một cái laptop, một quyển tạp chí và một hộp giấy ăn.

Trên giàn hoa ở ban công trồng rất nhiều những loài cây cao thấp xen kẽ nhau, nhìn từ xa liền trông thấy một khoảng xanh mơn mơn, ánh mặt trời chiếu vào cành lá, xanh ngát, tràn đầy sức sống.

Cô sai bước về phía trước muốn ngắm hoa cỏ một chút. Nhưng ánh mắt vừa lướt qua liền chột ngẩn ra, ở một góc của giàn hoa được đặt một cái bình thủy tinh cổ cao, bên trong cắm mấy đóa sen màu hồng. Những đóa hoa chỉ mới nở hơn nửa nhưng đã rất rực rỡ kiều diễm không gì sánh được, lộng lẫy đung đưa.

Đây chẳng phải là bó sen mà cô đã mang đến văn phòng của anh ư?

Anh mang về nhà trồng lại ư!

Trong lòng Hồ Phách bỗng có chút rối loạn.

Có tiếng mở cửa đằng sau, cô quay người lại thì nhìn thấy Cố Tuần đã thay xong quần áo. Có vóc dáng và phong thái thì mặc gì cũng đẹp, anh chính là người như vậy. Áo vest màu xám đơn giản khoác ngoài áo sơ mi trắng càng làm tôn lên dáng vóc cao ráo, đẹp trai của anh.

Cô nhìn không muốn rời mắt, chỉ muốn thời gian dừng lại ngay lúc đó.

Cố Tuần nói: “Tiện đường anh sẽ đưa em về nhà nghỉ.”

“Vâng.” Hồ Phách đi theo Cố Tuần ra cửa, vừa ra đến trước cửa, Cố Tuần liền cúi người xoa xoa đầu Vượng Tử, dặn dò: “Ở nhà phải ngoan nhé!”

Vượng Tử chớp chớp mắt, vẻ mặt hớn hờ.

Hồ Phách chưa từng nuôi thú cưng bao giờ, đã quên nhìn thấy giống chó Husky Sibir búng bình này ở đâu rồi nhưng không ngờ Vượng Tử lại rất ngoan, không lẽ là vì có khách tới nhà nên mới ngoan như vậy?

Cố Tuần chỉ vào một cái hộp nhỏ bên cạnh rồi nói với cô: “Đây là đồ ăn vặt và thức ăn của Vượng Tử. Thứ bảy này Trần Dương kết hôn, nhiều lắm là làm phiền em vài ngày. Có thể chủ nhật cậu ta sẽ đến đón nó.”

Hồ Phách cười: “Anh đừng ngại. Anh ấy đi tuần trăng mật về rồi đến đón cũng không sao!”

Cố Tuần nhìn cô: “Vì sao.”

Hồ Phách cười, không nói gì.

Sáng đưa điểm tâm, tối đến dắt chó đi dạo, mỗi ngày sớm tối đều nhìn thấy anh Cố hai lần. Thật vui.

Cố Tuần đi làm tiện đường đưa Hồ Phách trở về khách sạn, lúc xuống xe Hồ Phách nói: “Lát nữa em sẽ mang bức tranh quạt đến cho anh.”

Cố Tuần ừ một tiếng. Trong nắng sớm, đôi mắt anh sáng rực, tim Hồ Phách bỗng nhiên có chút đập nhanh hơn.

Cố Tuần lái xe rời đi, cô bước vào nhà nghỉ, đúng lúc bắt gặp Lục Huyền và Tiểu Mễ đang ăn sáng.

Lục Huyền chỉ uống sữa đậu nành, không hề ăn một cái bánh bao nào.

Tiểu Mễ hỏi: “Sao anh không ăn vậy?”

Lục Huyền trả lời: “Đang giảm cân.”

Tiểu Mễ mở to hai mắt nhìn anh ta từ trên xuống dưới: “Anh không béo chút nào thì giảm cân cái gì?”

“Tôi tăng nửa cân rồi.”

(CN: một cân bên Trung Quốc bằng 0.5 kg)

Mắt của Tiểu Mễ lại tròn tròn hơn: “Tăng có nửa cân mà anh cũng giảm á?”

Lục Huyền gật đầu: “Thể trọng của tôi hiện giờ đã là thể trọng chuẩn nhất sau quá trình đo đạc chính xác, tăng hay giảm cân cũng đều có thể phát sinh hậu quả không tốt, cho nên cần phải nghiêm khắc kiểm soát.”

Tiểu Mễ phòng má: “Trời ạ, năng lực tự kiểm chế của anh quả thực lợi hại, tôi thật sự bội phục anh rồi.”

“Tôi có nhiều cái còn lợi hại hơn cả cái mà cô đang bội phục nữa kìa.”
Lục Huyền xoa đầu Tiểu Mễ giống y như Cố Tuần xoa đầu Vương Tử vậy.

Hồ Phách thở dài nghĩ: Xong rồi, Tiểu Mễ bị cái tên thần thông này mê hoặc đến thần trí mơ hồ rồi.

Hồ Phách đi lên tầng, vào phòng cô lập tức gọi điện thoại cho Phó Chiêu để báo tin vui.

Phó Chiêu thốt lên một câu A di đà Phật, rồi vui mừng nói: “Lần này rất cảm ơn em, khi nào về anh sẽ mời em ăn cơm.”

Hồ Phách không khách sáo trả lời vâng, cô đã tổn hao sức lực của chín trâu hai hổ, nhất định phải bảo anh đãi một châu thịt mới được.

Phó Chiêu bỗng nhiên hỏi: “Không phải ban đầu Cố Tuần không đồng ý mua à? Sao bây giờ lại đồng ý vậy?”

“Không phải anh ấy không đồng ý mua, mà là vì anh còn giận em.” Hồ Phách kể sơ qua chuyện Cố Hiếu Quân đã nghĩ kế giúp cô về chuyện tình cảm cho Phó Chiêu nghe.

Phó Chiêu không tin lắm: “Cho nên mỗi buổi sáng em đều làm bữa sáng giá mười tệ cho cậu ta?”

Hồ Phách sẵn giọng: “Đừng có nói khó nghe như vậy chứ!”

“Ui, còn rất bảo vệ cậu ta đấy.” Phó Chiêu cười ha hả vài tiếng: “Anh thấy cậu ta vẫn còn chưa quên tình cũ đúng không?”

Quả thực một ấm nước không sôi thì sẽ không tạo ra được bất cứ âm thanh gì, Hồ Phách cô đơn thở dài: “Không giống lắm.”

“Không giống lắm là sao?”

“Không biết, nhìn không ra.”

Mấy ngày gần đây cảm nhận của Hồ Phách giống như cái guồng quay của xe đạp vậy, lúc lên lúc xuống, lúc thì cảm thấy Cố Tuần vẫn chưa quên cô, lúc thì cảm thấy anh như đã hết tình cảm với cô từ lâu.

Mỗi khi cô ăn được một viên kẹo mập mề ngọt ngào thì ngay sau đó lập tức sẽ thu được một cây gậy tự hủy hoặc to tướng.

Trái tim bị anh Cố hành hạ đến mức lúc nóng lúc lạnh như bị cảm, chỉ số IQ cũng bị dẫn dắt đến mức muốn bỏ đầu ra đi.

Hết lần này đến lần khác cô đều không có mặt mũi nào mà đi hỏi ý kiến của bạn bè thân thiết năm ngoái, Kiều An Kỳ và Cố Hiểu Quân thì không cần nhắc đến, bởi bọn họ là em ruột và em họ của Cố Tuần, ngay cả bạn thân của cô là Hứa Nhậm Nhiễm cũng phản bội cô, bây giờ đã trở thành người bảo vệ cho anh Cố rồi. Cô muốn tìm một người để tâm sự, giúp cô phân tích trạng thái tâm lý và ám chỉ trong hành động của anh Cố... Haizz, không ngờ cô lại cô đơn bi thảm đến vậy.

Còn Phó Chiêu khô khan như một củ khoai lang đỏ chưa được gọt vỏ, hơn nữa anh cũng không phải là một cao thủ tình trường, bởi bảy tám năm rồi mà vẫn chỉ dừng lại ở mức “bạn bè” với Kiều An Kỳ. Hồ Phách không muốn thảo luận vấn đề tình cảm với anh, lại càng không trông chờ anh sẽ đưa ra được ý kiến gì hay.

Cô không che giấu ý muốn cúp điện thoại, nhưng Phó Chiêu lại giống như bị bà tám nhập vào người, nói một hơi với cô: “Chẳng phải em luôn rất mạnh mẽ à? Lúc theo đuổi đàn ông chẳng phải không bao giờ nường tay sao, sao bây giờ lại đột nhiên trở nên nhát gan vậy chứ? Đứng lên, trực tiếp đi đến hỏi cậu ta đi!”

“Hỏi thế nào?”

“Hỏi có phải cậu ta vẫn còn thích em hay không.”

Hồ Phách cười ha hả: “Đã đá người ta một lần sao có thể còn mặt mũi mà đi hỏi vấn đề này chứ?!” Nếu là năm ngoái thì cô đã sớm đến hỏi rồi, còn cần anh Phó anh dạy nữa à?

“Không sao đâu, cậu ta quen bị bỏ rơi rồi, không chừng có thể cậu ta đang chờ em đến bỏ rơi cậu ta lần nữa đấy.”

“Nói cái gì vậy, em xấu xa như vậy à?”

Phó Chiếu cười ha ha: “Không phải em cũng cho là vậy à?”

Rốt cuộc anh là anh trai của ai hả? Hồ Phách không nói gì liền cúp điện thoại, sau đó gọi cho Hứa Tranh hỏi tài khoản của anh.

Hứa Tranh hỏi ‘để làm gì.’

Hồ Phách liền kể chuyện Cố Tuần muốn mua bức tranh quạt cho anh nghe, sau đó dặn dò Hứa Tranh sau khi nhận được tiền thì lập tức chuyển khoản cho Phó Chiếu để Phó Chiếu nhanh chóng bổ sung vào quỹ.

Hứa Tranh nói không vấn đề gì, một lát sau liền nhắn số tài khoản của mình qua điện thoại của Hồ Phách.

Hồ Phách nhận được số tài khoản nhưng không lập tức đem bức tranh quạt đến cho Cố Tuần ngay, vì thường thì sáng sớm luôn là lúc bận rộn nhất. Cô không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của Cố Tuần, cho nên cô mở máy tính lên bắt đầu phiên dịch bản thảo trước.

Đến 10h30’, cô gửi bản thảo vào hộp thư điện tử của công ty, lúc này Hồ Phách mới cầm bức tranh quạt đi xuống dưới.

Lục Huyền nhìn thấy cô chỉ hỏi cô có muốn đi xe hay không. Hồ Phách vừa nghe liền phát bực, tối qua đi siêu thị một chuyến, cự ly chỉ dài

hơn cái đuôi thỏ một chút, vậy mà trở về cậu ta đòi cô năm mươi đồng tiền xe, quả thực là đen không chịu nổi.

Hồ Phách cười híp mắt phất tay một cái: “Ngại lắm, tôi ra ngoài bắt xelà được rồi, không dám đi xe nhà giàu đâu, nghèo lắm.”

Lục Huyền nhún vai: “Đúng là keo kiệt.”

Hồ Phách ra bờ hồ đón taxi đi đến tòa nhà Cẩm Thành, đến nơi cô lên lầu theo thói quen, Chu Nhất Minh mỉm cười chào đón: “Cậu út chờ cô đã lâu.”

Hồ Phách nghe thấy xưng hô này liền không nhịn được cười.

Đi tới phòng làm việc của Cố Tuần, cô nhẹ nhàng gõ cửa, nghe bên trong truyền ra một tiếng mời vào, cô liền đẩy cửa bước vào.

Cố Tuần đang xem bản thiết kế phác thảo, lúc nói mời vào anh không có ngẩng đầu, cho đến khi người đẩy cửa tiến đến, tầm mắt anh mới rời màn hình máy vi tính.

Hồ Phách mặc một bộ quần áo màu trắng, quần dài đến mắt cá chân, mấy chữ xinh đẹp như ngọc không đủ để hình dung vóc dáng của cô. Dưới chân mang một đôi giày đế bằng trong suốt, để lộ ra bàn chân trắng như tuyết hệ như một mảnh ngọc được chạm khắc khéo léo.

Cố Tuần đẩy ghế ra, đứng lên và nói: “Mời ngồi.”

“Đây là bức tranh quạt, trước tiên anh hãy xem qua một chút.” Hồ Phách đưa hộp tranh quạt cho Cố Tuần, anh nhận lấy nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn, mà đặt lên bàn, nói: “Không cần xem.”

Hồ Phách cảm giác sâu sắc là anh rất tin tưởng cô, thậm chí ngay cả liếc một cái cũng không, trong lòng như có một làn gió xuân thổi qua.

“Em sẽ gửi số tài khoản của Hứa Tranh cho anh.”

Sau khi Cố Tuần nhận được số tài khoản, liền đi đến trước máy tính chuyển khoản.

Chỉ chốc lát sau, Hồ Phách đã nhận được tin nhắn của Hứa Tranh gửi tới, nói tiền đã vào tài khoản, lập tức sẽ chuyển cho Phó Chiêu.

Chuyện này cuối cùng đã được giải quyết tốt đẹp, Hồ Phách thở phào nhẹ nhõm, cười thật tươi với Cố Tuần: “Cảm ơn anh.”

Cố Tuần cũng cười đáp lại: “Đừng khách sáo.”

Lúc này, Chu Nhất Minh gõ cửa đem vào một ly cafe.

Do dạo này Hồ Phách ngủ không được nên đã cai cà phê hơn một tuần. Thế nhưng, ly cà phê này có hương thơm rất đặc biệt, quả thực cô có vẻ không chống lại được mùi thơm này liền cầm lấy cái ly nhỏ nhấp một ngụm. Thật sự là uống rất ngon, đơn giản là vì pha theo đúng sở thích của cô nên cô không cưỡng được lại, uống thêm một ngụm.

Điện thoại trên bàn của Cố Tuần vang lên.

Hồ Phách đã hoàn thành nhiệm vụ, thấy anh bận rộn nên cô không tiện quấy rầy, liền để ly xuống bàn nói: “Anh bận việc à, vậy em đi trước nhé!”

Cố Tuần nói lời xin lỗi, vừa nói hẹn gặp lại với cô vừa nhận điện thoại.

Đi tới cửa thang máy, Hồ Phách đột nhiên dừng chân lại, nhớ tới một chuyện khác.

Do dự một hồi, cô liền xoay người quay trở lại.

Cửa văn phòng chỉ khép hờ, cô nghe không có tiếng nói chuyện điện thoại bên trong, mới nhẹ nhàng gõ cửa một cái, nghe câu mời vào, cô liền đẩy cửa phòng ra, không khỏi ngẩn người.

Cố Tuần dựa người trước bàn, trong tay đang bưng ly cà phê cô đã uống kia.

Trông thấy Hồ Phách, anh hơi kinh ngạc, lại hơi lúng túng, lập tức để cái ly xuống, vẻ mặt giống như không có gì, hỏi: “Sao vậy?”

Mặt Hồ Phách liền đỏ lên: “Lần trước đến văn phòng của anh lấy dây chuyền, nhìn thấy trong ngăn kéo của anh có mấy bức thư trước đây em viết cho anh, bây giờ anh trả lại cho em đi.”

Hồ Phách ấp a ấp úng nói, da mặt thoáng chốc bắt đầu nóng lên.

Bức thư tình thứ hai thì không sao, đó chỉ là một tờ giấy viết một dãy số, cứ coi như có bị ai đó nhìn thấy thì cũng không biết trong đó nói gì, nhưng còn bức thư tình thứ nhất lại rõ ràng đến mức vừa nhìn đã hiểu, cô thật sự không muốn để tấm hình ấu trĩ đó ở văn phòng anh, ngộ nhỡ bị thư kí hay ai đó nhìn thấy thì quả thật là...

Cố Tuần chau mày lại, nhìn cô từ trên xuống dưới, không nói gì, một hồi sau mới thở ra một hơi: “Tặng người ta rồi còn muốn lấy lại? Vậy thuốc Danpifan của anh đưa cho em thoa lên chân đã rửa sạch rồi còn có thể còn sao?”

Hết chương 22

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 23

Nếu không phải chính tai Hồ Phách nghe thấy thì căn bản cô không thể tin nổi đây là lời của Cố Tuần. Một người đàn ông dịu dàng nho nhã, ngay thẳng chính trực không ngờ lại có lúc vô lý như vậy!

Cô thật sự muốn nổi cáu! Máu trong người sôi sục, hơi mất khống chế, đầu nóng lên, hỏi một câu đã làm cô khốn khổ một năm qua.

“Cứ cho là anh biết em viết chữ tay trái nhưng anh cũng chưa từng thấy chữ của em. Sao anh biết đó là thư do em viết?”

Cố Tuần khoanh tay cười nhẹ: “Chỉ cảm giác đó là em thôi, mới lừa em một chút mà em đã thừa nhận rồi.”

Hồ Phách cắn môi, vẻ mặt khó chịu, trông rất đáng yêu.

Cố Tuần nhìn vẻ mặt của cô, không nhịn được cười.

Không có thể lại còn bị Cố Tuần giễu cợt, Hồ Phách then quá hóa giận, tạm biệt rồi đi khỏi.

Thế nhưng, mới vừa đi được hai bước, còn chưa tới cửa thì cổ tay bị kéo lại, một luồng hơi thở không thể tả ùn ùn kéo đến bao phủ khiến cô mê mết. Cổ tay bị Cố Tuần nắm tựa như có lửa, bắt đầu chạy dọc theo tứ chi. Cô gần như không khống chế được chính mình, muốn ngoảnh lại nắm tay anh và ôm lấy anh.

Cố Tuần cúi đầu nhìn cô: “Khoan đã!”

Tim Hồ Phách đập một cái, còn nghĩ sẽ phát sinh chuyện anh ép cô vào tường. Nhưng sự thật lại khiến người ta thất vọng, bởi vì Cố Tuần làm như không có chuyện gì, buông tay cô ra: “Để anh tiễn em xuống!”

Hồ Phách nói không cần, ánh mắt có phần ngượng ngùng nhìn anh, hít sâu một hơi, đè nén cơn sóng đang trào dâng trong lòng xuống.

Cố Tuần đưa cô đến cửa thang máy, anh quan tâm cô chu đáo như vậy, ngược lại làm cô cảm thấy nuối tiếc: Người đàn ông tốt thế này lại không phải bạn trai mình.

Thang máy đến, Hồ Phách đi vào, rồi chào tạm biệt Cố Tuần.

Thang máy vừa mới khép lại đột ngột mở ra.

Hồ Phách kinh ngạc khi nhìn thấy thân hình cao lớn đẹp đẽ của Cố Tuần vẫn đứng ở ngoài thang máy như cũ.

Anh nhướn mày cười cười: “Đã đến giờ cơm trưa, không mời em ăn cơm thì thật không phải.”

Hồ Phách vội từ chối khéo: “Không cần, em vẫn chưa thấy đói.”

“Nhưng anh đói rồi!” Cố Tuần đi thẳng vào thang máy nhấn đi xuống tầng một, cất lời: “Em đứng ở bên đường chờ anh.”

Hồ Phách âm thầm than thở, cô chỉ nói một lần là mình ghét mùi của hầm đồ xe thể mà anh vẫn nhớ. Bạn trai biết quan tâm như vậy làm thế nào lại trở thành bạn trai cũ chứ, hết như tự cho mình một cái tát.

Đứng trên vỉa hè, nhìn thấy hai người trẻ tuổi cầm trà sữa đi ngang qua, Hồ Phách một lúc sau mới nhớ tới một chuyện, Cố Tuần uống ly cà phê cô đã uống kia làm gì chứ?

Chẳng lẽ là anh lưu luyến mùi của cô, muốn nhìn dấu môi của cô? Hay là muốn uống cà phê cô đã uống qua?

Những ý nghĩ này hoàn toàn không thể khống chế, anh không chịu trả lại cô bức thư tỏ tình kia, cầm ly của cô, còn đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, tiễn cô đến thang máy nhưng lại đổi ý muốn mời cô ăn cơm, tất cả những chuyện này chẳng lẽ vẫn còn chưa nói rõ vấn đề?

Ánh nắng giữa trưa thật chói chang, chiếu rọi khắp mặt đất cũng làm sáng lên những ý nghĩ mơ màng đầy nghi vấn trong mấy ngày qua của cô, đến cả trái tim cũng vui vẻ muốn bay lên.

Cố Tuần lái xe từ hầm để xe lên, nhìn thấy cô gái mặc áo trắng đang đứng dưới cây ngô đồng, mái tóc buông dài, váy đầm dài xinh đẹp như tiên nữ. Khuôn mặt xinh đẹp không biết đang suy nghĩ gì, mi mắt cười chúm chím, nét mặt tươi như hoa xuân.

Khi một cô gái đang mơ màng thì nhìn chỗ nào cũng là ánh sáng rực rỡ, cho nên cũng không khó để giải thích vì sao tỷ lệ người đi đường quay lại nhìn là 100%.

Đến khi xe dừng ở bên người, Hồ Phách mới tỉnh lại từ trong mơ tưởng viển vông.

Lên xe, Cố Tuần phát hiện trong ánh mắt long lanh nước của cô tất cả đều là sự phấn khởi vui mừng.

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Dĩ nhiên Hồ Phách sẽ không nói là mình cuối cùng cũng đã thấy rõ tâm tư thâm tàng bất lộ của người nào đó.

Cố Tuần hỏi cô muốn ăn gì. Hồ Phách cười vang, nói ăn gì cũng được, mà quả thật là ăn gì cũng được, bởi vì cô cũng không muốn ăn cái gì, ăn

sáng chung với Cố Tuần đến giờ vẫn còn no, bây giờ cộng thêm ngọt ngào trong lòng lại càng no hơn.

Cố Tuần suy nghĩ một chút rồi nói: “VẬY ĐẾN Chu Đỉnh ĐI, ĂN XONG ANH SẼ ĐƯA EM VỀ.”

Hồ Phách càng khẳng định ý nghĩ của mình là đúng, Chu Đỉnh là nơi hẹn hò đầu tiên của hai người, một năm sau vẫn hẹn ở đây, chỗ này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với hai người.

Lần thứ ba tới Chu Đỉnh, tâm trạng của cô cũng không khác nhau mấy so với lần hẹn đầu tiên với Cố Tuần vào năm ngoái. Chẳng qua, lần đầu tiên không dám biểu lộ niềm vui sướng, còn lúc này đây lại không thể che giấu được niềm vui sướng ấy.

Cảnh vật xung quanh đẹp đến mức không chê vào đâu được, ngời đối diện Cố Tuần đẹp trai nho nhã, đẹp có thể thay được cho cơm, dầu cô không ăn cái gì nhưng cũng thấy thỏa mãn.

Cô âm thầm chắc chắn trong lòng, lần này nhất định sẽ thật trân trọng người đàn ông đối diện, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện giống như mùa hè năm ngoái.

Mặc dù Cố Tuần nói mình đói nhưng khi thức ăn được đưa lên, anh lại không ăn nhiều lắm.

Hồ Phách càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình. Rõ ràng anh chỉ mượn cớ nói mình đói để có thể ở bên cô lâu hơn một chút, cho nên mới không quan tâm đến thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi của mình mà đưa cô đến Chu Đỉnh.

Giờ phút này cô đã chắc chắn là trong lòng của Cố Tuần vẫn có cô, chẳng qua còn ngại vì tự ái nên không chịu thừa nhận thôi.

Không sao, cứ để anh kiêu ngạo thêm một thời gian nữa vậy!

Trong lòng cô ẩn giấu vui mừng không thể che giấu được, tất cả nét mặt đều tràn trề nhựa sống như lộc mùa xuân.

Cố Tuần chú ý tới vẻ khác thường của Hồ Phách.

Cô trời sinh đã đẹp tựa thần tiên, một cái nhãn mày, một tiếng cười cũng có thể tỏa ánh sáng, dáng vẻ cười như không cười như vậy càng khiến cô đẹp đến kinh người, vô cùng quyến rũ.

Cố Tuần đưa tay gõ nhẹ vào ly thủy tinh trước mặt cô, nhìn cô thăm dò: “Em từ đầu đến cuối cúi đầu ở đó cười trộm gì đó?”

Hồ Phách lắc đầu nhưng trong mắt vẫn còn sự vui vẻ, ánh mắt quyến rũ lòng người.

Cố Tuần chau mày: “Sao tự dưng em lại nghĩ đến chuyện làm bữa sáng cho anh? Đừng nói là vì bức tranh quạt nên mới đến đây chứ?”

Hồ Phách vội vàng lắc đầu: “Dĩ nhiên là không phải. Xin lỗi phải kèm theo hành động bày tỏ chữ, nói ngoài miệng sợ anh không chấp nhận.” Tất nhiên một phần cũng là vì bức tranh quạt kia.

Vẻ mặt Cố Tuần không tin cho lắm.

“Thật mà!”

Cố Tuần nhìn cô, vẫn là vẻ mặt nghi ngờ: “Anh đã mua bức tranh quạt rồi, có phải ngày mai em sẽ không làm bữa sáng nữa phải không?”

“Tất nhiên là không phải rồi!” Hồ Phách bảo đảm ngày mai vẫn tiếp tục.

Cố Tuần hừ một tiếng, nói: “Bây giờ vẫn còn kém lắm!”

Hồ Phách nhoẻn cười: “VẬY anh đồng ý tha thứ cho em rồi hả?”

Cố Tuần không phản ứng gì, một lát sau mới nói: “Còn phải xem tình hình sao đã.”

Hồ Phách mỉm cười trong lòng: Cứ để anh Cố kiêu ngạo một thời gian cho hết giận đã, ai bảo cô từng có lịch sử không tốt chứ.

Ăn cơm xong, Cố Tuần đưa cô trở về nhà nghỉ, sau đó mới quay về công ty.

Hồ Phách đưa mắt nhìn chiếc xe màu trắng biến mất trên con đường ven hồ, cuối cùng cũng cảm nhận được niềm vui sướng của cái gọi là mất đi tìm lại được.

Cô tung tăng vui vẻ đi vào trong nhà nghỉ, Tiểu Mễ với Lục Huyền cũng phát hiện ra sự khác thường của cô, hai người họ đồng thời hỏi cô có chuyện gì mà vui vậy.

Hồ Phách cũng không giấu giếm bọn họ, liền thoải mái thừa nhận: “Đang yêu.”

Vẻ mặt của Tiểu Mễ và Lục Huyền có phần kinh ngạc, chỉ khác là một người rất kinh ngạc, một người hơi kinh ngạc.

Hồ Phách vẫy tay, cười híp mắt đi lên lầu, một buổi chiều hưng phấn và ngọt ngào. Đến chiều tối, lòng cô bắt đầu không yên nhìn điện thoại di động, nếu Cố Tuần tăng ca, về muộn thì cô có thể đến nhà anh để cho Vương Tử ăn, vừa nghĩ sẽ có thể có không gian riêng tư với anh, cô đã cảm thấy máu trong người sôi trào hết cả rồi.

Điện thoại của cô cuối cùng cũng có động tĩnh, là Cố Tuần gửi tin nhắn đến.

Hồ Phách vừa mừng vừa sợ, vội vàng mở ra.

“Có thể anh sẽ về hơi muộn. Buổi tối phải đi xem mắt.”

Hai chữ ‘xem mắt’ tựa như hai con dao từ phía xa đâm tới, đâm nát trái tim cô, những bong bóng màu hồng kia từng cái từng cái cũng nhanh chóng bị đâm vỡ.

Nụ cười trên mặt cô bây giờ không khác nào như bị giội một chậu nước đá xuống người, toàn bộ đều đông thành băng vỡ vụn.

Chẳng lẽ suy đoán buổi trưa của cô đều sai ư? Thề, ly, cơm trưa, đều là do cô suy nghĩ miên man, tự mình đa tình?

Đây thật sự là lần tự mình đa tình thảm thiết nhất trong mấy ngày qua của cô.

Trong lòng bị một trăm triệu lần tổn thương.

Hồ Phách bị đả kích hết lần này đến lần khác, vốn là muốn miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo mà trả lời ‘tốt quá’, nhưng thực sự không kiểm soát được ngón tay biết ghen, dùng dùng đánh mấy chữ Anh lại đi xem mắt sao?. Tin nhắn mới liền bay qua.

Cố Tuần trả lời: Ừ, vì không hợp với Đồng Kỳ nên phải tiếp tục tìm. Nhờ em một lát nữa đến chăm sóc cho Vương Tử nhé!

Hồ Phách nhìn đăm đăm vào hàng chữ trên điện thoại, trong lòng không biết là có cảm nhận gì, ghen có, đau lòng có, nóng nảy cũng có.

Có khi nào lần này anh sẽ tìm được một người đẹp nào đó, có khi nào vừa gặp đã yêu, có khi nào...

Lòng càng lúc càng loạn, cô cầm di động đi xuống tầng, nói với Tiểu Mễ: “Hai người ăn cơm tối trước đi, không cần chờ chị. Chị đi ra ngoài một

lát.”

Tới phố Phương Phi, cô dùng chìa khóa mà Cố Tuần đưa cho mở cửa ra. Giây phút đẩy cửa ra, lòng cô như nhận mười ngàn điểm đòn nghiêm trọng, suýt nữa bất tỉnh.

Từ ‘một đồng hỗn độn’ không đủ để hình dung cảnh tượng trước mắt. Một vòng giấy vệ sinh từ phòng vệ sinh kéo dài đến phòng khách, tạo thành một dải băng dài màu trắng ngoằn ngoèo, một hộp tăm bông nằm ngổn ngang trên mặt đất, giày một chiếc đông một chiếc tây cách xa nhau, nhìn muốn phát bệnh.

Vượng Tử vui mừng chạy về phía cô, vẻ mặt vô tội đáng yêu.

Hồ Phách nhắm mắt lại, hít thở sâu mấy cái mới dám nhìn đồng hỗn độn kia. Đối với cô, hình ảnh bừa bộn thế này có lực sát thương hơn bão cấp mười. Cũng may là phòng ngủ của Cố Tuần đang đóng, nếu không tình cảnh sẽ càng thêm lộn xộn.

Hồ Phách không thể chịu nổi cảnh bừa bộn ngổn ngang thế này nên lập tức xắn tay áo lên bắt đầu công việc sắp xếp lại sau tai họa.

Sau khi đem cất tất cả mọi thứ xong, cô thở dài một cái, quét dọn vệ sinh qua một lần, khôi phục căn phòng trở lại trạng thái như trước kia, tâm trạng muốn phát điên cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Vượng Tử căn ống quần của cô, lắc lắc cái đuôi làm cô hoa cả mắt, mặt lấy lòng, sữa gâu gâu hai tiếng rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Hồ Phách khóa kĩ cửa, dắt Vượng tử ra ngoài đi dạo.

Giờ phút này mặt trời đã ngả về tây, trên con đê bên hồ người đến người đi, mùi thơm từ quán cá nướng tỏa ra vô cùng mê người.

Vốn buổi trưa cô ăn không nhiều, lúc này lại dọn dẹp tốn sức nên giờ phút này bụng kêu đói ùng ục.

Đi tới gần Phù Dung các, cô ngừng bước chân, có phải Cố Tuần đi xem mắt ở chỗ này hay không?

Cô dắt Vượng Tử đến bãi đỗ xe, nhìn qua một chiếc xe lại một chiếc xe, quả nhiên thấy xe của Cố Tuần.

Hồ Phách căn môi, đứng trước xe của Cố Tuần hồi lâu không nhấc bước.

Bụng lại vang lên mấy tiếng ục ục, trong lòng cô vừa đau vừa tức muốn rơi nước mắt.

Mãi cho đến bây giờ, cô rốt cuộc mới biết là mình thích anh bao nhiêu.

Hết chương 23

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 24.1

Tiểu Mễ nhìn thấy thì hơi ngạc nhiên: “Chị chủ ơi, đây là chó chị mới mua hay nhặt được vậy?”

Hồ Phách phờ phạc trả lời: “Đều không phải, là của bạn chị. Tiểu Mễ, em trông nó giúp chị một lát, chị đi ăn cơm tỵ.”

Tiểu Mễ trả lời vâng: “Thức ăn em để trong tủ lạnh đấy, chị bỏ vào lò vi song hâm nóng lên là ăn được rồi.”

Lục Huyền từ bên cạnh đi tới, nhìn sắc mặt của cô, hỏi: “Chị sao thế?”

“Thất tình.”

Tiểu Mễ kinh ngạc tròn tròn hai mắt: “Mới hồi chiều còn vui vẻ tí tởn nói đang yêu, đến tối lại nói thất tình. Chị chủ, chị đang đùa với em à?”

Giọng điệu của Lục Huyền như không tin lắm: “Người đó là ai? Chị đang yêu không khí à?”

Tiểu Mễ cũng làm vẻ mặt không tin, chị chủ không ra cửa một bước, đến cả nhà nghỉ cũng không cho nhận khách nam, vậy rốt cuộc là yêu đương với ai?

Bỗng dưng Tiểu Mễ nhớ đến Lục Huyền liền làm dáng vẻ tan nát cõi lòng cộng thêm ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía anh ta.

Lục Huyền lập tức nói: “Không phải tôi.”

Tiểu Mễ thở phào.

Hồ Phách chán chường nói: “Là bạn trai cũ của tôi.”

“Là bạn trai cũ à? Chẳng phải đã chia tay trong năm đó rồi ư?”

“Đúng vậy, cho nên mới nói là thất tình.”

Lục Huyền cười ha hả: “Chia tay một năm mới thất tình, phản xạ của chị dài thật đó, một năm sau mới có cảm giác.”

Hồ Phách đau lòng đến mức không còn hơi sức đâu mà cãi nhau với cậu ta, liền đi vào nhà bếp ăn cơm.

Lục Huyền cũng đi theo vào trong, lặng lẽ mở tủ lạnh ra lấy mấy quả trứng gà và một trái cà chua.

“Cậu làm gì thế?”

“Làm đồ ăn cho chị.”

“Không cần, tôi lấy đồ ăn Tiểu Mễ để lại hâm nóng lên là được rồi.”

Lục Huyền hừ một tiếng: “Làm nhiều việc thế mà còn không chịu ăn thức ăn dinh dưỡng một chút.”

Hồ Phách kinh ngạc: “Làm sao cậu biết tôi làm nhiều việc?”

“Tôi có thể thấy được, tôi có thiên lý nhãn mà.”

“Tôi không tin.”

Lục Huyền vừa đánh trứng gà vừa nói: “Chị không tin cũng không có nghĩa là nó không tồn tại. Chị có tin là có người ngoài hành tinh không?”

“Cái này tôi tin.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.”

“CẬU ĐỪNG CÓ NÓI CẬU LÀ NGƯỜI NGOÀI HÀNH TINH NHA. NGƯỜI NGOÀI HÀNH TINH SẼ KHÔNG ĐẸP TRAI VẬY ĐÂU.”

Lục Huyền cười cười: “CẢM ƠN ĐÃ KHEN NGỢI.”

NÓI XONG, XÈO MỘT TIẾNG, DẦU ĂN VÀ TRỨNG GÀ TRONG CHẢO TIẾP XÚC VỚI NHAU TỎA RA MỘT MÙI THƠM MÊ NGƯỜI. LỤC HUYỀN LÀM HAI MÓN, MÓN TRỨNG SỐT CÀ CHUA VÀ MƯỚP NẤU THỊT, TỐC ĐỘ NHANH LẠI RẤT NGON, NẾU SO SÁNH VỚI TÀI NẤU NƯỚNG KHÔNG ĐƯỢC TỐT LẮM CỦA TIỂU MỄ THÌ KHÁC NHAU RẤT NHIỀU.

TÂM TRẠNG HỒ PHÁCH VỐN ĐANG BUỒN BÃ ĐƯỢC ĂN NGON LIỀN TỐT LÊN. “LỤC HUYỀN, HAY LÀ SAU NÀY CẬU NẤU ĂN LUÔN NHÉ. TÔI SẼ TẶNG LƯƠNG CHO CẬU ĐƯỢC KHÔNG?”

“KHÔNG ĐƯỢC, TÔI KHÔNG THIẾU TIỀN.”

HỒ PHÁCH: “...”

NHÂN VIÊN KHÔNG THIẾU TIỀN THẬT SỰ RẤT ĐÁNG GHÉT.

HỒ PHÁCH LÊN PHÒNG ĐÁNH RĂNG, SAU ĐÓ ĐƯA VƯỢNG TỬ VỀ PHƯƠNG PHI. CHO NÓ ĂN, THAY NƯỚC CHO NÓ, RỒI MANG ĐỒ CHƠI ĐỂ TRƯỚC MẶT NÓ. ĐANG ĐỊNH VỀ NHƯNG KHI NHÌN THẤY NÓ BÀY KHUÔN MẶT VÔ TỘI RA THÌ THẬT SỰ KHÓ TƯỢNG TƯỢNG ĐƯỢC SAU KHI CÔ ĐI, CẢNH TƯỢNG LÚC CHIỀU CÓ THỂ SẼ XẢY RA LẦN NỮA HAY KHÔNG.

THẾ LÀ CÔ Ở LẠI THÊM MỘT LÁT, CHỜ CỐ TUẦN VỀ RỒI MỚI ĐI. ĐỢI ĐẾN TÁM GIỜ, BỔNG CHUÔNG CỬA CHỌT VANG LÊN.

HỒ PHÁCH THẦM VUI MỪNG, HÔM NAY ANH VỀ SỚM NHƯ VẬY, NHẤT ĐỊNH LÀ XEM MẮT KHÔNG THÀNH CÔNG RỒI.

Nhưng vừa mở cửa nhìn ra, cô bỗng ngây người, đứng ngoài cửa không phải là Cố Tuần mà là Kiều An Kỳ, còn đi cùng với một cô gái nữa. Hồ Phách cũng biết cô gái đó tên Lỗ Tiêu Tiêu, là bạn thời đại học của Kiều An Kỳ, năm ngoái là bạn gái của Trần Dương, bây giờ chắc là vợ sắp cưới.

Kiều An Kỳ kinh ngạc: “Hồ Phách? Chị và anh Cố Tuần quen nhau lại rồi à?”

Buổi tối ở trong nhà của Cố Tuần quả thực làm người ta hiểu lầm, Hồ Phách vội vã phủ nhận: “Anh ấy đi xem mắt nên nhờ chị qua đây giúp chăm sóc Vương Tử một chút.”

Vương Tử lao đến trước mặt chủ, Lỗ Tiêu Tiêu ôm Vương Tử thân mật: “Mấy ngày không được gặp Vương Tử tôi rất nhớ, cho nên tới thăm một chút.”

Hồ Phách cười: “Nghe Cố Tuần nói thứ bảy này cô kết hôn, chúc mừng cô nha.”

Lỗ Tiêu Tiêu mỉm cười nói: “Cảm ơn, thứ bảy này chị cũng phải đến đó nha! Bọn em cử hành hôn lễ ở quê nhà của Trần Dương, không xa chỗ này lắm. Cố Tuần cũng biết chỗ đó, hai người cùng đến nhé.”

Hồ Phách cười khó xử, giọng điệu của Lỗ Tiêu Tiêu như đang coi cô và Cố Tuần là người yêu vậy, đáng tiếc là anh đang đi xem mắt cô gái khác rồi.

Năm đó, Kiều An Kỳ đi hướng dẫn, cô và Phó Chiêu cũng đi theo, dọc đường cũng coi như tương đối quen biết Trần Dương, sau đó cô và Cố Tuần yêu nhau, anh liền mở tiệc chiêu đãi mấy người bạn thân, long trọng giới thiệu bạn gái của mình. Trần Dương và Lỗ Tiêu Tiêu thành đôi trong bữa tiệc đó.

Hồ Phách không từ chối đi dự đám cưới của Trần Dương, có điều thân là bạn gái cũ của Cố Tuần nên cô thấy hơi xấu hổ, mà chắc chắn sẽ gặp lại mấy người bạn của Cố Tuần. Thế nhưng, Lỗ Tiêu Tiêu đã trực tiếp mời cô, cô không đi thì sẽ thất lễ.

Lỗ Tiêu Tiêu vượt đầu Vương Tử nói: “Mấy ngày nay làm phiền chị và Cố Tuần quá. Chờ đám cưới xong em sẽ lập tức đón nó về.”

Hồ Phách cười nói không phiền, trong lòng chợt thoáng nhớ lại cảnh tượng buổi chiều nay.

Lỗ Tiêu Tiêu và Kiều An Kỳ ngồi ở nhà Cố Tuần một lát rồi từ biệt đi về, Hồ Phách không phải chủ nhân ở đây nên cũng về cùng hai người họ.

Trở về nhà nghỉ, cô thay giày với quần áo đi chạy bộ, lần này cô dồn hết tâm trí chạy ngang qua Phù Dung các, phát hiện xe của Cố Tuần đã không còn ở đó. Không biết là về nhà hay là đến chỗ khác tiếp tục bồi dưỡng tình cảm?

Về đến nhà, cô gửi cho Cố Tuần một tin nhắn, nói Lỗ Tiêu Tiêu và Kiều An Kỳ vừa đến thăm Vương Tử. Nếu như Cố Tuần trả lời tin nhắn nhanh thì là anh đang ở nhà, còn nếu trả lời chậm thì là chưa về nhà, có thể vẫn còn đang hẹn hò.

Khoảng năm phút sau, Cố Tuần nhắn lại: Anh biết rồi, cảm ơn em.

Hồ Phách không thể nào xác định được anh đã về nhà hay chưa. Nhớ lại mùa hè năm ngoái, mỗi ngày Cố Tuần đều nhắn tin với cô đến tận khuya, đến mười hai giờ đêm vẫn chưa muốn tạm biệt. Lúc đó cô cảm thấy anh thật phiền phức, nhưng bây giờ ngẫm lại, sau này anh sẽ cùng người khác đây đưa đến khuya, sẽ không bao giờ... làm phiền cô nữa, mà sẽ quấn quýt bạn gái mới. Nghĩ đến đó, tim Hồ Phách như bị dao cứa.

Tin nhắn lại vang lên, là Cố Tuần gửi hai chữ: Ngủ ngon!

Ngủ ngon cái lông ấy, Hồ Phách hốt hoảng mở Weibo lên.

Không ngờ Cố Tuần đăng một status mới, nhưng lần này chưa từng có trong lịch sử, trước đây đều chỉ viết có một chữ, thế nhưng bây giờ lại viết cả một câu.

Hy vọng lần xem mắt thứ tư thành công.

Nếu như nói status trước kia là con dao nhỏ thì status lần này là một con dao bổ dừa hấu.

Hồ Phách mở to mắt nhìn hàng chữ đó, như thế này thật quá đáng, sau khi chia tay đừng nói là đi xem mắt, ngay cả liếc nhìn người đàn ông khác cô cũng không có, thế mà ngược lại anh thật đáng khen, đúng là không rảnh thật, lần này là lần xem mắt thứ tư cơ mà.

Cô cho rằng chỉ có ngày ăn cơm với Đồng Kỳ cùng với ngày hôm nay là lần thứ hai, hóa ra đã là lần thứ tư rồi.

Còn tiếp...

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 24.2

Hồ Phách giận đến mức không ngủ được, lật qua lật lại trên giường như rán bánh, cuối cùng vẫn phải dùng vài giọt tinh dầu oải hương mới ngủ được.

Cô lại mơ một giấc mơ dài. Trong mơ cô thấy anh trai và bố mẹ mình đều ở đó. Ngôi nhà trong nước trong suốt, thành phố trôi lơ lửng, các loại phương tiện giao thông bay trên không, rong biển xanh biếc bện thành cầu thang, màu sắc vô cùng sắc sỡ. Trí tưởng tượng của cô dường như đã đột phá đến cực hạn.

Hồ Phách bị tiếng chuông điện thoại làm thức giấc, cô cầm điện thoại lên nhìn, là Cố Tuần gọi đến. Hồ Phách dụi mắt ngồi dậy, mơ mơ màng màng alô một tiếng. Đầu dây bên vang lên một giọng nói trong trẻo, ấm áp: “Sao vẫn chưa mang đồ ăn sáng qua cho anh?”

Hồ Phách bật dậy, tối qua cô bị anh làm cho tức đến điên người nên hoàn toàn quên mất chuyện này.

Cố Tuần hừ một tiếng trong điện thoại: “Giải quyết chuyện bức tranh quạt xong rồi nên không muốn đến nữa đúng không? Anh biết là em lợi dụng xong sẽ lập tức bỏ rơi ngay mà.”

Sáng sớm Hồ Phách bị xấu hổ đến đỏ mặt, liền vội nói: “Sao chứ, em là loại người như vậy à?”

“Thế thì em qua đây nhanh lên đi.” Cố Tuần nói xong, kiêu ngạo cúp điện thoại.

Hồ Phách vội vàng gọi điện thoại xuống tầng trệt: “Tiểu Mễ, em chuẩn bị giúp chị một phần bữa sáng rồi bỏ vào cặp lồng nhé! Chị sẽ xuống lấy ngay.”

Cúp điện thoại, cô nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Rửa mặt xong, đang định dùng sữa rửa mặt thì cô bỗng sững sờ.

Mỗi khi cô dùng mỹ phẩm xong đều sẽ để nhãn hiệu của lọ mỹ phẩm hướng ra ngoài, đối diện với chính mình. Bây giờ tuýp sữa rửa mặt vẫn hướng ra ngoài như lúc trước nhưng lại không được đặt ở chính giữa, đây tuyệt đối không phải là thói quen của cô.

Nếu như là kiểu đàn ông cầu thả như Phó Chiếu thì chắc hẳn anh sẽ không để ý đến. Khác với cô, cô bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nên đồ đạc nhất định phải sắp xếp theo quy tắc, tuyệt đối không bao giờ để tùy tiện. Chòm sao Xử nữ theo đuổi sự hoàn mỹ ứng trên người cô đã phóng đại vô số lần dẫn đến chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, bởi vậy tất cả mọi đồ đạc của cô đều phải ngay nắp, đến những chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót.

Trong lòng Hồ Phách hơi kinh hoàng, chẳng lẽ là có người lên vào phòng cô?

Phòng của Hồ Phách khóa bằng mật mã, mà mật mã thì chỉ có mình cô biết, Tiểu Mễ không thể đi vào, khách ở trọ lại càng không.

Ở những ngã rẽ của hành lang đều có lắp camera, máy tính của cô có thể xem được màn hình giám sát. Hồ Phách vừa lau mặt vừa đi đến mở máy vi tính, lúc tay cầm vào chuột, lại sững sờ lần nữa.

Chuột của cô là chuột quang có công tắc, mỗi lần cô tắt máy vi tính đều tiện tay tắt luôn chuột. Kỳ lạ là, hôm nay con chuột lại mở. Cô dùng hai năm qua đã dưỡng thành thói quen, không có chuyện quên tắt nó đi.

Hồ Phách nhìn quanh khắp phòng, thấy bên ngoài phòng tất cả đều nguyên trạng. Thế nhưng, cô xác định chắc chắn rằng phòng của cô đã bị ai đó động vào, chẳng lẽ là có người nhân lúc cô ngủ lén vào phòng ư?

Nhưng mà đồ đạc trong phòng cũng khá nhiều, sao tên trộm không trộm laptop hay máy ảnh mà chỉ đụng đến con chuột với sữa rửa mặt của cô?

Hồ Phách xem lại camera giám sát, trên màn hình chỉ có mình cô ra vào phòng, không có bất kì ai khác.

Chuyện này thật kì lạ, chẳng lẽ hăn trèo cửa sổ vào? Cái này lại càng không thể, cửa sổ phòng cô hướng ra hồ Trân Châu, đối diện với sân vườn, nếu trèo cửa sổ thì tất cả người ở trong sân đều sẽ nhìn thấy. Đằng sau cửa sổ thì lại càng không, ở đó có trang bị lưới chống trộm, tuyệt đối không có ai chui lọt, may ra chỉ có mèo mới có thể chui vào.

Hồ Phách lập tức cầm lấy cây sào phơi đồ, xốc ga trải giường lên. Dưới giường trống không, cô lại mở tủ quần áo, cuối cùng đến cả máy giặt cũng ghé mắt nhìn vào. Không có mèo, ngay cả một con chuột cũng không có.

Cô cầm cây sào phơi đồ đứng ở trong phòng, não hoạt động cấp tốc. Phải báo cảnh sát sao? Không có chứng cứ. Hay là cô nói mình bị xáo trộn đồ đạc trong phòng, có ai đó đã đụng đến? Nhưng căn bản là không có ai đi qua hành lang, ngoại trừ chính bản thân cô.

Do phải mang bữa sáng đến cho Cố Tuần nên Hồ Phách nhanh chóng tắt máy tính rồi đi xuống dưới.

Tiểu Mễ đã chuẩn bị xong bữa sáng, Hồ Phách liền xách cà-men đi. Trên đường đi, lòng cô trăm trở suy nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đột nhiên, cô nhớ lại lần nọ dây chuyền của cô cũng để không đúng chỗ, lúc đó

cô cứ tưởng bản thân mình nhớ nhầm hoặc là để nhầm, hôm nay ngẫm lại, chắc là cũng đã bị đụng vào.

Dọc đường Hồ Phách trầm tư nghĩ ngợi, đến khi đến Phường Thành cũng vẫn chưa nghĩ ra.

Cô lên nhà Cố Tuần, vừa nhấn chuông cửa đã liền mở, giống như Cố Tuần đang đứng chờ cô ở phía sau vậy.

Hồ Phách vừa nhìn thấy anh lập tức mất tập trung, những dấu vết kì lạ trong phòng vẫn luẩn quẩn trong đầu cô suốt dọc đường lập tức bị quăng xuống đáy não, trước mắt chỉ có khuôn mặt đẹp trai bất mãn của Cố Tuần, đôi chân mày đen rậm của anh hơi nhíu lại, làm cô thật muốn giơ tay sờ một cái.

Cố Tuần nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt sáng rực: “Anh còn tưởng em lại định nuốt lời nữa chứ.”

Hồ Phách xấu hổ nói: “Sáng nay em dậy muộn.”

Cố Tuần nhận hộp cơm trong tay cô, để lên bàn ăn, vừa mở ra nhìn liền nói: “Sao ít vậy? Của em đâu?”

“Em sẽ về nhà ăn.” Hồ Phách chỉ dặn Tiểu Mễ chuẩn bị một phần.

“Cùng ăn đi. Anh sẽ đi nấu cho em.”

Hồ Phách ngần ra, anh sẽ nấu ư?

Anh thoát một cái đứng lên, đi vào nhà bếp, tìm Hồ Phách đập thành thịch, Cố Tuần biết nấu bữa sáng, vậy sao còn muốn cô đem điểm tâm đến đây, lại còn muốn cô cùng ăn nữa?

Tối qua tim cô bị thủng trăm ngàn lỗ đã ngấm củ tỏi, bây giờ bỗng như được sống, thế nhưng lần này máu không được đầy vì lí do an toàn, vẫn nên để một nửa lượng máu thôi. Tốc độ của Cố Tuần nhanh đến kinh người, chỉ hai phút ngắn ngủi bữa sáng đã được bưng ra.

Hồ Phách kinh ngạc nhìn món salad được đựng trong đĩa thủy tinh trong suốt, còn có món sandwich đẹp mắt, đúng là Cố Hiếu Quân không lừa cô.

“Nào, ăn đi.” Có thể nói Cố Tuần đã đặt một bữa sáng hoàn mỹ trước mặt cô.

So với cái này thì bữa sáng mà Tiểu Mễ chuẩn bị vội vàng kia là quá đơn sơ, Hồ Phách xấu hổ đỏ mặt: “Hiếu Quân nói anh không biết nấu bữa sáng.”

Cố Tuần nhìn cô một cái: “Không phải biết nấu hay không, mà là có muốn làm hay không. Muốn làm thì biết nấu thôi.”

Ngực Hồ Phách nhảy thịch một cái, nói như vậy, ý là anh muốn nấu bữa sáng cho cô ư? Tim cô tăng lên 70% máu... Khoan đã, tối qua anh còn đi xem mắt mà.

Cô kiềm chế kích động trong lòng, làm bộ lơ đãng hỏi: “Lúc em dẫn Vương Tử đi dạo, vô tình nhìn thấy xe của anh đậu ở Phù Dung các, tối qua anh đến Phù Dung các xem mắt à?”

Cố Tuần nói đúng vậy.

“Phù Dung các đúng là đã trở thành địa điểm xem mắt của anh nhỉ?” Hồ Phách chua chát nói.

Cố Tuần trịnh trọng giải thích: “Ừ, vì chỗ đó gần nhà với công ty, với lại quang cảnh cũng không tệ.”

“Vậy anh sẽ qua lại với người đã gặp gỡ ngày hôm qua à?”

Cố Tuần nhìn cô một cái: “Không có ý định.”

Trong lòng Hồ Phách mơ hồ vui vẻ, không nén nổi tò mò liền hỏi tại sao.

Cố Tuần lạnh nhạt nói: “Vẫn tiếp tục xem mắt, biết đâu sẽ gặp được người tốt hơn.”

Hồ Phách đang cười tươi như hoa nghe vậy liền chờ người như một tảng đá, vội bưng ly nước lên uống một hớp, cổ họng chua xót đang dâng trào ở cổ họng xuống. Ha ha, còn tiếp tục xem mắt à? Bốn lần vẫn chưa đủ ư? Còn định tiếp tục tìm người tốt hơn, đây là chờ tìm tiên trên trời thì có.

Trong lòng cô thầm nhổ nước bọt, kết quả không cẩn thận lỗ mũi hừ ra một tiếng.

Cố Tuần nhìn cô, cười như không cười: “Em ghen à, phải không?”

Hồ Phách thoáng chốc bị nói toạc hết tâm tư, vội vã đỏ mặt phủ nhận: “Không phải. Em chỉ là đang cảm khái tại sao anh cứ một mực đến Phù Dung các xem mắt, ngộ nhỡ vô tình gặp lại đối tượng hẹn hò trước kia không phải sẽ rất xấu hổ ư?”

Vừa nghĩ tới sau này hờ chút là gặp phải anh ở Phù Dung các xem mắt, ngực cô như bị bóp nghẹn. Lúc đó chắc cô sẽ nhắm mắt làm ngơ mà đi chỗ khác quá.

“Cảm ơn em đã quan tâm, không có chuyện sẽ gặp phải đối tượng hẹn hò cũ đâu, nhưng mà...” Cố Tuần cười: “Chỉ gặp lại bạn gái cũ thôi.”

Hồ Phách hiểu được từ bạn gái cũ này chính là nói cô, sắc mặt lại có chút đỏ bừng.

Để lấy lại mặt mũi, cô không phục nói: “Vô tình gặp em lúc đó không phải sẽ rất xấu hổ sao. Anh có thể đổi một chỗ khác, ví dụ như Chu Đình cũng rất tốt.”

Cố Tuần nhìn cô: “Anh sẽ không đến Chu Đình xem mắt.”

“Vì sao?”

“Bởi vì đã từng cùng em đến đó.”

Hồ Phách ngẩn ra, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp trai của anh, tim đập loạn thành thịch, đây là có ý gì? Là nói Chu Đình không có hồi ức tốt đẹp, hay là nói Chu Đình chỉ thuộc về mình cô, anh sẽ không bao giờ đi cùng cô gái nào khác?

Trời ạ, cái kiểu suy đoán tâm tư này thực sự không thích hợp với cô. Phát điên mất.

Hết chương 24

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 25

Đáng giận nhất là vì lịch sử xấu xa của cô vào mùa hè năm ngoái, nên bây giờ, ngay cả quyền trực tiếp hỏi anh cho rõ ràng cũng không còn. Cố gắng chịu đựng rồi nhẫn nại song Hồ Phách vẫn không nén nổi nữa, mặt dày hỏi lại Cố Tuần một câu vì sao.

Cố Tuần nói: “Ngày mai Trần Dương kết hôn, chín rưỡi anh sẽ đến nhà nghỉ đón em. Có thể để Vượng Tử ở nhà nghỉ của em một đêm, nhờ Tiểu Mễ chăm sóc cho nó được chứ?”

“Không thành vấn đề.”

“Thế thì chờ đến chủ nhật Trần Dương về thì đón nó vậy.”

Trong lòng Hồ Phách có hơi tiếc nuối, sao Trần Dương lại đến đón Vượng Tử sớm vậy chứ? Nếu thế thì cô sẽ không còn lí do để đến nhà Cố Tuần nữa rồi. Suy nghĩ một lúc, cô lại hỏi anh tiếp: “Có phải công ty của anh có rất nhiều cao thủ máy tính không?”

Cố Tuần khó hiểu nhìn cô, không đáp mà hỏi ngược lại: “Có chuyện gì à?”

“Em muốn lắp camera giám sát trong phòng. Anh có thể nhờ người đến giúp em được không?”

Cố Tuần chau mày: “Xảy ra chuyện gì à?”

Hồ Phách kể sơ qua những điểm kì lạ trong phòng mình cho anh nghe, sau khi kể xong, cô cũng hơi lo lắng, sợ Cố Tuần cho rằng cô có vấn đề.

Thế nhưng, Cố Tuần không hề có vẻ mặt không tin nổi hay cô có vấn đề mà trái lại sắc mặt anh lại rất nghiêm túc, hỏi cô: “Em có chắc là camera ở hành lang không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì cả. Tầng nào cũng lắp camera ở ngoài hành lang cả. Nhưng mà, khi em xem lại băng ghi hình thì thấy Lục Huyền và Tiểu Mễ đi lên tầng ba nhưng lại không có ai đi qua phòng em. Cho nên em muốn gắn camera trong phòng để xem là có chuyện gì xảy ra.”

Ngay sau đó, Hồ Phách hỏi tiếp một câu: “Anh tin những gì em nói à? Anh không cảm thấy em đang nói vớ vẩn, suy nghĩ miên man, hay là bị ảo giác ư?”

Cố Tuần nhìn cô, đáp: “Dĩ nhiên là anh tin em. Bởi vì em không giống với những người khác.”

Tim Hồ Phách đập thịch một cái, sao những lời này giống như đoạn mở đầu khi sắp tỏ tình nhỉ?

Cố Tuần nói nghiêm túc: “Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của em đã nặng đến mức không có thuốc nào chữa được, vô cùng hiểm thấy. Người khác có thể nhớ lầm, nhưng em thì không.”

Hồ Phách: “...” Bày tỏ cái con khỉ khô nhà anh.

“Có thể lắp camera giám sát, khi ra ngoài có thể quan sát được tình hình trong phòng qua điện thoại bất cứ lúc nào.”

“Thế thì tốt quá! Cảm ơn anh nhé!”

Hai người ăn sáng xong thì ra ngoài, theo thường lệ Cố Tuần đưa Hồ Phách trở về nhà nghỉ rồi đến công ty. Hồ Phách đi đến chỗ thang máy, đúng lúc nhìn thấy Tiểu Mễ và Lục Huyền.

Khuôn mặt Tiểu Mễ tròn như quả trứng, buồn thiu buồn thiu, đau lòng nói: “Em nấu khó ăn lắm à? Sao anh ăn ít thế?”

“Tất nhiên không phải rồi. Là tôi đang giảm béo thôi. Nửa cân béo lúc trước của tôi vẫn còn chưa giảm được kìa.”

Hồ Phách lặng lẽ quan sát Lục Huyền, trong lòng khó hiểu tại sao cậu ta lại quan tâm đến trọng lượng cơ thể như thế nhỉ? Thực ra vóc dáng cậu ta cao thể thì đừng nói là tang nửa cân, dầu có tang mười cân cũng chẳng thấy béo. Một đại gia thế mà lại tính toán chi li một nửa cân thịt, đúng là hiếm gặp.

Có điều, dầu có ăn ít thì cũng không thấy cậu ta uế oải hay không phấn chấn, mà vẫn khiến người ta có cảm giác thần thái của cậu ta rất hồng hào, vẫn dồi dào tinh lực, hai mắt sáng như bóng đèn. Bất chợt, hai cái bóng đèn đó chiếu đến mặt của cô.

Đúng lúc Hồ Phách bị bắt quả tang nhìn lén, lập tức thấy lúng túng, nhanh trí lấy một lí do: “Tôi đang muốn nhờ cậu giúp một tay đây.”

“Chuyện gì?”

“Mở hộ tôi mấy cái lọ.”

“OK, không thành vấn đề!”

Hồ Phách lên phòng lấy hai lọ tinh dầu dương cam cúc và tinh dầu hoa hồng chưa mở nắp được xuống. Mấy ngày nay cô vẫn mơ thấy giấc mơ kì lạ kia, cô nghi ngờ không biết có phải do tinh dầu oải hương có vấn đề hay không, cho nên định đổi một loại khác xem thử. Quả nhiên đàn ông có

nhieu sức lực, Lục Huyền chỉ cần nhẹ nhàng đã mở được nắp của lọ tinh dầu, đưa cho cô.

Hồ Phách trở về phòng, kiểm tra lại phòng cẩn thận một lần nữa, tất cả đều bình thường. Cô mở máy tính xem lại băng ghi hình, vẫn chỉ có mỗi cô đi qua đi lại trước cửa phòng, mỗi ngày đều gặp Lục Huyền ở tầng ba nhưng cậu ta chỉ lên đấy để phơi ga trải giường, vô chần rồi thu quần áo và đồ dùng hàng ngày đã khô vào, không hề đi qua cửa phòng cô.

Cho nên, với tình huống không bình thường trong phòng, cô không thể nào nghĩ ra được là có chuyện gì đang diễn ra. Đành phải chờ Cố Tuần phái người trong công ty đến lắp camera trong phòng cho cô rồi mới có thể giải thích được điều lo lắng này.

Từ sáng đến tối, Hồ Phách không hề bước chân ra ngoài mà chỉ ở trong phòng làm việc. Trong lúc làm việc, cô nhận được một cuộc điện thoại, là phiên dịch viên của công ty cô gọi đến, hỏi cô có thể làm phiên dịch cho một người được không. Hồ Phách vừa nghe đối phương là một người đàn ông Pháp liền từ chối ngay. Hiện giờ cô vô cùng miễn cảm với mùi của đàn ông nên tốt hơn là nên tránh càng xa càng tốt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhaoáng cái đã gần tối. Hồ Phách xuống dưới, đúng lúc xe của Cố Tuần đang dừng ở trước cổng chính.

Cô vội vã đi ra, Cố Tuần bước xuống xe, chỉ có một mình anh.

“Ồ, chỉ có một mình anh đến thôi à?”

Cố Tuần gật đầu: “Chút chuyện nhỏ này không cần chiếm dụng thời gian tan ca của nhân viên.”

Hồ Phách cười tủm tỉm, nói: “Anh vào đi, anh vẫn chưa tham quan nhà nghỉ của em bao giờ đúng không?”

Cố Tuần hừ: “Em có bao giờ mời anh đến đâu.”

Đến lúc này Hồ Phách mới nhớ, đúng là cô chưa bao giờ mời anh vào tham quan nhà nghỉ của mình và cũng chưa từng mời anh vào ngồi chơi. Mỗi lần anh đưa cô về, cô chỉ vẫy tay chào tạm biệt anh rồi thôi.

“Em tưởng anh không muốn đến.”

“Em không mời thì sao biết anh không muốn đến?”

Tim Hồ Phách lại đập nhanh loạn xạ, sao nghe giống như anh đang trách cô vậy nhỉ?

Tiểu Mễ chợt nhìn thấy cô dẫn một người đàn ông đi vào, mà lại rất đẹp trai thì hai mắt đều sáng lên như hai cái bóng đèn, quên cả chào hỏi; còn Lục Huyền lại rất bình tĩnh nhìn Cố Tuần rồi gật đầu chào.

Hồ Phách giới thiệu sơ qua rồi dẫn anh lên tầng ba.

Tiểu Mễ ôm ngực: “Trời ơi, đẹp trai quá đi mất!”

Lục Huyền đút hai tay vào túi quần, nhìn lên tầng như đang suy nghĩ gì đó.

Hồ Phách bấm mật mã, mở cửa phòng ra. Căn phòng thông gió từ nam đến bắc, cửa vừa mở, gió mát liền phả vào mặt, mang theo mùi hương thơm ngát.

Bên trong phòng sạch sẽ mát mẻ, quả thực không giống có người ở qua, tất cả mọi thứ đều rất ngăn nắp hết như các binh sĩ xếp hàng trong quân đội. Cố Tuần nhìn lướt qua khắp phòng, nhếch môi, rất muốn cười, quả nhiên là phòng của người bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Hồ Phách học khoa học xã hội nên cho rằng lắp camera giám sát trong phòng chắc chắn sẽ rất phức tạp, có thể phải bắc thang để mắc hệ thống dây

điện này kia, nhưng Cố Tuần chỉ cầm theo một cái máy nhỏ. Sau khi thiết lập kết nối với máy tính, anh cài đặt một phần mềm trên điện thoại của cô.

Hồ Phách chớp mắt: “Thế là xong rồi hả?”

Cố Tuần nhìn cô: “Chứ em nghĩ thế nào?”

Mặt Hồ Phách đỏ lựng, chỉ thế thôi ư, nếu biết đơn giản như thế thì cô đã ra cửa hàng điện tử mua đồ về tự lắp cho xong.

“Đây là điều khiển từ xa của camera.” Cố Tuần đưa remote cho Hồ Phách, sau đó dạy cô cách sử dụng.

Hai người ngồi rất gần nhau, gió ngoài cửa sổ thổi nhẹ qua người anh, sau đó đáp xuống trên người cô, khiến cô không tự chủ được mà lặng lẽ hít sâu hơi thở nam tính mê người của anh. Mùi vị riêng biệt giống như hương thơm mê hoặc nào đó, từng chút từng chút tiến sâu vào khoang mũi của cô, cô gần như không khống chế được cảm giác máu nóng sôi trào.

Hứa Nhâm Nhiễm nói đúng, cô luôn không biết rằng Darcula luôn ở sát bên mình. Cố Tuần nói cái gì ban đầu cô còn nghe được, lúc sau thì không luôn, chỉ thấy giọng nói trầm ấm của anh khiến cô muốn đắm mình trong đó, bất chợt mũi cô nóng lên rồi có cái gì đó đỏ đỏ chảy xuống chân cô.

Cô bị chảy máu mũi!!!

Hồ Phách vội vàng ngửa đầu ra sau, còn chưa kịp xé khăn giấy để ngăn cản máu mũi chảy ra thì Cố Tuần đã nhanh tay hơn. Một tay bóp mũi cô, một tay xoa xoa lên trán cô, dặn: “Đừng ngửa đầu!” Thời gian như quay ngược về một năm trước, cô cũng được anh giữ như thế này.

Chỉ có điều, lần này Cố Tuần nửa quỳ trên sofa, ngồi sát bên cạnh cô, gần như ôm cô vào lòng.

Anh cúi đầu nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, chỉ cách nhau khoảng 10 cm, gần như có thể thấy được hình ảnh anh in trong mắt cô, đẹp trai không ai có thể rời mắt. Đôi mắt, đôi môi đẹp đẽ, cái cằm mới cạo râu vẫn còn lâm râm, không chê chỗ nào được. Cô không thể kiểm soát được bản thân nữa rồi, muốn hôn anh.

Ánh mắt cô và Cố Tuần giao nhau.

“Há miệng ra.” Giọng nói trầm ấm hơi khàn của anh khiến cho không ai có thể chống cự lại mê hoặc.

Cô kích động mặt ửng đỏ lên, trời ạ, anh muốn hôn cô đấy ư? Nhưng mà, lúc này hôn môi sẽ không đẹp, cô còn đang bị bóp mũi.

Cô cố nén hờn giận, chu môi lên.

Cố Tuần không nén được cười: “Em đang nghĩ cái gì thế, không há miệng sao mà thở được chứ.”

Hồ Phách xấu hổ lúng túng đến muốn chui xuống đất, khuôn mặt như bị phủ lên một lớp phấn đỏ, đỏ rực như máu. Bây giờ Hồ Phách mới phát hiện ra, dù đang bị bóp mũi nhưng lại không cảm thấy ngộp thở mà cũng không cảm thấy khó chịu.

Cô hơi hé môi, đường viền đôi môi gần như hoàn mỹ, đỏ hồng mềm mại căng mọng, còn có hương hoa nhài thoang thoảng giống như cạm bẫy đầy mị hoặc, đầu lưỡi còn đưa ra liếm lấy đôi môi tựa như cánh hoa.

“Mau đi rửa mặt đi!” Đột nhiên Cố Tuần buông lỏng tay ra, sau đó nhanh chóng bước tới trước cửa sổ, đưa lưng về phía cô.

Hồ Phách che mặt đi vào nhà vệ sinh, cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, vẻ mặt đỏ ửng, tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Xong rồi, đây là triệu chứng bệnh sắp tái phát, cô ở trong nhà vệ sinh rửa mặt rất lâu, rửa cho đến khi mặt không còn đỏ nữa mới đi ra ngoài.

Cố Tuần đứng trước cửa sổ nhìn cây thần vệ nữ của cô.

Mặt trời đã ngả về phía tây, khắp bầu trời sáng mờ.

Ánh mặt trời lặn chiếu vào bóng lưng dài của anh tỏa ra một vầng ánh sáng nhạt như có như không, như mộng như ảo.

Nguyên nhân khiến cô đột nhiên say mê hoa cỏ chính là lần đầu tiên gặp Cố Tuần, cô đã bị cây cối trên sân thượng của anh hấp dẫn, nhất là gốc cây hoa quỳnh kia.

Trước đây Hồ Phách chỉ mới thấy hoa quỳnh sớm nở tối tàn trên cây, cho đến ngày đó, khi chính mắt nhìn thấy hoa quỳnh nở trong lòng bàn tay của Cố Tuần thì cô mới biết hóa ra nó có thể nở đẹp đến vậy.

Thuở mới gặp bàn tay anh nâng đóa hoa quỳnh, hôm nay bàn tay ấy nâng cây tóc thần vệ nữ*, tám năm cứ thế trôi nhanh qua trên tay anh.

*Cây tóc thần Venus (còn gọi là cây tóc thần, thường được trồng làm cảnh.)

Bây giờ cô mới nhận ra, không hiểu tại sao bản thân mình lại làm như không nhìn thấy anh, tại sao lại lãng phí nhiều thời gian đến vậy.

Đầu lưỡi hàm chứa một lời cảm ơn nhưng lại lần nữa không nói ra khỏi miệng.

Cô ngây người đứng nhìn bóng lưng của anh, có thể cả đời cũng sẽ không thấy được cảnh vật động lòng người đến vậy nữa, cô không muốn phá vỡ nó.

Bỗng dưng Cố Tuần quay người lại, do ngược sáng nên không thấy rõ gợn sóng sâu trong mắt anh, anh nhìn sâu vào mắt cô, thời gian như dài ra, chợt khiến cô có một loại cảm giác, qua tám năm, ánh mắt của cô nhìn anh vẫn giống như ánh mắt lúc mới gặp nhau lần đầu tiên.

Hết chương 25

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 26.1

Hai người im lặng nhìn nhau, bầu không khí mập mờ như thôi thúc. Cô nhớ lại tình cảnh mùa hè năm ngoái lúc cùng anh lên núi Yên Vân ngắm sao băng, trên đường về cô cũng bị chảy máu mũi thế này.

Lúc đó cô thích anh nên công khai theo đuổi anh.

Một năm trôi qua, chuyện cũ lặp lại lần nữa, song bây giờ cô đã không còn sự gan dạ của ngày xưa nữa. Cô ngần suy tính cho bản thân, thực ra cô rất sợ sẽ lại làm tổn thương anh. Cô không thể mắc lỗi thêm nữa.

Cuối cùng Cố Tuần là người lên tiếng trước: “Anh về đây, ngày mai chín rười anh sẽ đến đón em.”

Hồ Phách đáp “vâng”.

Cố Tuần mỉm cười: “Sau này không cần mang bữa sang cho anh nữa đâu, em không thích dậy sớm mà.”

“Thế thì em sẽ trả chìa khóa nhà cho anh.” Hồ Phách nghĩ thầm trong lòng, là anh quan tâm cô không để cô phải dậy sớm hay là không muốn gặp cô?

“Không cần vội, em cứ cầm nó đi.”

Hồ Phách giật mình, nếu như không phải là không muốn gặp cô thì đáng lẽ nên nhanh chóng lấy lại chìa khóa nhà chứ nhỉ?

Tiền Cỗ Tuần xong, Tiểu Mễ không nén nổi trí tò mò, tình nghịch hỏi: “Chị chủ, có phải người vừa này là bạn trai chị không?”

Thất đáng tiếc, năm ngoái thì phải, năm nay thì không.

Trước đây, Hồ Phách luôn trưng cầu ý kiến chuyện tình cảm với Hứa Nhảm Nhiễm, nhưng bây giờ, Hứa Nhảm Nhiễm lại hoàn toàn đứng về Cỗ Tuần nên không hề cho cô bất kì ý kiến nào hết. Vì vậy, đây là lần đầu tiên cô nhờ Tiểu Mễ cố vấn: “Tiểu Mễ ơi, em thấy nếu một người đàn ông vẫn còn nhớ rõ tất cả những thói quen của bạn gái cũ thì đó là khó quên tình xưa phải không?”

“Chắc chắn rồi ạ, không thích chị thì ai rảnh mà quan tâm chị chứ!”

Lục Huyền chen miệng vào: “Cũng không hẳn.”

Nghe vậy Tiểu Mễ lập tức nói: “Hay để anh Lục Huyền bói thử cho chị một quẻ xem.”

Hồ Phách cảm thấy cô nàng này đã bị trúng độc đến hết thuốc chữa rồi, mặc kệ là chuyện gì thì câu cửa miệng vẫn đều là ‘để Lục Huyền bói thử một quẻ’.

Tiểu Mễ thấy Hồ Phách thờ ơ, lại tiếp tục cố vũ cô: “Anh ấy là đàn ông, hỏi anh ấy một chút cũng được mà. Tâm tư đàn ông thì đàn ông hiểu rõ nhất.”

Ừ, lí do này xem như có thể tin tưởng được.

Hồ Phách quay sang nhìn Lục Huyền: “Bán tiên, có chuyện này muốn nhờ cậu phân tích một chút.” Mới nói được một nửa thì cô dừng lại: “Mà nhắc luôn, nói xong không có tiền để trả đâu nhé.”

Lục Huyền hào phóng, gật đầu: “OK, miễn phí cho chị một lần.”

“Tôi có một người bạn cũ, gần đây đang... với bạn trai cũ.” Hồ Phách biến mọi chuyện mấy ngày gần đây của cô và Cố Tuần thành của người bạn cũ nào đó.

Tiểu Mễ nghe xong thì vô cùng chắc chắn, người này vẫn còn tình cảm với bạn gái cũ.

“Đừng ở đây mà ảo tưởng, chẳng qua là trí nhớ của anh ta tốt thôi. Não của đàn ông và phụ nữ không hề giống nhau, cho nên mới có câu Giống loài khác nhau không nên yêu nhau.” Lục Huyền khoanh tay nói tiếp: “Còn một khả năng nữa, chính là người đàn ông này bị bạn gái cũ đá nên ghi hận trong lòng, có ý muốn trả thù.”

Hồ Phách lườm anh ta, sao Cố Tuần có thể là loại đàn ông đó chứ!

Do ngày mai còn phải dự đám cưới nên buổi tối sau khi chạy bộ xong, Hồ Phách rửa mặt rồi định đi ngủ sớm.

Đúng lúc Cố Tuần gửi một tin nhắn: Trong phòng có gì bất thường không?

Chỉ là một dòng tin nhắn bình thường, nhưng Hồ Phách lại nhận được ý quan tâm đặc biệt trong đó, khẽ mỉm cười nhắn lại một tin Không có!.

Cô sử dụng tinh dầu oải hương thay cho tinh dầu hoa hồng, hiệu quả gây ngủ rõ ràng không bằng hương thơm của hoa cỏ nhưng cô không thấy giấc mơ kì lạ kia nữa. Chín giờ hai mươi phút sang hôm sau, cô sửa soạn mọi thứ rồi xuống dưới chờ Cố Tuần đến đón.

Tiểu Mễ vừa thấy cô thì bỗng chăm chú quan sát: “Trời ơi, chị chủ à, hôm nay chị đẹp thật đó!”

Hồ Phách chớp chớp hai mắt, hỏi lại: “Thế trước đây chị không đẹp à?”

“Không...không...không. Chị chủ ngày nào cũng xinh đẹp, nhưng hôm nay lại rất rất đẹp!”

Vì hôm nay đi ăn đám cưới nên Hồ Phách cố ý ăn diện hơn chút, không nói đến đồ trang sức chạm trổ trang nhã, cô còn mặc một bộ váy dài trễ vai. Do da cô mẫn cảm với muối nên toàn bộ quần áo mùa hè đều là quần dài, áo sơ mi, hôm nay bỗng nhiên mặc váy thế này nên khiến mọi người vô cùng bất ngờ.

Chiếc váy màu xanh lục, đằng trước thiết kế tương đối đơn giản, cổ áo hở làm lộ ra bờ vai và xương quai xanh, sau lưng thiết kế rất đặc biệt, hở nửa lưng, thêu hình một con bướm bướm tinh xảo, gợi cảm mê người không thể tả.

Để hợp với màu của váy, Hồ Phách tháo dây chuyền hồ phách vẫn không rời người xuống, thay vào đó cô đeo một sợi dây ngọc bích hình giọt nước, càng tôn lên làn trắng như tuyết của cô, cô càng thêm rạng rỡ.

Tiểu Mễ đi quanh cô không ngừng thốt lên: “Trời ơi, chị chỉ, chị đẹp thế này, người ta không nhìn cô dâu mà sẽ chỉ nhìn chị mất.”

Hồ Phách khẽ thở dài: “Chị chỉ cần một người nhìn chị là được rồi.” Cô chỉ muốn Cố Tuần ngắm mình.

Dường như ông trời nghe thấy được lời của cô nên vừa nói xong thì ngoài cổng vang lên hai tiếng gâu gâu. Hồ Phách vừa xoay mặt ra đúng lúc chạm vào ánh mắt của Cố Tuần.

Cô chần chẫn đã nhìn thấy một loạt ánh mắt kinh ngạc từ anh.

“Cái này là của Vương Tử.” Cố Tuần đưa cho cô một cái túi.

Hồ Phách nhanh chóng chuyển cho Tiểu Mễ, dặn cô nàng chăm sóc Vương Tử hộ mình một ngày, sau đó mỉm cười duyên dáng với Cố Tuần:

“Chúng ta đi thôi.”

Hồ Phách cầm ví cầm tay ngọc trai đi lên trước hai bước, váy dài màu lục phác họa vóc người hoàn mỹ của cô, thướt tha ôm sát vòng eo nhỏ nhắn.

Ánh mắt Cố Tuần rơi xuống thắt lưng của cô, sau đó anh đột nhiên đưa tay kéo cổ tay cô lại.

Hồ Phách quay sang hỏi: “Sao vậy?”

“Em ăn mặc thế này e không được đâu.”

“Tại sao?”

“Đám cưới được cử hành ngoài trời tại trang trại nho của bố Trần Dương, nhất định sẽ có muỗi.” Ánh mắt của Cố Tuần thoáng lướt nhanh qua vai và ngực cô, sau đó anh nhắm mắt lại và hít sâu một hơi.

“Vậy anh đợi em chút nhé! Em lên tầng trên lấy thêm áo choàng.”

Hồ Phách đi lên tầng trên, chọn một cái áo choàng tơ tằm màu trắng hoa văn ánh kim.

Cố Tuần nhìn theo cô đi lên cầu thang không rời mắt.

Mặc dù đã quen biết cô tám năm, mặc dù sớm đã biết nhan sắc kinh người của cô nhưng bây giờ nhìn lại bốn bề vẫn dậy sóng như trước.

Lúc cô bước từng bước lên cầu thang, gió thổi làm áo choàng và váy dài trên người cô nhẹ bay lên, trông như một bức bích họa tiên nữ bay lên trời.

Bỗng nhiên Cố Tuần nắm lấy cổ tay của cô.

Trong phút chốc, anh không biết là mình mất nhận thức hay là ảo giác, chỉ có cảm giác nếu anh không đưa tay kéo cô lại thì cô sẽ theo gió mà bay mất.

Ánh mắt dịu dàng như nước của Hồ Phách nhìn thẳng vào ánh mắt khẩn trương mà sâu thẳm của Cố Tuần.

Cố Tuần “làm như không có chuyện gì xảy ra” buông tay cô ra.

Hai người bước ra khỏi khách sạn, lên xe của Cố Tuần. Biệt thự của bố Trần Dương nằm ở thành phố X, mất khoảng một tiếng chạy xe. Gia đình dưới quê của anh ta kinh doanh rượu nho đã lâu đời nên rất có tiếng ở địa phương.

Đường đi đến thành phố X đúng lúc đón nắng cho nên ngồi trong xe hơi chói mắt. Cố Tuần lấy kính râm ra đeo, đồng thời cũng đưa cho Hồ Phách một hộp kính. Hồ Phách đang giơ tay che nắng để cản tia sáng, nhìn thấy kính râm đương nhiên không từ chối, thế nhưng vừa mở hộp ra, nhìn thấy là kính nữ thì trong lòng liền hồi hộp lo lắng, chẳng lẽ đây là của Đường Bối Bối?

Cô chưa xót cười: “Đeo của người khác có thất lễ không?”

Cố Tuần quay sang nhìn cô, có điều do anh đang đeo kính râm nên không nhìn ra bất kì biểu cảm gì, chỉ thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên: “Em cho là của ai?”

“Dù gì cũng không phải là của anh, là kiểu dáng của nữ.”

“Là của anh thì có thể tùy tiện đeo hả?”

Hồ Phách thở dài: “Của bạn trai cũ cũng không được tùy tiện đeo.”

Cố Tuần cười, khóe môi cong lên độ cung rất lớn.

“Đây là kính mới.”

Hồ Phách mừng thầm trong lòng, lại hỏi tiếp: “Anh định tặng ai à? Em đeo thì chẳng phải là thất lễ ư?”

“Không có ý định tặng ai cả. Em cứ đeo đi.” Cố Tuần quay đầu nhìn cô một cái, vì kính râm che kín hai mắt nên không thể nhìn thấy ánh mắt của anh, chỉ có thể từ khước môi khẽ mím của anh nhìn ra anh đang cười như không cười.

Nói như vậy, cái kính mát này là chuẩn bị cho cô?

Tim Hồ Phách đập thành thịch, cô liếc mắt nhìn trộm xem anh còn để hộp Danpifan dưới cửa sổ xe không, lập tức cảm thấy tim như được bơm đầy máu sống lại. Anh quan tâm săn sóc cô mọi nơi như thế, chứng minh anh vẫn còn thích cô như trước.

Cho nên, có nên theo đuổi anh lại một lần nữa không đây?

Hồ Phách đeo kính râm, đấu tranh trong lòng.

Còn tiếp...

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 26.2

Một tiếng sau, hai người đến thành phố X. Cố Tuần lái xe thẳng đến trang trại nho. Khi học đại học, anh đã từng tới đây nhiều lần nên rất thuộc đường. Vì bố của Trần Dương là một đại biểu trong hội ‘Đại biểu nhân dân toàn quốc’ trong thành phố nên không tiện chi nhiều tiền cho hôn lễ của con trai duy nhất, sợ người ta sẽ mượn cơ hội tố cáo là ăn hối lộ nên chỉ tổ chức đám cưới tại trang trại nho. Khách khứa chỉ có nhà họ Trần và nhà thông gia họ Lỗ, cộng thêm mấy người bạn thân của cô dâu chú rể. Trần Dương và Lỗ Tiêu Tiêu đều sống ở thành phố S nên đồng nghiệp và bạn bè thông thường thì đợi đến khi trở lại thành phố S sẽ mở tiệc chiêu đãi lần nữa.

Cố Tuần lấy thiệp mời ra rồi chạy thẳng vào trang viên, luồng không khí trong lành cùng với màu xanh lá cây khắp nơi lập tức phả vào mặt.

Xe chạy từ từ lướt qua từng luống nho, Hồ Phách chống cằm ngắm nhìn sắc tím của những cây nho trĩu quả ngoài cửa sổ, không kiềm lòng được thở dài, nói: “Em đang nhớ đến một bộ phim.”

Cố Tuần tháo kính xuống, nhìn cô: “Dạo bước trên mây hả?”

Hồ Phách không ngờ Cố Tuần lại đoán đúng, vô cùng kinh ngạc.

Đám cưới được bố trí trước trang viên của ngôi biệt thự, khách khứa đã đến không ít, gặp nhau cùng cười nói rôm rả, còn có mấy đứa trẻ con chạy tới chạy lui nhặt bánh kẹo cưới.

Cố Tuần dẫn Hồ Phách đến trước mặt bố mẹ của Trần Dương chúc mừng.

Mẹ của Trần Dương vừa nhìn thấy Hồ Phách thì vô cùng kinh ngạc: “Đây là bạn gái cháu à? Xinh quá, giống như tiên nữ trên trời vậy.”

Hồ Phách định giải thích nhưng chợt giật mình, tạm thời cô không nói để xem Cố Tuần nói thế nào.

Kết quả, Cố Tuần không hề phủ nhận!

Quả thực cô có thể xác định được tâm ý của anh nhưng đến khi cô gặp bạn thân Ngô Hạng của Cố Tuần, cô lại không dám chắc nữa.

Ngô Hạng cười tí mắt nhìn Cố Tuần: “Cậu và Hồ Phách quen nhau rồi rồi đúng không, tớ biết mà.”

Cố Tuần cười: “Không, là Lỗ Tiêu Tiêu mời Hồ Phách, tớ chỉ phụ trách đưa đón mà thôi.”

Trong lòng Hồ Phách đang tràn đầy vui mừng bỗng như bị tạt một gáo nước lạnh, thực sự muốn nổi đóa: Vừa ngẫm thừa nhận cô là bạn gái, thế mà trong giây lát lại không thừa nhận là cái quỷ gì.

Đúng lúc này, phía sau bỗng vang lên một giọng nói kinh ngạc vui mừng của ai đó: “Em là Hồ Phách à?”

Hồ Phách ngoảnh lại nhìn, thực sự hối hận không thôi nhưng cũng kinh ngạc không kém, không ngờ lại tình cờ gặp người mà kiếp này cô không muốn gặp lại nhất ở đây, Lý Tô Hàng.

Ba năm không gặp, nhưng vừa nhìn thấy anh ta, trong đầu Hồ Phách lập tức hiện lên những hình ảnh không muốn nhớ lại.

Không ngừng tỏ tình, những bức thư tình buồn nôn, các kiểu chặn đường, “vô tình gặp được”, theo dõi... Đến nỗi cô được nghỉ định kì cũng không dám bước ra khỏi cửa.

Về sau Phó Chiêu ra mặt, đánh cho anh ta một trận ra trò, sau đó còn tìm bố mẹ của anh ta, lúc này ác mộng mới chấm dứt. Cũng chính bởi vì như vậy cho nên toàn bộ tuổi thanh xuân của cô đều tránh né người khác phái, buộc lòng từ chối tất cả những nam sinh có cảm tình với cô, bởi cô rất sợ gặp phải người cố chấp điên cuồng như Lý Tô Hàng.

Hồ Phách chớp mắt, thật sự hi vọng đây chỉ là ảo giác. Thật đáng tiếc, chớp mắt hai cái rồi mà Lý Tô Hàng vẫn còn đứng sau gót chân cô, hơn nữa chỉ cách cô có 30cm. Một luồng hơi thở đàn ông vô cùng khó chịu xông vào khoang mũi cô, Hồ Phách không chịu được, chau mày.

Vẻ mặt của Lý Tô Hàng vừa mừng vừa ngạc nhiên như trúng được giải thưởng lớn năm mươi triệu: “Không ngờ lại được gặp em ở đây. Trời ạ, đúng là duyên phận.”

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đến dự đám cưới, cô dâu là thông gia nhà anh. Còn em, là bạn thân của nhà trai à?” Tô Hàng thật sự rất muốn dán hai con mắt mình lên mặt Hồ Phách, ba năm không gặp cô ngày càng xinh đẹp, khiến người ta có cảm giác vui mừng. Vừa nãy, khi cô đứng trước mặt mẹ Trần Dương, đâu chỉ là một bóng lưng nhưng cũng đủ khiến cho anh ta dán chặt lấy cô, cũng chính vì nhìn chăm chú như thế nên anh ta mới nhận ra cô.

Cơ hội trời ban thế này đương nhiên anh ta không thể bỏ qua. Nói chuyện được một lúc, Lý Tô Hàng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

Loại người cố chấp điên cuồng là đáng sợ nhất, Hồ Phách không ngừng kêu cứu trong lòng.

Bỗng nhiên Cố Tuần nắm tay cô kéo cô đứng lên: “Em đi theo anh.”

Hồ Phách cũng không hỏi là đi đâu, lập tức đứng dậy đi theo Cố Tuần, cho dù bây giờ có dẫn cô vào nhà vệ sinh cô cũng không phản đối, chỉ cần có thể tránh xa Lý Tô Hàng.

Cố Tuần vẫn nắm tay cô không buông, cho đến khi đi đến rừng cây phía sau biệt thự anh mới buông tay ra.

Hồ Phách ngoảnh lại nhìn nhìn Lý Tô Hàng không biết xấu hổ mà vẫn mặt dày đến gần cô, sau đó như trút được gánh nặng, mỉm cười: “Cám ơn anh đã giải vây giúp em.”

“Không có gì.” Trong rừng cây yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười đùa của lũ trẻ đang trước biệt thự.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu những tia sáng loang lổ xuống mặt đất. Đột nhiên Hồ Phách phát hiện, trừ màu tím của những quả nho ra, còn có màu đỏ của dâu.

“Oa, ở đây còn có cả dâu nữa.”

Cô với tay lên hái, không ngờ trên lá có một con sâu to, rơi trúng mặt cô, Hồ Phách sợ quá hét to lên, vội vàng nhắm tịt mắt lại.

“Em sao thế?”

“Sâu rơi trúng mắt.”

Cố Tuần kéo cô lên và cẩn thận quan sát rồi nói: “Nó ở khóe mắt, em đừng cử động.”

Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt qua khóe mắt cô, ngập ngừng một lát mới rời đi, cô nhạy cảm cảm giác được đầu ngón tay của anh có chút lưu luyến. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống vai anh, trên mặt anh,

trong mắt anh giống như có những điểm sáng lơ mờ nhỏ vụn lóe ra, như có năng lực đầu độc tâm thần người ta.

Hơi thở của anh giống như một tấm lưới, trong lúc hoảng loạn, cô chợt bị vấp vào cái gì đó, người nghiêng ngả, Cố Tuần lập tức đưa tay ra ôm eo cô, ôm cả người cô trong vòng tay.

Hồ Phách ngẩng đầu nhìn anh, hơi thở quen thuộc khiến cô say mê ùn ùn kéo đến bao phủ lấy cô, khiến cô mê muội, giống như mê hương đầu độc thần trí cô. Cũng không hiểu tại sao bỗng dưng cô lại có dũng khí vòng tay ra sau ôm lấy cổ anh rồi kéo đầu anh xuống.

Môi cô chạm vào môi trên của anh, lập tức có cảm giác như máu trong người sôi trào lên.

Nhưng mà, hình ảnh như bị sét đánh trong tưởng tượng của cô lại không xảy ra.

Cố Tuần giống như một bức tượng điêu khắc gỗ hoặc điêu khắc đá, không hề nhúc nhích, hoàn toàn không có phản ứng.

Cô xấu hổ mặt nóng ran lên. Vội vàng buông anh ra.

Thật là muốn nhảy xuống hồ cho xong. Chỉ tiếc hồ Trân Châu không ở trước mắt.

Cố Tuần chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, nóng rực: “Em làm thế này là có ý gì?”

Mặt Hồ Phách đỏ bừng, có ý gì à, có ý muốn hôn anh thật sâu đó.

Hết chương 26

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 27.1

Phản ứng của Cố Tuần hoàn toàn ngoài dự đoán của cô, không những không phối hợp với cô một nụ hôn nồng nàn mà còn bình tĩnh hỏi cô có ý gì. Trong lòng Hồ Phách rối loạn, lẽ nào chỉ có mình cô đơn phương, tự mình đa tình?

Thế nhưng hôn cũng đã hôn rồi, nên làm gì tiếp theo bây giờ? Hoặc là không làm gì cả, hoặc là nhân cơ hội này dứt khoát hỏi rõ mọi chuyện, dầu sống hay chết thì cũng sẽ thoải mái hơn. Mấy ngày nay, mỗi ngày đều phải dò đoán tâm tư anh, phân tích thái độ của anh, thật là dẫn vật cô muốn chết mà.

Hồ Phách lấy hết dũng khí, nhìn thẳng vào Cố Tuần, hỏi: “Anh còn thích em, đúng không?”

Sau khi hỏi xong, tim của cô như muốn nhảy lên tận cổ họng, kể tiếp là kẹo mút hay là gậy to cũng không chừng.

Thế nhưng, anh Cố của chúng ta không cho kẹo mút cũng chẳng cho gậy to, hỏi ngược lại cô: “Em cảm thấy vậy à?”

Câu hỏi ngược lại này đâm thủng dũng khí đang phình to của Hồ Phách.

Hứa Nhầm Nhiễm từng nói, nếu đổi lại là cô gặp phải chuyện như vậy thì cô sẽ còn thích người kia không? Cũng chính vì thế nên cô mới lần nữa không dám mở miệng hỏi. Có điều, hôm nay bạn thân “mặt mũi” đã “logout” (đăng xuất) nên bất cứ giá nào cũng phải hỏi cho ra.

“Em không biết nên mới hỏi anh.”

Cố Tuần nhìn cô, chậm rãi nói: “Không nói cho em biết!”

Câu trả lời đơn giản này khiến cô muốn nôn ra máu luôn.

Nhưng Hồ Phách không hề tức giận, đỏ mặt hỏi tiếp: “Chúng mình có thể bắt đầu lại lần nữa không?”

Cố Tuần không trả lời trực tiếp mà thông thả trả lời: “Anh không muốn bị em đá thêm lần nữa.”

Mây đen cuồn cuộn kéo đến... Hồ Phách vừa chột dạ vừa xấu hổ, lập tức nói: “Nếu lần này em không chia tay anh nữa thì sao?”

Cố Tuần không trả lời ngay mà liếc đôi mắt sâu xuống nhìn cô trong chốc lát rồi nói: “Uy tín của em rất kém, anh không thể tin tưởng được. Năm ngoái lúc theo đuổi anh em cũng thề sẽ yêu anh như thế nào, nhưng chỉ ba ngày sau...”

Anh không nói tiếp nữa mà bật cười ha hả, khiến Hồ Phách đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

Cô không phục: “Mùa hè năm ngoái là em không tốt, nhưng mà biết sửa sai là đáng khen mà, dẫu sao cũng phải cho người ta một cơ hội để sửa sai chứ!”

Cố Tuần chau mày: “Em định sẽ sửa thế nào?”

“Sẽ trân trọng anh, sẽ không chia tay nữa!”

Cố Tuần ra vẻ không tin lắm: “Nói suông.”

“Vậy em viết giấy cam kết cho anh nhé!” Những lời này nói ra, Hồ Phách nghĩ bạn thân “mặt mũi” ba tháng nữa sẽ không cần phải “log in”

nữa.

Cố Tuần hừ một tiếng: “Giấy cam kết thì có ích gì, cũng đều là giấy vụn giống như thư tình thôi. Trong phòng làm việc của anh vẫn còn giữ thư tình của người nào đó tự tay viết đấy.”

Hồ Phách xấu hổ đến mức không còn biết nói gì nữa. Uy tín và danh dự của cô kém đến nỗi có viết giấy cam kết cũng vô dụng. Nhưng mà đã không màng đến mặt mũi mà hỏi anh rồi, bây giờ bỏ cuộc thì rất đáng tiếc, phong cách của cô là càng khó càng muốn vượt qua.

“Vậy phải làm sao anh mới tin tưởng em?”

“Trừ phi em lập tức kết hôn với anh!”

Lập tức kết hôn?

Hồ Phách giật nảy người, phản xạ có điều kiện mở to hai mắt nhìn anh, cứ tưởng bản thân mình nghe nhầm.

Đôi mắt của cô giống như biết nói, vừa đen vừa sáng, rất rõ ràng hiện tại chỉ lộ ra sự kinh hãi, ngập ngừng, do dự và không thể tưởng tượng nổi.

Cố Tuần cũng đã sớm đoán được phản ứng của cô, anh nở nụ cười nhạt rồi nhẹ nhàng cất bước đi về phía trước.

Hồ Phách vội vàng đuổi theo, nhưng ngoại trừ kêu một tiếng “Cố Tuần” ra, cô không biết phải nói gì. Đề nghị của Cố Tuần khiến cô thật sự kinh sợ, vì căn bản cô chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn.

Cố Tuần ngoảnh lại nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Ở một phương diện khác, ước muốn của anh rất đơn giản, anh chỉ hy vọng được sống một cuộc sống bình thường, không lãng phí thời gian ở bên người không liên

quan đến mình, làm những chuyện mình thích, cả đời chỉ yêu một người, chỉ yêu một lần rồi kết hôn. Em có thể làm được hay không?”

Xung quanh chợt yên lặng, chẳng biết sao đột nhiên trong bụi cỏ liền phát ra vài tiếng kêu của côn trùng.

Hồ Phách bị những lời của Cố Tuần làm chấn động, để tay lên ngực, căn bản cô không suy nghĩ nhiều đến thế, xa như vậy, cô chỉ nghĩ đến chuyện nối lại tình xưa với anh.

Cố Tuần cúi đầu nhìn cô, nói rất nghiêm túc: “Em không dám trả lời anh là do lần này em cũng là rung động nhất thời, không hề nghĩ đến tương lai, không có ước mơ sau này. Thái độ vô trách nhiệm như thế, nếu anh và em hợp lại thì kết quả cũng vẫn giống mùa hè năm ngoái thôi. Cho nên chúng ta tiếp tục làm bạn sẽ tốt hơn.”

Lòng Hồ Phách rối như tơ vò, kết hôn là chuyện quan trọng của mỗi đời người nên cô không thể trả lời qua loa được. Thật sự cô rất thích anh nhưng không ngờ sự tình lại xảy ra thế này.

“Đám cưới sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi qua đó thôi.” Giọng của Cố Tuần lạnh nhạt đi thấy rõ, giống như quay trở về lần gặp nhau ở Chu Đình tối hôm đó.

Tâm tư Hồ Phách rối loạn đi theo Cố Tuần ra khỏi vườn dâu.

Bàn của họ khách khứa đã ngồi đầy, ngoài Kiều An Kỳ ra, còn có Cố Hiếu Quân.

Hai người họ nhìn thấy Cố Tuần và Hồ Phách cùng đi đến, lập tức nhìn nhau rồi cười tủm tỉm.

Hồ Phách ngồi cạnh Kiều An Kỳ nhưng Cố Tuần lại không ngồi bên cạnh cô mà đổi chỗ với Cố Hiếu Quân, đến ngồi bên cạnh Ngô Hạo, rất rõ

ràng muốn giữ khoảng cách với cô.

Hồ Phách âm thầm thở dài trong lòng, vất vả lắm quan hệ giữa anh và cô mới bình thường trở lại, giờ lại bị cô phá hỏng.

Cố Hiếu Quân cười, nói: “Chị Hồ Phách, chị rảnh thì ra ngoài vui chơi một chút đi, đừng có giống như anh của em, như cán bộ lão thành về hưu ấy, không có hoạt động vui chơi giải trí gì cả.”

Hồ Phách mỉm cười, đáp lại: “Cuộc sống sau giờ làm việc của anh ấy rất phong phú mà, đi xem mắt mãi đó thôi.”

Cố Hiếu Quân cười hì hì: “Chị ghen à?”

“Tất nhiên không phải, chỉ là chị định tham khảo một chút. Trở về cũng sẽ đi xem mắt thử xem sao. Chưa đi xem mắt lần nào, không biết có vui không.”

Cố Hiếu Quân không nén nổi cười, nhìn sang Cố Tuần.

Cố Tuần đang nghiêng đầu nói chuyện với Ngô Hạng, giống như căn bản không nghe thấy Hồ Phách nói gì.

Kiều An Kỳ mỉm cười nói: “Đi xem mắt có gì vui đâu, trở về chúng ta cùng lên Đại Sơn Tự chơi đi.”

Hồ Phách cười: “Tôi không rảnh, còn phải cố gắng kiếm tiền mua nhà rồi lấy chồng nữa.”

Kiều An Kỳ và Cố Hiếu Quân cười thành tiếng, sau đó đồng loạt nhìn Cố Tuần.

Hồ Phách hơi lúng túng, trong lòng thầm nghĩ ‘Tôi không ám chỉ gì cả, các người nhìn anh ấy là có ý gì.’

Cố Tuần cúi đầu uống trà, dáng vẻ giống như chuyện này không hề liên quan gì đến mình.

Trong lòng Hồ Phách trăm mối tơ vò, nghĩ đi nghĩ lại đều là câu nói kia của Cố Tuần. “Trừ phi em lập tức kết hôn với anh!” Quả thực uy tín và danh dự của con người rất quan trọng, chỉ cần một lần không thực hiện đúng lời hứa, còn muốn người khác tin tưởng, thực sự đã khó lại càng khó hơn.

Đúng lúc này, đám cưới chính thức bắt đầu.

Dưới sự chủ trì của người dẫn chương trình, cô dâu và chú rể cảm ơn gia đình hai bên đã nuôi dưỡng, sau đó là cùng tuyên thệ mãi bên nhau. Nghi lễ đơn giản ấm áp, không ồn ào náo nhiệt, vô cùng văn minh. Hồ Phách cảm thấy vậy rất tốt, thầm nghĩ trong lòng, sau này cô cũng sẽ tổ chức đám cưới của mình giống như vậy.

Chợt Cố Hiếu Quân nắm lấy tay cô: “Chị em mình đi cướp hoa cưới đi chị!”

Hồ Phách bị Kiều An Kỳ và Cố Hiếu Quân kéo đi, đứng chờ Lỗ Tiêu Tiêu ném hoa cưới cùng với bảy tám cô gái khác. Hồ Phách không tài nào nghĩ đến hoa cưới lại rơi đúng vào mình,

Vẻ mặt Cố Hiếu Quân tinh quái, ngoái đầu chớp chớp mắt nhìn Cố Tuần.

Cố Tuần đang nói chuyện với Trần Dương, vẻ mặt thản nhiên không quan tâm như chuyện không hề liên quan gì đến anh, khiến Hồ Phách cực sốc.

Có lẽ anh rất ghét cô.

Sau khi đám cưới kết thúc, khách khứa được mời vào khách sạn Kim Ngân Hải bên cạnh trang trại nho ăn tiệc. Cô dâu chú rể bắt đầu đến từng bàn mời rượu, những vị khách nam uống rượu Mao Đài, còn các khách nữ thì uống rượu nho được chưng cất đặc biệt của nhà họ Trần. So với rượu mua ở ngoài, rượu nho của nhà họ Trần có vị ngọt nhẹ, khoan khoái và không nồng lắm.

Tâm trạng của Hồ Phách đang loạn, rượu lại ngon nên cô uống liền mấy ly.

Kiều An Kỳ tốt bụng nhắc nhở: “Đừng uống nhiều, sẽ bị say đó.”

“Tôi thấy nó giống như nước trái cây vậy, ngọt ngọt rất dễ uống.”

Kiều An Kỳ lại nói: “Chị xem mặt chị đỏ rần rồi kìa! Đừng uống nữa, ăn chút đồ ăn đi.”

Hồ Phách sờ sờ lên mặt mình: “Thất tình, ăn không nổi.”

Vốn Kiều An Kỳ đang không cảm thấy Hồ Phách say, nhưng khi vừa nghe những lời này thì chắc chắn cô đã uống nhiều, bật cười: “Đừng nói là chị say rồi nhé!”

“Tôi không say, không hề say một chút nào.” Hồ Phách ngược mặt lên, cười xinh đẹp, đôi mắt long lanh tựa như hồ nước mùa xuân.

Đúng lúc này, Lỗ Tiêu Tiêu và Trần Dương đến mời rượu bàn của bọn họ.

Còn tiếp...

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 27.2

Lỗ Tiêu Tiêu đã thay váy cưới, hiện giờ đang mặc một bộ lễ phục kiểu Trung Quốc, vô cùng tươi tắn xinh đẹp, Trần Dương cũng không thua kém, vẻ mặt rạng rỡ xưa nay chưa từng có.

Mọi người rồi rít nói chúc mừng đôi vợ chồng trẻ, Hồ Phách cười với Trần Dương và Lỗ Tiêu Tiêu, nói: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

“Cảm ơn cảm ơn, cũng chúc cô và Cố Tuần...” Trần Dương còn chưa nói xong, Hồ Phách liền đau lòng cắt ngang: “Anh ấy từ chối hợp lại với tôi rồi, đừng chúc.”

Lời này vừa nói ra lập tức phát ra một tràng cười, tất cả mọi người đều cho là cô đã say rồi, nếu không thì sao có thể nói ra một câu buồn cười như vậy.

Sắc mặt của Cố Tuần khẽ lúng túng, thấp giọng hỏi cô: “Không phải em đã say rồi chứ?”

Hồ Phách liếc mắt nhìn anh: “Em không say, em rất tỉnh táo.”

Người bình thường khi uống say đều nói là mình không say, Trần Dương cố nín cười nói: “Cố Tuần, cậu đưa cô ấy lên phòng nghỉ ngơi đi.”

Anh quay đầu vẫy vẫy tay với nhân viên phục vụ, dặn dò cậu ta đưa Cố Tuần lên phòng nghỉ ngơi.

Cố Tuần nắm tay Hồ Phách, dẫn cô ra khỏi tiệc rượu, Hồ Phách mơ mơ màng màng đi theo anh vào thang máy. Đầu óc cô lúc này phản ứng khá chậm chạp, không ý thức được bị anh nắm tay thế này có gì bất ổn. Tâm mắt cô rơi xuống cố định ở cổ tay của chính mình, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Bàn tay đẹp như thế này phải là của mình, không thể để cho anh ấy nắm tay người con gái nào khác.

Khi thang máy đi lên tầng trên, cô cảm thấy đầu óc choáng váng, nhìn thẳng vào Cố Tuần nói: “Choáng đầu quá, anh bế em đi.”

Cố Tuần chắc chắn cô đã say nhưng vẫn ra vẻ thờ ơ, bởi vì nhân viên phục vụ vẫn còn đang đứng ở bên cạnh.

Hồ Phách hươ hươ cánh tay của Cố Tuần, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh không chớp mắt: “Em muốn được bế.”

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh vẫn không đổi sắc mặt, đứng im như một tấm bảng quảng cáo. Song, quả thực Cố Tuần không thể xem một người to cao cỡ 1m75 như tấm biển quảng cáo được nên anh đành phải giả vờ như không nghe thấy yêu cầu của Hồ Phách, thế nhưng trong lòng đã giống như có lửa đốt.

Thang máy lên đến tầng mười sáu, nhân viên phục vụ liền nói: “Anh Cố, đã đến rồi.”

Nhưng Hồ Phách lại không chịu bước đi mà ngược mặt lên buồng thả nói: “Mau bế em đi.”

Khuôn mặt của Cố Tuần lập tức đỏ bừng, anh đành phải làm như không nhìn thấy nhân viên phục vụ kia, liền bế ngang cô lên và bước ra khỏi thang máy.

Hồ Phách ôm lấy cổ anh, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh, không kìm lòng được liền hôn lên mặt anh một cái.

Tay của Cố Tuần run lên, suýt nữa làm cô ngã xuống đất. Hành lang được lót thảm đỏ dày nên lúc bước đi không phát ra tiếng động, đoạn đường từ cửa thang máy đến phòng ngủ quả thực là đoạn đường ngọt ngào đau khổ, người trong lòng mềm nhũn như không có xương, hơi thở như hoa lan. Anh như đang bước đi trên mây, cũng như đang vượt qua biển lửa.

Nhà họ Trần đã bao trọn năm tầng của khách sạn Kim Ngân Hải để dùng làm chỗ nghỉ ngơi cho thân hữu (người thân+bạn bè). Bạn bè của Trần Dương được sắp xếp ở tầng mười sáu, mọi người hẹn buổi tối cùng nhau sum họp, sau đó nghỉ ngơi một đêm rồi chiều mai sẽ cùng trở về thành phố S. Trước cửa phòng số 1606 có treo một bảng hiệu màu đỏ, bên trên viết “Anh Cố”. Nhân viên phục vụ mở cửa phòng, sau đó mắt nhìn thẳng lập tức đi ra ngoài.

Cố Tuần bế Hồ Phách vào phòng, đặt cô lên giường, sau đó tháo giày ra cho cô.

Dáng người của cô không thấp nhưng bàn chân lại rất nhỏ, mềm mại như không có xương, trắng như ngọc. Lúc anh nâng bàn chân cô lên, có một cảm giác không muốn rời tay.

Dường như Hồ Phách cảm thấy hơi nhột nên hơi cong chân lên, co lại, sau đó lại thả lỏng ra. Lúc này váy của cô bị vén lên một đoạn, để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn đẹp đến không tưởng.

Trước giờ Cố Tuần không uống rượu, nhưng vừa rồi có cùng mấy người bạn thân uống vài ly rượu để nên bây giờ liền cảm thấy toàn thân nóng ran, hơn nữa lại còn là nóng từ trong ra ngoài. Hình như nhiệt độ của máy điều hòa trong phòng hơi cao nên anh đứng dậy giảm nhiệt độ xuống thấp một chút, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua Hồ Phách.

Khi anh đặt cô lên giường, cô yên lặng như một con mèo nhỏ. Anh cho rằng cô đã ngủ, ai ngờ cô lại đang mở to đôi mắt sáng như hai bóng đèn

nhỏ nhìn anh chăm chăm.

Cố Tuần như bị cuốn vào ánh mắt của cô.

Cô khẽ hỏi anh một câu: “Anh có muốn ngủ không?”

Đàn ông bị một người con gái xinh đẹp không tưởng hỏi như vậy, còn có thể đứng vững được, e là không nhiều lắm.

Cố Tuần nhìn cô từ trên cao xuống, cảm giác trong người như có lửa đốt, từ gan bàn chân chạy thẳng lên trên rồi dừng lại ở nơi nào đó, khiến người ta vừa khát vừa nóng. Anh nắm chặt tay lại, cảm giác đau khiến anh tốt lên đôi chút, anh hít sâu một hơi sau đó kéo chân đạp lên người cô.

Chân vừa đạp vào người, cô liền hét ra: “Dừng, nóng lắm.”

“Ngoan nào.” Cố Tuần lại kéo chân qua lần nữa, Hồ Phách liền nắm chặt cổ tay của anh.

Cố Tuần không biết sao bàn tay của cô lại nóng như vậy, giống như ngọn lửa nhỏ dán sát vào da thịt của anh.

Cô giống như đang đứng trên vách đá cheo leo, sợ rằng chỉ cần khẽ nhúc nhích sẽ lập tức tan thành mây khói.

Sức lực của cô và anh căn bản không thể so sánh với nhau, chẳng qua anh chỉ cần dùng sức một chút đã có thể thoát được khỏi cô, nhưng ngón tay của cô giống như có sức hút quỷ dị, khiến anh không thể động đậy. Ngón tay mảnh khảnh trắng ngần, móng tay sạch sẽ đầy đặn hồng hào.

Hồ Phách buông cổ tay Cố Tuần ra, anh vẫn còn chưa kịp định thần thì tình huống lại càng thêm gay go: “Tay của anh đẹp thật đấy.” Cô say sưa mơ màng nắm lấy tay anh, vừa sờ sờ mu bàn tay của Cố Tuần, vừa gỡ bàn tay đang nắm chặt của anh, sờ vào lòng bàn tay anh.

Cố Tuần càng nắm chặt tay hơn, nhưng rồi cuối cùng vẫn không thể kiềm chế được, tựa như một luồng điện là lạ từ lòng bàn tay chạy khắp toàn thân, làm anh như muốn tan chảy. Cô bỗng giơ cánh tay lên, vòng qua cổ anh, nói: “Sao anh không hôn em?” Hồ Phách ngược mắt lên, mi mắt phảng phất hơi trĩu xuống, mắt nửa hé nửa mở, xinh đẹp đến hồn xiêu phách lạc.

Hơi thở của Cố Tuần trở nên gấp gáp, hít sâu một hơi rồi lại một hơi nữa.

“Em muốn biết hôn môi có tư vị gì, mau đưa lưỡi của anh vào miệng em đi.”

Không ai có thể cưỡng lại lời mời thẳng thắn trực tiếp như vậy, nhất là đối với người con gái mình thích.

Cố Tuần chột cú đầu, ngậm lấy môi của cô. Nụ hôn quyết liệt này ập đến bất ngờ không hề báo trước, anh mạnh mẽ mút lấy khước môi rồi đến đầu lưỡi của cô, tưởng chừng như muốn nuốt cô vào trong bụng. Nụ hôn của anh vô cùng mãnh liệt, gần như không cho cô có thời gian thở dốc, song cô cũng không cảm thấy khó thở mà ngược lại còn rất thành thạo, hơi nâng ngực lên đón lấy nụ hôn sâu của anh.

Hơi thở nam tính trên người anh phả ra nhiều chưa từng có, Hồ Phách cảm thấy cả người nhẹ như mây trôi, có cảm giác mất hồn không nói nên lời, chỉ muốn chìm đắm mãi trong mùi hương của anh không muốn tỉnh lại. Cô mơ mơ màng màng nghĩ, hóa ra hôn nhau lại có cảm giác tuyệt vời đến vậy.

Hồi lâu sau, Cố Tuần buông cô ra, người trong lòng sắc môi ửng ửng, đôi mắt như nước, hỏi anh: “Anh tha thứ cho em rồi ư?”

“Không.” Đó là cảm giác cho dù có bù đắp như thế nào đi nữa cũng không thể thỏa mãn mà sinh ra giận không cách nào tha thứ.

“Năm ngoái em chia tay anh là bởi vì em có bệnh chứ thật sự không phải là đùa giỡn tình cảm của anh đâu.” Hồ Phách thấy anh im lặng, nghĩ anh không tin nên vén váy lên, để lộ một mảng da thịt trắng như tuyết, đường cong đẹp mê người lập tức đập vào mắt anh, kích thích vô cùng.

“Anh nhìn xem, bây giờ rốn của em là màu hồng, Hứa Nhắm Nhiệm nói em không có bệnh. Thế nhưng trước đây rốn của em là màu trắng, không phải màu hồng. Thật đó, em không lừa anh đâu, anh nhìn đi.”

Cố Tuần căn bản không thể nhìn, nếu như nhìn sẽ không thể kiềm chế được. Anh gạt cái tay đang vén váy của cô xuống, hít sâu một hơi.

Trong người nóng không thể tả, anh đưa tay cởi cúc áo, là từ cúc thứ ba.

Trình tự không phải như vậy! Hồ Phách giữ tay anh lại, líu ríu nói: “Để em cởi giúp anh.”

Ngón tay trắng ngần mở từng cúc áo từ trên xuống dưới, người Cố Tuần cứng đờ như tảng đá, trong người như có nham thạch đang chảy cuộn cuộn.

Mấy đầu ngón tay của cô vẫn đang chậm rãi chạm vào ngực anh như châm lửa, khi cô mở đến nút áo thứ năm, đột nhiên anh giữ tay cô lại, khàn giọng hỏi: “Em có biết mình đang làm gì hay không?”

“Biết chứ.” Đang cởi cúc áo giúp anh.

Anh hít sâu một hơi: “Em không được hối hận đó.”

“Không hối hận, em thích thế này.” Cô bình thản cười thật tươi, ánh mắt quyến rũ như nhung, rút tay ra khỏi tay anh, tiếp tục cởi nút áo thứ sáu, thứ bảy....

Cố Tuần có thể kiên trì đến lúc này đã là có ý chí kinh người rồi, nếu bây giờ anh vẫn còn chưa bốc cháy thì chắc hẳn cần phải đi gặp bác sĩ.

Anh nắm hai cánh tay của cô, đè lên đỉnh đầu, cả người phủ lên người cô, hung hăng hôn cô. Giữa mùa hè nắng nóng, nhiệt độ của cơ thể cũng nóng hơn, tay của anh luồn xuống dưới váy của cô. Khoảnh khắc chạm vào da thịt kia, ý nghĩ tình dục liền bạo phát như biển gầm, núi lở.

Sự nhẫn nại của anh đã đến cực hạn, căn bản không cho phép chần chừ thêm một khắc nào. Hồ Phách mơ mơ màng màng cảm thấy bên trong hơi đau, lập tức bóp chặt lấy đầu vai của anh muốn đẩy anh ra. Cố Tuần chỉ ngừng lại trong chốc lát, sau đó liền không chút chậm trễ tấn công vào sâu bên trong.

Váy dài màu xanh lục của cô bị ném vào góc giường.

Hết chương 27

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 28

Chương 28

Chuyển ngữ: Ching Ling

Biên tập: Iris

Khi tỉnh dậy, Hồ Phách mở mắt, vẫn chưa kịp nhận ra mình đang ở đâu thì bất ngờ nhìn thấy một người đàn ông đang nằm bên cạnh, cô sợ hãi đến nỗi suýt hét lên. Đến khi thấy người đó là Cố Tuần thì cô mới thở phào nhẹ nhõm, có điều lại cảm thấy lạnh người, cho dù là Cố Tuần thì... Oái, không đúng, sao anh lại nằm bên cạnh cô vậy?

Hồ Phách lăm bắm ngời dậy, chặn móng từ trên đầu vai tuột xuống, cô lại càng hoảng sợ hơn. Ai đã cởi váy của cô? Tại sao nó lại nằm ở góc giường?

Cô luống cuống rướn người qua, với lấy cái váy để mặc vào. Vừa cúi đầu xuống nhìn, Hồ Phách sợ hãi đến mức suýt hét to lên, rốn của cô đang là màu đỏ. Một điểm đỏ rực trên nền bụng trắng càng làm cái rốn thêm nổi bật, bắt mắt vô cùng.

Vừa tỉnh dậy đã bị kinh hãi (ngạc nhiên + sợ hãi) đến ba lần, mà mỗi lần độ giật mình lại càng lớn hơn. Tim Hồ Phách đập loạn trong ngực, cô luống cuống mặc quần áo vào, đồng thời trong đầu hiện lên một vài hình ảnh.

Nhưng đó chỉ là những hình ảnh chớp nhoáng thoáng qua, cô hít sâu một hơi, trong đầu sắp xếp lại những hình ảnh theo thứ tự.

Đầu tiên là muốn Cố Tuần bế trong thang máy, tiếp đó nằm trên giường sờ tay người ta rồi được đà lấn tới hôn anh, chủ động cởi cúc áo của anh, sau đó...

Sau đó thì sao nữa?!!!

Quan trọng nhất là sau đó thì sao? Chết tiệt, tại sao kí ức ở chỗ này tự nhiên bị mất chứ?

Hồ Phách hoang mang đứng bên cạnh giường, đặt tay lên trái tim đang đập loạn của mình, nhìn Cố Tuần.

Ánh tà dương ấm áp xuyên qua rèm cửa chiếu vào trong phòng, rọi lên khuôn mặt anh tuấn của anh, khuôn mặt đang say ngủ của anh đẹp đến mức khiến tim cô đập thành thịch.

Nhưng lúc này Hồ Phách hoàn toàn không còn lòng dạ nào mà ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ đẹp đẽ kia, trong đầu chỉ có một dấu chấm hỏi lớn: Rốt cuộc cô với anh có xảy ra... chuyện kia hay không?

Tuy không có kinh nghiệm nhưng dẫu sao cô cũng đã từng đọc qua tiểu thuyết tình cảm và cũng đã từng nghe bạn bè tám chuyện. Có người nói lần đầu tiên eo sẽ rất đau, cả người khó chịu; có người còn nói nghiêm trọng hơn là ba ngày không thể bước xuống giường. Thế nhưng ban nãy cô lại rất linh hoạt, di chuyển nhanh nhẹn, eo không bị đau, chân cũng rất ổn.

Hồ Phách bình tĩnh lại, đưa tay muốn vén chăn lên nhìn xem trên giường có dấu vết gì không nhưng vừa mới vén lên được một chút thì Cố Tuần bỗng trở mình, cô hoảng sợ, lập tức ngừng động tác.

Lần đầu tiên có thể không ra máu nhưng cơ thể cũng phải có cảm giác chứ nhỉ. Nghĩ vậy, cô thử cử động thân người, cảm thấy cả người hoàn toàn không có bất kì khó chịu nào, mà ngược lại nhẹ như chim yến. Người thoải mái chưa từng có, từng tế bào trong cơ thể đều tràn đầy sức sống, nhớ lại trong sách miêu tả cái gì mà lần đầu tiên đau như bị ô tô cán qua, thế mà cô không hề có cảm giác đó.

Hàng ngày cô đều rèn luyện sức khỏe, chạy tám trăm mét hay một nghìn mét hoàn toàn không thành vấn đề, nhất là bây giờ, thậm chí cô còn có thể ra ngoài chạy ma-ra-tông ngay tức thì.

Tình trạng cơ thể như vậy, có thật là đã từng lên giường không? Mà lại còn là lần đầu tiên?

Chuyện này, không thể nào đâu... Hơn nữa Cố Tuần là một quân tử, trong ba ngày yêu cô vào năm ngoái, đừng nói là ôm mà ngay cả nắm tay anh cũng chưa từng làm một lần. Thật ra, năm nay cũng đã từng nắm tay nhưng là bị cô ép. Cho nên, chắc là không có xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

Càng suy nghĩ Hồ Phách lại càng khó xác định, khả năng lớn nhất chỉ có thể là Cố Tuần cũng uống say, cho nên hai người cùng nhau ngủ một giấc?

Cô cố gắng nhớ lại, cố nhớ lại đoạn sau khi cởi cúc áo cho anh xong rồi cuộc còn xảy ra chuyện gì tiếp nữa. Chỉ có điều, mãi cô vẫn chưa nhớ ra được, chỉ nhớ được ban đầu khi vào thang máy là hình ảnh khêu gợi, chủ động các kiểu của cô, quả thực bạn thân “mặt mũi” đời này hoàn toàn không cản trở lại nữa.

Cố Tuần cũng uống rượu, hơn nữa còn là rượu đế, chắc chắn là say hơn cô, cho nên nếu cô không nhớ ra cái gì thì chắc là anh cũng sẽ quên sạch thôi.

Bởi vậy, nhân lúc anh vẫn chưa tỉnh, trước khi tình cảnh chưa hỗn loạn đến không cách nào thu dọn được thì chạy là thượng sách. Nếu còn ở lại chờ anh tỉnh thì với tình cảnh xấu hổ thế này, nghĩ thế nào cũng muốn cầm đầu xuống bồn cầu tự tử.

Hồ Phách cầm túi xách, rón rén mở cửa phòng đi ra, chạy nhanh đến thang máy. Xuống đến đại sảnh khách sạn, cô đi đến nhờ nhân viên phục vụ gọi xe giúp, dự định sẽ trở về thành phố S.

Đang lúc chờ nhân viên phục vụ gọi xe thì đột nhiên có người gọi từ phía sau, Hồ Phách quay đầu lại nhìn thì nhìn thấy đó là Lý Tô Hàng, cô thầm đau đầu.

“Hồ Phách ơi, em đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

“Để anh đưa em về, anh có xe, mới mua chiếc BMW.”

“Cám ơn, tôi bắt được taxi rồi.”

“Anh có xe mà, em cần gì phải bắt taxi chứ?!”

Hoàn hảo, anh ta chưa kịp dây dưa thêm vài câu thì xe đến, Hồ Phách liền bước xuống bậc thềm sau đó nhanh chóng lên xe, rốt cuộc cũng thoát khỏi cơn ác mộng Lý Tô Hàng.

...

Đêm hè, nhìn mây hồng trôi lơ lửng ngoài cửa sổ, Hồ Phách liền nhớ đến cái rốn của mình.

Cứ coi như “lăn lộn” đi, cũng nghe nói đến lạc hồng, nhưng rốn cô không chảy máu thì sao bỗng dưng lại biến thành màu đỏ? Không lẽ là do dị ứng với cồn? Cô chưa từng nghe qua có loại dị ứng này.

Năm ngoái rốn của cô cũng bị màu đỏ, nhưng qua mùa hè liền trở lại như bình thường. Chẳng biết đây là mắc phải bệnh nan y gì? Nhưng mà cảm giác này hoàn toàn không giống như mắc bệnh nan y. Lúc vừa bước ra từ khách sạn, vì sợ Cố Tuần đột nhiên tỉnh lại sẽ đuổi theo nên cô bước nhẹ như bay tựa chim yến.

Với lại, người ta nói lúc say rượu sẽ rất đau đầu khó chịu, nhưng cô lại không hề khó chịu chút nào, nhất là bây giờ, cô cảm thấy sinh lực tràn trề, toàn thân thoải mái, có chạy bộ quanh hồ Trân Châu cũng không sao.

Cho nên, cô càng chắc chắn là cô và anh chỉ cùng nhau ngủ trưa một giấc. Phải, chính là như vậy. Hồ Phách tự nhủ rồi thầm cầu khẩn: Cố Tuần tỉnh lại sẽ không nhớ gì hết.

Về được nửa đường, điện thoại di động bỗng vang lên, Hồ Phách sợ đến run người, phản ứng đầu tiên nghĩ tới chắc là Cố Tuần gọi đến, khi lấy điện thoại ra, thấy số của khách sạn, liền không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lục Huyền gọi điện hỏi cô có về ăn cơm tối không.

Hồ Phách lập tức trả lời là có. Kết quả Lục Huyền lại lạnh lùng phê bình cô: “Ngày nào cũng đi ra ngoài, khách sạn bị người ta cuốn sạch cũng không biết, bà chủ như cô thật đúng là gan lớn.”

Đây là cậu ta muốn phản hay sao mà lại có giọng điệu giáo huấn như ông chủ như vậy, còn làm vẻ mặt như ông chủ nữa chứ! Sau này nếu có tuyển nhân viên tuyệt đối sẽ không tuyển nhân viên cao to đẹp trai nhà giàu. Hồ Phách đang muốn dạy dỗ lại Lục Huyền thì điện thoại di động không còn tín hiệu, đã bị cúp ngang.

Hồ Phách thở phào, nhưng quả là ý trời, đúng lúc đang lo sợ thì chợt nhận được điện thoại của Cố Tuần, cô căn bản không biết nên đối mặt với anh như thế nào, cục diện đột nhiên thay đổi đột ngột, trong lòng Hồ Phách rối loạn không biết làm sao, liền chạy ngược về nhà.

Trở về khách sạn, Lục Huyền nhìn cô, câu nói đầu tiên là chất vấn: “Sao cô không đeo dây chuyền hổ phách của cô?”

“Vì màu không hợp.” Hổ Phách cúi kính giải thích: “Váy màu xanh biển kết hợp với dây chuyền hổ phách màu mật ong, cậu không cảm thấy là không hợp sao?”

Lục Huyền không vui cau mày: “Buổi chiều cô đi đâu?”

“Đi dự đám cưới, không phải cậu cũng biết sao?”

Lục Huyền không vui: “Về trễ như vậy?”

Hổ Phách: “...” Rốt cuộc ai chủ ai tớ đây, không lẽ còn muốn cô giải thích lý do về trễ là vì uống say, rồi ngủ chung với Cố Tuần, cho nên về trễ?

Cô xách váy muốn đi lên phòng thì đột nhiên cửa cót két một tiếng, tiếng thẳng xe vang lên.

Hổ Phách tưởng là khách tới thuê phòng, quay đầu lại nhìn, không ngờ người bước từ trên xe xuống lại là Lý Tô Hàng.

Cổng của khách sạn vẫn đang mở, hần bước từng bước vào sân, kích động nhìn Hổ Phách, biểu lộ bộ dáng đập phá thiết hài vô mịch xử*

*Nguyên gốc thành ngữ là “Đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.”, nghĩa là : đi mòn gót giày thì không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công, ý là lúc dụng tâm dùng sức tìm kiếm thì tìm không được, sau vô tình không để ý thì lại đột nhiên tìm ra.

Hổ Phách căng thẳng trong lòng, thầm kêu không ổn rồi.

“Hổ Phách, rốt cuộc cũng đuổi kịp em. Chúng ta đã ba năm hai tháng lẻ mười hai ngày tám tiếng đồng hồ không gặp rồi.”

Lý Tô Hàng ý nặng tình thâm đếm ngày tháng, Hồ Phách nghe xong lập tức nổi da gà.

“Sao anh lại ở đây?” Cô có một cảm giác không ổn là mình đã bị theo dõi. Quả nhiên, Lý Tô Hàng cười hề hề: “Anh chạy theo em một mạch từ Kim Ngân Hải đến đây, không ngờ em lại ở chỗ này. Em mở khách sạn này sao?”

Hồ Phách lập tức có cảm giác sợ hãi giống như gặp ác mộng. Năm đó hẳn cũng như thế này, quấy rầy cô ở trường không nói, lại còn theo cô về tận nhà, đến nghỉ hè cũng không được yên, đến tận nhà tìm cô, cuối cùng chọc Phó Chiếu giận, bị anh đánh cho một trận, sau đó đến gặp ba mẹ của hẳn, lúc này cơn ác mộng cuối cùng mới chấm dứt.

Không ngờ ba năm sau, chuyện xưa lại tái diễn.

Sau khi tốt nghiệp cô lập tức đổi số điện thoại, sau đó khi từ chức ở đài truyền hình lại đổi số một lần nữa, cho nên những bạn học biết số điện thoại của cô rất ít, đều là những người bạn thân của cô, tuyệt đối sẽ không nói cho Lý Tô Hàng biết. Vì vậy chắc hẳn hẳn không biết nhiều về tình hình của cô, cho nên trong đầu Hồ Phách liền lóe lên một ý niệm.

Cô lịch sự hỏi: “Anh tìm tôi có việc sao?”

Lý Tô Hàng chân thành nói: “Anh ra nước ngoài đã lâu, nay trở về liền gặp lại em, xem ra đây là duyên phận trời định. Chúng ta cùng nhau đi ăn tối nhé, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.”

“Thật ngại quá, tối nay tôi ăn tối với bạn trai của tôi rồi.” Hồ Phách cười cười nói xin lỗi, sau đó xoay mặt sang nhìn Lục Huyền, nháy nháy mắt với cậu ta.

Lúc này Lục Huyền liền bước đến bên cạnh cô, đút hai tay vào túi quần, sắc mặt bình tĩnh, dáng vẻ cao ngạo, trong trẻo lạnh lùng, nếu như

không biết chuyện, căn bản sẽ không thể tưởng tượng được cậu ta chỉ đơn thuần là nhân viên của khách sạn.

Hồ Phách ôm lấy eo cậu ta, nhìn qua tường như rất thân mật, nhưng kì thực lại là đang nhéo vào eo cậu ta, cô tin bình thường Lục Huyền thông minh như vậy chắc sẽ hiểu ý của mình.

“Giới thiệu một chút, đây là bạn trai của tôi, tên là Lục Huyền, khách sạn này là hai chúng tôi cùng hùn vốn mở, đây cũng chính là ngôi nhà nhỏ của chúng tôi.”

Hồ Phách vừa nói vừa nhéo Lục Huyền hai cái ra hiệu cho cậu. Chuyện này là cô bất chợt nghĩ ra, may là trong khách sạn có đàn ông, chứ nếu không vỡ kịch vui này quả thực là không biết diễn như thế nào.

Đáng tiếc là Lý Tô Hàng đến quá đột ngột nên cô và Lục Huyền không có cơ hội bàn bạc. Nếu như đã nói cậu thông minh, chắc cậu sẽ hiểu là đang xảy ra chuyện gì, Hồ Phách không cầu cậu phối hợp, chỉ cần cậu im lặng cười xã giao hai cái là được rồi, chỉ cần đối phó được với cái tên cố chấp điên cuồng trước mắt này là xong.

“Anh yêu, đây là bạn học thời đại học của em – Lý Tô Hàng.” Cô quay sang nhìn Lục Huyền ra sức nháy mắt, trong lòng bất an, thấp thỏm muốn chết, vô cùng sợ Lục Huyền không hiểu ám hiệu của cô, không phối hợp với vở kịch này giờ cô cố tạo ra, nhưng Hồ Phách vừa dứt lời thì cậu ta liền tiếp:

“Chào anh.” Lục huyền cúi đầu nhìn Lý Tô Hàng, dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo lịch sự nói “Sao tôi chưa từng nghe Hồ phách kể về anh.”

Tim Hồ Phách đang treo lơ lửng lúc này mới thả lỏng, lập tức di chuyển cánh tay đang đặt trên thắt lưng Lục Huyền của mình choàng vào cánh tay của cậu, trông y như một đôi tình nhân.

Lý Tô Hàng nói: “Ba năm qua tôi ra nước ngoài học.” Ngụ ý muốn ám chỉ là mình mới đi du học về.

Lục Huyền nhướn mày: “Thật ngại quá, xin hỏi anh tìm bạn gái của tôi có chuyện gì?”

Lý Tô Hàng: “Ba năm không gặp nên muốn mời cô ấy đi ăn, ôn lại chuyện cũ thôi.”

Không hề biểu hiện có bạn trai, cũng không qua lại với người khác giới. Hơn nữa mở khách sạn cũng không nhận khách nam, trong lòng Lục Huyền có chút xem thường. Sở dĩ Lý Tô Hàng đối với Hồ Phách vẫn theo đuổi nhiều năm không buông như vậy là bởi vì lòng tự tôn của hắn cao, cảm thấy điều kiện bản thân tốt, gia thế cũng không tồi, dư sức kết hôn được với một cô bé mồ côi như Hồ Phách. Cho nên bất luận Hồ Phách có từ chối thế nào, hắn vẫn không từ bỏ ý định buông tha, luôn cảm thấy Hồ Phách là lát mềm buộc chặt.

Lục Huyền cao ngạo cười lạnh: “Tình hình gần đây của cô ấy tôi biết rất rõ, nếu như anh muốn biết, hay là tôi tâm sự với anh nhé.”

Hồ Phách không kiềm được thầm khen ngợi trong lòng, lời thoại của cậu Lục rất có bản lĩnh, từng phút từng giây đều làm người ta sặc chết, hành động lại cực kì mạnh mẽ, tưởng chừng như là Ảnh đế.

Đương nhiên Lý Tô Hàng không muốn nói chuyện với Lục Huyền, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cười với Hồ Phách nói: “Nếu em không rảnh thì chúng ta gặp sau vậy. Dù sao cũng cùng sống ở nội thành, gặp nhau cũng tiện.”

Hồ Phách cười, nói: “Ngại quá, bạn trai tôi rất hay ghen, không thích tôi qua lại với bạn khác giới.”

Lý Tô Hàng ngượng ngùng đi ra khỏi khách sạn.

Hồ Phách ôm cánh tay của Lục Huyền, mỉm cười vẫy vẫy tay tiễn hân, bỗng bàn tay cô chợt khựng lại giữa không trung.

Không biết Cố Tuần đã đứng ở ngoài cổng khách sạn từ lúc nào, đang nhìn cô.

Hồ Phách không thể đoán được ánh mắt đó là ánh mắt gì. Tim đập thình thịch, theo bản năng có chút không dám nhìn anh.

Hoàng hôn vừa ló dạng, lơ mờ như sương, dáng người của anh thẳng tắp, mặt trầm như nước.

Anh không nói một chữ, xoay người bỏ đi.

Sau khi cửa ô tô đóng ‘oanh’ một tiếng, xe phát ra âm thanh khởi động chạy đi, Hồ Phách mới từ trong ngõ ngàng tỉnh lại, vội vàng chạy ra cửa đuổi theo, nhưng nhìn thấy xe của anh đã chạy ra đến con đường quanh hồ.

Cố Tuần trời sinh tính tình trầm ổn, tuy chiếc xe hơi màu trắng của anh là một chiếc xe đua sang trọng nhưng chưa từng thấy anh chạy nhanh như vậy bao giờ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, bóng dáng màu trắng biến mất vào hàng liễu quanh con đê bên hồ.

Hết chương 28

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 29

Hồ Phách đỡ trán, xong rồi, nhất định là anh hiểu lầm rồi. Đang muốn gọi điện thoại giải thích với anh thì phát hiện điện thoại hết pin.

Hồ Phách cuống cuống không biết làm sao, từ đầu đến cuối Lục Huyền vẫn luôn đứng sau lưng cô, bắt đầu gây thêm phiền phức nói: “Hôm nay tôi giúp cô chuyện lớn như vậy, cô mời tôi đi ăn gì đi.”

Hồ Phách không tập trung nhìn ra bờ hồ, ừ một tiếng.

Lục Huyền nói: “Ở Phương Thành có một quán cá nướng mới mở, tôi đi ngang qua thấy rất đông khách, có lẽ cũng được lắm.”

Vừa nghe đến Phương Thành, Hồ Phách hơi chạnh lòng.

Ban này hướng đi của Cố Tuần không phải là về Phương Thành, vậy thì anh đi đâu? Anh lái xe nhanh như thế sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Lúc này tâm tư của Hồ Phách rất rối loạn, vốn là không có hứng thú đi ăn uống, thế nhưng vì Lục Huyền lên tiếng cho nên cô đành đáp ứng, lại nói lúc này cũng là nhờ anh ta giúp mà cô mới đuổi được Lý Tô Hàng đi.

“Cậu chờ tôi một lát, tôi lên phòng thay quần áo.”

Lục Huyền nói ok.

Hồ Phách nặng nề đi lên tầng, vừa mở cửa liền bước vào phòng đi đến chỗ cắm sạc điện thoại di động, cắm sạc vào, vừa mở máy lên thì thấy có bốn cuộc gọi đến, tất cả đều là của Cố Tuần. Theo thứ tự thì là từ lúc cô

vừa rời khỏi khách sạn không lâu thì anh bắt đầu gọi, nghĩ đến vẻ mặt và tâm trạng của anh khi gọi điện cho cô mà điện thoại cô lại hết pin, cô bắt đầu chột dạ, nhất định là anh hiểu lầm cô cố tình tắt máy phớt lờ anh, thảo nào anh lại giận như vậy.

Hồ Phách vội vàng bấm gọi lại cho anh nhưng đáng tiếc không có ai bắt máy, chỉ có âm thanh báo máy bận. Cố Tuần không nhận điện thoại.

Tiêu rồi, có lẽ tiếp theo quan hệ giữa cô và anh sẽ trở về vạch xuất phát mất, không, so với lúc đầu có lẽ sẽ còn ác liệt hơn. Muốn khôi phục trở lại như trước đây xem ra lại phải một phen trắc trở.

Cũng có thể lần này sẽ tuyệt giao thật sự.

—

Lòng Hồ Phách rồi bởi cởi quần dài, rồi đi vào phòng tắm.

Dáng người thon thả, chân dài thẳng tắp trắng nõn của cô phản chiếu trong gương, hoàn mỹ đến không thể xoi mói. Làn da non mềm láng mịn trắng đều, vì thế nên càng làm cho cái rốn màu đỏ đặc biệt nổi bật.

Cô lấy tay sờ sờ rồi ấn vào rốn, cảm thấy không có gì khác thường, không thấy đau, tất cả đều bình thường.

Tại sao chỉ mới say rượu một chút lại trở nên đỏ tươi thế này?

Cô suy nghĩ một hồi, quyết định ngày mai sẽ đi đến bệnh viện khám. Lỡ như có thể đây là điềm báo của một căn bệnh bất trị nào đó hoặc là biến thể của bệnh ngoài da cũng không chừng. Có bệnh vẫn là điều trị sớm thì tốt hơn, lần trước khi cô đến bệnh viện kiểm tra, kết quả tất cả đều bình thường, bởi vì lúc đó rốn của cô chỉ mới là màu hồng nhạt, chưa rõ ràng. Nhưng bây giờ nó đã chuyển thành màu đỏ tươi như thế này, chắc bác sĩ sẽ không thể lại trơ mắt nói tất cả đều bình thường nữa đi?

Hồ Phách vừa tắm vừa suy nghĩ miên man, lúc kì cơ thể mình, cô chợt vô tình cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trên ‘đỉnh tuyết phong’ có một dấu răng. Vòi hoa sen trong tay lập tức rơi xuống đập vào chân phải khiến cô đau đến chảy nước mắt.

Cô bất chấp nhặt vòi hoa sen lên, vội vàng bước đến trước gương nhìn kĩ hơn, đúng là có một dấu răng mờ mờ, nếu không để ý sẽ không nhìn thấy, bởi vì nó ở ngay trên cái đỉnh nhỏ màu hồng nhạt.

Khi cô tỉnh lại ở khách sạn chỉ tập trung chú ý đến cái rốn, vốn không hề để ý đến chỗ này. Vị trí này đương nhiên không thể nào là do cô tự cắn được. Vừa nghĩ đến hình ảnh Cố Tuần cắn cái kia, da mặt cô liền trở nên nóng hổi, chân như nhũn ra...

Vốn tự nhủ với chính mình là cả hai không có phát sinh chuyện gì, thế nhưng dấu răng này lại khiến cô bắt đầu không xác định được. Cứ coi như cô chưa có đụng chạm gì với anh nhưng chắc chắn là cũng đã từng có tiếp xúc thân mật, bởi vì anh đã chạm vào ngực cô... Vậy rồi cuộc sau đó có chuyện kia hay không?

Chẳng lẽ đi hỏi thẳng anh?

Nếu như không có không phải sẽ vô cùng xấu hổ sao?

Nhưng nếu có? Cố Tuần có chịu trách nhiệm với cô rồi sau đó lập tức kết hôn hay không?

Hai kết quả có vẻ đều không tốt. Làm sao bây giờ, chẳng lẽ không hỏi rồi tự quên đi?

Hồ Phách rầu rĩ mãi cho đến khi tắm xong lên thay quần áo cũng không nghĩ ra được nguyên do là tại sao, lòng loạn như cái ổ chim non.

...

Cô đi xuống lầu, Lục Huyền đang sốt ruột chờ đợi, nhìn thấy cô liền nói: “Cô thật là phiền phức.”

Hồ Phách trừng mắt: “Ờ hay, dám ăn nói với bà chủ như thế à.”

“Nhớ kĩ, tôi lớn hơn cô đó.” Giọng của Lục Huyền mười phần bá đạo.

Hồ Phách không phục: “Không phải cậu mới hai mươi bốn tuổi sao, làm sao mà lớn hơn tôi được chứ?”

Lục Huyền nhìn cô, “Thực ra cô mới chỉ có mười tám tuổi thôi.”

Hồ Phách trừng to mắt nhìn cậu: “Tuy tôi rất muốn tôi chỉ mới mười tám, thế nhưng đáng tiếc là trong chứng minh thư của tôi lại viết rõ ràng là hai mươi lăm.”

Lục Huyền nói: “Cách tính thời gian của chúng ta không giống ở đây, sau này cô sẽ biết.”

“Thần côn.”

“Thần côn?” Lục Huyền xoa cằm, ngẫm nghĩ một lúc rồi trịnh trọng nói: “Tôi cảm thấy từ ‘thần côn’ nghe không được tao nhã, tại sao không gọi là thần thương, thần kiếm, thần binh khí, sao cứ hết lần này tới lần khác cứ gọi là thần côn?”

Hồ Phách: “...”

...

Cá nướng tiêu ở quán cá nướng quả nhiên ăn rất ngon, cá được vớt trực tiếp từ trong hồ ra, cực kì tươi. Ở khách sạn, Lục Huyền kêu ca là phải giảm béo này nọ nhưng tất cả cá nướng đem ra hầu như đều bị cậu chén sạch.

Hồ Phách lòng đầy tâm sự không hề muốn ăn chút nào, nhưng khi nhìn cậu ta ăn hết phần cá nướng dành cho hai người thì liền không kìm lòng được mà nhổ nước bọt: ” Chẳng phải cậu nói mình cần phải giảm cân sao?”

“Sáng nay đã giảm rồi, nếu buổi tối còn giảm nữa sẽ không chịu nổi.”

“Nhưng mà nguyên tắc dưỡng sinh chính là sáng ăn no, trưa ăn vừa, tối ăn ít, thế mà cậu lại đảo ngược lại, buổi tối ăn nhiều như vậy sẽ càng béo đó.”

“Đó là quy tắc của các cô, không phải của tôi.” Lục Huyền mỉm cười: “Đối với tôi mà nói thì dầu ăn nhiều hay ăn ít cũng đều giống như nhau cả.”

Quả nhiên là thần côn.

Bỗng Hồ Phách chợt giật mình, “Đúng rồi, cậu có thể xem được hôm nay có chuyện gì đã xảy ra với tôi không?”

Lục Huyền nhướn miệng cười: “Cô không biết là có chuyện gì xảy ra với mình sao?”

Hồ Phách day day mi tâm, phiền não nói: “Tôi uống say trong tiệc cưới cho nên lo lắng đã xảy ra chuyện gì đó, cậu có thể xem sơ qua giúp tôi được không?” Thật ra cái cô thật sự muốn xem chính là...là... Đáng tiếc không thể nói rõ ra được.

Lục Huyền lắc đầu, “Không thể.”

“Tại sao? Bình thường chẳng phải cậu có thể bấm độn sao? Sao trong thời khắc quan trọng này lại như xe bị tuột xích vậy?”

“Bởi vì hôm nay cô không có đeo mặt dây chuyền hồ phách kia.”

Hồ Phách kinh ngạc: “Cái đó thì có liên quan gì?”

Lục Huyền nghiêm mặt nói: “Có chứ. Mặt dây hổ phách kia cùng với vận mệnh của cô có chung một nhịp thở. Nó liên quan đến quá khứ, còn có tương lai của cô đều ở trong khối hổ phách đó.”

Hổ Phách gật gật đầu: “Cậu có thể nói rõ hơn một chút được không?”

Lục Huyền: “Nói rõ hơn một chút chính là, nó không phải là một khối hổ phách bình thường, mà nó là vật chứng minh thân phận của cô, thật ra quá khứ của cô không phải như cô nghĩ. Trước lúc cô năm tuổi, cô hoàn toàn không có bất cứ kí ức gì ở đây.”

Hổ Phách khó tin nhìn Lục Huyền: “Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì...” Lục Huyền nhìn cô, vẻ mặt hết sức kì quái.

Hổ Phách tưởng cậu ta sẽ nói ra bí mật động trời gì, kết quả cậu ta nói: “Tôi đoán.”

Hổ Phách tức đến mức trừng mắt dữ tợn nhìn cậu ta.

Lục Huyền nghiêm mặt: “Cô không tin cũng không sao, thật ra trên đời này tồn tại rất nhiều người không phải người bình thường giống như cô.”

Hổ Phách hừ một tiếng, “Vậy là cậu đã gặp qua rồi?”

“Đương nhiên.” Lục Huyền kể lại một đêm nọ khi đang ngồi trên ban công đã thấy một người giương cánh bay qua, rồi một buổi tối khác lại nhìn thấy một người bước đi mà chân không chạm đất, còn có...

Hổ Phách không thể nhịn được nữa, vớ lấy chiếc đĩa đập vào tay cậu: “Câm miệng ngay đi cái tên thần côn này.”

Nghe Lục Huyền liệt kê ra những hiện tượng kì quái, cô bèn nhớ lại những chuyện khác thường xảy ra trong phòng mình, vì vậy cô liền lấy di

động ra xem xem trong phòng có động tĩnh gì không.

Lục Huyền hỏi: “Cô xem cái gì mà chăm chú vậy.”

“Hôm qua Cố Tuần giúp tôi lắp một máy camera trong phòng vì tôi luôn cảm thấy trong phòng như có ai đó động vào, thế nhưng khi xem lại camera ở hành lang thì lại không thấy có ai đi vào phòng tôi, cũng không biết là xảy ra chuyện gì?”

“Cô muốn biết sao?”

“Phí lời, đương nhiên là muốn rồi.”

“Tôi biết có chuyện gì xảy ra, chỉ là lần này thu lệ phí hơi đắt.”

Hồ Phách hừ nói: “Suốt ngày chỉ nghĩ cách bắt chẹt bà chủ, không phải cậu có rất nhiều tiền sao?”

“Đúng là tôi có rất nhiều tiền nhưng mà để ở nhà không có mang theo cho nên tình hình kinh tế vẫn có chút eo hẹp.”

“Bớt gạt tôi đi.”

“Tôi thật sự không có gạt cô, mấy ngày nữa cô sẽ biết.”

Hồ Phách sớm đã quen với cái tật hay lừa nhai của cậu ta, dù sao thì cậu ta cũng sắp xin nghỉ việc, bữa cơm này coi như là bữa cơm từ biệt cậu ta sớm vậy.

Ăn xong cá nường đi ra tính tiền, Hồ Phách và Lục Huyền đi dọc theo bờ hồ trở về khách sạn. Gió đêm thổi hiu hiu, hương sen thơm ngát thoang thoảng trong không khí. Hồ Phách khịt khịt mũi, cô ngửi thấy mùi hoa nhưng lại không ngửi thấy mùi hương của Lục Huyền đang đi bên cạnh.

Điều này thật kì lạ, hầu như mỗi người đều có một mùi hương khác nhau, nhất là đàn ông. Vào mùa hè cô có thể phân biệt được rất rõ từng mùi khác biệt, nhưng riêng với Lục Huyền thì cô không hề ngửi thấy bất kì mùi hương nào. Chuyện này thật sự không thể giải thích nổi, cộng với cả chứng bệnh hiếm gặp của cô nữa, cũng không thể nào giải thích được.

Hai người trở về khách sạn, Tiểu Mễ đang chơi đùa với Vương Tử, vừa nhìn thấy Hồ Phách bước vào, liền hỏi: “Bà chủ, tối nay Vương tử ở lại khách sạn à?”

Hồ Phách giật mình, đúng rồi, sao lại quên mất Vương Tử cơ chứ, cô sẽ mượn cớ đi trả Vương Tử để đến tìm Cố Tuần, sau đó nhân tiện giải thích chuyện hiểu lầm chiều nay luôn.

“Không, tôi sẽ đem trả nó lại cho bạn của tôi.” Hồ Phách nói rồi bước lại dắt Vương Tử, đi về hướng Phương Thành.

Trên đường đi cô không ngừng suy nghĩ đến khi gặp Cố Tuần sẽ mở lời như thế nào. Để giải thích được chuyện hiểu lầm hai người ngủ cùng nhau vào buổi chiều kia thật sự có chút nan giải.

Ban đầu Hồ Phách rất chắc chắn là không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng dấu răng trên ngực kia lại khiến cô không còn dám chắc nữa. Nếu như anh uống say quên hết thì không cần nói tới, nhưng nếu như anh tỉnh táo, cái gì cũng nhớ thì... Cô đắn đo suy nghĩ, cuối cùng quyết định sẽ hỏi rõ, ngộ nhỡ có chuyện đó thì cô sẽ uống thuốc ngừa thai, còn nếu mang thai thật thì sẽ lập tức kết hôn.

Hôm nay ở rừng dâu cô đột nhiên nghe Cố Tuần đề cập đến chuyện kết hôn, cô hấp tấp không suy nghĩ được gì, nhưng trong tiềm thức thì không có hấp tấp như vậy.

...

Vào thang máy, Hồ Phách bắt đầu căng thẳng, cô bước tới trước cửa nhà anh, ấn chuông cửa, bên trong yên lặng, một lúc sau cô lại ấn lần nữa, vẫn không có người đáp lại. Lẽ nào anh đi vắng? Hôm nay là cuối tuần, cũng có thể là anh đã về nhà họ Cố.

Ngập ngừng một lúc, Hồ Phách lấy điện thoại di động ra gọi cho Cố Tuần, muốn nói nếu như tối nay anh không về thì cô sẽ đưa Vương Tử trở lại khách sạn.

Điện thoại rất nhanh đổ chuông, nhưng tiếng chuông lại vang ở bên trong nhà.

Hồ Phách sửng sốt. Anh đang ở nhà? Hay là để quên điện thoại ở nhà?

Ngập ngừng một chút, cô lấy chìa khóa nhà của anh ra, mở cửa.

Trong nhà không mở đèn, cô ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Bên ngoài cửa sổ sát đất lấp lánh những ngọn đèn của những gia đình sống ở đối diện, gió đêm thổi làm rèm cửa bay phấp phới.

Cố Tuần đang đứng ngoài ban công quay lưng về phía cô, bóng dáng của anh xen lẫn những chậu cây xanh um tươi tốt cao thấp chằng chịt nhau trông vô cùng cao ngạo, cực kì giống với dáng vẻ ở Chu Đình đêm hôm đó.

Hồ Phách cắn cắn môi, khẽ gọi tên anh.

Đã từng làm người dẫn chương trình nên cô có một giọng nói rất dễ nghe, lại thêm trong phòng tĩnh lặng nên phảng phất như có tiếng vọng lại, dịu dàng ấm áp, đủ để khơi gợi lòng người.

Cố Tuần xoay người lại, vì anh đứng khuất sáng nên không thấy được nét mặt, cũng không thấy ánh mắt, thế nhưng Hồ Phách lại có thể cảm nhận

được cái nhìn chăm chú của anh, giống như một loại ngôn ngữ vô thanh vô thức xuyên qua màn đêm bay đến áp đảo cô.

“Buổi chiều là di động của em hết pin chứ không phải em cố ý không nghe điện thoại của anh đâu. Vì Lý Tô Hàng đi theo em về khách sạn, nên trong tình thế cấp bách em mới kéo Lục Huyền ra diễn kịch, anh không hiểu lắm chứ?”

Cố Tuần không trả lời.

Vượng Tử vùng ra khỏi tay Hồ Phách, chạy ra ban công sửa gâu gâu ngoắc ngoắc cái đuôi giống như đang giải thích thay cô.

Cố Tuần cúi người xuống, xoa xoa đầu Vượng Tử, sau đó bật đèn.

Trên góc ban công có một ngọn đèn câu cá tỏa ánh sáng nhu hòa chiếu vào đám cây cối xanh um tươi tốt mơ hồ như trong sương mù. Hồ Phách nhìn thấy trên cửa sổ bằng kính ở ban công có đặt một cái gạt tàn thuốc, nhưng cô nhớ rõ trước đây Cố Tuần chưa bao giờ hút thuốc.

“Anh hút thuốc à?”

Cố Tuần ừ một tiếng, sau đó bước lại phía cô.

Ánh sáng trong phòng khách rất tối nhưng anh vẫn không có ý định muốn bật đèn lên, mà bước thẳng đến trước mặt cô rồi dừng lại.

Dáng vóc cao lớn của anh chắn hết ánh sáng ngoài ban công làm phòng khách càng có vẻ u ám, có lẽ vì chột dạ hay do tối tăm mà khí thế mạnh mẽ của Cố Tuần khiến Hồ Phách có ý muốn trốn đi.

“Anh không có hiểu lắm. Cũng không đến nỗi nhỏ nhen như vậy, IQ cũng không thấp, sao có thể không nhận ra là em đang diễn kịch chứ?”

Hồ Phách thở phào: “Không hiểu lắm? Vậy tại sao anh lại tức giận?”

Cố Tuần không đáp mà cúi đầu xuống nhìn cô, trong ánh sáng lơ mờ, ánh mắt của anh sâu như biển lại sắc như kiếm.

Cô không khỏi có chút hồi hộp, tim đập thành thịch rất nhanh, bị anh ép lùi về sau một bước, chân đụng tới sofa, chột ngồi xuống.

Cố Tuần tiến lên trước một bước, cúi người xuống chống hai tay lên ghế salon, trầm giọng hỏi lại: “Em nói xem vì sao anh lại tức giận?”

“Em không biết.” Phía sau là sofa, phía trước thì bị bao vây bởi Cố Tuần. Hồ Phách chột dạ cúi thấp đầu không dám nhìn vào mắt anh.

Cố Tuần nâng cằm cô lên, giọng nói bỗng có chút hung dữ, “Tại sao lúc chiều lại bỏ chạy?”

Hết chương 29

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 30

Hồ Phách không thể không ngẩng đầu lên nhìn anh, khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, dưới ánh sáng mờ tối, khuôn mặt anh vẫn tĩnh lặng như cũ, như khắc sâu vào trong ký ức cũng như khắc sâu vào trong tim.

Cuối cùng đọng lại. Hàng lông mày đen rậm, đôi mắt trong suốt, sống mũi cao, khi tầm mắt của cô dời đến môi anh, ý nghĩ anh sẽ hôn mình nhanh chóng hiện lên trong đầu cô, cô nuốt nước miếng, suýt chút nữa đã ôm lấy cổ của anh và hôn.

Cố Tuần khom người vây lấy cô trong khuỷu tay, hơi thở của anh khiến cô trầm mê, giống như một mạng lưới màu hồng vô hình lặng lẽ bao trùm xuống, hơi thở tươi mát này chỉ duy nhất thuộc về một mình anh.

Trong lúc ý loạn tình mê, cô không trả lời câu hỏi của anh mà lại hỏi nghi vấn trong lòng mình: “Chúng ta chắc là không có xảy ra chuyện gì chứ?”

Cố Tuần hơi ngẩn ra, chăm chú nhìn vào mắt của cô như muốn xác định có phải đúng là cô đã biết còn hỏi hay cố ý làm ra vẻ bí ẩn.

Nhan sắc của Hồ Phách đẹp tới cực điểm nhưng chỗ khiến người ta kinh diễm chính là ánh mắt của cô, nó giống như có năng lực nhìn xuyên thấu, trong veo như nắng, tinh khiết như nước.

Khi Cố Tuần đã chắn chắc đôi mắt này không hề nói dối thì liền trầm giọng hỏi: “Em nhớ được cái gì? Dù sao cũng không thể quên hết, đúng

chứ?”

Hồ Phách nói lí nhí: “Em nhớ được lúc đi vào thang máy, sau đó lên lầu, rồi vào phòng.”

Ánh mắt Cố Tuần căng thẳng, “Ừm, tiếp tục đi.”

Hồ Phách lúng túng nói: “Còn có đoạn.... sờ tay của anh,...” Chuyện cường hôn cô thật sự không có mặt mũi nào nói ra khỏi miệng.

Khá lăm, điều Cố Tuần quan tâm lúc này lại không được nhắc tới, anh tạm thời bỏ qua cho cô, lướt qua không đề cập đến nữa, hỏi thẳng: “Có nhớ rõ lúc cởi nút áo cho anh không?”

“Nhớ.” Hồ Phách chớp mắt mấy cái, lập tức bổ sung: “Nhưng những chuyện sau đó em đều đã quên sạch.”

Cô quên thật là đúng chỗ.

Cố Tuần cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười đối với kết quả này, nhưng nhìn dáng vẻ vô tội dụ người của cô, lại không nịn được mà nghĩ muốn cắn cô một cái, bất quá cơn tức giận trong lòng cũng đã vơi đi được một nửa.

Hồ Phách đỏ mặt hỏi: “Anh đều nhớ hết hả?”

Cố Tuần trầm giọng nói: “Đương nhiên là anh nhớ hết.” Cả đời cũng không thể quên được.

Hồ Phách dè dặt hỏi: “Chúng ta không có xảy ra chuyện gì, đúng không?”

Cố Tuần cười như không cười nhìn cô, cố ý không trả lời.

Hồ Phách vừa lúng túng vừa cuống quýt, đỏ mặt nói: “Rốt cuộc là có hay không, có thì để em đi uống thuốc.”

Cố Tuần giật mình, đứng lên, vẻ mặt không thay đổi nói một câu ‘không có’.

Hồ Phách như trút được gánh nặng, ôm ngực nói: “Làm em sợ muốn chết.” Nói xong còn nở nụ cười như là mình vô cùng may mắn.

Mặc dù cô cười đẹp đến rung động lòng người nhưng ngực của Cố Tuần chợt cảm thấy nhói lên một cái, xảy ra chuyện gì với anh đáng sợ lắm sao?

Cố Tuần lạnh lùng nói: “Đã dọa em sợ muốn chết à?”

Một lúc sau Hồ Phách mới nhận ra mình đã nói sai, liền đỏ mặt muốn nói xin lỗi anh nhưng lại không thể nào phát ra khỏi miệng, đề tài này thật sự rất xấu hổ, dù sao thì chỗ này cũng không thích hợp ở lâu, chạy là thượng sách, vì vậy cô bèn vội nói: “Cũng muộn rồi, anh nghỉ sớm đi nhé, em về trước.”

Cố Tuần nói: “Để anh đưa em về.”

Trực giác của Hồ Phách mách bảo là Cố Tuần đang tức giận, cho nên cô liền vội vàng nói: “Không cần đâu, gần mà, em cũng muốn đi bộ cho tiêu cơm một chút, anh không cần đưa em về đâu.”

Cố Tuần cũng không kì kèo nữa, chỉ tiễn cô đến cửa thang máy.

Hồ Phách bước vào thang máy, bỗng chợt nhớ là quên trả lại chìa khóa nhà cho anh, không thể làm gì khác hơn là chờ lần sau sẽ đến trả.

Ra khỏi cổng Phương Thành, cô liền thở phào nhẹ nhõm, cảm giác vừa rồi quả thực hồi hộp giống như lúc vừa mới tốt nghiệp đi phỏng vấn

xin việc. Hơi thở của Cố Tuần tối nay thật sự mạnh mẽ hùng hổ dọa người đến mức khiến cô không chống đỡ nổi.

Có điều, tối nay đến nhà anh vẫn rất có thu hoạch, đã xác thực được cô và anh không xảy ra chuyện gì, cô đã nói rồi, làm sao có thể đã lên giường mà thân thể của cô lại không khó chịu được cơ chứ. Giống như bây giờ vậy, cô chưa ăn cơm trưa cũng chưa ăn cơm tối mà tinh thần vẫn sung mãn, cả người nhẹ như chim yến.

Giải quyết xong nỗi băn khoăn trong lòng, Cố Tuần cũng không hiểu lắm cô với Lục Huyền, tâm tình của Hồ Phách bỗng chợt trở nên tốt hơn. Đúng lúc khi ra khỏi khách sạn cô đã thay một đôi giày thể thao, cho nên tiện thể đi chạy bộ một chút.

Cô vừa chạy vừa suy nghĩ về chuyện ban nãy, không hề chú ý đến xung quanh, lúc chạy đến gần một lùm cây đã được cắt tỉa thì đột nhiên có một người chạy ra từ ngã ba bên cạnh, gọi cô một tiếng “Hồ Phách.”

Hồ Phách sợ hết hồn, dừng bước lại nhìn thì không ngờ đó lại là Lý Tô Hàng, cô lập tức đau đầu. Hắn vẫn mặc bộ quần áo lúc chiều trên người, dễ nhận thấy là từ chập tối đến giờ hắn không rời khỏi hồ Trân Châu.

Lý Tô Hàng đặc ý nói: “Em xem, chúng ta thật sự có duyên phận. Cho dù không có hẹn ước nhưng vẫn cứ chạm mặt. Anh nghe nói thức ăn ở Phù Dung Các rất ngon, cho nên lúc chập tối đã đến đó, vừa ăn cơm vừa ngắm cảnh đêm bên hồ, cũng không tệ, định là sẽ đi tản bộ một chút rồi về, không ngờ lại gặp được em.”

Hồ Phách vốn không tin chuyện này lắm. Rõ ràng là hắn xài mánh khố cũ, vẫn lảng vảng gần đây.

Lý Tô Hàng nhìn chằm chằm vào người cô, đánh giá: “Hóa ra mỗi ngày em đều chạy bộ, chẳng trách sao dáng người lại đẹp như vậy.”

Bị ánh mắt vô lễ còn có chút gian tà ấy nhìn chăm chăm, khiến Hồ Phách cảm thấy buồn nôn, cô lạnh lùng nói: “Anh cứ tiếp tục tản bộ đi nhé, tôi đi về trước.”

Lý Tô Hàng vội vàng nói: “Chờ chút đã Hồ Phách, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em, anh vẫn chưa có bạn gái.”

Hồ Phách một chữ cũng không muốn nói với hắn, xoay người lại nói: “Thật ngại quá, bạn trai của tôi không thích tôi nói chuyện với người khác phái. Tạm biệt.”

Lý Tô Hàng vội nói: “Hồ Phách, em nghe anh nói...”

Hồ Phách đã từng dẫn chương trình chuyên mục “Bạn hãy nghe tôi nói”, cho nên khi nghe thấy bốn chữ này thì liền phản xạ có điều kiện tỏ ra chán ghét, lập tức ngắt lời hắn, “Lý Tô Hàng, những gì cần nói, ba năm trước đây anh đều đã nói rất rõ ràng rồi, hơn nữa còn nói rất nhiều lần, tôi nghĩ hắn là anh vẫn còn nhớ rất rõ cho nên không cần tôi phải thuật lại đâu nhỉ. Trước đây tôi đã không tiếp nhận anh, hiện tại tôi đã có bạn trai thì lại càng không thể nào tiếp nhận, tuyệt đối không thể.”

Sở dĩ Hồ Phách nhiều lần nhắc tới bạn trai như vậy cũng là do lúc trước Lý Tô Hàng quấy rầy cô là vì cô không có bạn trai, nhưng lúc này đây cô đã có Lục Huyền anh tuấn tiêu sái như vậy làm bạn trai, hy vọng hắn có thể biết khó mà lui.

Không ngờ khi nhắc đến bạn trai thì ngược lại Lý Tô Hàng liền kích động tức giận, khoa tay múa chân nói: “Hồ Phách, nếu như em tìm được một người đàn ông ưu tú thì anh cũng nguyện ý chúc phúc cho em, nhưng em lại quen một người bạn trai ngay cả công ăn việc làm cũng không có, chỉ cùng em mở một khách sạn bình dân như vậy, em cảm thấy đàn ông như thế có tương lai sao, có thể làm giàu sao? Em đi theo hắn sẽ chịu cực khổ, cứ coi như hắn đẹp trai đi, nhưng đẹp trai có thể mài ra cơm ăn được

sao? Và lại, đáng dấp của anh cũng tuần tú mà! Hơn nữa anh còn có nhà có xe, về điểm này anh thua kém hẳn sao? Vì sao em lại chọn hẳn mà không chọn anh?”

Lý Tô Hàng đồng dặc nói, điệu bộ không biết xấu hổ khiến Hồ Phách nể đủ mùi vị, cô không kiềm được mà phản kích lại: “Cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng anh ấy rất ưu tú. Anh ấy là kỹ sư tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, hơn nữa còn đa tài đa nghệ, cái gì cũng làm được. Với lại, tôi quen bạn trai như thế nào liên quan gì đến anh.”

Hồ Phách nói xong liền xoay người rời đi, nhưng Lý Tô Hàng vẫn chưa từ bỏ ý định, bước tới nắm cánh tay của cô tiếp tục dây dưa, “Hồ Phách, hẳn thực sự không xứng với em.”

Hồ Phách sau một hồi buồn nôn liền chột hất mạnh tay ra. Lý Tô Hàng vẫn nắm cánh tay của cô, bỗng nhiên có một người gạt tay hẳn ra. Hồ Phách vừa nhìn người mới đến thì thấy đó là Cố Tuần, vừa vui mừng vừa bất ngờ.

Lý Tô Hàng đã gặp qua Cố Tuần trong hôn lễ, lúc đó hẳn đang trò chuyện với Hồ Phách thì bất ngờ bị anh cắt ngang dắt cô đi, vốn đã tức giận sẵn trong lòng, nên lúc này càng không khách khí nói: “Anh là ai hả.”

“Tôi là ai anh không cần phải để ý đến, sau này đừng để tôi nhìn thấy anh quấy rầy cô ấy nữa. Nếu không tôi sẽ còn làm ác hơn Phó Chiêu đó.”

Lý Tô Hàng đối với cái tên Phó Chiêu này đã khắc sâu trong ký ức, cho nên lúc này khí thế liền có chút yếu đi, lầm bầm nói: “Quấy rầy cái gì chứ, nói khó nghe thế, chúng tôi là bạn học, chỉ là gặp mặt trò chuyện một chút thôi mà.”

Cố Tuần lạnh lùng chất vấn: “Là bạn học cũng động tay động chân sao?”

Lý Tô Hàng phản pháo: “Liên quan gì đến anh?”

Cố Tuần nghe thấy câu này liền nghiêng răng nghiêng lợi, những lời muốn nói đã ở ngay bên miệng nhưng lại không thốt ra được, cho nên không thể làm gì khác hơn là hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Phách.

Hồ Phách không hiểu vì sao Cố Tuần lại trừng mắt nhìn cô, liền nói với Lý Tô Hàng: “Anh ấy là bạn của tôi, đương nhiên có thể xen vào.”

Cố Tuần chính là giận bản thân mình không có lập trường để giáo huấn Lý Tô Hàng, vì Hồ Phách đã nói Lục Huyền là bạn trai, nên dẫn đến bây giờ anh có muốn dạy dỗ Lý Tô Hàng cũng không thể danh chính ngôn thuận mà dạy dỗ, một bụng oán giận không thể tung ra với cô, vì vậy Lý Tô Hàng bị lấy làm nơi để trút giận.

Cố Tuần chỉ tay vào hắn không chút nể nang nói: “Đừng để tôi gặp lại anh, nếu không tôi sẽ nói Lỗ Vi Dân dạy dỗ thật tốt thông gia của mình đó.”

Hồ Phách chưa từng thấy Cố Tuần nổi giận như vậy. Cho tới bây giờ anh vẫn luôn là người đàn ông điềm đạm ôn hòa, dù là lúc cô nói lời chia tay với anh, anh cũng chỉ nói một chữ ‘được’, không chất vấn, không nổi giận, càng không dây dưa, trả thù. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thì cô khó có thể tin được anh cũng có lúc tức giận.

Lý Tô Hàng nghe thấy cái tên này, mặt liền biến sắc, cuối cùng ra vẻ tức giận nói một tiếng tạm biệt rồi xoay người rời đi.

Hồ Phách giống như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm: “Lỗ Vi Dân là ai vậy?”

“Là dượng của hắn, cũng là bác hai của Lỗ Tiêu Tiêu, là một lãnh đạo thành phố. Cha mẹ của hắn đối với Lỗ Vi Dân nói gì nghe nấy cho nên hắn cũng không dám đắc tội với ông dượng này.”

Hồ Phách tò mò: “Làm thế nào mà anh lại biết rõ như vậy?”

Cố Tuần nhú mào: “Bởi vì có liên quan đến em nên anh mới thăm dò rõ ràng. Em nghĩ anh muốn biết chuyện của loại người thối nát này sao.”

Hồ Phách cảm thấy trong lòng ấm áp, không kiềm được nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, vẻ mặt dịu dàng đáng yêu.

“Anh đã quan tâm em như vậy, vì sao lại không quay lại với em?”

“Em đã muốn quay lại với anh, tại sao lại nói Lục Huyền là bạn trai em?”

Hồ Phách giải thích: “Bởi vì lúc ấy không có anh ở đó.”

Cố Tuần hừ nói: “Không có anh ở đó thì em liền đi tìm bạn trai lung tung ư?”

Hồ Phách cười tủm tỉm nhìn anh, mừng thầm trong lòng: Dựa vào dáng vẻ không bỏ qua này, có phải là đang ghen hay không?

Cô chưa kịp trả lời câu hỏi của anh thì bỗng nghe thấy một tiếng la thảm thiết.

Cố Tuần và Hồ Phách cùng quay đầu lại nhìn thì thấy Lý Tô Hàng vừa mới rời đi không lâu đang ở cách bọn họ chừng trăm thước, lúc này hắn đang làm một tư thế kì lạ là quỳ rạp trên mặt đất, tay phải quặt ra sau lưng, quỳ một chân trên đất, phía bên phải mặt của hắn bị áp sát xuống mặt đường.

Tư thế này làm người ta dễ dàng nghĩ đến tư thế cảnh sát bắt cướp đúng chuẩn trong phim truyền hình, nếu như té xuống đất cũng không phải như thế này, tiếp đó lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, “Xin tha mạng, tôi sẽ không như vậy nữa.”

Hồ Phách và Cố Tuần nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tin được, bộ dạng của hắn như vậy cực kì giống như đang cầu xin ai đó tha thứ, nhưng phía sau hắn lại không có ai, chỉ có không khí.

Hồ Phách nhỏ giọng nói: “Không phải hắn bị động kinh đó chứ?”

Cố Tuần nhìn về phía trước, liền thấy Lý Tô Hàng bỗng nhiên bò dậy chạy thật nhanh, giống như đang có người đuổi theo hắn ở phía sau, là kiểu chạy như trời chết.

Hồ Phách nhìn dáng vẻ chật vật của hắn vừa buồn cười vừa tức giận.

Cố Tuần xoay người lại nói: “Đừng để ý đến hắn, anh đưa em về.”

Hồ Phách không nhúc nhích, ngược mặt lên, mỉm cười nhìn anh: “Cố Tuần, anh vẫn còn thích em đúng không?”

Cố Tuần vuốt tóc, vẫn cái kiểu trả lời làm người ta học máu: “Không nói cho em biết.”

Hồ Phách không nhịn được cười, “Không nói cho em biết thì em cũng biết. Em đã nói rõ là không cần anh đưa về, vậy mà anh vẫn lén đi theo sau em.”

Cố Tuần khoanh tay nhìn mặt hồ: “Thật ngại quá, anh chỉ là dắt chó đi dạo thôi.”

“Ồ, thế Vượng Tử đâu?”

Mặt Cố Tuần vẫn không đổi sắc: “Quên dắt theo rồi.”

Hết chương 30

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 31

Chương 31

Chuyển ngữ: Ching Ling

Biên tập: Ching Ling + Iris

Hồ Phách mỉm cười, chợt đưa tay ôm lấy cánh tay của Cố Tuần.

Cố Tuần lập tức rút cánh tay ra, nhưng không rút ra hẳn... mà ngay sau đó tỏ vẻ như “không tình nguyện”, còn chau mày vẻ rất “bất đắc dĩ”.

Đương nhiên, sức lực của một cô gái không thể nào so sánh được với anh, cho nên nếu anh thật sự muốn đẩy cô ra thì rất dễ dàng, rõ ràng anh chỉ làm bộ làm tịch một chút mà thôi, khiến Hồ Phách không kìm được mà bật cười.

Trời ơi, anh Cố thật là kiêu ngạo quá đi!

Cô cười tủm tỉm lắc lắc cánh tay của anh: “Chúng ta thế này có được xem là đã hòa nhau không?”

Cố Tuần nghiêm mặt: “Không!”

Hồ Phách khóc dở mếu dở, không ngờ anh Cố đây cũng biết làm giá cơ đấy!

Cô trượt tay xuống rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, vừa nắm vừa xoa, cất tiếng hỏi: “Vậy phải làm sao thì mới hòa nhau đây?” Dẫu vậy nhưng Cố

Tuần vẫn không buồn trả lời: “Trừ phi em đồng ý lập tức kết hôn, anh mới có thể suy nghĩ xem có nên quay lại hay không!”

Vừa nhắc đến chuyện kết hôn, Hồ Phách liền chột dạ, nói lí nhí: “Nhưng em cảm thấy bây giờ mà kết hôn thì sớm quá!”

Cố Tuần nhú mào: “Em cũng đã 26 tuổi rồi, còn cảm thấy sớm à?”

Mấy chữ “hai mươi sáu” này như đâm thẳng vào tim, Hồ Phách không phục: “Em chỉ mới 25 thôi.”

Cố Tuần chẳng khách sáo vạch trần cô: “Nếu anh nhớ không nhầm, ngày 28 tháng sau là em tròn 26 tuổi.”

Hồ Phách: “...”

Cố Tuần nói tiếp: “Nếu em vẫn cảm thấy mình còn nhỏ, không muốn kết hôn thì cũng không sao.”

Hồ Phách mừng thầm, còn tưởng anh đã từ bỏ điều kiện song không ngờ anh lại nghiêm mặt nói: “Người nhà anh luôn hối thúc anh cưới vợ, mà anh cũng đang rất muốn kết hôn, cho nên sẽ tiếp tục đi xem mắt cho đến khi tìm được đối tượng thích hợp. Em thấy có đúng không?”

Nói xong anh liền rút cánh tay của mình ra, lần này là rút ra thật. Hơn nữa còn dứt luôn tay vào túi quần, ngay cả tay cũng không cho cô chạm vào nữa.

Hồ Phách chưa kịp suy nghĩ đã nói: “Anh không được phép đi xem mắt nữa.”

Cố Tuần nhướn mày: “Vì sao anh không được phép?”

“Em đâu có nói là không kết hôn với anh, chỉ là em không nghĩ lại nhanh thế này thôi!”

Cố Tuần neho mắt nhìn cô: “Không dám hứa hẹn nhưng lại không muốn buông tay. Em khiến anh có cảm giác như mình là một món đồ chơi em vốn không thích nữa nhưng khi thấy người khác muốn có thì đột nhiên lại luyến tiếc, lại muốn chiếm làm của riêng mình vậy.”

Hồ Phách vội thanh minh: “Không phải vậy đâu.”

Cố Tuần nhìn cô, hỏi: “Vậy thì là gì?”

“Em rất thích anh, rất muốn ở cùng với anh.”

Cố Tuần nhếch miệng cười giễu: “Ba ngày à?”

Nhắc lại lịch sử đen tối kia đúng là đáng ghét mà. Hồ Phách lúng túng đáp: “Dĩ nhiên là không phải.”

Cố Tuần im lặng trong chốc lát rồi nói: “Với anh mà nói thì kì hạn ở chung chỉ có hai loại. Hoặc là cả đời, hoặc là không ngày nào.”

Hồ Phách quyết tâm, nói: “Được, là cả đời.”

Cố Tuần nhìn cô chăm chăm: “Em đã quyết định chọn cả đời vậy thì tại sao lại không dám lập tức kết hôn?”

Hồ Phách do dự, không trả lời được là tại sao.

Có lẽ là do cô dậy thì muộn hơn so với các bạn cùng trang lứa, có kinh lần đầu cũng muộn, mối tình đầu cũng muộn. Trong tiềm thức luôn nghĩ mình vẫn còn nhỏ, cho nên khi chuyện kết hôn đến bất ngờ, căn bản là không chuẩn bị tốt tâm lý. Mặc dù cô rất thích đàn ông nhưng không nghĩ đến sẽ như thế này.

Hồ Phách im lặng khiến nhiệt độ trong lòng Cố Tuần cũng từ từ hạ xuống, rốt cuộc vẫn là chưa đủ yêu. Không đúng, hầu như những người

đang nóng lòng như anh đều hận không thể ở bên nhau cả ngày lẫn đêm, chứ không phải là lưỡng lự từ chối, chậm chạp lẽ mề thế này.

Anh chờ đến lúc hơi nản lòng thoái chí mới xoay người rời đi.

Hồ Phách đuổi theo, lắc lắc cánh tay anh, nhẹ nhàng gọi tên anh: “Cố Tuần.”

Cố Tuần không hề bị lay động trước sự làm nũng của cô: “Có gọi tên một trăm lần cũng vô dụng thôi!”

Bề ngoài nhìn anh rất dễ nói chuyện nhưng thật ra cá tính lại rất mạnh, rất có chủ kiến, không dễ dàng bị người khác lay động chút nào.

Hồ Phách không trả lời, anh cũng im lặng suốt đoạn đường không nói gì nữa.

Trong lòng Hồ Phách vừa vội vừa loạn, suýt nữa đã muốn đầu hàng.

Lúc này, trong bóng đêm bỗng truyền đến tiếng đàn ghi-ta và tiếng hát, Hồ Phách lắng tai nghe kĩ thì nhận ra âm thanh truyền ra từ Waterside Adeline.

Cô đi tới trước sân thì thấy Lục Huyền đang ngồi trên xích đu trong sân chơi đàn ghi-ta! Hơn nữa hai bên xung quanh còn có đám con gái vây quanh, đó đều là những du khách nữ ở tại khách sạn. Anh ta là muốn mở minishow hả trời, hơn nữa còn toàn là fans nữ!

Hồ Phách không kìm được muốn bật cười, nhưng chưa kịp cười đã bị kinh ngạc bởi giọng hát của anh ta.

Là một bài văn ca Pháp.

Lục Huyền từng nói anh ta thông thạo ba ngôn ngữ, mà Hồ Phách không để ý lắm nên chưa từng hỏi anh ta. Thế nhưng, từ khi nghe anh ta hát

bài này, cô đoán chắc anh ta rất giỏi tiếng Pháp. Và lại, bình thường giọng nói của anh ta cũng rất hấp dẫn nên khi cất tiếng hát lên thì nghe rất hay.

Cố Tuần và Hồ Phách ngẫm hiểu ý nhau, cho nên cùng đứng ở ngoài khách sạn, không đi vào trong cắt ngang.

Các cô gái trong sân đều say mê lắng nghe Lục Huyền hát, khi hát xong bọn họ lại muốn nghe hát tiếp nên anh ta hát thêm một bài nữa.

Tất nhiên Hồ Phách không nghe ra đó là ngôn ngữ của nước nào, thế nhưng cô có thể nghe thấy được điểm kì lạ của giọng nói này, tựa như đang ngâm nga nhưng lại giống như âm thanh lười nhác của tự nhiên. Bỗng nhiên cô nhớ đến giấc mơ kia, lời nói trong giấc mơ hình như cũng có gì đó giống với lời của bài hát này, nhưng cô lại không thể xác định được.

Cho đến khi bài hát kết thúc, mọi người vẫn đang đắm chìm trong không khí đó, một lúc sau mới nhận ra bài hát đã kết thúc. Lục Huyền thu đàn ghi-ta lại, vẫy tay chào đám con gái rồi lịch thiệp cúi người cảm ơn.

Hồ Phách cũng vỗ tay, Lục Huyền đang đứng trước xích đu, quay sang cười với cô.

Khoảnh khắc Lục Huyền nở nụ cười rực rỡ kia tựa như có một loạt ánh sáng tỏa ra từ trên người, Hồ Phách cúi đầu nhìn và đón nhận ánh mắt của anh ta, trong lòng có một cảm giác kì lạ, không phải rung động cũng không phải kinh ngạc, mà là một cảm giác quen thuộc không rõ ràng, giống như cô đã biết anh ta từ rất lâu rồi.

Các cô gái vây quanh khen Lục Huyền hát hay, sôi nổi cổ vũ anh ta tham dự thi tuyển.

Một cô gái nói: “Anh tham gia “Giọng hát thật” được đó. Anh hát hay như thế thì nhất định sẽ nổi tiếng ngay lập tức đó!”

Lục Huyền hỏi: “‘Giọng hát thật’ là cái gì?”

Toàn bộ mọi người đều kinh ngạc: “Đó là một cuộc thi âm nhạc rất nổi tiếng, đã tổ chức mấy năm nay, anh không biết à?”

Hồ Phách cũng hơi ngạc nhiên. Cuộc thi này rất nổi tiếng ở Trung Quốc, ngay cả người cuồng công việc như chú của cô cũng biết, sao Lục Huyền lại không biết nhỉ?

Cố Tuần im lặng nãy giờ bỗng mở miệng: “Em không thấy cậu ta rất kì lạ à?”

“Đúng là rất kì lạ, lúc nào cũng nói nhảm.”

Hồ Phách kể lại cho Cố Tuần nghe chuyện lần đầu tiên gặp Lục Huyền, anh ta đã xem chỉ tay cho mình. Hồ Phách vốn cho rằng đây là một chuyện thú vị, nhưng Cố Tuần nghe xong lại không hề cười, trái lại sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

“Trên Weibo của em không thấy có chuyện này.”

Hồ Phách xấu hổ cười: “Em không viết trên Weibo của khách sạn, em còn có một nick cá nhân nữa.”

Cố Tuần nghiêm mặt: “Thì anh đang nói đến Weibo cá nhân của em đó thôi, Đại Vương.”

Hồ Phách sững sốt: “Sao anh lại biết?”

“Biết Weibo của bạn gái không phải là chuyện rất bình thường à?”

Bạn gái! Trong lòng Hồ Phách vui như sắp nở hoa, đây là anh thầm ám chỉ bản thân đã xem cô như bạn gái hay nói cách khác là đã cân nhắc tình cảm của hai người?

“Bạn gái năm ngoái.” Cố Tuần lập tức dội lên đầu cô một gáo nước lạnh.

Hồ Phách hừ một tiếng, sau đó lấy di động ra rồi đăng nhập tài khoản Weibo cá nhân của mình. Từ lúc lập Weibo của khách sạn đến giờ, cô ít khi dùng đến tài khoản Đại Vương này, cho nên không nhớ đã viết những gì trên đó. Cũng may là cô không vào Weibo thường xuyên nên nội dung bên trong cũng không nhiều lắm, cô vội vàng lướt lướt, chẳng mấy chốc đã đến trang đầu.

Đúng như Cố Tuần nói, trong Weibo của cô căn bản chưa từng viết qua chuyện dây chuyền hồ phách của cô là do bố tặng.

Vậy sao Lục Huyền biết được chuyện này?

Thêm một vấn đề nữa là sao Cố Tuần lại biết trên Weibo của cô không hề có?

So sánh hai vấn đề thì cô muốn biết đáp án của vấn đề thứ hai hơn. Tám năm trước, viết những gì trên Weibo chính cô cũng chẳng còn nhớ, tại sao anh lại nhớ rõ? Lẽ nào anh thường xuyên vào xem Weibo của cô?

Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, trong lòng cô bỗng chốc như được rót đầy mật.

Chia tay một năm, xem ra anh không quên cô, vẫn còn quan tâm cô, nói không chừng là âm thầm quan tâm, giống như cô âm thầm quan tâm Seek vậy. Nhất định là mỗi khi nhớ cô, anh đã vào lướt weibo của cô, vì trên đó có hình của cô.

Càng nghĩ Hồ Phách càng cảm thấy ngọt ngào, ngẩng mặt lên nhìn Cố Tuần và cười tủm tỉm: “Sao anh lại nhớ em đã viết những gì trên Weibo?”

Cố Tuần bị cô làm cho dao động, bị ý xuân tràn ngập trong mắt cô vây lấy tựa như bị rơi vào vòng xoáy, ngập ngừng: “Trí nhớ của anh vốn rất tốt.”

Hồ Phách mỉm cười không nói gì, bày ra vẻ mặt bồn chồn. Anh Cố, anh mạnh miệng thật đó!

“Cười cái gì mà cười...” Cố Tuần nghiêm mặt: “Phòng em có cái gì bất thường nữa không?”

Hồ Phách nói tạm thời không có.

Cố Tuần gật đầu: “Có chuyện gì thì phải nói cho anh biết ngay đó!”

Trong lòng Hồ Phách ấm áp, bởi cô nghe ra tiếng lòng của anh: Nếu có bất cứ chuyện gì, người đầu tiên em tìm phải là anh.

Cố Tuần tạm biệt rồi đi về.

Hồ Phách đột nhiên nhón chân lên, ôm lấy cổ anh rồi hôn anh một cái, sau đó cô vui vẻ chạy vào khách sạn.

...

Lục Huyền vẫn bị một cô gái vây lấy, năn nỉ hát tiếp.

Hồ Phách bước đến bên cạnh anh ta, hỏi một câu: “Lục Huyền, bài cuối cùng cậu vừa hát là bài gì vậy?”

“Quê nhà.”

Hồ Phách tò mò: “Đó là tiếng nào vậy?”

Lục Huyền nhìn cô, dừng một chút rồi nói: “Lát nữa tôi sẽ nói cho cô biết.”

Hồ Phách nói ừ rồi đi lên phòng.

Vào phòng, theo thường lệ trước tiên cô thoáng nhìn khắp phòng một lượt, tất cả đều bình thường, đồ đạc vẫn ở nguyên vị trí cũ.

Cô thay quần áo, sau đó đi vào phòng tắm. Dĩ nhiên đầu tiên là nhìn rốn của mình, kì lạ là màu đỏ của rốn đã biến mất, nó trở lại màu sắc ban đầu giống với màu da xung quanh.

Thậm chí ngay cả màu hồng nhạt cũng không có. Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ cô không thể uống rượu? Bị dị ứng với cồn ư?

Cảm thấy vô cùng mờ mịt, Hồ Phách quyết định ngày mai không đến bệnh viện nữa. Không có điều kì lạ gì, chắc chắn bác sĩ sẽ nói với cô là tất cả đều bình thường, rồi sẽ lại phải bỏ ra một đồng tiền để kiểm tra như lần trước.

Tắm rửa xong, trước khi đi ngủ, Hồ Phách vào xem Weibo của khách sạn theo thói quen, đầu tiên là giải quyết chút việc của khách sạn, sau đó không kìm được lòng liền nhấn vào xem Weibo của Seek.

Không ngờ anh đã viết một dòng trạng thái mới, vẫn là phong cách ngắn gọn như xưa: Lần đầu tiên.

Lần đầu tiên? Là ý gì?

Mỗi lần vào xem Weibo của anh, Hồ Phách đều cảm giác như mình hóa thân thành Conan, chỉ hận không thể chui vào đầu anh xem rốt cuộc anh đang nghĩ gì, ngắn gọn là một đức tính tốt nhưng ngắn gọn đến vậy thì quả thực khiến người ta tò mò đến suy tim hại phổi. Đã xem thì không xem còn hơn, nhưng không xem thì lại tò mò, mà xem rồi lại càng tò mò hơn. Đây chính là cảm giác lớn nhất mà Weibo của anh đem đến cho cô.

Không ngờ anh cũng quan tâm Weibo của cô, có lẽ bây giờ anh cũng đang lên xem Weibo của cô cũng nên.

Trong lúc hứng chí, cô liền lấy điện thoại di động ra đăng nhập vào tài khoản weibo Đại Vương, viết một dòng trạng thái.

Mọi người cảm thấy hai mươi sáu tuổi kết hôn có sớm quá không?

Weibo Đại Vương của cô chỉ là một tài khoản nhỏ nên có rất ít người theo dõi, thế nhưng rất nhanh đã có người bình luận: Không sớm, như vậy là kết hôn muộn.

Hồ Phách vừa thấy là Seek thì cười đến muốn rơi điện thoại.

Cố Tuân nói không sai, muộn hơn so với luật định về tuổi kết hôn ba năm coi như là kết hôn muộn. Cô tắt đèn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện kết hôn này. Kết quả, sau một hồi suy nghĩ vẫn không nghĩ ra được gì, trái lại còn bắt đầu buồn ngủ. Dạo này cô vẫn nhờ vào tinh dầu để hỗ trợ giấc ngủ, lâu rồi chưa tự nhiên đi vào giấc ngủ như thế này, không ngờ đêm nay lại có thể ngủ thiếp đi mà không cần nhờ đến tinh dầu oải hương, hơn nữa suốt đêm cũng không mộng mị, lúc thức dậy đã là tám giờ sáng.

Mở mắt ra, trời đã sáng choang.

Hồ Phách thầm lấy làm tò mò, xem ra mùa hè năm nay chứng bệnh hiếm thấy kia đã không cần trị mà tự động khỏi. Năm ngoái, sau khi rốn của cô trở lại màu như bình thường thì cô luôn cảm thấy rất khát nước và không thể nào yên giấc, nhưng năm nay bệnh tình lại có thể không chân mà biến. Chẳng qua năm nay với năm ngoái cô sống ở hai nơi khác nhau. Năm ngoái rốn biến thành màu đỏ tươi, hơn nữa lại còn kéo dài một thời gian.

Lúc Hồ Phách vào nhà vệ sinh đánh răng, liền nhìn kĩ rốn của mình qua gương, hoàn toàn bình thường.

Cô mừng hóm, nhưng bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Cô nhớ rõ, mùa hè năm ngoái khi rốn của cô trở lại bình thường thì cô đột nhiên không thích Cố Tuần nữa.

Cho nên, năm nay có khi nào lại như thế nữa không?

Nghĩ vậy, tay cô liền run lên một cái, làm rơi bàn chải đánh răng trong tay xuống đất.

Hết chương 31

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 32

Giờ khắc này, rốt cuộc Hồ Phách đã cảm nhận được lòng Cố Tuân, đúng là “một lần bị răn cản cả đời sợ dây thừng”. Chính cô còn không chắc chắn hướng chỉ là Cố Tuân, cho nên chỉ có kết hôn ngay lập tức mới có thể khiến anh yên tâm được.

Cô thở dài, mang theo phức tạp trong lòng đi rửa mặt rồi xuống tầng dưới ăn sáng.

Vừa mới ăn xong thì khách ở phòng 105 trả phòng. Hai cô gái trước khi đi cứ liên tục nhìn cô.

Hồ Phách không kìm lòng được bèn hỏi: “Có chuyện gì à?”

Cô gái có khuôn mặt tròn đáp: “Chị xinh đẹp thật đấy, bọn em có thể chụp với chị một tấm ảnh được không?”

Hồ Phách mỉm cười nói được, rồi thoải mái ra đứng cùng hai cô bé trước xích đu để chụp ảnh.

Ánh nắng rắc đầy trên sân, những đóa hồng trên tường đua nhau khoe sắc, cô bé cầm máy ảnh chụp cười hì hì: “Về nhà bọn em sẽ quảng cáo giúp chị, chị chủ cực kì xinh đẹp, khách sạn vô cùng sạch sẽ, hơn nữa có cả một anh nhân viên đẹp trai ôm đàn ghi-ta hát nữa. Khách sạn của chị nhất định sẽ kinh doanh phát đạt.”

Hồ Phách cười: “Tốt quá, tốt quá, cảm ơn em trước nhé!”

Cô tiền hai cô gái ra đến cổng, đúng lúc đó một chiếc Volkswagen Beetle dừng lại ở bãi cỏ trước cổng khách sạn của cô.

Hồ Phách vừa nhìn liền nhận ra đó là xe của Hứa Nhâm Nhiễm.

Hứa Nhâm Nhiễm đeo kính râm bước xuống xe, giơ tay lên vẫy vẫy: “Hey, người đẹp.”

Hồ Phách bị xưng hô này của Hứa Nhâm Nhiễm chọc cười: “Sao tự nhiên cậu lại tới đây thế, lại còn không thèm gọi điện thoại trước nữa?”

Hứa Nhâm Nhiễm tháo kính xuống, chăm biếm: “Sao hả? Muốn gặp người đẹp phải hẹn trước à?”

“Không phải, chỉ là tớ sợ lỡ như tớ không có ở nhà sẽ uống công cậu đến thôi.”

Hứa Nhâm Nhiễm thân thiết nói: “Cậu không đi làm cũng không có bạn trai, ngoại trừ tớ hẹn cậu ra thì còn có ai nữa. Vào Chủ nhật, nếu không phải cậu nằm dí trong khách sạn dịch bản thảo thì cũng đi thăm cô của cậu, tớ có thể bắt huyệt à?”

“Thế tìm tớ có việc gì à?”

“Hẹn cậu đi dạo phố mua sắm thôi.” Hứa Nhâm Nhiễm giơ cánh tay lên: “Tớ cảm thấy mình béo lên, cậu nhìn thử xem có đúng không?”

Từ khi dẫn chương trình Trên đầu lưỡi thành phố S, Hứa Nhâm Nhiễm bắt đầu để ý hơn về cân nặng của mình. Làm chương trình này y như bước đi trên lưỡi dao, không ngờ sẽ bị béo lên.

Hồ Phách liếc cô nàng: “Mới không gặp có một tuần, béo cái cọng long của cậu.”

Hứa Nhắm Nhiễm oang oang: “Cậu không thương tớ nữa có đúng không? Từ này đến giờ gặp cũng không thèm khen tớ một tiếng xinh đẹp.”

“Ồ, từ đầu tớ đã không thương cậu, cho tới bây giờ cũng không. Bởi vì tớ chỉ thích đàn ông.” Hồ Phách cười: “Chờ tớ lên phòng lấy ví đã.”

Hứa Nhắm Nhiễm đi theo cô vào trong sân khách sạn. Đúng lúc này, Lục Huyền ôm một xấp ga giường trắng tinh sạch sẽ đi xuống cầu thang.

Hứa Nhắm Nhiễm đang nói bỗng im bặt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của cậu ta.

Lúc bước tới bậc thang cuối cùng, Lục Huyền bỗng nâng mắt lên, trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt như có điện đó liền đánh thẳng vào tim Hứa Nhắm Nhiễm.

Cô đã nghe Hồ Phách đề cập trong điện thoại một lần là khách sạn vừa mới tuyển được một nhân viên khá được.

Tiêu chuẩn của Hồ Phách rất cao, Hứa Nhắm Nhiễm hiểu nếu có thể khiến Hồ Phách đánh giá ‘được’ thì hẳn là ‘rất đẹp’, nhưng cô không ngờ lại là một chàng trai đẹp trai đến nhường này.

Không phải là cô chưa từng va chạm với người trong xã hội, vì tính chất công việc nên cô rất thường xuyên gặp được những anh chàng đẹp trai, nhưng vẻ tuấn lãng của Lục Huyền thì khác, cô chưa từng gặp qua chàng trai nào có phong thái lười biếng lại tỏa sáng như vậy, vừa cởi mở vừa thần bí. Những phong thái mâu thuẫn đó cứ thế gắn kết hài hòa lại với nhau.

Không thể không nói, anh ta rất có sức hấp dẫn người khác.

Hứa Nhắm Nhiễm cũng được xem là người đẹp, thế nhưng Lục Huyền cũng không nhìn cô nàng quá lâu mà chỉ nhìn lướt qua rồi đi vào dọn phòng.

Ánh mắt của Hứa Nhâm Nhiễm vẫn nhìn theo Lục Huyền đi vào phòng 105 cho đến khi khuất dạng.

Hồ Phách buồn cười nhìn Hứa Nhâm Nhiễm, lặng lẽ vỗ vào hông cô một cái: “Đồ háo sắc.”

Hứa Nhâm Nhiễm định thần lại, có cảm giác ngượng ngùng hiểm thấy, nhỏ giọng hỏi: “Đó là nhân viên mới của cậu hả?”

“Ừ.”

“Đẹp trai thật đấy! Lâu rồi tớ không có cảm giác tim đập thành thịch thế này.”

Hồ Phách lẳng lẳng hỏi: “Mới liếc nhìn đã thích rồi cơ à?”

“Ừ, bây giờ là thời buổi xem mặt, xem mặt thôi là được rồi.”

Hồ Phách: “...”

“Đùa tí thôi, tớ không nông cạn vậy đâu. Chẳng phải cậu nói trình độ của cậu ta rất cao sao? Biết ba thứ tiếng đó.”

“Ừ, nhưng tớ quên nói cho cậu biết, cậu ta còn là một thần côn.”

“Thần côn?” Hứa Nhâm Nhiễm càng lúc càng hứng thú: “Nói nhanh lên nào!”

“Cậu ta biết xem chỉ tay, còn biết bấm huyệt nữa.”

Hứa Nhâm Nhiễm ngày càng hưng phấn: “Vậy bảo cậu ta xem chỉ tay cho tớ đi.”

“Cậu nói thật chứ?”

Hứa Nhâm Nhiễm gật đầu: “Thật!”

Hồ Phách bất đắc dĩ, đành phải đi lên phòng 105 gọi Lục Huyền.

“Đây là bạn thân của tôi, cậu ấy muốn cậu xem chỉ tay cho cậu ấy.”

“Chào cô.” Lục Huyền gật đầu chào Hứa Nhắm Nhiễm, không kiêu ngạo không nịnh nọt, cực kì phong độ.

Hứa Nhắm Nhiễm cười tươi: “Chào cậu, tôi là Hứa Nhắm Nhiễm.”

“Tôi biết.” Lục Huyền gật đầu mỉm cười.

Hứa Nhắm Nhiễm sững sốt: “Sao cậu biết? Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt à?”

“Xem trên tivi.”

Mặt của Hứa Nhắm Nhiễm nóng lên, có cảm giác như chỉ số thông minh của mình bị giảm thẳng xuống: “Tôi còn tưởng rằng cậu xem bói mà ra. Vừa nãy Hồ Phách nói là cậu biết xem chỉ tay.”

Lục Huyền mỉm cười.

Hứa Nhắm Nhiễm lập tức có cảm giác như muôn hoa đang nở rộ trước mắt, không kìm lòng được đưa bàn tay ra: “Cậu có thể xem chỉ tay giúp tôi được không?”

Hồ Phách đi lên phòng lấy ví tiền, Hứa Nhắm Nhiễm ở lại ngây người nhìn Lục Huyền.

Lục Huyền không nắm tay Hứa Nhắm Nhiễm mà chỉ nghiêng cứu chỉ tay của cô nàng, cúi đầu nhìn lướt qua, sau đó đẩy kính lên và nói: “Chiều cao là 1m68, cân nặng 48kg, nhóm máu B, mắt phải cận một độ, hơi lóa.”

Anh ta nói một hơi, sau đó nở nụ cười nhạt: “Chính xác không?”

Hứa Nhậm Nhiễm không nói nên lời vì kinh ngạc: “Trời ạ!”

“Cô đi giày cỡ 37, đã nhõ một cái rang khôn và có một răng khểnh, trên mép tóc có một vết sẹo nhỏ.”

Hứa Nhậm Nhiễm hoàn toàn ngây người.

Lục Huyền mỉm cười: “Xem nữa không? Tiếp nữa sẽ thu phí đó.”

Hứa Nhậm Nhiễm đang muốn nói ‘được’ thì đúng lúc đó Hồ Phách đi từ cầu thang xuống, bịt miệng cô nàng lại: “OK, OK, nhanh đi mua đồ thôi. Đi dạo xong tớ còn phải đến nhà cô tớ nữa.” Dứt lời, cô quay lại dặn Lục Huyền “Tối nay tôi không về, nếu khách sạn có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi.”

Ánh mắt của Lục Huyền dừng lại trên cổ của cô, sau khi nhìn thấy dây chuyền hổ phách liền gật đầu.

Hứa Nhậm Nhiễm lưu luyến quay đầu lại nhìn.

Hồ Phách xoay đầu của cô lại, gào to: “MAU LÊN XE.”

Hứa Nhậm Nhiễm mở cửa xe nhưng mắt vẫn hướng về khách sạn nhìn xung quanh, “Hu hu hu, lâu lắm rồi tớ mới tìm lại được cảm giác tình yêu sét đánh thế này.”

Hồ Phách cười ha hả: “Nếu bố cậu mà biết cậu có tình yêu sét đánh nhân viên tạm thời của tớ thì chắc ngày mai sẽ cho người đến phá nát khách sạn của tớ mất.”

Hứa Nhậm Nhiễm hờn dỗi: “Mặc dù bố tớ có tiền nhưng gia đình tớ không phải là xã hội đen, mà là doanh nghiệp nổi tiếng.”

“Thôi thôi, đừng phân bua nữa, mau đi thôi.”

Hứa Nhắm Nhiễm đeo kính râm lên, quyen luyến khởi động xe, trên đường không ngừng hỏi thăm về tình trạng hiện tại của Lục Huyền.

Hồ Phách nói thẳng: “Đừng nhớ thương nữa. Cậu ta sắp nghỉ việc rồi, đó là một lãng tử phong trần, toàn thân ngoại trừ khuôn mặt ra thì những chỗ khác đều không đáng tin.”

Hứa Nhắm Nhiễm riu rít: “Tớ thích lãng tử lắm.”

Hồ Phách đỡ trán: “...”

Phong cách của cậu Lục đang là trào lưu vạn người mê đó hả? Thảo nào dạo này khách sạn lại làm ăn tốt như thế, có rất nhiều cô gái trẻ ra ra vào vào, ánh mắt bắn ra rất nhiều trái tim hồng...

Xưa nay Hứa Nhắm Nhiễm đều dùng kính hàng hiệu được nhà thiết kế nổi tiếng cung cấp. Chỉ cần cô nàng đến cửa hàng thì sẽ được giảm giá 50%, cho nên mỗi khi Hứa Nhắm Nhiễm mua quần áo đều rủ Hồ Phách đi cùng, nếu Hồ Phách thích thì quẹt thẻ, giống như giúp Hồ Phách tiết kiệm nửa tiền. Nhãn hiệu của Pháp này ở thành phố S chỉ có một cửa hàng, bởi vì quá đắt nên từ trước đến giờ có rất ít người đặt chân đến mua, Hứa Nhắm Nhiễm cố ý đến khá sớm, nhưng không ngờ trong cửa hàng đã có khách, hơn nữa còn là người mà Hồ Phách quen biết, Đường Bối Bối.

Đi cùng với cô bé là bà Đường, Hồ Phách cũng quen biết. Cô đã gặp hai mẹ con này ở nhà họ Cố. Hồ Phách bước đến chào hỏi, bà Đường thì khá nhiệt tình nhưng Đường Bối Bối còn trẻ tuổi nóng tính, không quen che giấu nên liền biểu lộ rõ ràng vẻ không vui trên khuôn mặt sáng láng.

Hồ Phách nhìn ra lòng thù địch của Đường Bối Bối đối với cô là vì Cố Tuần, nhưng cô không để bụng, dù sao thì cũng chỉ là một cô bé còn nhỏ tuổi, hơn nữa lại còn là bạn thân của Cố Hiểu Quân.

Quản lí của cửa hàng có quen biết Hứa Nhâm Nhiễm, nhìn thấy cô nàng đến lập tức vây quanh Hứa Nhâm Nhiễm và Hồ Phách, nhiệt tình chu đáo giới thiệu cái này, đề cử cái kia.

Đường Bối Bối đứng bên cạnh cũng đi theo nhân viên hướng dẫn mua đồ nhưng vẫn cảm thấy bị lạnh nhạt, trong lòng càng mất hứng, bèn cầm một cái váy ngắn hỏi bà Đường: “Mẹ, mẹ thấy cái này thế nào?”

Bà Đường ngẫm rồi nói: “Kiểu dáng rất đẹp, có điều đến nhà người ta vẫn là nên ăn mặc trang trọng một chút, váy này hơi ngắn.”

“Sao lại không mặc váy ngắn được, chỉ có người có đôi chân đẹp mới dám mặc, nếu chân con mà xấu thì con sẽ mặc quần dài mỗi ngày.” Lúc Đường Bối Bối nói, ánh mắt cố ý vô tình quét về phía Hồ Phách.

Hôm nay Hồ Phách mặc một bộ áo đen quần trắng, tuy đơn giản nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa do cô đã xinh đẹp sẵn rồi cho nên có mặc túi nilon cũng không ngăn được sự ngưỡng mộ của người khác. Đường Bối Bối có bối như gà bối xương cũng không tìm được một tí vết nào trên mặt của Hồ Phách, vì thế nên liền công kích đôi chân của cô.

Bởi quen biết Hồ Phách cũng đã lâu nhưng dường như chưa bao giờ thấy cô mặc váy ngắn, chuyện này hơi kì lạ với phụ nữ con gái. Cho nên Đường Bối Bối thầm suy đoán chân của Hồ Phách không thẳng hoặc là chân ngắn, hoặc da dẻ có vấn đề nên không dám để lộ ra, bởi thế mùa hè có nóng cách mấy cũng mặc quần dài che kín mít.

Đáng tiếc là cô ta tưởng lầm rồi, sở dĩ Hồ Phách mặc như vậy là do sợ muỗi đốt.

Vốn Hồ Phách định không thèm đáp lại kiểu khiêu khích như thế này, vì dù sao Đường Bối Bối cũng là bạn của Cố Hiểu Quân, nhưng câu nói kế tiếp của Đường Bối Bối quả thực khiến cô nổi khùng.

“Anh Cố nói con mặc váy ngắn đẹp.”

Hiển nhiên anh Cố trong miệng Đường Bối Bối chính là Cố Tuần.

Vừa nghĩ đến Cố Tuần ấy thế mà lại khen Đường Bối Bối, nổi chua xót trong lòng Hồ Phách dâng cao lên đến tận trần nhà.

Nếu hiện tại Cố Tuần đứng ở trước mặt thì cô nhất định sẽ lập tức hỏi có thật là anh đã khen như vậy hay không. Cô nhớ lại ba lần gần đây gặp Đường Bối Bối, mỗi lần nếu không phải là diện váy ngắn thì là quần ngắn, rất trẻ trung nóng bỏng.

Vì vậy Hồ Phách liền chỉ vào một cái đầm rồi nói với nhân viên tư vấn: “Phiền cô lấy giúp size của tôi, tôi muốn thử cái này.”

Người quản lý đích thân đi lấy rồi dẫn Hồ Phách đến phòng thử đồ sang trọng.

Sau khi Hồ Phách mặc thử áo trong phòng thử đồ xong, cảm thấy vô cùng hài lòng, liền đi ra để Hứa Nhắm Nhiễm ngắm.

Cô vừa đẩy cửa ra, tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn, bao gồm cả Đường Bối Bối.

Trước giờ Đường Bối Bối luôn tự hào về đôi chân dài của mình, nhưng khi nhìn đến chân của Hồ Phách thì lòng tự tin của cô ta bị mười ngàn điểm tổn thương.

Một đôi chân vừa dài vừa thẳng vừa trắng, da dẻ mịn màng sáng bóng, thậm chí Đường Bối Bối còn cảm thấy da trên đùi của Hồ Phách còn đẹp hơn cả da mặt của mình.

Không chỉ đôi chân đẹp mà bàn chân cũng cực kì đẹp đẽ. Trên đôi giày trong suốt, bàn chân của Hồ Phách đẹp tinh xảo như một món đồ mỹ

nghệ được điêu khắc từ ngọc trắng.

Bà Đường không kiềm lòng được liền khen: “Đẹp thật, quá xinh đẹp.”

Trong lòng Đường Bối Bối vốn đang bức muốn chết, lúc này lại nghe mẹ mình khen ngợi tình địch, cơn tức liền nổi lên, không kiềm chế được nói: “Đẹp thì có ích lợi gì, nhân phẩm không tốt thì cũng vứt.”

Hồ Phách vốn không có ý định tính toán với con bé này, nhưng khiêu khích như vậy thì có phần hơi quá phận, cho nên liền xoay mặt qua nói: “Em có ý gì?”

Mẹ Đường nhanh chóng kéo con gái đi.

Hồ Phách bức mình thở hắt ra, nếu không phải vì nể mặt Cố Hiếu Quân và anh Cố thì chắc chắn cô sẽ không dễ bị coi thường dễ dàng như vậy. Thế nhưng, bố của Đường Bối Bối là học trò tâm đắc của ông cụ Cố, khơi dậy tranh chấp thì cũng không tốt.

Hứa Nhắm Nhiễm nổi giận: “Không phải nó là bạn của Cố Hiếu Quân à, sao lại đối xử với cậu như vậy?”

“Nó cũng theo đuổi Cố Tuần, cho nên rất căm thù tớ.” Giọng của Hồ Phách hơi chua xót.

Hứa Nhắm Nhiễm liếc mắt: “Bạn gái cũ thì có tư cách gì mà ghen chứ.”

Ý thức được vấn đề này nên Hồ Phách cảm thấy tim mình như nghẹn lại. Tuy Cố Tuần vẫn còn thích cô nhưng cô vẫn chỉ là bạn gái cũ...

Hứa Nhắm Nhiễm chột chột vào cánh tay Hồ Phách, đổ thêm dầu vào lửa: “Không phải cậu vẫn còn thích Cố Tuần à, cứ như vậy mà đứng trơ mắt nhìn anh ấy bị cướp mất hả?”

Hồ Phách tò mò: “Ồ, không phải cậu phản đối tớ và Cố Tuần ở bên nhau sao?”

Hứa Nhắm Nhiễm nghiêm túc nói: “Không phải tớ phản đối cậu và anh ấy ở bên nhau, mà là phản đối cậu hại anh ấy một lần nữa. Nhất thời rung động thích người ta đến chết đi sống lại, đến khi đầu ấm lên lại không cần người ta nữa.”

Hồ Phách bị mắng đến nóng mặt, thầm chột dạ, vội vàng giải thích: “Tớ không trêu đùa anh ấy. Tớ thích anh ấy thật sự! Đang cố gắng làm lành với anh ấy đây, nhưng anh ấy lại muốn tớ phải kết hôn ngay lập tức thì mới tin tưởng.”

Hứa Nhắm Nhiễm trợn to hai mắt nói: “OK, vậy thì mau lập tức kết hôn đi.”

Hồ Phách bị phản ứng của Hứa Nhắm Nhiễm làm cho kinh hãi. Thế nhưng cô vẫn dội cho Hứa Nhắm Nhiễm một gáo nước lạnh, nói ‘Sao hôm nay lại thay đổi thái độ như vậy’.

Vẻ mặt của Hứa Nhắm Nhiễm dường như không tin lắm: “Trời ạ, chuyện tốt như vậy cậu còn không mau đồng ý. Cố Tuần đại nhân thật là can đảm, biết rõ núi có hổ dữ nhưng vẫn xông vào, thế mà cậu lại rảnh rỗi ở đây lảm chuyện! Cậu không muốn nhưng người khác đều chờ để cướp đi đấy! Aiz, Đường Bối Bối trẻ hơn cậu, đáng vóc cũng xinh đẹp, gia thế càng không cần phải nói tới, Cố Tuần muốn kết hôn với nó, một phút là có thể kết, cậu có tin không?”

Tin.

Cho nên cô mới xoắn xuýt như vậy nè, Hồ Phách khổ não nói: “Không phải là tớ không đồng ý, chỉ là tớ cảm thấy nhanh quá, tớ vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Hứa Nhắm Nhiễm nhìn cô, thở dài: “Đối với cậu là quá nhanh, nhưng đối với Cố Tuần thì là quá lâu rồi. Cậu có biết anh ấy đã đợi cậu tám năm rồi không?”

Hồ Phách nghe vậy liền sững sờ: “Tám năm?”

Vẻ mặt của Hứa Nhắm Nhiễm như nói Hồ Phách “Cậu đã hết thuốc chữa rồi”, “Quả nhiên là cậu không cảm giác được tí nào, Cố Tuần thật là thê thảm.”

Hồ Phách vội hỏi: “Cậu nói vậy là sao?”

“Mặc dù Cố Tuần không có bạn gái nhưng hẳn là cậu biết anh ấy chưa bao giờ thiếu con gái theo đuổi.”

Hồ Phách gật đầu.

“Vậy cậu nói thử xem, dựa vào cái gì mà người khác theo đuổi anh ấy thế nào cũng không được, cậu chỉ mới theo đuổi vài ngày đã thành công?”

Cố Tuần xuất chúng hơn người, tuổi trẻ tài cao. Sau khi dễ dàng tán được anh, Hồ Phách cũng rất bất ngờ, không ngờ mình lại چرا được một người cao quý đẹp trai lạnh lùng như vậy. Về phần những chuyện khác, cô không bận tâm nhiều. Bây giờ Hứa Nhắm Nhiễm nhắc lại, lúc này trong lòng cô mới phát giác có gì đó không đúng.

“Cố Hiếu Quân nói, anh của nó lúc mới gặp cậu lần đầu tiên đã rung động rồi.”

Hết chương 32

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 33

Chuyển ngữ: Ching Ling

Biên tập: Ching Ling

Lần đầu gặp đã rung động, chẳng lẽ là yêu từ cái nhìn đầu tiên sao?

Tim Hồ Phách đập thành thịch, hơi có chút khó tin.

Cô nhớ rất rõ cảnh tượng khi lần đầu tiên gặp anh.

Cô chỉ vô tình nói một câu “Cố Tuấn đẹp trai thật”, thế là Cố Hiểu Quân liền lập tức đi rêu rao khắp nơi. Sau đó thì tình cờ ngắm hoa quỳnh nở trên sân thượng cùng anh, cô tự viết tên mình cho anh xem, vậy mà cách bảy năm sau anh vẫn còn nhớ cô viết chữ bằng tay trái, anh đưa cô đi mua Danpifan, trả tiền cho cô, cô trả lại anh mười năm đồng, hôm sau anh lái xe rất xa đến trường tìm cô chỉ để thối lại cho cô hai mươi đồng bạc lẻ.

Lúc đó cô không hiểu nổi, chỉ cảm thấy anh rất đặc biệt, chỉ vì hai mươi đồng mà lái xe từ thành Đông đến thành Tây, số tiền thối lại có khi còn nhiều hơn cả tiền xăng. Lúc này cô mới nghĩ đến, chẳng lẽ chỉ vì anh muốn gặp mặt cô thêm lần nữa?

Cô nhớ rõ lúc đó anh còn hỏi cô muốn đi ăn gì không? Cô nói trường cô có căn tin, không thể ra ngoài được. Sau đó anh lại hỏi cô gần đây có quán café nào không, cô nói cô không uống café, sợ mất ngủ.

Bây giờ nhớ lại mới phát hiện, trước đây ý tứ của Cố Tuần rất rõ ràng, ấy vậy mà cô lại không hề hay biết.

Trong kì nghỉ hè để chuẩn bị thi vào đại học, cô và Hứa Nhậm Nhiễm cùng kết đôi đi du lịch thì tình cờ gặp được Cố Tuần và Trần Dương ở hang Mạc Cao Đôn Hoàng, thế là bọn họ đi chơi cùng nhau ba ngày, cũng nhờ vậy mà Hứa Nhậm Nhiễm quen biết Cố Tuần. Bây giờ hồi tưởng lại, thế giới to lớn như vậy làm sao lại có thể đúng lúc như thế?

Tiếp theo sau đó thì cô bị tai nạn xe, Cố Tuần truyền máu cho cô, cô mở tiệm trà sữa, anh rất thường xuyên “đi ngang qua”.

Kiều An Kỳ hẹn cô đi chơi, cô vì tạo cơ hội cho Phó Chiêu nên không từ chối lần nào, nhưng mỗi lần như vậy cô đều gặp được Cố Tuần.

Hồ Phách đỡ trán, chỉ số thông minh của cô như vậy mà thi đậu vào đại học S được chắc là nhờ trời phù hộ. À không, cái này không thuộc về chỉ số thông minh mà thuộc về tình cảm. Cô lập tức lấy lại công bằng cho IQ của mình.

Hứa Nhậm Nhiễm lại nói tiếp: “Nếu không phải vì thích cậu nhiều năm như vậy, dựa vào chuyện năm ngoái cậu làm, anh ấy có liếc mắt nhìn cậu thì cũng là kì tích, thế mà anh ấy lại đồng ý quay lại với cậu, cậu dùng cái đầu heo của cậu suy nghĩ cũng biết lí do là vì sao rồi chứ.”

Hồ Phách bĩu môi nói: “Tớ không phải đầu heo, từ trước đến giờ anh ấy không nói cho nên tớ cũng không suy nghĩ nhiều.”

“Cậu thôi đi. Anh ấy chưa kịp nói thì cậu đã bỏ rơi người ta rồi. Nghĩ đến cảm giác vừa được lên thiên đường đã bị ném xuống địa ngục của Cố Tuần, tớ thật sự muốn thay anh ấy đánh cậu một trận.”

Hồ Phách xấu hổ im lặng.

“Sao cậu không suy nghĩ một chút, quan hệ của Cố Hiểu Quân và Đường Bối Bối tốt như vậy, vì sao Cố Hiểu Quân lại cứ một lòng tác hợp cho cậu với Cố Tuần? Đó là bởi vì nó biết anh của nó trừ cậu ra thì không thích ai khác.”

Hứa Nhắm Nhiễm từng chút từng chút một nói ra sự thật, tâm ý chôn giấu bên trong dần dần lộ ra, chất chứa trong lòng nặng trĩch như đá tảng. Hồ Phách không nói được lời nào, cổ họng tắc nghẹn.

Hứa Nhắm Nhiễm thở dài: “Nghe xong tớ thật sự rất cảm động, thế nên, cho dù cậu là bạn thân mười năm của tớ nhưng tớ vẫn không do dự đứng về phe của Cố Tuần. Cho nên lần này chính tớ là người đã bảo Cố Tuần đưa ra điều kiện đó, không chịu kết hôn thì không quay lại.”

Hồ Phách trợn to hai mắt: “Là chủ ý của cậu sao?”

Hứa Nhắm Nhiễm gật đầu: “Đúng vậy, muốn cắn tớ à.”

Hèn gì tài khoản weibo của Cố Tuần lại dễ dàng bị Cố Hiểu Quân phát hiện như vậy, sau đó thì Hứa Nhắm Nhiễm liền nói cho cô biết, té ra họ là đồng minh tốt của nhau. Chả trách Hứa Nhắm Nhiễm cứ luôn nói cô tưởng bở, hóa ra là cố ý lừa bịp để cô không nhận ra “kẻ địch”.

Hồ Phách vừa tức vừa buồn cười nhưng lại không thể làm gì được, “Còn nói là bạn thân? Gạt tớ như vậy.”

Hứa Nhắm Nhiễm liếc mắt, “Không phải là bạn thân tớ không thèm quan tâm cậu vậy đâu. Nếu để vượt mất Cố Tuần, cậu sẽ hối hận cả đời. Nếu như bên cạnh tớ có một người đàn ông như vậy, tớ sẽ không chút do dự mà đồng ý lấy anh ấy.”

Lúc này trong lòng Hồ Phách vô cùng cảm động, đã không còn muốn từ chối kết hôn nữa.

Hứa Nhắm Nhiễm vỗ vỗ vai của cô: “Không phải là Cố Tuần muốn vội vàng kết hôn, chỉ là anh ấy muốn dùng hôn nhân để giữ chặt cậu bên mình, bởi vì cậu xấu xa đến mức khiến anh ấy không có cảm giác an toàn.”

Hồ Phách vừa tức vừa buồn cười: “Nói vậy, tớ đâu có hư như vậy.”

“Cậu có biết câu ‘bỏ tiền vì an’* không?” (*Bỏ tiền túi của mình ra vì an toàn)

Hồ Phách không nhịn được cười: “Này! Câu đó để hình dung con người sao!”

“Phương châm chiến lược chúng tớ cho Cố Tuần chính là tám chữ: ‘Tốc chiến tốc thắng, bỏ tiền vì an.’ đó.

“Chúng tớ? Còn có ai nữa hả?”

Hứa Nhắm Nhiễm cười khà khà: “Không thể bán đứng đồng đội.”

Hồ Phách: “...”

Hứa Nhắm Nhiễm cười: “Được rồi, đừng nói nữa, mua cái váy này liền đi, cậu mặc lên quyến rũ muốn chết. Thịnh thoảng ở nơi không có muỗi khoe chân một chút cũng tốt, nếu không thật sự sẽ có người nghĩ chân cậu bị gì đó nên không dám để lộ đấy.”

Hồ Phách mỉm cười, cảm thấy Hứa Nhắm Nhiễm nói không sai, vì vậy cùng Hứa Nhắm Nhiễm mỗi người mua một cái áo đầm.

Mua quần áo xong, Hứa Nhắm Nhiễm tiếp tục đi dạo cửa hàng trang sức. Đúng lúc vàng đang xuống giá nên Hồ Phách mua cho dì Hồ Tương một cái lắc tay.

Hứa Nhắm Nhiễm chỉ vào một sợi dây chuyền vàng nói: “Sợi dây chuyền này rất hợp với cái đầm cậu mua lúc nãy đấy.”

Hồ Phách cũng thấy nó thực sự rất đẹp, mặt dây rất độc đáo, là một đóa hoa sen được tạo hình tinh xảo khéo léo. Thấy giá cũng không đắt lắm cho nên cô liền mua.

Dạo phố xong, hai người cùng đến nhà hàng Tây ăn cơm, sau đó Hứa Nhâm Nhiễm đưa Hồ Phách đến biệt thự Kim Ngọc. Bình thường, mỗi cuối tuần Hồ Phách đều về đây thăm dì dưỡng. Tuần này vì dưỡng Phó Cần Ngôn đã đi công tác cho nên Hồ Phách nghĩ rằng chỉ có dì ở nhà, ai ngờ vừa mở cửa ra đã liền nhìn thấy Phó Chiêu đang lau nhà.

“Anh về từ lúc nào vậy?”

“Tối qua.”

Dì Hồ Tương ngồi trên ghế salon quay mặt qua, mỉm cười quan tâm: “Con bé này, đã về rồi đó à, mau đến đây ngồi.”

Hồ Phách đi đến trước ghế salon ngồi xuống, “Dì, hôm nay đi dạo phố con có mua cho dì một cái lắc tay, dì xem thử xem có thích không?”

Nói rồi Hồ Phách lấy lắc tay ra đeo thử cho dì Hồ Tương.

Hồ Tương ngấm trái ngấm phải rồi cười tủm tỉm nói: “Đẹp lắm, nói thật lúc còn trẻ dì không thích đồ trang sức bằng vàng mấy, cảm thấy nó tầm thường sao ấy, đến lúc có tuổi rồi thì ngược lại, càng ngày càng thích vàng.”

Phó Chiêu nói: “Nói thẳng ra là mẹ càng già càng tầm thường đi.”

Hồ Tương giận dữ: “Xí, trong miệng mày không bao giờ có lời gì hay ho cả. Miệng mồm đáng ghét như vậy nên đến gần tuổi này vẫn chưa có đối tượng nào cũng đáng lắm...”

Hồ Tương mắng Phó Chiếu một trận. Thật ra bà cũng là mượn đề tài để nói ra chuyện trong lòng mình. Con trai đã hai mươi tám tuổi mà vẫn chưa có bạn gái, lại còn sống chết không chịu đi xem mắt. Mỗi ngày bà đều sốt ruột nhưng lại không thể tức giận được.

Hồ Phách nhìn cảnh này cảm thấy rất buồn cười nhưng cố gắng nín lại, nín đến mức đau bụng.

Phó Chiếu bị mắng nên mặt mày xám xịt đi lên phòng, lúc lên đến cửa phòng liền khẽ vẩy tay với Hồ Phách, ý bảo cô lên lầu.

Hồ Phách liền đi lên theo, Phó Chiếu đứng chờ ở cửa phòng, “Qua đây anh cho xem cái này.”

“Cái gì vậy?”

Phó Chiếu đẩy cửa phòng ra, Hồ Phách vừa liếc mắt nhìn vào đã thấy giá sách của anh, trong lòng lập tức cảm thấy khó chịu, liền cố ép bản thân mình dời tầm mắt, quả thực là lộn xộn đến không thể chịu nổi.

Phó Chiếu cầm hộp trang sức trên bàn lên, mở ra, hỏi: “Em thấy cái trâm cài áo này có đẹp không?”

Mắt Hồ Phách sáng lên, “Đẹp lắm! Cảm ơn anh.”

Phó Chiếu cười cười: “Đừng cảm ơn. Không phải cho em đâu.”

Hồ Phách: “...”

“Sinh nhật ông nội Cố, anh vốn định sẽ tặng bức tranh quạt để lấy lòng ông, nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy tài chính đang eo hẹp, bây giờ thực sự không có nguồn đầu tư dư dả, phải dùng tiền vào những chỗ cần thiết nhất, cho nên ngay khi đến Bắc Kinh anh đã lập tức mua cho An Kỳ một món quà.”

Hồ Phách thật sự bất ngờ: “Anh định thổ lộ sao?”

Phó Chiêu lắc đầu: “Không. Nếu như thích anh nhất định cô ấy sẽ nhận món quà này, còn nếu như không, chắc chắn sẽ không nhận món quà đắt như vậy.”

Hồ Phách sửng sốt: “Nó đắt lắm sao?” Cô không biết nhiều về vàng bạc đá quý, chỉ cảm thấy cái trâm cài áo đó rất đẹp, nhưng không biết rốt cuộc nó có giá bao nhiêu.

Phó Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, rất đắt, cả nửa năm tiền lương của anh đó.”

“Nửa năm!” Hồ Phách suýt chút nữa nhảy dựng lên, “Không phải là anh đang nghèo sao? Lấy tiền ở đâu ra mà mua cho cô ấy cái trâm cài áo đắt như vậy!”

Phó Chiêu cười gượng: “Đúng là mấy ngày hôm trước anh nghèo đến suýt chút phá sản. Nhưng may là mấy ngày nay thị trường chứng khoán đã ổn định trở lại, không sụt giá nữa. Nếu em không kịp thời chuyển cho anh 200.000 NDT bổ sung vào tài khoản thì chắc anh đã phá sản. 80.000 NDT của em anh nhất định sẽ nhanh chóng trả lại cho em, hì hì.”

Lo lắng khoản tiền bán bức tranh quạt không đủ giúp đỡ cho Phó Chiêu nên Hồ Phách đã bù 80.000 NDT của mình vào để đủ 200.000 gửi vào tài khoản của anh.

“Nếu Kiều An Kỳ không nhận cái trâm cài áo này, không phải là anh ném sạch tiền đi sao?”

Vừa nghĩ tới bức tranh quạt, Hồ Phách liền nhanh chóng phòng hờ Phó Chiêu: “Lần này anh đừng có mà kêu em đi cầu cạnh Cố Tuần nữa nhé. Em không mặt dày đi làm chuyện đó nữa đâu.”

Phó Chiêu cười ngón ngón nói: “Nếu An Kỳ không nhận, anh sẽ bán giảm giá 20% cho em.”

“Lại!Nữa!” Hồ Phách nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ rồi xoay người rời đi.

Phó Chiêu cười hề hề: “Được rồi, tối nay là sinh nhật của ông nội Cố, em ăn mặc đẹp một chút, đừng có mặc mãi quần áo hai màu đen trắng như thế nữa.”

Hồ Phách lập tức dừng chân lại, kinh ngạc hỏi: “Hôm nay là sinh nhật ông nội Cố sao?”

“Đúng vậy.”

Hàng năm, sinh nhật của Cố Viễn Sơn ngày âm và ngày dương khác nhau, Hồ Phách luôn không để ý đến ngày âm, không ngờ lại chính là hôm nay.

“Anh và dì đi là được rồi, em không đi đâu.”

Phó Chiêu nói: “Ông nội Cố nói có việc tìm em, đặc biệt dặn là phải có em đi cùng.”

Hồ Phách giật mình, “Có việc tìm em? Việc gì vậy?”

“Anh không biết, ông cụ chưa nói. Cụ đã đích thân gọi em đến dự sinh nhật, em dám không đi sao?”

Hồ Phách thực sự không muốn đi, không phải là vì cô không thích ông cụ Cố. Ông cụ rất nhanh nhẹn khỏe mạnh, hòa ái dễ gần, là một cụ ông đáng mến, chỉ là... Chuyện tình cảm năm ngoái của cô xảy ra ở đó, làm sao cô có thể còn mặt mũi mà đến gặp người nhà họ Cố cơ chứ. Vừa nghĩ tới ánh mắt của mọi người, nhất là ba mẹ Cố Tuần, cô đã thấy nhức đầu rồi.

Nếu như cô và Cố Tuần đã quay lại thì cô cũng mặt dày mà đến, nhưng bây giờ vẫn chưa thực sự làm lành, cô vẫn là bạn gái cũ, mà còn là bạn gái cũ đã bỏ rơi Cố Tuần nữa, làm sao có mặt mũi mà đến chứ. Thế nhưng ông nội Cố đã chính miệng bảo cô đến, còn nói là có việc tìm cô, thế nên cô không thể không đi.

Chuyện này thật là khó xử.

Trong lòng cô ngàn vạn lần không muốn đi, vẻ mặt rầu rĩ.

Phó Chiêu đương nhiên biết tâm tư của cô, “Em đúng thật là suy nghĩ quá nhiều. Ba mẹ của Cố Tuần đều là những người sáng suốt, bọn họ không quan tâm nhiều đến chuyện tình cảm của con cái đâu. Chú Cố và dì Chu đâu có đắc tội gì với em, chẳng lẽ từ nay về sau em cũng trốn tránh không chịu gặp họ luôn à?”

Hồ Phách xấu hổ nói: “Dĩ nhiên không phải, chỉ là em ngại gặp bọn họ.”

Phó Chiêu nói: “Không có ngại gì hết, chú Cố và dì Chu rất thích em, sẽ không vì em chia tay Cố Tuần mà thù oán em, người nhà đó không có nhỏ nhen vậy đâu.”

Hồ Phách nghe nói thế lại càng xấu hổ hơn.

Ông cụ Cố từ năm bảy mươi tuổi đã bắt đầu tổ chức lễ mừng thọ, tổng cộng Hồ Phách đã đi dự ba lần. Ba mẹ của Cố Tuần thực sự rất hiền lành, đối xử với cô rất tốt, chính vì vậy nên cô mới càng xấu hổ khi gặp mặt bọn họ.

Năm nay thật là không đúng lúc, sinh nhật của cụ Cố Viễn Sơn mà dựng Phó Căn Ngôn lại ra nước ngoài công tác, trước khi đi còn dặn dì Hồ Tương nhớ mua quà tặng cho cha nuôi. Ăn cơm tối xong, dì Hồ Tương dọn dẹp một chút rồi bảo Phó Chiêu đi lấy xe.

Đúng lúc hôm nay Hồ Phách vừa mua váy nên cô liền đi thay quần áo mới. Phó Chiêu nói cũng có lý, sinh nhật ông cụ mà cô mặc quần áo hai màu đen trắng thì không thích hợp lắm. Kiểu dáng của cái váy mới tuy đơn giản nhưng lại vô cùng tôn dáng, màu sắc cũng rất nữ tính, màu tím khoai môn nổi bật trên làn da trắng sứ của Hồ Phách, vì để xứng với cái váy nên cô tháo sợi dây chuyền hồ phách ra thay vào sợi dây mới mua hôm nay.

Hồ Tương nhìn Hồ Phách từ trên xuống dưới, dường như ngăm mãi không chán, cứ luôn miệng khen cô xinh đẹp. Bà vẫn luôn lấy làm tự hào khi có một đứa cháu gái như cô.

Phó Chiêu lái xe tới, quay kính xe xuống nhìn Hồ Phách: “Sao em ăn mặc đơn giản vậy?”

Hồ Phách nghe thấy từ đơn giản, thực sự thầm cảm thấy lúng túng.

Thật ra hôm nay không thể nói là cô trang điểm đơn giản, là Phó Chiêu so sánh cô bây giờ với năm ngoái nên mới thấy đơn giản thôi.

Năm ngoái, cô vì muốn thu hút sự chú ý của Cố Tuần nên đã bỏ ra rất nhiều tiền mua một cái váy hàng hiệu từ nước ngoài phiên bản giới hạn về.

Thiết kế của cái váy đó lấy ý tưởng từ biển hoa mùa xuân, trên làn váy màu xanh lá cây điểm đầy những bông hoa trắng nhỏ được kết dính tinh xảo, sau khi mặc vào quả thực trông giống như tiên nữ tuyệt sắc vô song.

Bình thường cô để mặt mộc cũng đã khiến người ta nhìn một lần liền khó quên rồi, trang điểm sơ thôi cũng nghiêng nước nghiêng thành. Ngay cả người có thần kinh thép như Phó Chiêu mà đến giờ kìm ức vẫn chưa phai nhạt thì có thể thấy được lúc đó cô đã để lại ấn tượng sâu sắc cỡ nào.

So với bộ váy của năm ngoái, thì bộ váy năm nay đúng thật là quá đơn giản.

Trên đường đi, Hồ Phách cứ mãi suy đoán xem ông cụ Cỗ tìm cô có chuyện gì? Chẳng lẽ là chất vấn cô tại sao hồi đó lại bỏ rơi Cỗ Tuần? Đã qua một năm rồi mà còn chất vấn lại thì cũng không đúng.

Lần thứ tư đến nhà họ Cỗ, Hồ Phách đã biết hết tất cả những người đang ngồi. Cô, chú, cậu, dì của Cỗ Tuần, còn có hai học trò tâm đắc của Cỗ Viễn Sơn là ông Đường và ông Đồng. Người già người trẻ gộp lại tổng cộng cũng hai mươi mấy người, vô cùng náo nhiệt.

Đường Bối Bối tự nhận mình đã ăn mặc vô cùng xinh đẹp chói mắt, nhưng vừa nhìn thấy Hồ Phách thì bỗng chốc liền có cảm giác như mình từ viên minh châu biến thành cái mắt cá. Nhưng cô ta tức giận đố kị cũng vô ích, Hồ Phách trời sinh đã quyến rũ, cô ta vốn không thể so sánh được. Hơn nữa khí chất của Hồ Phách cũng không giống với người khác, toàn thân rực rỡ, xinh đẹp như ngọc, trên người luôn phảng phất ánh hào quang lóa mắt.

Cả đám người vây quanh nói chuyện với ông cụ Cỗ Viễn Sơn. Sắp tới ông cụ đã tám mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn, thần thái sáng láng, hơn nữa còn để râu bạc trắng, vừa đẹp lão vừa thời thượng.

Cháu ngoại Kiều An Kỳ cùng với cháu nội Cỗ Hiếu Quân ngồi vây quanh trước mặt ông, chỉ không thấy Cỗ Tuần đâu.

Hồ Phách đi một vòng quanh phòng khách lộng lẫy sáng trưng rộng rãi cũng không thấy bóng dáng của anh, liền không khỏi cảm thấy kì quái, thân là cháu đích tôn, tối nay Cỗ Tuần chắc chắn phải về nhà mới đúng.

Hồ Phách đi theo dì với Phó Chiếu cùng đến trước mặt ông cụ hỏi thăm sức khỏe, tiện thể tặng quà chúc thọ.

Cỗ Viễn Sơn cười ha hả nói: “Các con đến thăm ta là được rồi, đừng có mỗi năm đều tốn kém như vậy.”

Hồ Tương cười nói: “Bức tranh chữ cụ tặng cho chúng con còn quý giá hơn quà chúng con tặng cụ nhiều. Thế này là chúng con được hời lớn rồi đây.”

Ông cụ mỉm cười, sau đó nhìn Hồ Phách, “Con bé kia, sao hôm nay không mặc cái đầm màu xanh năm ngoái, bộ đó đẹp thế mà, giống như hoa tiên tử trong phim hoạt hình ấy.”

Trên mặt Hồ Phách có chút nóng rần lên, năm ngoái thực sự chấn động đến vậy sao, năm đó nhất định là bệnh thần kinh của cô tái phát rồi. Cô vội chuyển đề tài: “Cụ tìm con có chuyện gì ạ?”

“Ai ôi!!! Có chuyện lớn đây.”

Cố Viễn Sơn hắng giọng một cái, cười híp mắt hỏi: “Nha đầu, con có biết người bán bức tranh quạt kia là ai không?”

Hồ Phách ngẩn ra, ngay sau đó tim đập thịch một cái giống như bị điện giật, lóe ra một ý nghĩ, nhưng cô chưa kịp nói ra khỏi miệng.

Ông cụ vuốt râu mỉm cười, vẻ mặt tươi rói như một lão ngoan đồng: “Không sai, chính là ta.”

Cố Hiếu Quân cùng với Kiều An Kỳ đứng bên cạnh cười khanh khách lên. Giờ khắc này Hồ Phách đã hoàn toàn biết tất cả sự thật, thì ra “chúng tớ” mà Hứa Nhâm Nhiễm nói lại bao gồm nhiều người như vậy, ngay cả ông nội Cố cũng vì tình đồng minh mà cung cấp đạo cụ.

Hồ Tương hoàn toàn không hay biết chuyện gì, thấy cả nhà đều phá lên cười thì liền hỏi Phó Chiêu là có chuyện gì vậy?

Phó Chiêu thấy tình hình không ổn, vội nói muốn đi rửa tay, rồi liền bước đi thật nhanh giống như chạy về phía hành lang.

Lúc này sao Hồ Phách có thể bỏ qua cho anh, cô liền đuổi theo tới góc khuất của hành lang, kéo tay áo của Phó Chiêu: “Phó Chiêu, anh mà không nói rõ cho em biết, em sẽ đi vào nhà vệ sinh nam với anh đó.”

Phó Chiêu dừng chân, lại còn giả bộ hỏi: “Chuyện gì hả?”

Hồ Phách tức giận: “Cổ phiếu của anh vốn không hề hạ giá, trước khi nó hạ anh đã bán rồi có đúng không?”

Phó Chiêu nói khoác không biết ngượng, liền gật đầu, “Đúng vậy, trình độ chứng khoán của anh cao như thế, vừa thấy tình hình không ổn đã nhanh chóng thoát thân rồi.”

Quả nhiên. Hồ Phách không ngại ngần nhéo mạnh anh một cái.

Quả nhiên không sai, Kiều An Kỳ và Cổ Hiếu Quân, còn có ông nội Cổ đều giúp đỡ Cổ Tuần, nhưng đáng sợ nhất chính là Phó Chiêu, anh hại cô lo lắng cho anh, sợ anh bị phá sản, còn lấy tiền để dành của mình mà giúp đỡ anh. Cô cực khổ cả buổi hóa ra anh lại không có chuyện gì, kêu khóc om sòm than thở nghèo khổ hết tiền cũng là trong kế hoạch giúp Cổ Tuần.

Phó Chiêu cười tí tởn nói: “Bức tranh quạt vốn đã được ông nội Cổ mua, tại anh cũng là có lòng tốt muốn giúp em và Cổ Tuần quay lại với nhau thôi.”

“Anh là có lòng tốt sao? Anh có biết là em lo lắng cho anh nhiều như thế nào không?”

Phó Chiêu cười khà khà: “Đương nhiên anh biết, nhưng mà không làm quá lên thì làm sao khiến em đi cầu xin Cổ Tuần giúp đỡ được chứ.”

Hồ Phách giậm chân: “Tất cả các người đều cùng hợp lại lừa gạt tôi.”

Phó Chiêu cười nói: “Em nói sai rồi, là mấy người tụi anh đều rất yêu em, muốn cho em hạnh phúc.”

Hồ Phách không bực những người kia, chỉ bực mỗi anh, lại quay sang nhéo cánh tay của anh thêm lần nữa. Nếu là trước kia thì Phó Chiêu đã sớm nhảy dựng gào khóc lên rồi, ấy thế mà hôm nay lại để mặc cho cô nhéo.

Hồ Phách nhéo anh vài cái liền hết giận, hai anh em cô từ nhỏ đã vậy.

Phó Chiêu khom người, đặt hai tay lên vai cô, cực kì nghiêm túc nói: “Anh sẽ không gạt em, vì anh là anh của em.”

Từ nhỏ đến lớn Phó Chiêu đều bắt nạt cô, chưa từng nói thế với cô bao giờ, lần đầu tiên nghe được những lời cảm động như vậy, Hồ Phách bỗng rơi nước mắt.

Đáng ghét thật.

Phó Chiêu tí tởn dùng giọng Quảng Đông gọi cô một tiếng, “Bà cụ non”.

Hồ Phách phì cười.

Phó Chiêu xoa đầu cô, “Vừa khóc vừa cười là cái quái gì nhỉ, được rồi được rồi, đến đây đi Cố Tuần, cậu dỗ em ấy đi nhé, chuyện còn lại giao cho cậu hết đấy.” Nói xong liền chuồn mất.

Hồ Phách không ngờ Cố Tuần lại đứng ở sau lưng mình, liền vội vàng lau nước mắt, lúc này mới xoay người lại.

Bức tranh sơn dầu hoa tử đằng trên hành lang kia, giống như trong hồi ức, Cố Tuần vẫn đứng trước bức tranh như lần đầu họ gặp gỡ.

Áo sơ mi trắng, phong thái tuấn tú.

Hồ Phách như phảng phất nhìn thấy anh của tám năm về trước, khi lần đầu tiên gặp anh.

Thời gian ngoại trừ khiến anh trưởng thành hơn và càng hấp dẫn hơn thì chưa từng lưu lại dấu vết gì trên khuôn mặt anh, vẫn là vẻ đẹp trai khiến người ta khó quên ấy.

Rất nhiều lời tận sâu trong đáy lòng không thể nào thốt lên.

Một mùi hương tinh mịch thoảng qua.

Hồ Phách khẽ nói: “Hoa quỳnh nở rồi.”

Cố Tuần nhìn cô: “Đúng vậy, hoa quỳnh nở rồi.”

Một lời trong lúc đó, thời gian tám năm lặng lẽ trôi qua, từng hồi ức xen lẫn mùi hương của hoa quỳnh ngập tràn nơi góc khuất của hành lang.

Hồ Phách giật mình nhận ra bản thân đã vô tri vô giác lãng phí nhiều thời gian đến vậy, nhưng không ngờ Cố Tuần vẫn kiên trì đứng yên ở đó chờ cô.

Hết chương 33

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 34

Giờ khắc này, đối mặt với tình cảm này, ngoại trừ xúc động ra, tim Hồ Phách còn đập cực nhanh, thiên ngôn vạn ngữ cũng không đủ để miêu tả cơn sóng dữ dội trong lòng.

Cố Tuần bước đến gần cô: “Có thật là em không nhớ không?”

Hồ Phách không trả lời, ngậy ngốc nhìn anh, “Thật sự là tám năm sao?”

Thật ra cô muốn hỏi: Thật sự anh yêu em lâu đến vậy sao?

“Ừm.”

Câu trả lời của anh cực kì chắc chắn, không một phút chần chừ. Trong nháy mắt, đôi mắt của Hồ Phách sáng như sao, trong lòng ngập tràn vui mừng, lại tựa như khó tin.

“Nhưng sao lâu nay anh không nói?”

“Không nói? Hành động của anh chưa đủ rõ ràng ư?”

“Nhưng... em không nhận ra”

“Đó là tại em quá ngốc.”

Hồ Phách không muốn thừa nhận bản thân mình ngốc, phải nói là cô vốn không nghĩ đến phương diện kia, luôn nghĩ mình hết thấy đều muộn màng hơn so với bạn bè cùng trang lứa, bao gồm cả tình yêu.

“Được, vậy anh đi tìm người thông minh đi.” Cô tỏ vẻ tức giận, giả vờ xoay người định bước đi.

Cố Tuần liền giơ tay chống lên tường chặn cô lại, “Hết cách rồi, ngốc anh cũng rất thích.”

Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt sáng đến nỗi khiến cô có cảm giác không thể nhìn thẳng vào đó.

Trong khoảng cách gần trong gang tấc ấy, một hơi thở trầm mê nam tính quen thuộc phả vào mặt cô, cô bắt đầu cảm thấy máu trong người chảy mạnh, tim đập nhanh hơn, quý xui thần khiến hỏi một câu, “Anh muốn kabe don (1) à”

(1) Kabe-don: Cách những chàng “ngầu” thể hiện tình yêu. Nếu bạn từng đọc nhiều manga hay xem anime thì chắc hẳn cảnh trên không quá lạ lẫm: Một anh chàng lạnh lùng, ương bướng, cứng đầu và chẳng chịu nghe ai bao giờ (và dĩ nhiên là rất đẹp trai), ép 1 cô gái vào tường rồi đập tay lên đó.

Cố Tuần không trả lời, trong khoảnh khắc, một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống môi cô.

Nụ hôn mang theo mùi vị xâm nhập hung mãnh giống như muốn nuốt trọn lấy cô. Đêm đầu hạ, trên hành lang có gió nhưng cơ thể của Cố Tuần lại nóng như bị sốt, cách một lớp quần áo, Hồ Phách có thể cảm nhận được một sức mạnh kì lạ khiến cô có cảm giác an toàn.

Tựa hồ như cả đời chỉ chờ có thể ôm ấp hoài bão này.

Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, trầm mê rơi vào hơi thở điên cuồng của anh. So với dáng vẻ quân tử khiêm tốn của năm ngoái thì năm nay hơi thở của Cố Tuần cuồng dã hơn. Anh hôn cô rất mạnh, cũng rất sâu, Hồ Phách luôn có cảm giác như môi mình bị cắn.

Hôn đến tưởng chừng như địa lão thiên hoang mới dừng lại. Cố Tuần thở dốc thế nhưng Hồ Phách vẫn hô hấp bình thường, còn muốn hôn thêm.

Hồ Phách mím mím môi, trong lòng ngập tràn vui mừng, ngượng ngùng cười ngọt ngào, “Có phải chúng ta đã hòa nhau rồi không?”

Cố Tuần nói: “Không.”

Anh trả lời như vậy khiến Hồ Phách vừa buồn cười vừa tức giận, đã gần gũi thân thiết như vậy rồi mà còn chưa hòa?

“Vậy như thế nào mới được xem là hòa?”

Cố Tuần nói: “Đi theo anh, anh cho em xem một thứ.”

Nói rồi nắm tay cô ra khỏi sân thượng, đi tới gara.

Màn đêm yên tĩnh, sao giăng đầy trời, hiếm thấy đêm nào đẹp như đêm nay, gió dường như cũng ngọt ngào.

Hồ Phách lên xe hỏi anh định đi đâu. Cố Tuần nói đến nơi sẽ biết.

Mấy phút sau, xe chạy đến một chung cư xa hoa lân cận, Cố Tuần quét thẻ gác cổng sau đó lái xe chạy thẳng vào trong, hai bên lối đi trồng hàng dài cây cỏ, đèn hai bên đường rực rỡ như sao, từng cái từng cái lóe lên, phía sau tàng cây to lớn trước mặt thấp thoáng một tòa nhà lớn mang phong cách Châu Âu.

Xe ngừng lại trước tòa nhà, Cố Tuần xuống xe nắm tay Hồ Phách đi lên lầu, nhấn vân tay mở cửa phòng ra.

Hồ Phách kinh ngạc: “Đây cũng là phòng của anh à?”

“Phòng tân hôn.”

Hồ Phách giật mình, theo phản xạ liếc mắt nhìn Cố Tuần, Cố Tuần cũng nhìn cô, kiên định nói: “Mua hồi năm ngoái.”

Câu trả lời này hiển nhiên là ám chỉ anh đã muốn kết hôn với cô từ năm ngoái, Hồ Phách lập tức nghĩ đến câu “Bỏ tiền vì an” kia, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Diện tích tòa nhà rộng khoảng hơn 200m2, phòng khách rất lớn, trang hoàng rất đẹp nhưng lại không có một món đồ gia dụng nào, vắng vẻ trống trải, còn cách khá xa sân thượng.

Ánh mắt cô lướt qua cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy được đủ loại cây cối trên ban công điển hình theo phong cách của Cố Tuần. Trong sắc xanh ấy, có một loài thực vật cô không biết tên đang nở hoa, chuỗi hoa trắng nhỏ li ti.

“Anh muốn cho em xem cái gì?”

Cố Tuần nắm tay cô, dẫn cô đến một căn phòng, căn phòng này cũng không có đồ đạc gì giống như phòng khách, bên trong chỉ có một cái ghế đầy tạ và một bức tranh sơn dầu treo trên tường.

Hồ Phách liếc mắt nhìn bức tranh đó, cả người đều ngây dại.

Người trong bức tranh mặc một cái váy dài, trên làn váy màu xanh lá điểm đầy những đóa hoa nhỏ màu trắng với nhụy hoa màu vàng nhạt, mặt mày người trong tranh xinh như họa, môi mỉm cười thản nhiên, hệt như Tinh Linh tiên tử trong rừng, đó chính là cái váy mà năm ngoái cô đã mặc đến nhà họ Cố.

Lúc đó cô chỉ vì muốn hấp dẫn ánh mắt của Cố Tuần nên mới mặc bộ váy ấy nhưng phản ứng của Cố Tuần lại làm cô có cảm giác mình chưa đủ kinh diễm, giây phút anh nhìn cô còn ngắn hơn cả lúc bình thường, chỉ

trong chớp nhoáng thôi, giống như ánh sáng chói mắt mà chiếc váy của cô đang phát ra vậy.

Thế mà anh lại họa hình cô.

Cô si mê nhìn mình trong bức họa, chưa bao giờ có cảm giác mình đẹp đến vậy.

Nụ cười, đôi mắt mới đẹp làm sao.

Khuôn mặt cô say mê hấp dẫn, cả ngón tay cũng giống như người thật, có thể thấy được cô đã ở trong lòng anh rất lâu, nói là tám năm cũng không khoa trương.

Trong lòng Hồ Phách trăm mối cảm xúc ngổn ngang không có cách nào diễn tả.

Cố Tuần nói: “Không phải em bảo anh tặng em một bức tranh sao?”

Hồ Phách nhớ lại lúc mới bắt đầu quen nhau... khi cô nhìn thấy bức tranh “Vết sao” trong phòng làm việc của anh, liền muốn anh cũng vẽ cho mình một bức. Lúc đó anh trả lời được, nói sẽ vẽ cho cô một bức khác. Sau này chia tay, lời hứa hẹn đó hiển nhiên tan vỡ, cô không ngờ anh vẫn âm thầm vẽ một bức tranh cho cô.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Anh vẽ bức tranh này khi nào?”

“Mùa hè năm ngoái. Vốn là muốn làm quà sinh nhật tặng cho em. Nhưng sau đó...” Cố Tuần hừm một tiếng, không nói tiếp nữa.

Hồ Phách xấu hổ cúi đầu, chưa đến sinh nhật cô đã chia tay anh rồi.

Cô ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng kéo cánh tay anh, “Năm nay lấy nó làm quà sinh nhật tặng em được không?”

“Không được.”

“Tại sao?”

“Anh đổi ý rồi, đây sẽ là quà kết hôn.”

Thật là nói ba câu vẫn không rời ý chính, Hồ Phách dụ dàng nói:
“Không kết hôn sẽ không tặng thật sao?”

“Đương nhiên.”

Hồ Phách lại kéo cánh tay anh, càng nhẹ nhàng mềm mỏng hơn, hỏi:
“Nhất định phải kết hôn liền sao?”

Cố Tuần nghiêm mặt nói: “Đúng vậy, không thương lượng.”

Hồ Phách suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng được.”

Cố Tuần như không tin, “Em nói cái gì?”

Hồ Phách mỉm cười xinh đẹp: “Em nói, vậy cũng được.”

Đúng vậy, rốt cuộc cô cũng đã hạ quyết tâm.

Ngoại trừ Cố Tuần ra, đoán chừng là sẽ không bao giờ có ai có thể kiên trì chờ đợi cô tám năm như vậy, cô bất giác không để ý đến thời gian, thế nhưng anh vẫn ở đó, không rời không bỏ, vẫn kiên nhẫn chờ đợi cô từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ.

Đã xác định là anh thì sớm hay muộn gì cũng không quan trọng.

Anh khẩn trương như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm nhìn anh bị dày vò.

Nếu hôn nhân mới có thể khiến anh cảm thấy an tâm, vậy cô sẽ nhận lời. Như vậy cũng chặn đứng đường lui của mình, đập nổi chìm thuyền(2), không để lỗi lầm lặp lại.

(2) Đập nổi chìm thuyền: dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Cố Tuần chăm chú nhìn vào mắt cô, “Em nghiêm túc đúng không?”

“Đúng vậy.” Hồ Phách rất nghiêm túc trả lời, còn bổ sung một câu: “Năm ngoái em cũng rất nghiêm túc.”

Cố Tuần nhú mày: “Nghiêm túc nói chia tay với anh sau ba ngày sao?”

Hồ Phách khó xử cúi thấp đầu, không còn lời nào để nói.

Cố Tuần nâng cằm cô lên, ánh mắt anh vừa sâu vừa trầm, nóng đến muốn bỏng người, “Anh thật sự rất thích em, từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã thích rồi.”

Quả nhiên là anh vừa gặp đã yêu cô, Hồ Phách mỉm cười rạng rỡ, trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

Chợt Cố Tuần lạnh mặt hừ một tiếng, “Thế nhưng, lần đầu anh có thể tha thứ cho em, nhưng lần thứ hai thì tuyệt đối không thể, dù là thế nào cũng không bao giờ yêu lại.”

Hồ Phách ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm ừm, em biết mà. Không có lần thứ hai đâu.”

“Đeo chiếc nhẫn này vào rồi thì cả đời cũng không được đổi ý.” Trong tay Cố Tuần đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn, giống như làm trò ảo thuật vậy, Hồ Phách thậm chí không thấy được là anh lấy nó ra từ đâu, vẫn đang còn ngơ ngác thì Cố Tuần đã cầm ngón tay cô lên, đeo nhẫn vào.

Đột nhiên bị anh công kích bất ngờ, Hồ Phách có chút không kịp trở tay. Dưới ánh đèn, viên kim cương lớn trên chiếc nhẫn sáng lấp lánh rực rỡ đến chói mắt.

“Không được đổi ý nữa có biết không.” Cố Tuần lặp lại câu nói lúc nãy của mình một lần nữa, vẻ mặt rất nghiêm túc, đôi mắt đen sâu thẳm như biển.

Hồ Phách giơ bàn tay lên ngấm ghĩa, “Ồ, vừa y với ngón tay của em luôn.”

“Anh có lượng trước mà, đương nhiên phải vừa rồi.”

Lát sau Hồ Phách mới sực nhớ ra, liền hỏi anh: “Đây là cầu hôn sao?”

Cố Tuần mặt không đổi sắc nói: “Cầu hôn đã xong.”

Thật đúng là đánh nhanh thắng nhanh.

Hồ Phách mỉm cười: “VẬY CŨNG ĐƯỢC...”

Cố Tuần nhú mày: “Nghe giọng của em có vẻ như là miễn cưỡng không muốn đồng ý vậy?”

“Không có, em đồng ý mà.” Hồ Phách cười hỏi: “Bức họa này là của em nhé?”

Cô thích bức họa này còn hơn cả chiếc nhẫn kim cương đang đeo nữa, thích đến mức hận không thể lập tức mang nó đi.

“Ừ, là của em.”

“Tốt quá, vậy anh lấy xuống đi, lát nữa em mang về.”

Cố Tuần lắc đầu: “Không được.”

“Không phải anh nói là tặng cho em sao?”

“Chờ khi nào em dọn đến đây ở thì tự khắc nó sẽ là của em, trước mắt cứ để ở đây đi.”

Nơi này chính là phòng cưới của hai người.

Hồ Phách hiểu ý anh nhưng lại giả vờ như không hiểu: “Em không hiểu ý anh.”

“Em thật sự không hiểu?”

“Không hiểu.”

Cố Tuần thở dài: “Nghe nói con cái sẽ di truyền chỉ số thông minh từ mẹ, anh thật sự có chút lo lắng.”

Mặt Hồ Phách ửng hồng: “Anh nói cái gì đó.”

“Em thừa biết anh nói gì mà.”

Cố Tuần ôm lấy eo của Hồ Phách, cúi đầu xuống hôn cô.

So với nụ hôn kịch liệt tại góc hành lang ở nhà họ Cố lúc nãy thì nụ hôn bây giờ lại dịu dàng khiến người ta khó có thể kiềm chế, hai chân cô như nhũn ra, nghiêng người ngã về sau, vừa vặn ngồi xuống ghế đẩy tạ.

Cố Tuần khom lưng, từ từ hạ thấp người xuống, càng hôn cô sâu hơn. Hai tay của Hồ Phách vòng ra sau ôm lấy cổ anh, mặc dù còn vụng về nhưng cô rất nhiệt tình đáp lại Cố Tuần.

Cô nhẹ nhàng gặm cắn môi lưỡi của anh.

Phản ứng của cô lập tức châm ngòi Cố Tuần.

Váy của cô bị vén lên đến tận đùi, tay anh luồn vào trong, cô liền vội vàng kéo váy xuống.

Tay của Cố Tuần phủ lên tay cô, váy bị đứng ở giữa đùi, ánh mắt của anh đột nhiên trầm xuống, quang ảnh chìm nổi, có một chút sắc thái nguy hiểm nổi lên, cô không hiểu đàn ông cho lắm nhưng dựa vào trực giác cô biết là anh đang muốn gì, sắc mặt cô thoáng chốc đỏ lên, vội vã đẩy anh ra.

Cố Tuần cao hơn cô rất nhiều nên cô không đẩy anh ra được, ngược lại thân người anh càng lúc càng hạ thấp xuống, gần như đặt cô nằm lên trên ghế đẩy, tư thế của hai người trở nên cực kì ám muội, cơ thể của Cố Tuần áp sát lên người cô, thân người anh tràn ra khỏi ghế đẩy chật hẹp, cô căng thẳng nằm chặt hai bên thành ghế, mặt quay ngoặt về một bên, bộ ngực căng tròn tự nhiên trắng như tuyết lạng lẽ di động dưới cổ áo.

Cố Tuần hôn từ môi xuống đến cổ cô, sau đó lướt đến xương quai xanh,... Anh hôn triền miên, hô hấp dồn dập, đến khi sắp xuống đến chỗ nào đó nhô cao lên thì Hồ Phách liền vội vàng kêu dừng lại, “Em không muốn lần đầu lại nằm trên ghế đẩy tạ.”

Cố Tuần cười nhẹ: “Vậy chúng ta lên giường.”

Hồ Phách vội nói: “Ý của em không phải như vậy.”

“Anh hiểu ý em...” Cố Tuần bế ngang cô lên, “Em nói em không nhớ chuyện xảy ra sau khi chúng ta cởi nút áo lần trước, bây giờ anh sẽ làm lại một lần nữa cho em xem.”

Hết chương 34

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 35

Phòng ngủ chính và phòng khách trống không là vì Cố Tuần muốn để cho Hồ Phách tự bày trí theo sở thích của mình, thế nhưng trong phòng khách cái gì cũng có, Hồ Phách bị Cố Tuần bế đến giường đôi, vẫn còn rất mù mịt: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Cố Tuần cười như không cười: “Không có ý gì cả, chỉ là thấy có nên khiến em nhớ lại hay không?”

Trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ hắt vào, Cố Tuần cầm tay Hồ Phách đặt lên cơ bụng mình, cởi từng cái nút áo ra, “Lúc cởi nút áo lần đó em cũng như thế này...”

Ngón tay Hồ Phách nóng lên, muốn rút tay về, da mặt nóng hổi, phủ nhận: “Em không có.”

“Em dám nói nói em không có à?” Cố Tuần áp xuống một nụ hôn nóng bỏng, như dấy lên ngọn lửa trong người cô.

Váy bay đến chân giường.

Cố Tuần cắn nhẹ lên ngực cô, Hồ Phách nhớ lại mấy dấu răng nhìn thấy trong gương, tim đập thành thịch, buổi chiều hôm qua chính là như thế này sao?

Động tác của Cố Tuần khiến cô mê loạn, xa lạ mờ mịt, không biết phải làm sao. Khi cảm thấy được có chút sai thời điểm, cô liền muốn đẩy anh ra,

nhưng đã muộn. Cố Tuần theo lối cũ, nâng eo cô lên, hỏi: “Em đã nhớ ra chưa?”

Hồ Phách vẫn không nhớ ra được gì. Thế nhưng chuyện đã đến nước này, cô cũng chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm. Trong lúc yếu đuối nhất, cô đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa ở cẳng chân và cánh tay, không chịu nổi liền hỏi: “Trong phòng có muỗi ư, người em ngứa quá.”

Cố Tuần ngừng động tác, bật đèn lên, Hồ Phách khẽ “a” một tiếng, ánh mắt không biết nên để ở đâu, liền ngượng ngùng lấy tay bịt kín mắt lại. Trong khe hở giữa các ngón tay, cô thấy vầng trăng rằm từ từ lộ ra khỏi tầng mây trên bầu trời đêm, ánh sao đêm sáng chói.

Cố Tuần khẽ cười, cúi đầu xuống nhìn thân thể của cô, quả nhiên là bị muỗi cắn, dưới đầu gối và trên cánh tay có mấy cái nốt đỏ.

“Trong xe có Danpifan, để anh xuống lầu lấy cho em.” Cố Tuần lập tức mặc quần áo đi xuống lầu.

Cửa ken két một tiếng đóng lại, Hồ Phách ngồi dậy, nhanh chóng lấy quần áo mặc vào người.

Vào thời khắc này mà Cố Tuần có thể dứt ra được, thực sự khiến cô bội phục, có lẽ cũng chỉ có anh mới có sự nhẫn nại như vậy, mới có thể kiên nhẫn chờ đợi cô tám năm như thế.

Cô mở đèn lên, trên giường sạch sẽ, không hề có một giọt máu đỏ nào. Trong lòng cô cảm thấy có chút sai sai, lại nhớ lại lời Cố Tuần nói ban nãy, bỗng dấy lên nghi ngờ buổi chiều hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó.

Rất nhanh, Cố Tuần đã đem Danpifan lên cho cô thoa.

Hồ Phách ngồi ở mép giường, duỗi thẳng chân ra, Cố Tuần nhìn đôi chân trắng muốt chói mắt của cô không rời mắt.

“Tại sao trên xe của anh lại luôn có cái này?” Câu hỏi này cô đã hỏi qua một lần, có điều đáp án kia lại không giống với lần trước.

“Đương nhiên là chuẩn bị cho em.”

“Lần trước em cũng đã hỏi anh câu này, sao lúc đó anh lại không nói thật?”

Cố Tuần nói: “Năm ngoái đã để em theo đuổi được quá dễ dàng, em không trân trọng, cho nên năm nay tăng độ khó.”

“Em không cảm thấy khó chút nào.” Hồ Phách cười rạng rỡ, “Sao em lại có cảm giác dễ hơn lần trước nhỉ, ngay cả thư tình cũng chưa viết, cũng không có tặng quà, cũng không...”

Còn chưa dứt lời, Cố Tuần đã bổ nhào người tới, cù léc cô.

Hồ Phách cười khanh khách xin tha, “Em sai rồi, em sai rồi.”

Lúc này Cố Tuần mới ngừng tay, đứng dậy nói: “Anh ra siêu thị gần đây mua nhang muỗi điện.”

Hồ Phách nói: “Không cần phiền vậy đâu, lát nữa em sẽ về nhà.”

“Chúng ta còn có rất nhiều chuyện cần bàn bạc, tối nay em ở lại đây đi.” Không đợi Hồ Phách phản đối, anh cầm tay cô lên, huơ huơ ngón tay đeo nhẫn của cô, nghiêm mặt nói: “Đây chính là nhà của em, em còn muốn trở về đâu hả?”

Hồ Phách hỏi: “Sau này sẽ ở đây sao?”

“Đúng vậy, sau khi kết hôn chúng ta sẽ ở ngôi nhà nhỏ này, chờ đến khi có con sẽ về nhà lớn, cùng nhau chăm sóc gia đình em.”

Hồ Phách trực tiếp từ bạn gái cũ trở thành vị hôn thê, trong thoáng chốc vẫn chưa thích ứng được thân phận mới, cho nên khi anh nghe nói đến con cái, quả thực bị dọa đến giật mình.

“Anh suy nghĩ xa quá rồi.”

Cố Tuần mỉm cười, không giải thích, mà dịu dàng nói: “Em đi tắm trước đi, khăn mặt đều là khăn mới, anh sẽ quay lại ngay.” Nói xong liền cầm ví tiền và chìa khóa xe đi xuống lầu.

Hồ Phách nhìn quanh khắp phòng, đánh giá căn phòng tân hôn này. Nghĩ đến sau này ở cùng với anh, trong lòng có cảm giác rất khác thường, vừa kích động vừa mới lạ. Phòng đọc sách không lớn, không có nhiều đồ đạc nhưng bày trí rất gọn gàng. Trên bàn đặt một cái chậu bằng thủy tinh rất to, bên trong trồng cây thủy canh (cây để bàn trồng trong nước), làn nước xanh biếc mềm mại. Phía dưới chậu thủy tinh là đá vũ hoa (một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sặc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh) màu mật ong, rất tao nhã xinh đẹp.

Phòng tắm vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, khăn mặt và khăn tắm được gấp gọn gàng đặt trên giá treo. Bồn tắm rất lớn, còn là thương hiệu tốt nhất, đèn trên trần nhà tắm cũng rất đẹp, trên bệ cửa sổ phòng vệ sinh có đặt một bể cá bằng thủy tinh trong suốt, bên trong là trầu bà trồng thủy canh, dài chừng hai mét bò từ bệ cửa sổ lên, cành lá phấp phới.

Dầu gội đầu, sữa tắm, còn có sữa rửa mặt, tất cả đều là mới, hơn nữa còn là nhãn hiệu từ trước đến nay cô sử dụng, thậm chí đến khăn mặt cũng là loại cô thường dùng.

Sự quan tâm của Cố Tuần khiến trong lòng Hồ Phách hạnh phúc không nói nên lời, có một người chồng như vậy, kết hôn liền lập tức cũng được.

Đang tắm nửa chừng thì Cố Tuần trở về, đi đến gõ cửa nhà vệ sinh.

Hồ Phách đứng nấp người sau cánh cửa, thấy Cố Tuần cầm trong tay bộ đồ ngủ, cô liền đưa tay ra nhận lấy, mỉm cười nói cảm ơn, trong lòng sung sướng, quả là bạn trai ba tốt, sẵn sóc chu đáo.

Cố Tuần nhìn cánh tay trần xinh đẹp trắng như tuyết của cô, suýt chút không kiềm chế được, muốn kéo cô từ sau cánh cửa ra.

Một lát sau, Hồ Phách mặc đồ ngủ đi ra, bộ đồ rất vừa người, giống như là được may theo số đo của cô.

Áo ngủ bằng vải lụa màu hồng cánh sen, dài đến giữa bắp đùi, khi cô giơ tay lên lau tóc, áo ngủ vô hình trung bị rút lên. Đôi chân vừa thon dài vừa trắng lộ ra, quả thực khiến người ta muốn phạm tội. Mặc dù sức kiềm chế của Cố Tuần rất đáng kinh ngạc nhưng cũng có chút không cầm cự được, trực tiếp đè cô xuống giường, muốn tiếp tục hoàn thành chuyện lúc này.

Hồ Phách vội vàng nói: “Tóc em còn ướt, sẽ làm ướt ga giường, mau để em ngồi dậy.”

Cố Tuần hít một hơi, đứng dậy nói: “Anh lấy máy sấy tóc cho em.”

Lấy máy sấy tới, Cố Tuần giúp cô sấy tóc.

Hai người một ngồi một đứng, khoảng cách rất gần, cách nhau không tới nửa mét, âm thanh ù ù của máy sấy hơi phá phong cảnh, sự ấm áp trên đỉnh đầu không hiểu sao khiến người ta cảm thấy nóng bừng, dù là hương thơm của dầu gội đầu cũng không thể át đi mùi hương chỉ thuộc riêng trên người Cố Tuần, khoảng cách gần như thế, từ góc độ của cô, tầm mắt vừa vặn nhìn đến bụng dưới của anh.

Cố Tuần giơ cánh tay, từ khe hở của cúc áo, loáng thoáng có thể nhìn thấy được chút ít da thịt của anh, Hồ Phách bị hơi thở của anh mê hoặc, có

chút không cưỡng lại được, quý thần xui khiến đưa tay lên nhẹ nhàng sờ soạng một chút.

Cố Tuần ngây người ra, tiếng máy sấy bỗng dừng ngừng lại.

Hồ Phách cũng lúng túng vì hành động của mình, nhưng hết cách, cô vừa nghe thấy mùi hương của anh đã liền mê loạn, bèn lè lưỡi làm mặt quý: “Em sờ cơ bụng của anh.”

Cố Tuần trầm mặc. Cô ngượng ngừng ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, thế nhưng cảm giác được hơi thở trên đỉnh đầu bắt đầu gấp gáp, liền vội nói: “Không cần sấy nữa, cũng gần khô rồi.”

Cố Tuần bỏ máy sấy xuống, nói: “Anh đi tắm, em chờ anh chút.”

Hồ Phách thở hắt ra.

Trong phòng vệ sinh vang lên tiếng nước, sự chú ý của Hồ Phách đều bị tiếng nước hấp dẫn, cô ngồi ngây ngốc nửa ngày, bỗng nhiên ý thức được mình đang tưởng tượng cảnh Cố Tuần tắm rửa, bèn kéo chăn trùm kín đầu. Tiếng nước ấy như âm thanh máu chảy, đang chậm rãi chuyển động trong cơ thể, nóng bừng khó cưỡng không hiểu tại sao. Cô trở mình, vùi mặt vào trong gối. Tiêu rồi, cô có chút không khống chế được cảm giác của chính mình, lại rất mong chờ chuyện chưa hoàn thành xong vừa này.

Cố Tuần tắm xong vừa lau tóc vừa đi đến giường, thấy Hồ Phách đắp chăn kín mặt, bèn kéo xuống, hỏi: “Em không nóng sao?”

Khuôn mặt trắng nõn nà hơi phỉm hồng từ trong chăn lộ ra. Đôi mắt long lanh nhìn anh, Cố Tuần cảm thấy bụng dưới nóng lên, liền lao thẳng vào người cô.

Hồ Phách bất ngờ không kịp chuẩn bị bị anh ép dưới thân, mặt thoáng chốc đỏ lên, Cố Tuần không nói gì, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, bỗng nhiên

cúi đầu xuống cắn vào xương quai xanh của cô.

Hồ Phách “a” một tiếng, không phải vì đau, mà là kinh ngạc, không nghĩ tới một nam thần luôn lạnh lùng cao ngạo tao nhã lại có thể biết cắn người.

Cổ áo ngủ vừa vắn kệt bên dưới xương quai xanh, khe ngực trắng như tuyết như ẩn như hiện. Cô không mặc nội y, trước ngực lộ ra đường viền mỹ lệ. Ánh mắt Cố Tuần thâm trầm nhìn cô, ngọn lửa trong người đốt da mặt Hồ Phách nóng lên.

Cô động lòng dao động, nhỏ giọng nói: “Vừa nãy anh đi mua nhang muỗi điện, có mua cái kia hay không?”

Cố Tuần cười như không cười: “Mua cái kia?”

Hồ Phách đỏ mặt giận anh, không nói gì.

Cố Tuần cười: “Đợi lát nữa mới dùng.”

“Anh tắt đèn đi.”

“Để anh ngắm kĩ em một chút, ngày hôm qua chưa ngắm kĩ.”

Hồ Phách không kìm lòng được, hỏi: “Rốt cuộc ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Tuần cười.

Hồ Phách vừa thấy vẻ mặt này của anh, liền chắc chắn là đã xảy ra chuyện đó, vội la lên: “Vậy sao anh lại nói không có, em không có uống thuốc, làm sao bây giờ, em có thể mang thai hay không?”

Cố Tuần ôm cô, cúi đầu ngậm lấy môi cô, “Mang thai càng tốt, xem em đổi ý thế nào.”

Hồ Phách thút thít không nói nên lời.

Cố Tuần ôm cô dịu dàng dụ dỗ: “Nếu ngộ nhờ có em bé, anh cam đoan em không phải làm gì cả, tất cả chuyện lo cho con anh đều làm hết, có được không.”

“Không được.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, đã như thế rồi.” Tay Cố Tuần phủ lên bụng cô, “Nói không chừng là đã có rồi đó.”

Hồ Phách giận dỗi đẩy anh ra: “Cố Tuần, anh thật xấu xa.”

Cố Tuần nắm lấy tay cô, cười nói: “Thể lực của em tốt thiệt nha, ngày hôm qua vì là lần đầu, sợ em đau, không nở giày vò em, để em còn có sức chạy trốn. Hôm nay...”

Anh không nói tiếp, toàn bộ đều dùng hành động.

Hồ Phách tự xưng là thể lực tốt, nhưng đến sau nửa đêm, mới biết mình và Cố Tuần có bao nhiêu chênh lệch, phải làm nũng, xin tha các kiểu Cố Tuần mới buông tha cho cô.

Tắm rửa lần nữa, thay ga trải giường. Trên giường chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người đang ôm lấy nhau, nhẹ như lông vũ nhẹ nhàng khiêu khích.

Hồ Phách không kiềm được đưa tay chạm vào tay của anh. Cố Tuần liền trở tay nắm chặt lấy tay của cô.

“Tài khoản Weibo phụ kia là cố ý để cho em thấy sao?”

“Em nói thử xem.”

“Xem mắt là thật, còn cố ý khiêu khích em?”

Cố Tuần rốt cục không nhịn được cười, “Xem mắt Đồng Kỳ là giả, chỉ là lúc đó có chuyện cần nói với cô ấy, công ty anh đang hợp tác khai phá một game hiện thực, em biết mà. Anh không có quá thân thiết với bất kì ai, đều là trêu chọc em thôi.”

“Đã dâng đến miệng hồ, tại sao lại thay đổi kết quả giữa hè?” Hồ Phách chua xót nói: “Còn không phải là muốn xem mắt người khác, đơm hoa kết quả?”

Cố Tuần nghiêng người ôm cô, hôn nhẹ, nói: “Muốn đơm hoa kết quả, cũng chỉ muốn cùng với em.”

Hồ Phách bị anh hôn đến mê loạn, trong lòng vừa vui vừa lo. Chỉ mong đừng trúng thưởng, lần đầu tiên đã trúng thưởng cũng quá trùng hợp rồi.

Không đúng lúc ngày mai lại là thứ Hai, lúc rời giường, trong lòng Cố Tuần giao chiến dữ dội, không nỡ rời bỏ mùi hương nồng nàn quyến rũ kia.

Nhưng thứ Hai thường rất bận rộn, công ty có hội nghị thường kì, Khai Hoàn sẽ có buổi gặp mặt với công ty của Phó tổng Đồng Kỳ, buổi chiều còn nghiên cứu và thảo luận cùng bộ phận kĩ thuật, gần nhất còn có khả năng đi công tác hai ngày, công việc đầy mình.

Cố Tuần khe khẽ rời giường, sau khi rửa mặt xong, thì vào phòng mở tủ quần áo tìm đồ lót.

Tiếng động nhẹ kinh động đến Hồ Phách, Cố Tuần nói xin lỗi, “Thật ngại vì đã làm ồn đến em, anh đi làm đây, em cứ ngủ tiếp đi.”

Hồ Phách cuộn trong chăn như con mèo nhỏ “ừm” một tiếng.

Cố Tuần không ngờ tiếng “ừm” của cô cũng có thể khiến anh... vịn vào cửa tủ quần áo hít sâu, không có cách nào xoay người lại.

“Anh không biết mặc cái gì à? Em giúp anh chọn nhé.”

Hồ Phách căn bản không biết lúc này anh đứng cứng ngắc bất động là đang làm gì, còn tưởng anh ưu sầu vì chuyện chọn lựa quần áo, liền lập tức tốt bụng đến giúp anh chọn. Giúp Cố Tuần phối quần áo hay gì gì đó, sớm đã nằm trong kế hoạch từ lâu của cô.

Hồ Phách tiến đến gần, mùi hương mê người liền phả qua, thực sự là lửa cháy đổ thêm dầu.

Cố Tuần nghĩ đêm qua mình có hơi quá, không muốn lại giày vò cô, chịu đựng trong chốc lát, liền nói: “Thật xin lỗi, hôm nay là thứ hai nên anh không thể ở nhà cùng em, đợi lát nữa em ngủ đủ rồi thì tới công ty tìm anh, buổi trưa anh mời em ăn một bữa tiệc lớn bồi bổ.”

Hồ Phách ôm eo anh, cọ cọ vào ngực anh, đùa giỡn nói: “Nếu không thì Cố tổng xin nghỉ một ngày đi.”

Cố Tuần cười như không cười, “Được, chờ anh xuống lầu mua thêm một tá nữa nhé.”

Hồ Phách vừa nghe câu này, liền lập tức hối thúc anh đi làm, sau đó nhảy lên giường, mặc váy vào: “Em không ngủ nữa đâu, anh tiện đường đưa em về nhà dì em nha.”

Cố Tuần nhìn cô ung dung thoải mái xuống giường, không khỏi hỏi: “Em không thấy mệt chút nào sao?”

“Không mệt.”

Cô không chỉ không mệt mỏi, mà ngược lại sắc mặt vẫn kiêu diễm tựa hoa nở như lúc ban đầu, mặt mày đều là xuân tình, đêm qua bị giày vò như vậy, lẽ ra sáng nay cô không thể nhảy nhót tung bừng, hành động như bình thường mới đúng.

Cố Tuần nheo mắt: “Tối qua em xin tha là giả bộ sao?”

Hồ Phách lúng túng nói: “Đương nhiên không phải. Là do thể chất em tốt nên hồi phục nhanh thôi.”

Cố Tuần âm thầm lấy làm kì lạ trong lòng. Trong ấn tượng, từ lúc gặp cô cho đến bây giờ không thấy cô bị bệnh, duy nhất có một lần phải nằm viện chính là lần lật xe trong núi khiến cô bị thương ở sau vai.

Bỗng nhiên anh nhớ lại, hai lần hoan ái với cô, dường như không để ý đến vết sẹo sau vai cô.

Anh giật mình, nói: “Em cởi váy ra.”

Hồ Phách hiểu lầm ý của anh, lúng túng nói: “Muộn giờ đi làm rồi đó.”

Cố Tuần thấy cô đứng yên, liền tự mình cởi váy cô ra, Hồ Phách ngượng ngùng nói: “Không được, cái kia dùng hết rồi.”

Cố Tuần cười mà không giải thích, trực tiếp cởi váy của cô ra.

Anh nhớ lại đêm qua khi tắm cho cô, trên xương hông của cô có máu ứ đọng, trên ngực có rất nhiều dấu hôn khác màu, nhưng bây giờ lại không thấy gì hết. Mấy vết đỏ do muỗi cắn trên đùi với trên cánh tay cũng biến mất. Thân thể như cây đào mật đầy đà ngon miệng, da thịt trắng nõn như ngọc, hoàn mỹ không một tỳ vết.

Anh lật người cô lại nhìn phía sau lưng cô, nơi bị thương trên vai láng mịn như ngọc, như vốn không có bất kì vết sẹo gì trên đó. Anh sờ sờ, trắng nõn mịn màng, nhăn nhui không rít tay, làm ngón tay ở phía trên không muốn rời đi.

Hồ Phách lúng túng nói: “Rốt cuộc anh đang làm gì vậy?”

Cố Tuần cảm thán: “Chỗ vết thương của em đã lành lại không một tý vết, da dẻ thật đẹp.”

“Không đâu, em sợ nhất là muối, hại em mùa hè không dám mặc váy ngắn.”

“Không sao, mặc ở nhà cho anh ngắm là được rồi.” Cố Tuần nâng cằm cô lên, thấp giọng nói: “Chân của em thật đẹp.”

Hồ Phách được khen, cười tươi như hoa, trong lòng ngọt ngào, bỗng nhiên lại nghĩ đến Đường Bối Bối, lập tức trầm mặt xuống, “Có phải anh đã từng khen Đường Bối Bối mặc váy ngắn đẹp hay không?”

“Không có.”

“Thật sự không có?”

Cố Tuần nhéo mũi cô một cái, “Trừ em ra, anh không thích ai cả, em còn ghen cái gì chứ.”

Hồ Phách ôm cổ anh, thật lòng hỏi: “Thật sự chỉ yêu mình em thôi sao?”

Cố Tuần gật đầu.

Trong lòng Hồ Phách ấm áp, khẽ rung động, nhẹ nói: “Em cũng vậy, chỉ yêu một mình anh.” Dừng một chút, cô lại nở nụ cười đẹp đẽ: “Mùi hương của anh.”

Cố Tuần hơi nhướn mày: “Chỉ yêu mùi hương của anh? Như vậy không được.”

Hồ Phách mỉm cười không nói, đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên áo anh mấy lần, dịu dàng hỏi: “Ở chỗ này được không? Anh Cố.”

Cố Tuần không trả lời, ôm lấy eo cô, cúi đầu xuống hôn thật sâu.

Hết chương 35

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 36

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 37

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 38

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 39

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 40

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 41

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 42

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 43

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 44

This content is password protected. To view it please enter your password below:

Password:

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 45

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 46

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Chương 47

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Ngoại truyện 1

CHỈ YÊU MÌNH EM

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chỉ yêu mình em | Ngoại truyện 2

Table of Contents

Mục lục

<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 1</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 2</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 3</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 4</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 5</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 6</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 7</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 8</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 9</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 10</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 11</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 12</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 13</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 14</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 15</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 16</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 17</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 18</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 19</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 20</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 21</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 22</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 23</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 24.1</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 24.2</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 25</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 26.1</u>
<u>Chỉ yêu mình em</u>	<u>Chương 26.2</u>

[Chỉ yêu mình em | Chương 27.1](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 27.2](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 28](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 29](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 30](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 31](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 32](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 33](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 34](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 35](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 36](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 37](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 38](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 39](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 40](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 41](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 42](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 43](#)
[Protected: Chỉ yêu mình em | Chương 44](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 45](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 46](#)
[Chỉ yêu mình em | Chương 47](#)
[Chỉ yêu mình em | Ngoại truyện 1](#)
[Chỉ yêu mình em | Ngoại truyện 2](#)